

Tình Yêu Của Sao

Contents

Tình Yêu Của Sao	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	34
8. Chương 8	38
9. Chương 9	42
10. Chương 10	45
11. Chương 11	49
12. Chương 12	54
13. Chương 13	57
14. Chương 14	59
15. Chương 15	63
16. Chương 16	67
17. Chương 17	70
18. Chương 18	74
19. Chương 19	76
20. Chương 20	79
21. Chương 21	85
22. Chương 22	89
23. Chương 23	93
24. Chương 24	98
25. Chương 25	104
26. Chương 26	107
27. Chương 27	112
28. Chương 28	116
29. Chương 29	120
30. Chương 30	126
31. Chương 31	135
32. Chương 32	138
33. Chương 33	142
34. Chương 34	146
35. Chương 35	151
36. Chương 36	156

Tình Yêu Của Sao

Giới thiệu

Vài nét về tác giả Mỹ Bảo: Là nữ tác giả sinh năm 1982, tốt nghiệp đại học Tứ Xuyên. Khi còn nhỏ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-sao>

1. Chương 1

edited by: Phong Tuyết

Lúc mới gặp cậu ta, tôi vừa tốt nghiệp xong, tìm được một công việc nhờ quan hệ của bố ở đài truyền hình. Chỉ là làm mấy việc vặt cho đạo diễn, nhưng cũng được gọi bằng một cái tên rất kêu: trợ lý. Còn cậu ta lại bỏ học tới studio làm cascadeur.

Trợ lý, trợ lý, đại ý chính là giúp người nhưng không có người để ý tới. Tôi cảm thấy vô cùng hào hứng với công việc này. Chỉ ngại là việc chuẩn bị thuốc lá, cà phê cho đạo diễn tôi cũng phải lo. Nếu có chuyện gì không vừa lòng, tôi còn phải dũng cảm chịu đựng bị mắng mỏ. Cứ như vậy, lâu dần rồi ai ai cũng muốn sai tôi làm việc này việc kia.

Hôm đó nhân viên làm việc dẫn cậu ta tới trước mặt tôi, lúc đó, tôi đang bận rộn tới mày tới mặt. Guồng nước chuẩn bị không đủ, đạo diễn liên tục quát tháo. Tôi quần áo lòi thối, tay cầm một nắm ống nước, lớn tiếng hỏi: “Đã ổn chưa? A?”

Tiểu Trương nói: “A Liên, người đã tới”.

Tôi quay người sang, thấy bên cạnh hẳn là một thanh niên rất cao, mặc một bộ đồng phục học sinh đã cũ, giống như một học sinh nho nhã thời kỳ còn có phong trào Ngũ Tứ. Nói đến khuôn mặt của cậu ta, thú thực tôi chưa từng nhìn thấy một khuôn mặt đẹp như vậy. Làm việc ở studio đã hơn nửa năm rồi, tôi còn chưa thấy nam diễn viên nào có khuôn mặt dễ nhìn như cậu ta.

Khuôn mặt của cậu ta tràn đầy sức sống. Làn da trắng hơn cả da con gái, trắng tới mức nhìn có chút ốm yếu. Trông cậu ta giống như thần mặt trời Apolo với đôi mắt đen sáng ngời như ánh sao...

Tôi thoáng thất thần.

“Thái Nhiên”, Tiểu Trương nói: “Mau chào chị Liên đi!”.

Tôi vội vàng nói: “Tôi hơn cậu ta được mấy tuổi? Gọi như vậy già lắm!”.

Tôi cười với cậu ta: “Tên cậu là Thái Nhiên? Rất hay. Gọi tôi là Mộc Liên được rồi”.

Cậu ta cười, có chút ngượng ngùng: “Chị Mộc Liên...”.

Cậu ta tới diễn thay cho nam chính. Cảnh này, nam chính bị kẻ thù đuổi giết, bị đánh đập tàn bạo tới suýt chết, sau đó lê lết trong mưa những năm phút đồng hồ. Đây là màn vô cùng quan trọng, nhưng hết lần này tới lần khác, nam diễn viên chính tiếng tăm nhất định không chịu phải bỏ lê trên đất như vậy. Bất đắc dĩ, đạo diễn mới cho tìm một người có hình dáng tương tự thay thế, đó chính là Thái Nhiên.

Đạo diễn vừa hô một tiếng, mấy diễn viên trong vai bọn tay chân của kẻ thù xông tới phía Thái Nhiên, cầm gậy đánh tới tấp. Tôi đứng ở sân bên cạnh mà cũng nghe thấy được tiếng kêu thất thanh. Rất nhanh, Thái Nhiên ngã xuống. Bọn côn đồ đá cậu ta vài cái rồi nghênh ngang rời đi. Một mình cậu ta nằm co quắp trong đồng bùn lầy. Nước lạnh như băng theo guồng phun ra ướt đầm người cậu ấy.

Cuối cùng, chân tay cậu ta cũng nhích một chút, bò dậy từ trong bùn. Dường như đã có kinh nghiệm về chuyện này, mỗi động tác khi diễn cũng chứa đầy đau đớn. Khuôn mặt tuần tú lúc này đã nhìn không còn rõ nữa, chỉ thấy ánh mắt đầy căm hận.

Chắc, thật đáng tiếc ột nam sinh tuần tú như vậy...

Đột nhiên, cậu ấy ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía ống kính. Trong ánh mắt kia bao hàm cả sự tức giận lẫn một ý chí kiên định lay động lòng người. Chàng thanh niên ngã gục trong bùn lầy lúc này giống như một con báo với hàm răng và móng vuốt sắc nhọn, bị đau đớn kích thích mà đã tính bộc phát.

Cảnh này, trong kịch bản không hề có.

Đạo diễn bảo cậu ta đứng lên, tôi lại suýt nữa ngồi bệt xuống đất.

Lúc ấy tôi đã nghĩ: cậu ta thành công, nhất định cậu ta sẽ thành công!

Sau khi quay xong, cậu ta từ từ bò dậy. Chân không biết vì sao bị trật, bước đi tập tễnh, nhưng cậu ta lại chỉ là một cascadeur, không ai tình nguyện tới đỡ cậu ta cả.

Tôi không đành lòng, chạy tới đỡ cậu ta đến chỗ nghỉ ngơi, đẩy cậu ấy ngồi xuống chỗ ngồi của tôi.

“Cảm ơn chị Mộc Liên...”.

“Tại sao lại bị như vậy?”.

Cậu ta nói: “Mấy người kia lúc đánh không chế lực không tốt”.

Tôi lạnh lùng hừ một tiếng. Không không chế tốt? Gạt trẻ con chắc? Studio cao cấp mà lại để tình trạng như vậy sao? Tôi lấy khăn ướt cho cậu ta lau mặt.

Mặt của cậu ấy cũng không thoát khỏi, trên thái dương có một vết rách, thấm một chút máu...

Tôi dán cho cậu ấy một miếng băng cá nhân, nhìn khuôn mặt ngây thơ dễ thương của cậu ấy. Tôi cười: “Nam sinh bị thương trên người, như vậy mới giống nam sinh”.

Cậu ta hỏi: “Vậy phải như thế nào mới giống đàn ông?”.

Tôi vỗ vỗ vai cậu ta: “Từ từ rồi sẽ giống”.

Nhưng cậu ta không hề thành công như tôi vốn nghĩ. Cậu ta còn đóng thêm vai người đi đường, làm thế thân như vậy, chỉ được một phần tiền lương ít ỏi. Số tiền đó chỉ như một cái phao rất nhỏ cứu vớt cậu ta trong biển người, trong xã hội mênh mông này.

Đương nhiên là cậu ta không chỉ đi làm ở studio. Một hôm tôi mang xe của bố đi sửa, gặp được cậu ta ở đó.

Thái Nhiên thân hình cao lớn, mặc quần áo của một tay thợ sửa chữa, giống như mấy người mẫu nam thường xuất hiện trên tạp chí phụ nữ. Tên này, mặc cái gì cũng thật đẹp.

Cậu ta nhìn thấy tôi, có chút ngượng ngùng nói: “Là chị Mộc Liên sao? Để em gọi người cho chị nói chuyện cùng...”.

Tôi hỏi cậu ta: “Lâu lâu không thấy cậu đến studio, cậu làm việc ở đây sao?”.

“Tiền lương ở đây khá cao...”.

Tôi kinh ngạc: “Vậy tại sao còn đi chịu khổ ở studio làm gì?”.

Cậu ta nở nụ cười khiến tôi thất thần, nhẩn nhó nói: “Em thích nơi đó. Em thích biểu diễn”.

“A”, tôi mở to đôi mắt.

“Trước kia, lúc còn đi học, em cũng từng tham gia mấy vở diễn của xã đoàn”.

Tôi vốn nhiều chuyện, lại hỏi: “Sau đó thế nào?”.

“Bố em qua đời, nhà không đủ tiền nuôi em đi học, em chỉ có thể đi làm thêm như vậy”.

Trong xưởng bồng có người gọi cậu ta: “Thái Nhiên, bớt nói chuyện chút đi, lại đây giúp một tay nào!”.

Cậu ta lau bàn tay đầy dầu mỡ vào cái bao tay bằng vải thô, cười cười nói xin lỗi tôi rồi chạy đi. Lúc này cậu ta giống như một công nhân lao động bình thường, thật thà đàng hoàng, nhiệt tình thành khẩn, cả người mang mùi dầu máy, khuôn mặt đẹp trai cũng dính bẩn.

Tôi vẫn chưa quên ánh mắt của cậu ta trong màn mưa hôm ấy. Con báo nhỏ vừa thức tỉnh trong chốc lát, giờ lại đã ngủ say rồi.

Hiện tại tôi bởi làm việc chăm chỉ, đã được thăng chức, còn có trợ lý của mình, cũng khai quật được không ít người mới, nhưng không ai khiến tôi có ấn tượng như vậy.

Một hôm, Lý đạo diễn bồng hỏi tôi: “Cảnh quay này, nữ chính gặp bạn trai cũ yêu cầu quay lại. Cô nói xem chúng ta nên tìm nam diễn viên như thế nào cho tốt?”.

Không hiểu vì sao trong đầu tôi lại hiện ra ánh mắt cương liệt trong màn mưa của thiếu niên kia. Có lẽ chính hắn cũng không biết rằng lúc đó toàn thân hắn tỏa ra hơi thở hắc ám, giống như một người từ địa ngục tìm tới báo thù.

Tôi nói: “Vậy thì phải tìm một kẻ đẹp trai mà tà ác”.

“Không phải là khuôn mặt sẽ có vẻ bí ẩn sao? Như vậy mới không lẫn át vẻ tuần tú của nam chính”, một đồng nghiệp nói.

Tôi cười: “Nếu cô làm người xem, thấy nhãn quang trước kia của nữ chính tồi tệ như vậy, chẳng phải cảnh phim sẽ biến thành hài kịch sao?”.

Đạo diễn gật đầu.

Tôi đến tìm Thái Nhiên. Cậu ta có khách tới thăm, là một phụ nữ trung niên khuôn mặt vàng vọt, nhưng ngũ quan rất tinh tế. Tôi nhìn ánh mắt của người đó, đoán được đây là mẹ cậu ta.

Thái Nhiên từ bên trong đi ra, đem một cái phong bì đưa cho người phụ nữ, nói: “Mẹ, lần sau có chuyện gì thì mẹ cứ bảo em nó tới, chân mẹ đau, đi xa như vậy sẽ không tốt”.

Mẹ Thái Nhiên nói: “Mẹ không mệt, mẹ muốn tới thăm con một chút”.

Lúc này Thái Nhiên nhìn thấy tôi, lập tức nở nụ cười: “Chị Mộc Liên”, quay sang mẹ cậu ta nói: “Đây là chị Mộc Liên, chị ấy rất quan tâm tới con”.

Tôi cười, nhưng lại không biết nên xưng hô với mẹ cậu ta thế nào cho phải. Nên gọi là cô, hay gọi là bà đây?

May sao mẹ Thái Nhiên nhận ra được, nói: “Gọi tôi là chị Tú là được”.

Chị Tú khi cười rất đẹp, giống như vẻ đẹp của hoa quỳnh vậy.

Sau khi chị Tú rời đi, Thái Nhiên nói với tôi: “Em còn có một em trai, một em gái nữa, cả hai đứa đều đang đi học”.

“Hiện tại cậu đang làm việc nuôi chúng?”.

Cậu ta gật đầu.

Tôi lấy kịch bản đưa cho cậu ta xem. Cậu ta kinh ngạc: “Chị Mộc Liên, thời gian diễn của nhân vật này rất nhiều”.

“Đúng vậy”, tôi nói: “Hơn nữa, tính cách của nhân vật này rất dứt khoát”.

“Chị muốn em diễn sao?”. Tôi nhìn đôi mắt của cậu ta, con ngươi đen nhánh, sâu không thấy đáy. Tôi tin rằng sau một thời gian tỉ mỉ tôi luyện, nó sẽ lóng lánh như sao trên trời.

Tôi cười, nắm lấy bàn tay cậu ta: “Hãy cố gắng làm thật tốt, đây là cơ hội khó có được”.

Về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ, tôi suy nghĩ, không biết mình làm như vậy có đúng hay không. Tôi đang mượn lực giúp đỡ cậu ta hay là đẩy cậu ta vào nơi nước sôi lửa bỏng?

Với tư chất của cậu ta, tôi tin rằng cậu ta rất có tiền đồ. Nhưng tôi lo rằng sau khi cậu ta có danh tiếng rồi sẽ bắt đầu học hút thuốc lá, uống rượu, bắt đầu theo đuổi mấy cô gái, ngày ngày xuất hiện trên các trang báo...

Tôi tự an ủi mình. Cậu ta sẽ không như vậy, cậu ta đã trải qua cực khổ, bản thân đã đủ trầm ổn. Mộc Liên, là người có con mắt tinh tường, người nhất định sẽ không chọn làm người.

Ngày khai mạc hôm đó, lúc nhân viên hóa trang dẫn Thái Nhiên ra ngoài, tất cả mọi người đều ngây dại. Một thiếu niên trong chiếc quần Tây đen áo sơ mi trắng, mái tóc có chút rối, đôi môi mỏng mím chặt, giống như vẻ tuấn mỹ của thần chết vậy...

Thư ký trường quay Tiểu Linh kéo tôi lại hỏi: “Mộc Liên, cô tìm được người như vậy ở đâu đấy?”.

“Nhân lực rất tốt, Tiểu Liên”, đạo diễn khen tôi: “Có điều, không biết kỹ thuật diễn xuất thế nào?”.

Tôi nói: “Khích lệ cậu ta một chút, nhất định cậu ta có thể tạo ra kỳ tích”.

Lúc này nữ chính Tôn Giai đi tới, nhìn thấy Thái Nhiên, thoáng thất thần vài giây rồi nở nụ cười mập mờ. Thái Nhiên thấy nụ cười quyến rũ của cô ta, có chút luống cuống quay mặt đi. Tôi không nhìn được bật cười. Tiểu tử ngốc, mới bị hù dọa một chút đã như vậy, tương lai biết làm sao?

Tôn Giai nói với tôi: “Tiểu Liên, cô làm tốt lắm, hôm nay mọi người cùng tới ăn điểm tâm ngọt với tôi đi”.

Giờ thì tôi lại cười khổ...

Sau đó một thời gian mọi chuyện tiến hành vô cùng thuận lợi. Thái Nhiên ở studio lăn lộn lâu như vậy đã tích lũy được một chút kinh nghiệm. Tôi đã sớm nói rồi, cậu ta rất có tố chất, cần được kích thích. Cậu ta thể hiện vai diễn đó rất sắc sảo.

Đạo diễn gật đầu nói: “Có gốc một chút”.

Tôi vặn lại: “Lần đầu tiên bắt cóc người khác, làm gì có ai thuần phục?”.

Đạo diễn không mấy để ý tới Thái Nhiên, cái ông quan tâm chính là minh tinh. Tôn Giai có một tiểu sinh tuấn mỹ đóng vai phụ, tâm tình rất tốt, vô cùng phối hợp, thậm chí có một lần Thái Nhiên nắm đỏ cả cổ tay cô ta mà cô ta cũng không hề oán trách. Đạo diễn rất mừng.

Sau đó vai nam chính xuất hiện. Hứa Thiểu Văn là một ngôi sao vô cùng nổi tiếng. Mấy chị em bên cạnh tôi không có ai không mê anh ta. Lúc đầu đạo diễn biết mời được anh ta vào vai nam chính, cao hứng tới mức mở Champagne ngay trong phòng làm việc. Hôm nay tôi thấy anh ta sắc mặt trắng bệch, ánh mắt có chút sững, tinh thần không được tốt. Cho dù có hóa trang tới cỡ nào cũng không thể khiến anh ta có chút sức sống.

Đạo diễn lại nói, không cần lo lắng, không sao cả. Hứa Thiểu Văn cho dù có khiêu vũ trên bàn làm việc của ông cũng không hề gì, chỉ cần anh ta đồng ý tới quay phim là được.

Hứa thiếu gia đã ra sân. Vai nam chính của anh ta trong cảnh này sẽ cứu nữ chính từ trong tay bọn côn đồ, cascadeur sẽ giúp anh ta nhảy từ trên cửa sổ xuống, chạy ra khỏi căn phòng đang cháy rực lửa, anh ta cần bản chỉ cần lộ diện một chút.

Tôi không có ý chỉ trích minh tinh là lười biếng kiêu ngạo, tôi từng thấy nhiều người được kính nể, cần cù chuyên nghiệp, thân thiện ôn hòa. Hứa Thiểu Văn là phần tử đặc thù. Như Tiểu Linh nói, cô ấy chưa từng thấy vai nam chính chán chường như vậy lại phối hợp diễn cùng một vai nam quyết đoán. Nếu đổi lại là cô ấy, nhất định sẽ đi theo nam phụ hắc ám...

Tôi cười: “Đúng vậy, chúng ta cũng mơ có một ngày có một anh chàng đẹp trai bá đạo tới nắm tay mình nói: đi theo anh, sau đó cùng đi với anh ta tới chân trời góc bể”.

Từ sau lưng vang lên một tiếng cười. Tôi quay đầu lại nhìn. Ở góc tối có mấy người đang đứng đó, giống như thể tới thăm phim trường. Tôi nhìn không rõ.

Lúc này, tại phim trường lại xảy ra chuyện.

“Tiểu tử này là ai?”, Hứa Đại Thiếu chỉ vào Thái Nhiên: “Cậu có biết đóng phim không? Tại sao lời diễn mà cũng đọc sai?”.

Trợ lý vừa nhằm kịch bản, nói: “Hứa tiên sinh, là anh đọc nhầm rồi”.

Hứa Thiếu Văn then quá hóa giận. Tôn Giai khề sờ mái tóc, không nhận được nói: “Có diễn lại hay không? Không phải là chỉ nhầm thôi sao?”.

Đạo diễn không dám đắc tội với ai, chỉ có thể nói Thái Nhiên mấy câu. Cậu ta cúi đầu không nói lời nào. Tôi tức giận vò nát tờ giấy trong tay...

Người dù sao cũng là tôi đưa tới.

Thật vất vả mới hoàn thành xong phần hội thoại, giờ đã đến lúc hành động. Hứa Thiếu Văn muốn đánh ngã Thái Nhiên từ phía sau, sau đó cứu nữ chính ra. Tôi nghĩ, chỉ là đánh một cái thôi, khoảng cách gần như vậy, cho dù là Hứa Thiếu Văn bụng dạ không tốt lắm cũng sẽ không dùng lực mạnh.

Thế nhưng, sau cú đánh của Hứa Thiếu Văn, tôi lại nhìn thấy có máu phun ra. Tôi ngây người, cứ ngỡ rằng là mình nhìn nhầm. Sau khi hai người họ tách ra, thấy được một vết màu đỏ trên tóc mai của Thái Nhiên, tôi mới biết thực sự đã xảy ra chuyện.

Tôi lập tức chạy đến đỡ cậu ta dậy. Ở ven tóc của Thái Nhiên có một vết rách, máu từ đó chảy ra ngoài.

Tôi lập tức nhìn Hứa Thiếu Văn, nổi giận đùng đùng hỏi: “Hứa tiên sinh, anh đeo nhẫn sao?”.

Hứa Thiếu Văn không thèm trả lời, sai người mang nước tới rửa tay. Tôi nhìn thấy quả thực trên tay anh ta có đeo một chiếc nhẫn.

Tôn Giai thấy không ổn, lạnh lùng nói: “Hứa Thiếu Văn, anh hôm nay làm sao thế? Tại sao tâm trạng lại kém như vậy? Anh đánh người như vậy làm sao còn diễn được nữa?”.

Đạo diễn lúc này lại trở thành người hòa giải. Ông ta chạy tới cầu xin người này, trấn an người kia, sau đó lại nói: “Cũng là lỗi của tiểu tử này, chân tay vụng về. A Liên, cô đưa cậu ta đi bệnh viện, chúng ta đổi người khác”.

Tôi tức sùi bọt mép, nhảy dựng lên, cầm lấy ngón tay còn dính màu của Hứa Thiếu Văn: “Người sai rõ ràng là anh ta, bị thương là chúng tôi, đi thì được, nhưng anh ta phải xin lỗi đã”.

Có người kéo tôi một cái. Thái Nhiên đứng lên, một tay che mặt, một bên mặt có chút tái nhợt đi, nhưng vẫn rất anh tuấn.

Tôi là người biết thương hoa tiếc ngọc, Thái Nhiên lại oan ức như vậy, tôi càng tức giận hơn.

Hứa Thiếu Văn hừ một tiếng: “Bất quá chỉ là sự cố ngoài ý muốn, tôi đâu cần nói xin lỗi. Có điều tôi không muốn gặp lại tiểu tử này, Lý Đạo, tính của tôi chắc ông hiểu rõ”.

Tôi càng tức giận hơn. Con người tôi bình thường tính tình ôn hòa, cái gì cũng tốt, nhưng khi tức giận rồi, tôi cũng không tiếc liều mạng. Tôi trừng mắt, thiếu chút nữa nói: “Hứa công tử nói chuyện thật mạnh miệng, người bị thương đâu phải là anh?”.

Nhưng tôi không nói ra được. Tôi làm ở đây đã lâu như vậy, tôi biết bọn dân thường chúng tôi không thể đắc tội với đám người này.

Chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng chứ không thể phá hỏng tiền đồ của mình được.

Thái Nhiên cười cười nhìn tôi, vẻ mặt ôn hòa không hề sợ hãi chút hải. Cậu ta nói: “Chị Mộc Liên, em còn muốn cảm ơn chị”.

Tôi không biết cậu ta cảm ơn tôi điều gì. Là vì có được cơ hội hợp tác cùng đại minh tinh, hay là nhận được nhiều tiền chữa trị? Tôi không có quyền lực trong tay, để công sức của cậu ta trở thành công dã tràng, hơn nữa lại khiến cậu ta chịu ủy khuất như vậy, tôi thực sự xấu hổ muốn chết.

Tôi đưa cậu ta đi bệnh viện xử lý vết thương. Bác sĩ nói không cần quá lo lắng, vết thương không lộ ra ngoài được, chỉ cần tóc dài thêm một chút là che hẳn đi.

Thái Nhiên nói với tôi: “Có vẻ như không giống như người sống nhỉ? Cho dù bị thương nhiều như thế nào thì người thường cũng không thấy được”.

Tôi thở dài, xem xét mấy vết băng gạc trên mặt cậu ta. Nhìn cậu ta như vậy hệt như một đứa trẻ còn học cấp hai, bị bạn đánh thương rồi về nhà tìm chị gái kể khổ.

Tôi là con một, quả thực nếu có một cậu em trai xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ không để cho người khác đánh đập nó.

Tôi nói: “Chúng ta trở về thôi, tối nay có mưa sao băng trên chòm sao sư tử, chúng ta lên đài thiên văn đi!”.

Thái Nhiên lẳng lặng đi theo phía sau tôi, nghe lời giống như những vật cưng nuôi trong nhà.

Lên đài thiên văn thường là những cặp nam nữ đang yêu. Hai người chúng tôi, một anh chàng trên đầu đầy băng gạc, một người mặc kiểu quần áo nam, giống như người ngoài hành tinh vậy. Tiết trời chán như vậy, quanh năm không thấy trời nắng một lần, chỉ là nhờ một cái kính thiên văn, làm sao có thể nhìn thấu mây đen mà thấy sao trên trời được? Đại gia ta bắt quá cũng là tới tiêu khiển thôi...

Gió có chút lớn, Thái Nhiên đứng ở phía trước chắn gió, hỏi tôi: “Sao đâu? Ở nơi đó có sao à?”.

Tôi chỉ tay: “Nhìn đi, không phải đó là sao sao?”.

Tôi chỉ xuống dưới chân. Dưới đô thị tấp nập, đèn sáng như sao, lấp lánh. Còn có chiếc xe hơi vượt qua cầu vượt tạo ra một quỹ đạo sáng thật dài, hệt như sao băng.

“Cuối cùng có một ngày”, tôi chỉ vào ánh đèn neon trên tòa nhà cao nhất nói: “Cuối cùng có một ngày cậu sẽ thấy một ngọn đèn dầu trong đó tỏa ra ánh sáng lộng lẫy nhất. Sẽ có một ngày như vậy”.

Cậu ta cười. Trong con người có ánh sáng của ngọn đèn dầu, không nói lời nào. Đôi môi mỏng mỉm cười tự tin, có chút ngây thơ, lại có chút tà ác. Gió thổi tung chiếc áo khoác trên người, cảm giác như đó là đôi cánh của cậu ta đang chực muốn bay lên.

Tôi nghĩ rằng ánh mắt của cậu ta đã chinh phục được tôi. Cậu ta chắc chắn sẽ không làm thợ sửa xe, sẽ không cưới con gái của ông chủ cửa hàng sửa xe, sinh một đàn con, khi già ngồi dưới ánh mặt trời uống bia, cả đời cũng không rửa hết mùi vị của xăng dầu. Nhất định sẽ không như vậy.

Cậu ta tuyệt đối không thể có một cuộc sống như vậy. Cậu ta phải tỏa sáng...

Phía sau lưng cậu ta lúc này như tỏa ra ánh hào quang, vẻ thông dong, hào phóng, anh tuấn bức người, cao cao tại thượng.

Đợi đến lúc đó, tôi chỉ đứng dưới chân nhìn cậu ta, liệu rằng cậu ta có thể cúi xuống nhìn tôi một chút không?

2. Chương 2

edited by: Trà Vô Vị

beta: Phong Tuyết

Tôi vốn là người nóng tính, đã nói là làm, sau ba ngày đã liên lạc xong hết thầy, xông đến cửa tìm Thái Nhiên.

Đêm qua cậu ta trực ban, giờ phút này đang nằm ngủ trong căn nhà nhỏ ở xưởng sửa chữa.

Tôi tùy tiện đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy một mỹ nam đang khóa thân. Ừm, thực ra nói vậy cũng không đúng lắm, cậu ta dù sao vẫn còn mặc quần. Một gian phòng không có cửa sổ, không có quạt điện, chất đầy một đống dầu máy và linh kiện xe hơi. Tiểu tử này hai tay đang ra ngủ gục trên giường như heo.

Chà, phải chi tôi mang theo camera thì đã chụp được cảnh hay rồi, sau này cậu ta nổi tiếng rồi mà quên mất tôi, tôi sẽ lấy nó ra uy hiếp cậu ta.

Trên người cậu ta dính đầy dầu mỡ, tôi xem xét hồi lâu, cuối cùng quyết định lựa chọn véo tai để lôi cậu ta dậy, sau đó lại ném một xấp giấy vào lồng ngực của Thái Nhiên.

“Đây là cái gì?”, cậu ta hỏi.

“Tài liệu về khóa đào tạo diễn viên và mẫu đơn đăng ký”, tôi nói: “Một người anh em của tôi mở ra, tôi đã nói với anh ta rồi, anh ta sẽ đặc biệt chiều cổ cậu”.

Ánh mắt cậu ta tràn đầy ngạc nhiên: “Chị định đào tạo em sao?”.

“Cậu dùng từ này rất hay đấy”, tôi liếc nhìn đồng hồ: “Mau, tôi cho cậu một phút đồng hồ suy nghĩ”.

“Thời gian quá ngắn!”.

“Thời gian của cậu nên dùng để tự rèn luyện bản thân, không phải để do dự vô nghĩa!”.

“Còn công việc hiện tại của em thì sao?”.

“Nơi này không thích hợp với cậu đâu, sớm muộn gì cậu cũng sẽ rời đi thôi”, tôi nói: “Nhanh lên một chút, còn ba mươi giây”.

“Còn gia đình của em?”.

“Mẹ cậu thương cậu như thế, bà ấy sẽ không hy vọng cậu làm công việc này, chôn vùi cả đời cậu ở nơi đây đâu. Còn 20 giây”.

Thái Nhiên nhỏ giọng hỏi: “Vì sao chị lại đối xử tốt với em như vậy?”.

Tôi cười, lườm cậu ta một cái: “Tương lai của tôi dựa vào số tiền mà cậu kiếm được, tôi có thể không đối tốt với cậu sao?”.

Cậu ta cũng cười, khoe hàm răng trắng đều tăm tắp.

Trước tiên tôi dẫn cậu ta đi mua quần áo.

Cậu ta thực là một đứa bé đáng thương, kể từ khi bỏ học năm lớp mười vẫn luôn mặc quần áo cũ của bố. Tôi bỗng nghĩ đến một câu người xưa vẫn thường nói: “Bố y kinh sai bất yểm quốc sắc”(1) chính là nói cậu ta đây. Trước kia tôi không tin là trên đời này lại có người có thể mặc được loại quần áo nhăn nheo như dưa muối của Issey Miyake(2) , nhưng từ sau khi gặp được cậu ta, tôi tin.

(1): Ý nói người đẹp mặc gì cũng đẹp.

(2): Issey Miyake là một nhà thiết kế người Nhật Bản rất nổi tiếng ông đã phát triển một phong cách thời trang rất mới lạ, phủ nhận những nét cắt để đưa vào trang phục sự tự do phóng khoáng và những màu sắc rất tự nhiên trong cuộc sống (ông này thiết kế quần áo toàn nhăn nhăn).

Sau đó, tôi dẫn cậu ta đến gặp A Băng. A Băng là đàn em thân thiết của tôi lúc còn học đại học. Cậu ta là hội trưởng hiệp hội nhiếp ảnh, sau khi tốt nghiệp rồi thì bỏ tiền ra theo nghiệp nhiếp ảnh, chuyên chụp ảnh trai xinh gái đẹp cung cấp cho các tạp chí và tòa soạn báo.

Tôi quay sang Thái Nhiên nói: “Đến đây. Ngẩng đầu, ưỡn ngực cho cậu ta xem một chút”.

Thái Nhiên cười cười, có chút ngại ngần đứng ở dưới ánh đèn. A Băng huýt sáo.

Tôi nói với A Băng: “Tôi giao người cho cậu, cố gắng khai thác tài nguyên cho tốt!”.

A Băng cười mỉa: “Đã là người chị mang đến, đương nhiên thằng em này phải chiều cổ rồi!”.

Nửa tháng sau, tôi nhìn thấy hình của Thái Nhiên trên bìa một tạp chí rất phổ biến. Con báo nhỏ ngày xưa giờ đã trở thành con báo trưởng thành rồi. Một con báo có lớp vỏ bọc tưởng chừng như vô hại, đứng bên cạnh một cô bé yêu kiều, ánh mắt lạnh lùng nhìn ống kính, nhìn độc giả, một vẻ đẹp tuần mỹ, lạnh lùng, lại kiêu ngạo...

Mấy nữ sinh đứng kể bên tôi cứ bàn tán mãi về cậu ta. Ai lại có thể không động tâm chứ? Ai lại có thể không thích cậu ta? Tôi thấy cậu ta có thể mê hoặc tất cả đám con gái cả dưới mười tám lẫn trên mười tám, thậm chí còn có cả nam giới ấy chứ.

Đây mới chỉ là bước đi đầu tiên của Thái Nhiên.

Tôi bớt chút thời giờ của mình ra để huấn luyện cậu ta. Tôi bắt đầu dạy cậu ta từ cách đi đứng, không có thước dạy học tôi đành phải mượn cây chổi lông gà, trông tôi khá giống những mục phu thủy ngày xưa chuyên đi bắt nạt những chàng hoàng tử.

Hình tượng của tôi đã không còn rồi, cậu ta còn ỷ khuất, nói rằng lúc một tuổi cậu ta đã biết chạy rồi, bị tôi gõ đầu, một tuổi cậu ta chắc chắn còn chưa biết đi.

“Cậu đang đi kiểu gì vậy?”. Tôi phải làm một người đàn bà đánh đá, hai tay chống nạnh quát: “Sao hai tay cậu cứ hất qua hất lại như con vịt chết thế hả? Phải từ từ, chậm rãi và khoan thai. Cậu có biết thế nào là từ từ, chậm rãi không hả?”.

Tôi đánh cậu ta, đánh cũng không nhẹ vậy mà cậu ta vẫn để yên cho tôi đánh. Có lẽ Thái Nhiên cũng cảm thấy được những kiến thức cậu ta có chỉ là cơ bản, cậu ta càng không muốn bị tôi xem như chưa biết gì mãi, nhưng để đào tạo cần phải chậm rãi kiên nhẫn, không gấp gáp được.

“Không cần phải vội, vội vàng hấp tấp thì chỉ hỏng việc thôi”. Tôi nói với cậu ta: “Cậu có nghe Trương Ái Linh(3) nói không? Muốn thành công phải biết chớp thời cơ”. Muốn thành công, mấu chốt là phải có bước khởi đầu vững chắc đã.

(3): Trương Ái Linh (1920 – 1995) là một trong những tác giả văn học Trung Quốc xuất sắc nhất trong thời kỳ bà sống (tác giả của Sắc giới á)

Cậu ta đột nhiên hỏi tôi: “Trương Ái Linh là ai?”.

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, chỉ tiếc là rèn sắt không thành thép. Xem ra còn phải giáo huấn nhiều cho cái đầu mấy năm rồi chưa đọc sách của cậu ta rồi.

Thái Nhiên là một đứa trẻ thông minh, học rất tốt, đó là một ưu điểm lớn của cậu ấy. Tôi thực ra cũng chẳng phải là một học sinh chăm chỉ gì cho lắm nên đối với những người chăm chỉ thực sự là rất bội phục. Nếu tôi là một giáo viên thì khẳng định chắc chắn một câu cậu ta chính là học trò cưng của tôi, có khi tôi lại còn đem con gái gả cho cậu ấy cũng nên.

Có một dạo, cả trong lúc mơ ngủ cậu ta vẫn không ngừng nhắc tới Anh ngữ, get in với get into. Lại còn có cả tiếng Pháp nữa, tôi nhấn mạnh với cậu ta là phải học. Không cần thiết phải học giỏi nhưng phải phát âm cho thật chuẩn. Hiện tại tiếng Anh đã không còn gì mới mẻ, mọi người lại bắt đầu quay sang sùng bái tiếng Pháp, mình càng nói khiến cho người khác không hiểu thì họ càng nể.

Thái Nhiên hỏi: “Tiếng Pháp của chị thì sao? Chị nói được đến đâu?”.

Tôi cười to: “C’est la vie (nghĩa: “Đời là thế đấy!”). Hôm nay tối chỗ tôi ăn cơm, có rượu vang cùng trứng cá muối. Cũng nên chơi sang một tí”.

Tôi kéo cậu ta đi siêu thị, cậu ta đẩy chiếc xe hàng đi phía sau tôi. Tôi muốn lúc này tranh thủ mà sai cậu ta vài việc. Chờ sau này cậu ta bay lên làm phượng hoàng rồi chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay út là tôi phải lễ độ theo sau làm tùy tùng gãi chân cho cậu ta cũng nên, làm sao còn có thể ngoan ngoãn đi theo giúp tôi mua sắm chứ.

Cuối cùng cái xe cũng chất đầy đồ, tôi thậm chí còn chọn quần lót cho cậu ta nữa. Cậu ta đỏ mặt nói tôi không cần phải làm thế. Tôi nói: “Tôi đã sớm nhìn trúng cái quần lót này rồi, khổ nỗi đời này tôi lại không có cơ hội để mặc, cậu mặc nó coi như là giúp tôi thực hiện ước mơ đó đi”.

“Chị Mộc Liên”, Thái Nhiên thở dài, cậu ta nhất định cảm thấy được tôi giống một người điên, đã vô lí lại còn cứng đầu.

Sau đó cuối cùng là sai cậu ta nấu ăn. Tôi thẳng thắn thừa nhận, tài nấu ăn của tôi chỉ giới hạn trong món trứng xào cà chua, ngay cả đến cầm một nồi cơm điện tôi còn làm không xong. Ngày đó Thái Nhiên thấy

tôi loay hoay trong trong nhà bếp mãi mà chẳng làm ăn gì được liền chế giễu tôi hết 10 phút đồng hồ, rồi cục nặn không được lại ném tôi ra ngoài.

Cậu ta từ nông nô vùng lên làm địa chủ, đứng ở chỗ đó biểu diễn tài năng của mình lại còn dám chê bai kỹ thuật nấu ăn của tôi chứ.

“Đây là cái gì? Có phải là nấu cho heo ăn không?”.

Tôi gõ vào đầu cậu ta. Cậu ta không sợ tôi, lại còn có gan đuổi tôi ra ngoài phòng khách nữa chứ. Sau đó nhanh nhẹn làm bốn món ăn và một tô canh bưng lên. Thật là... loại gạo bình thường mà qua tay cậu ta nấu thành cơm rồi thì lại có một hương vị rất đặc biệt.

Tôi nói: “Tiểu Nhiên Tử à, bản cung bây giờ thực sự rất không nỡ dâng người dâng cho kẻ khác. Ta thấy người đừng đi làm vua màn ảnh nữa, chỉ cần ở nhà làm hai việc nấu cơm và sinh con cho bản cung là được rồi”.

Cậu ta hiện tại đã thành tinh rồi, đâu còn để cho tôi bắt nạt như xưa nữa, đáp: “Không cần phải vội, vội vàng hấp tấp thì chỉ hỏng việc thôi. Bồn tọa sau này đăng cơ, lập tức ban thưởng cho người ba nghìn trai tơ, mỗi người đều có thể nấu cơm sinh con cho người”.

Tốt lắm, làm người thì cần phải có tính hài hước.

Mùa đông năm ấy rét lạnh mà lại còn ẩm ướt, chân của tôi có dấu hiệu bị phong thấp, cứ mỗi khi trời trở lạnh là lại đau. Thái Nhiên dù sao cũng là một thanh niên trẻ tuổi tràn đầy sức sống, vẫn như trước mỗi ngày đều vừa học vừa làm, không chậm trễ dù chỉ một chút. Khi tôi còn đang trốn trong ổ chăn ấm áp ôm say sưa giấc mộng xuân thu thì cậu ta đã tan ca trở về, mua đồ ăn tới cửa tìm tôi.

Tôi đánh một chiếc chìa khóa phòng cho cậu ta, rồi nói với người quản lý dưới lầu rằng đó là em họ tôi. Thái Nhiên từ đó công khai ra vào nhà của tôi.

Bà hàng xóm tìm tôi hỏi thăm: “Em họ cháu học trường nào? Có bạn gái hay chưa?”.

Tôi trở về cảnh cáo cậu ta: “Tôi không phải là Diệt Tuyệt sư thái, tôi chỉ đề nghị cậu một điều. Hiện tại đừng nói chuyện yêu đương, bây giờ cậu mà không kiên định thì tương lai sẽ như thế nào? Sẽ bị người ta nói ra nói vào, cậu hiểu không?”.

“Chị Liên, chị suy nghĩ nhiều quá rồi”, cậu ta vẻ mặt nghiêm túc nói: “Em thực sự không nghĩ tới vấn đề này. Một người đàn ông mà ngay đến cả nghề nghiệp ổn định cũng không có thì làm sao nói chuyện yêu đương?”.

Nghe được cậu ta nói câu này tôi thực sự rất vui, đi qua chỗ Thái Nhiên nhét vào tay cậu ta một thứ, “Đúng là một đứa nhỏ hiểu chuyện. Đây là phần thưởng của cậu, còn không mau cầm ơn đi!”.

Thái Nhiên mở ra xem: “Điện thoại di động?” .

“Thích không?”, tôi lấy lại hướng dẫn cho cậu ta cách sử dụng, “Tôi cài đặt sẵn cho cậu thẻ sim rồi. Xem, đây là số của tôi, gọi thử đi”.

Tay cậu ta run run, mất cả nửa ngày mới bấm được phím gọi. Một lát sau, điện thoại của tôi cũng reo lên.

Tôi nói: “Về sau chúng ta liên lạc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hiện tại tôi sẽ kiểm soát hành tung của cậu. Hơn một tháng tiền lương của tôi đây. Phải yêu quý, giữ gìn nó cho cẩn thận biết chưa?”.

Cậu ta vẫn im lặng không nói lời nào.

Tôi đẩy đẩy cậu ta hỏi: “Choáng à? Chỉ là một cái điện thoại di động đã làm cho cậu choáng đến thế này rồi sao? Thật đúng là đồ nhà quê!”.

Rốt cuộc cậu ta cũng ngẩng đầu: “Chị Liên, ngày kia là Noel, em cũng có quà tặng chị”.

“Hắc! Thằng nhóc này cũng cầu nệ lễ tiết quá đi. Tôi ngạc nhiên vui mừng: “Là thứ tốt đẹp gì đây?”.

Cậu ta lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong túi áo, trong đó là một đôi hoa tai hình ngôi sao năm cánh rất đẹp, rất trang nhã, nằm lấp ló trên lớp nhung tơ màu đen, phản chiếu ánh sáng màu bạc.

Tôi lập tức gỡ đôi hoa tai đang đeo xuống, đeo đôi hoa tai cậu ta tặng vào, lắc lắc đầu hỏi: “Có đẹp hay không?”.

“Đẹp!”, cậu ta nói, lại lộ nụ cười hút hồn thường thấy khi chụp ảnh, là nụ cười vừa ôn nhu lại vừa tà ác, phóng điện về phía tôi: “Chị mặc gì cũng đẹp mà”.

Miệng lưỡi thật khôn khéo, rất biết nịnh nọt. Nhưng mà tôi lại thích nghe.

“Làm sao cậu có tiền mua nó?”.

Cậu ta cười, “Đừng nghĩ em là thằng nhóc Thái Nhiên ngày xưa, làm người mẫu thu nhập cũng không ít đâu”.

“Chân của mẹ cậu thì sao? Còn hai đứa em song sinh của cậu phải luyện thi cấp 3 nữa chứ!”.

“Chị Mộc Liên”. Cậu ta nhẹ nhàng cắt ngang lời tôi nói: “Tiền em vẫn đủ để chi tiêu cho gia đình. Đây là em thành tâm thành ý tặng chị, hy vọng chị nhận lấy”.

“Đương nhiên là phải nhận rồi”, tôi cười: “Phạm là của tặng, đã vào tay tôi là không còn đường ra”.

Ngày qua tháng lại, cuối cùng bố tôi cũng biết chuyện của Thái Nhiên, hỏi tôi: “Nghe nói con đang qua lại với một thằng nhóc kém mình vài tuổi phải không? Lại còn là người mẫu quảng cáo, thím Vương có nói đã thấy qua hình nó trên bìa tạp chí”.

Tôi vội nói: “Bố, bố đừng nghe mấy bà cô già hay ngồi lê đôi mách ấy nói bừa. Đứa nhỏ đó thực sự là người mới nên con giúp đỡ đôi chút thôi”.

Mẹ tôi bảo: “Con cũng đã tốt nghiệp được mấy năm rồi. Nên tìm một người...”.

Chết thật! Bố mẹ tôi đến tuổi này rồi chỉ sợ nhất con gái không gả đi được, ông bà chỉ hận là không thể giống trống khua chiêng ọi người biết rằng con gái mình đã đến tuổi gả chồng. Tôi cũng chưa phải là đã qua thì con gái, làm gì mà nóng lòng đến vậy. Tôi liền đứng dậy, có ý muốn chạy trốn.

Mẹ ở phía sau tôi gọi với theo: “Tết năm nay gia đình ta sẽ về thăm ông bà, con cũng đừng nghĩ đến việc chạy loạn”.

Về thăm ông bà, lúc quay trở lại thì sớm nhất cũng phải qua năm mới. Vậy là kì nghỉ đông sẽ không còn nữa. Tôi lại không thể không đi, Tết nhất con cháu đều phải trở về để cúng bái, thắp nén nhang cho tổ tiên, thiếu mỗi mình tôi thì còn ra cái thể thống gì nữa?

Rốt cuộc cũng phải theo mẫu thân đại nhân thu xếp hành lí chuẩn bị lên đường. Lúc này Thái Nhiên nhận một hợp đồng quảng cáo mới, hiện đang ở gần Chiết Giang.

Tôi gọi điện thoại cho cậu ta. Đoán chừng cậu ta đang bị vây bởi một đồng mỹ nữ và hoa tươi, bởi vì nghe giọng nói của cậu ta có vẻ rất vui: “Chị mộc Liên, em mua cho chị mấy món quà đảm bảo chị sẽ rất thích”.

“Thích! Thích!”. Tôi nói cho có lệ: “Lần này nghỉ đông tôi phải về quê. Cậu ở nơi đó làm việc không ai quản lí phải biết tự lo cho bản thân, đừng làm hỏng việc, nếu có thời gian rảnh thì lo mà đọc sách đi, đợi đến khi trở về tôi sẽ kiểm tra cậu”.

Đầu dây bên kia bỗng nhiên im lặng, hơn nửa ngày mới hỏi: “Khi nào thì chị trở về?”.

“Chắc là qua năm mới”, tôi nói: “Cậu có tiền đừng mua này mua nọ, lãng phí lắm, không bằng dùng tiền đó đưa mẹ cậu ra ngoài chơi”.

“Chị Liên...”.

“Tốt lắm! Không nói nhiều nữa. Mẹ tôi giục lên xe rồi”.

Hiện tại Thái Nhiên đã không cần tôi nhắc nhở như vậy nữa. Cậu ta dựa vào tư chất của bản thân cộng thêm sự chăm chỉ đã thành người mẫu quảng cáo có chút danh tiếng rồi. Tôi cho cậu ta chuyển nhà, chuyển đến một gian nhà trọ nhỏ khá sạch sẽ. Dẫn cậu ta đi mua sắm là vui nhất, bởi vì không cần phải trả giá hay mặc cả.

Tôi hỏi cậu ta: “Có định dừng lại không?”.

Cậu ta nói: “Em còn chưa cắt cánh đâu”.

Cậu ta thực sự có tham vọng.

Mẹ tôi ngồi bên cạnh lật lật cuốn tạp chí, tôi nhìn thấy trang bìa là ảnh của Thái Nhiên chụp liền chỉ cho bà xem.

“Là đứa nhỏ này đó hả?”. Mẹ tôi chăm chú nhìn tờ bìa rồi đánh giá: “Mẹ cảm nhận được cậu ta không giống với những người mẫu khác”.

Tôi vô cùng đắc ý.

Về tới quê, gặp lại mấy chị em họ đã nhiều năm không gặp. Chị gái con bác cả đã kết hôn, có một đứa con rồi. Mấy chị em ngồi nói chuyện với nhau.

“Mộc Lan theo chồng chưa cưới sang Áo rồi, sang năm sau sẽ kết hôn”.

“Mộc Dung thì đang ở nước ngoài, chuyên môn của chị ấy cũng được đánh giá cao”.

“Còn Mộc Liên? Vẫn làm việc ở đài truyền hình à? Có gặp được ngôi sao nào không?”.

“Công việc của Mộc Liên thực sự là rất lãng mạn đó, tôi từ nhỏ đã mơ ước có thể cùng thần tượng trong lòng sớm chiều gặp nhau rồi nảy sinh tình cảm, bây giờ Mộc Liên lại thay chúng ta thực hiện ước mơ đó”.

Tôi nhún nhún vai: “Mấy ngôi sao nhìn có vẻ ngây thơ trong trắng kì thực toàn được người ta bao bọc, lo lót cho lên sân khấu đầy chữ, mấy cô gái đó cặp với rất nhiều người mà lại toàn là đại gia không đó nha. Chúng ta như vậy có khi còn tốt hơn mấy ngôi sao đó, phải không?”.

Bọn họ ồ lên: “Ai? Là ai? Nói cho cụ thể xem nào?”.

Tôi làm sao dám nhiều chuyện. Vội cười hì hì chạy đi.

Ở chung một chỗ cùng bọn họ rất vui, không khỏi ở lâu hơn dự tính một chút. Khi tôi về đến nhà đã là giữa tháng hai. Tôi buông hành lý, mang theo đặc sản ở quê đến nhà mẹ của Thái Nhiên.

Chị Tú thấy tôi liền tỏ ra rất vui mừng, mời tôi vào nhà, bảo đứa thứ hai đi pha trà. Cặp em song sinh của Thái Nhiên rất đáng yêu, thấy tôi, liền đồng thanh chào hỏi. Chẳng biết nhà họ ăn cái gì mà mọi người ai cũng đều rất xinh đẹp. Em trai là một thiếu niên tuấn tú, em gái tuy còn nhỏ mà nhìn vẫn rất có nét.

Tôi nói với chị Tú: “Chị thật là có phúc. Con trai cả thì chăm chỉ, hai đứa út thì đúng là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, chị xem, đã đứng cạnh nhau lại còn chúc Tết giống nhau”.

Chị Tú không nhịn được cười, mời tôi ăn kẹo. Thái Bình là em gái của Thái Nhiên chạy lại ngồi kế bên nói với tôi: “Sao bây giờ chị mới về? Anh của em đợi chị mãi. Mấy lần có người đi lên cầu thang, anh ấy đều tưởng là chị đến”.

“Thật sao?”, tôi hỏi: “Anh của em gây chuyện gì rồi à?”.

Thái An – em trai của Thái Nhiên nói: “Không phải...”.

Đúng lúc này, Thái Nhiên trở về. Cừ thật, mới một tháng không gặp, cậu ta hình như lại cao thêm thì phải, có lẽ do gầy nên gương mặt lại càng tuấn mỹ hơn. Thái Nhiên đứng khuất vào bóng tối ở cửa, lại mặc một bộ quần áo đen như muốn hòa làm một với cảnh vật phía sau cậu ta vậy.

Tôi quay sang cười nói với Thái Bình: “Xem anh của em có giống xã hội đen không kia?”.

Thái Nhiên nhìn thấy tôi cũng không bất ngờ lắm, chỉ hỏi một câu: “Chị về rồi à?”.

“Ừ!”, tôi gật gật đầu: “Tết thế nào?”.

“Vẫn phải đi”, cậu ta gãi gãi đầu, tôi nghe được mùi khói thuốc.

Tôi hỏi: “Quà của chị đâu?”.

“À, là sâu riêng nhưng làm sao mà có thể giữ được cho đến bây giờ?”.

Tôi bỗng nhiên tiến sát lại Thái Nhiên, cậu ta hình như bị tôi dọa, sợ hãi lui về sau, hỏi: “Có chuyện gì sao?”.

“Hơi thở của cậu có mùi đấy”, tôi cười.

Cậu ta cũng cười.

Dùng xong bữa ăn đạm bạc ở nhà Thái Nhiên, tôi liền chào mọi người ra về. Thái Nhiên dẫn tôi xuống lầu.

Cậu ta nói cho tôi biết: “Hôm trước có một công ty tìm em mời làm người mẫu ổn định cho họ, nhưng em không đi”.

“Vì sao lại không đi?”, tôi hỏi.

“Chán rồi”, chân cậu ta cọ cọ trên nền đất, cậu ta ở trước mặt tôi luôn có những hành động cực kì trẻ con như thế: “Em muốn đi diễn, không muốn cứ đứng mãi ở dưới ánh đèn huỳnh quang diễn đi diễn lại 30 lần một vẻ mặt”.

Tôi đã hiểu, trong lời nói của cậu ta dường như có chút tức giận, giống như là oán trách tôi vô tình ném cậu ta sang một bên không thèm để ý tới vậy. Thằng nhóc này đúng là một con báo nhỏ, cầu trời con báo nhỏ này đừng có trưởng thành. Cậu ta mê hoặc người khác, hấp dẫn người khác nhất là ở chỗ đó, cái chỗ nửa tà ác nửa vô hại đó, chính là cậu ta lại không kiềm chế được bản thân mình trưởng thành và lớn lên.

Cậu ta nhất định sẽ trở thành một lãng tử, tao nhã mà lại rất tà ác, cho dù là giết người đi chăng nữa cũng phải lau con dao đầy máu đó bằng một chiếc khăn tay trắng, cho dù có chết đi, mọi người cũng nhất định sẽ không tìm ra được thi thể của cậu ta.

Tương lai sẽ là một quãng đường dài đầy gian nan và cô tịch, liệu cậu ta đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa?

Tôi bắt đầu dẫn cậu ta tham gia thử vai, được nhận vài vai diễn nhỏ. Tất nhiên những vai diễn đó toàn bộ đều là vai phản diện, loại nhân vật làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Cậu ta hỏi tôi tại sao. Tôi nhìn cậu ta, nhìn cặp mắt đào hoa kia cùng đôi môi mỏng. Suy nghĩ trong đầu, cậu ta hứa hẹn sẽ trở thành một diễn viên tài năng, nhưng tốt nhất vẫn là chờ cho đến phút cuối rồi mới xuất hiện tạo thành một bước đột phá thì hơn.

Đạo diễn thực sự rất thích những người như cậu ta, bọn họ khó có thể tìm một người đủ đẹp trai để đóng vai phản diện còn nếu chọn những anh chàng đẹp trai đóng thì nhìn lại có vẻ không đủ tà ác, nguy hiểm. Thái Nhiên quả thật giống như một cơn mưa trong mùa hạn hán xuất hiện rất đúng lúc. Cậu ta lại khiếm tốn như vậy, cần cù và thật thà như thế, biết rõ được lúc nào nên tiến lúc nào nên lui, sống cùng mọi người rất vui vẻ. Sự nghiệp của cậu ta rốt cuộc cũng có khởi sắc, nhận được nhiều vai diễn hơn. Tôi cũng rất vui khi nhìn thấy được những cố gắng, nỗ lực của cậu ta đang dần có kết quả.

Bọn họ nói với tôi: “A Liên à, đồ đệ này của cô cũng không tồi đâu”.

Đồ đệ? Tôi cười. Đồ đệ của tôi lúc này đang đứng trước máy quay bày ra một nụ cười mê người hòng câu dẫn vợ bé của một tên quân phiệt để trà trộn vào làm gián điệp trong một tiểu đội.

Trời nóng dần lên, quần áo Thái Nhiên mặc lại mỏng. Một lớp quần áo trong làm sao che được dáng người hoàn mỹ của cậu ta? Con mắt của nữ diễn viên cứ như dán chặt vào cậu ta vậy. Thế mà cậu ta vẫn ung dung như trước cười cười: “Phu nhân có thể cùng tôi nhảy một điệu không?”.

Âm nhạc vang lên. A! Là bài “Đêm Thượng Hải”. Tôi nhẹ nhàng nhắm mắt lại cảm nhận.

“Đêm Thượng Hải, chẳng phải là đêm, mười dặm thành phố có nhiều người nước ngoài ở, xa hoa trụy lạc, giống như rơi xuống thành phố đầy sao. Người ngồi xe kéo mặc sườn xám chính là một giai nhân yếu điệu, các vị công tử chen chúc vây quanh, ca nữ dưới sông vung tay áo, xướng một khúc “Mẫu đơn đình”.

“... Đây một hồi đắm chìm trong giấc mộng vàng son, phải chăng chỉ là ảo mộng, trên cây ve sầu đang gọi hạ, gió cuốn màn trúc, đang lúc sơn chi chín vàng, một sợi hương tàn vương vẫn chưa tan...”.

3. Chương 3

edited by: Trà Vô Vĩ

beta: Hạo Nguyệt & Phong Tuyết

Ngày quốc tế thiếu nhi, bạn trẻ Thái Nhiên tròn 20 tuổi, tôi đã là một bà già 24 tuổi rồi, mà cậu ta thì thậm chí còn chưa thể kết hôn.

Cơm no rượu say, Thái Nhiên đi rửa chén, còn tôi ngồi trên sân thượng đánh răng và hong khô tóc.

Mùa hè ở thành phố này đã đến rồi, nóng nực và ẩm ướt. Khí thải ô tô cứ ứ đọng lại không tan, có chút mưa thì lại là mưa axit. Trong xe bus người chật kín, toàn mùi chua, tay chân mỏi rã rời. Khi không có mưa, mặt trời chỉ có thể nấp sau những đám mây mà che mặt. Phải quay ngoặt cảnh thật sự là mệt muốn chết. Đạo diễn kiêu ngạo vượt lên dẫn trước, tôi là trợ lý không thể không đi theo. Một ngày chạy tới chạy lui, thật sự là mệt như trâu.

Trở về nhà riêng, mọi sinh hoạt ăn ngủ nghỉ đều chỉ có mình tôi. Tôi không thích mời bạn bè về chơi cho nên thiết nghĩ, nếu có một ngày tôi chết trong ngôi nhà này, e là hơn một tuần sau mới có người phát hiện.

Nhưng bây giờ tốt hơn rồi, dù sao tôi cũng có nhiều hơn một chỗ để đi, trước mắt nhà Thái Nhiên vẫn có thể tự do ra vào.

Tôi ngồi ở ghế dựa, ánh mắt nặng trĩu, có chút buồn ngủ. Có lẽ hôm nay hơi say, Thái Nhiên kể với tôi rất nhiều chuyện vui, hầu hết là chuyện phòng thu và những ngôi sao hợp tác với cậu ta. Tôi nghe rất vui, bất tri bất giác lại uống nhiều thêm.

Trong phòng phát ra tiếng nhạc, tôi đối với âm nhạc cũng không nghiên cứu gì nhiều, về lĩnh vực này thì Thái Nhiên lại rành hơn tôi.

Một đôi tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi.

Tôi đưa tay gạt nhẹ tay cậu ta xuống : “Biết tôi nghĩ về chuyện gì không?”.

“Chuyện hồi trước?”.

Đoán đúng rồi, thằng nhóc này đúng là càng ngày càng hiểu lòng dạ đàn bà...

“Chuyện hồi trước là chuyện gì?”.

“Trước đây, có anh chàng hàng xóm, vào một đêm hè, hái trong vườn nhà mình một đóa hoa sơn chi, đứng ở một bên hàng rào nhỏ tặng chị đóa hoa ấy” .

Tôi quay đầu lại nhìn cậu ta : “Cậu đừng làm diễn viên nữa chuyển sang làm nhà biên kịch có khi còn được hơn đấy”.

Trong bóng đêm mờ ảo, cậu ta nở nụ cười anh tuấn đến mê người rồi nhẹ nhàng cài một đóa hoa sơn chi lên mái tóc của tôi.

Tôi nói : “Nhanh gọi điện thoại ẹ cậu cảm ơn một tiếng, vì cậu mà bà ấy đã phải chịu nhiều cực khổ.”

“Em cũng muốn cảm ơn chị”. Cậu ta nói : “Cảm ơn chị đã không ngại khó khăn giúp đỡ em nhiều như vậy”.

“Đừng vội cảm ơn tôi”. Tôi vỗ vỗ vai cậu ta, lão đạo đứng lên, chút rượu còn sót lại làm tôi mất thăng bằng : “Cứ từ từ mà suy nghĩ cách cảm ơn của cậu cho thật hoành tráng đi, đợi cho đến khi cậu bước lên được đến đỉnh cao thì trả ơn tôi cũng chưa muộn mà”.

Thái Nhiên hỏi tôi : “Đến lúc đó chị có còn bên cạnh em không?”.

“Tôi ư? Vì sao lại không chứ?”. Tôi cười rộ lên: “Tôi không thích mấy câu chuyện có tình tiết kiểu như nữ nhân vật chính đến thời khắc mấu chốt lại đột nhiên bị ung thư rồi chết đâu. Tôi còn phải nhờ cậu chuẩn bị kha khá của hồi môn để đi lấy chồng đấy, đến lúc đó cậu có muốn đá tôi ra cũng không được đâu”.

Tôi cảm thấy hình như hôm nay cậu ta uống quá chén nên suy nghĩ hơi nhiều rồi. Cuộc sống vốn đầy áp lực mà, dù sao thì cũng phải từ từ mà thích nghi với nó.

“Còn nhớ đạo diễn Lí hồi trước không? Chính là thằng cha ninh bợ Hứa Thiếu Văn đó”.

“Ông ta thì sao?”, Thái Nhiên có vẻ không thích tay đạo diễn đó.

“Uhm!”, tôi nói : “Hôm nay tôi gặp ông ta, ông ta dạo này làm ăn có vẻ không được suôn sẻ lắm, nên muốn dựa vào một bộ phim để lấy lại danh tiếng. Ông ta nói đã tìm được nhà tài trợ rồi nhưng tiền tài trợ không được nhiều cho lắm nên muốn tìm những diễn viên mới vào nghề đóng”.

Ánh mắt của Thái Nhiên chột lóe như thoát khỏi cơn say, nhìn tôi chăm chăm.

Tôi hỏi : “Cậu không ngại hợp tác cùng ông ta chứ?”.

Cậu ta cười : “Em không có giá tới mức có quyền lựa chọn đạo diễn đâu”.

Tay đạo diễn Lí đó vẫn còn nhớ Thái Nhiên. Hôm đó, tôi có rảnh rỗi một chút nên cùng cậu ta đến thử vai, ông ta liếc mắt một cái liền nhận ra Thái Nhiên ngay, quay sang nói với tôi : “Cô lại còn dẫn theo tên đó à?”.

“Không có lí do gì sao lại không được mang theo cậu ta? Mọi người đều đã biết nhau cả rồi, phải chiếu cố nhau trong công việc chứ”.

“Thằng nhóc này....” – ông ta nói Thái Nhiên : “Đẹp trai theo kiểu rất đặc biệt”.

“Đặc biệt ở chỗ là rất thích hợp vào vai những anh chàng phản diện đẹp trai mà trong bụng lại đầy mưu mô, toan tính”, tôi nói.

Đạo diễn Lí cười cười gật đầu.

Bộ phim của tay đạo diễn Lí đó có tên “Ngày yêu”. Thái Nhiên đi thử vai lại được nhận, dù không phải là nhân vật chính nhưng đất diễn cũng nhiều.

Là con nuôi của một kẻ có tiền, cậu ta giúp bố nuôi làm ăn phi pháp. Nữ chính cùng nam chính yêu nhau, nhưng Thái Nhiên là một kẻ xấu cậu ta dùng mọi thủ đoạn để phá hoại tình cảm của hai người đó. Bố nuôi của cậu ta định xử lí nam chính thì cuối cùng cậu ta lại thả hai người đó đi.

Hóa ra cậu ta đã yêu đơn phương nữ chính. Nhiều năm trước, vào một đêm nọ, cậu ta bị thương nặng, ngã gục trong mưa. Lúc đó, cô ấy đã cứu cậu ta, dìu cậu ta đi từng bước trong mưa dưới tán dù nhỏ. Thái Nhiên yêu cô ta từ đó. Lặng lẽ yêu thương, lặng lẽ chúc phúc cho người mình yêu. Cậu ta không thể dùng đôi bàn tay đầy máu của mình mà yêu thương, che chở, bao bọc cho cô ấy thì ít nhất cũng phải giúp cô ấy được sống hạnh phúc bên người yêu. Chỉ mong có thể mãi được yêu cô ấy, dù chỉ là một tình yêu trong im lặng.

Môi mỏng mím lại, kiềm nén nỗi đau, trông cậu ta lạnh lùng như thể mà ánh mắt dành cho người con gái kia lại vô cùng nhẹ nhàng và ấm áp. Thái Nhiên lẳng lẳng đứng đó, nhìn về người con gái cậu ta yêu nhất, lại hận cả đời lại không thể có được cô ấy.

Xe lửa khởi động. Khói trắng hòa quyện với ánh trăng, hình ảnh chàng trai mặc bộ tây phục đen cô đơn đứng đó như ẩn như hiện. Cậu ta cuối cùng vẫn không cúi đầu, cao ngạo xoay người bước đi, khôi phục lại vẻ lạnh lùng trước kia, đôi mắt híp lại, từng bước tao nhã rời khỏi nơi đó lại tiếp tục thực hiện những kế hoạch đen tối.

Đạo diễn Lí dường như rất vừa lòng, ông ta cười nói: “Đúng là một đôi mắt lạnh, rất đẹp, tôi vẫn thường mong có thể tìm được người sở hữu đôi mắt đó”.

Tôi và Thái Nhiên đều vội vàng bước đi. Cậu ta phải quay phim tiếp còn tôi phải đi vì bố đang nằm viện. Sức khỏe của bố tôi vẫn không tốt, nói mãi mà ông cũng chẳng chịu đi viện khám. Ảnh chụp X-quang, phát hiện được có một khối u ở gan của bố. Mẹ con tôi đều sốc. Y học hiện đại như vậy, con người vẫn thường ít bị bệnh nhưng nếu có bệnh khẳng định sẽ là bệnh nan y. Tôi cũng không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nếu bố tôi rơi vào tình trạng xấu nhất.

Thần kinh của mẹ tôi vốn không được tốt, đừng chuyện là bà lại hoang mang, lo sợ, xưa nay mọi chuyện đều có bố tôi lo liệu, bây giờ dùng một cái gặp phải chuyện xấu như thế này, bà làm sao ứng phó nổi. Tôi xin nghỉ phép dài hạn, chuyển về nhà. Vừa để trấn an mẹ, lại tiện cho việc chăm sóc bố.

Hơi lạnh mong manh từ điều hòa tỏa ra cũng không trấn áp được cái nóng của ngày hè, ở phòng bệnh chật chội như vậy không bệnh rồi cũng sẽ thành bệnh. Bằng bất cứ giá nào tôi cũng phải chuyển được bố sang phòng bệnh riêng. Bố tôi mới phẫu thuật xong cần một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Phẫu thuật thành công, có lẽ là do bác sĩ phẫu thuật có kinh nghiệm mà cũng có thể là do bố tôi may mắn. Tôi luôn cảm thấy bệnh viện này tuy lớn nhưng không đáng tin cậy, bác sĩ giải phẫu có vẻ không giỏi, kết quả là mọi việc diễn ra đều suôn sẻ. Đúng là không nên nhìn sự việc một cách méo mó như nhìn qua một tấm gương lồi.

Mẹ tôi nói : “Con còn muốn như thế nào nữa? Không nên nói với bác sĩ bệnh của bố con trị không dứt được. Chuyện như thế này một lần là quá đủ. Tế bào bạch cầu của mẹ đã nhiều lắm rồi.”

Tôi bỏ đầu tằm vào cái bát lớn nằm ăn một mình, ăn nhiều tới mức cả tay và miệng đều toàn một màu tím. Lúc này di động của tôi reo lên, là Thái Nhiên gọi.

Tôi nghe cậu ta nói : “Chị Mộc Liên, em không diễn được nữa.”

Tôi nhảy dựng lên, xoay người làm rơi cái bát, mặt đất vương vãi toàn màu tím của đầu tằm. Mẹ cũng bị tôi dọa cho sợ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” tôi lạnh lùng hỏi.

Cậu ta nói : “Là lỗi của em. Em không làm được yêu cầu của họ”.

“Bọn họ yêu cầu cậu làm gì? Diễn viên mới đầu cần phải chụp ảnh, không lẽ là họ sửa kịch bản?”.

Cậu ta ở đầu dây im bật, không nói lời nào. Tôi có thể cảm giác được sự uể oải, phiền muộn của Thái Nhiên. Tôi cần phải đến đó.

Lúc tôi đến trường quay Thái Nhiên lại bỏ đi đâu không biết. Đạo diễn Lí đang bực mình, lôi trợ lí ra mắng mỏ, cô bé kia bị xoay òng mòng, khóc không ra nước mắt. Ông ta đúng là đồ tiểu nhân, ý mình có chút tiếng tăm là coi người khác không ra gì.

Tôi nhìn cô trợ lí kia, nhớ lại hoàn cảnh của mình lúc trước. Tôi quay sang hỏi Lí đạo diễn, giúp cô ta tránh sang một bên, thoát được một kiếp ăn chửi : “Có chuyện gì xảy ra sao? Thái Nhiên nói với tôi là cậu ta không diễn nổi nữa”.

Lí đạo diễn tức giận nói : “Còn thế nào nữa? Thằng nhóc kia, hưởng được chút lợi lộc rồi lại bắt đầu giở trò”.

“Không thể nào”, tôi kinh ngạc. Thái Nhiên không phải loại người như vậy, cậu ta rất biết điều cơ mà.

Đạo diễn Lí đưa kịch bản cho tôi xem, “Là cảnh này, cảnh biểu đạt sự hiểu thảo với cha nuôi, thể hiện mình là một đứa con ngoan. Cảnh dễ như vậy, cậu ta lại không cảm nhận được, diễn chẳng có chút cảm xúc nào. Trách cứ vài câu, cậu ta liền cáu gắt”.

“Ông nói gì cậu ấy?”.

“Nói chuyện về bố của cậu ta”.

“Ông biết bố của cậu ta à?”, tôi kinh ngạc.

Lí đạo diễn khó hiểu : “Sao lại không biết? Cậu ta là con trai của Thái Tu Viễn”.

“Là Thái Tu Viễn, diễn viên chính trong phim “Gió lửa hận thù” đã từng vang danh một thời ư?”.

Đạo diễn Lí liếc tôi một cái, hình như ông ta cảm thấy tôi là một con người rất hồ đồ, biết người ta lâu như vậy mà lại không biết người ta là con của một diễn viên nổi tiếng.

Trời ơi, cậu ta thực sự là con trai của Thái Tu Viễn.

Lúc tôi còn học cấp 2 mỗi ngày tan học đều cố chạy về nhà làm bài tập cho nhanh để kịp giờ xem phim “Gió lửa hận thù”. Tôi sưu tập rất nhiều hình của ông ấy, thậm chí còn cắt hình trong tạp chí dán lên bàn học dán trong cả cuốn nhật kí nữa. Mỗi ngày tôi đều nằm mơ được gặp ông ấy. Thì ra Thái Nhiên là con trai của Thái Tu Viễn.

Hèn gì cậu ta đẹp trai như vậy, thông minh như thế. Sức mạnh của di truyền thực sự là ghê gớm.

Tôi hỏi Lí đạo diễn : “Biết rõ cậu ta là con trai của Thái Tu Viễn, sao ông còn đối xử với cậu ta như thế?”.

Đạo diễn Lí đúng là một tên hợm hĩnh, khinh bỉ nhìn tôi, tôi cảm thấy trong mắt ông ta tôi thật sự là một đứa ngu : “Thái Tu Viễn sau khi đóng xong bộ phim “Gió lửa hận thù” thì chẳng còn đóng được một bộ phim nào nên hôn nữa nên phải giải nghệ, bị bệnh chết lâu rồi. Tôi làm sao mà biết được cậu ta sẽ tự mình gây dựng lên sự nghiệp của bản thân hay lại như bố của cậu ta lúc trước?”.

Lão già này, tôi thầm mắng ở trong lòng, có thành công hay không cũng không phụ thuộc vào người ta sống lâu hay chết sớm, ông nhất định sẽ là người sống lâu để con cháu nguyên ông rửa ông chết sớm.

Tôi thọc tay vào túi quần, lững thững bước ra. Ông ta quát tôi : “Cô đi đâu đấy?”.

“Đương nhiên là đi tìm người”.

“Cũng tốt”. Ông ta nói : “Vừa rồi nhà tài trợ có đến, thấy cảnh đó rất bức mình, đang đề nghị tôi thay đổi người”.

Tôi nghe như sét đánh ngang tai : “Đổi người khác?”.

“Chỉ mới chụp ảnh thôi, chắc là vẫn kịp. Bọn họ thay đổi quyết định, hình như là đang muốn lăng xê một người mới...”.

“Chuyện này là sao?”, tôi nổi cáu, nhảy dựng lên : “Nói đổi là đổi người ngay được à? Máy người không biết một chút gì đến chữ tín hả? Sai rồi thì sửa chứ. Nếu muốn lăng xê người đó, sao lúc trước lại còn kí hợp đồng với Thái Nhiên. Máy người nghĩ dựa vào mấy đồng tiền dơ bẩn đó là chèn ép được người khác hay sao?”.

Đạo diễn Lí vội vàng kéo tôi ra : “A Liên, cô nghe tôi nói đã. Việc hôm nay đã làm kinh động đến rất nhiều người, Trang tiên sinh ở trường quay đều thấy hết rồi. Tiền là của người ta, muốn dùng ra sao là quyền của họ chứ”.

Tôi hung hăng gạt tay ông ta ra. Bị bàn tay đầy mồ hôi đó kéo tôi có cảm giác rất ghê tởm.

Tôi không vội đi tìm Thái Nhiên. Đầu tiên là phải đi tìm cái tên Trang tiên sinh gì gì đó mới được.

Trang thị dù sao cũng là một công ty lớn nên nhân viên cũng vào loại hạng nhất. Cô nàng tiếp tân cười rất ngọt ngào, hỏi tôi có hẹn trước hay chưa. Tôi đương nhiên là không có hẹn trước rồi. Giống một người đi đường chạy lạc vào nơi xa hoa này, tóc tai tôi lại còn bù xù nhìn sao cũng không giống là người có quan hệ với lãnh đạo cấp cao. Vì vậy tôi lừa cô ta, tôi là trợ lý Triệu của Lí đạo diễn, có việc gấp cần tìm. Cái có đó thực sự là có rất nhiều sơ hở, Trang tiên sinh gì gì đó quá thật thà lại tin, mời tôi lên.

Đến lúc này, tôi mới sợ hãi đứng lên, khẳng định trăm phần trăm là tôi điên rồi, tự nhiên chạy tới tìm người ta tranh luận. Tôi là ai chứ? Tôi thực sự còn không được hưởng một chút lợi lộc gì từ Thái Nhiên. Chẳng lẽ lại nói với tên kia tôi là người nghĩa hiệp đến mức không tiếc cả mạng sống ra tay giúp đỡ bạn bè.

Có người ở đây, tôi nhìn thấy cái cửa lớn đầy uy nghiêm, nhìn cả cái hành lang dài mà sạch bóng, trải toàn thảm đỏ. Hôm nay, tôi mặc áo thun, quần jeans, bước vào thang máy mới nhìn rõ được cái thân xác tàn tạ của mình qua gương. Trời ạ!!! Tôi như thế này mà đòi gặp người ta đàm phán. Tôi làm cái nghề này cũng mấy năm rồi, việc gì cũng đã từng trải qua nhưng chuyện lần này cũng không biết sẽ sống chết như thế nào đây.

Khi tôi bắt đầu cảm thấy xấu hổ và hối hận vì cái hành động lỗ mãng của mình thì một người phụ nữ mặc đồng phục nhân viên đi về phía tôi, hỏi : “Cô là Triệu tiểu thư? Trang tiên sinh đang chờ cô”.

Tôi từ từ tiến vào căn phòng đó. Đó là một văn phòng khá rộng rãi và sạch sẽ. Các vật dụng lại rất ít, ánh sáng ngập tràn căn phòng, chỉ có một chiếc TV ốp trên mặt tường.

Một người con trai từ phía sau cái bàn đứng lên, rất lịch sự vươn tay ra chào hỏi : “Tôi là Trang Phác Viên, rất vui khi được gặp cô”.

Tôi nhìn người đối diện. Tôi đã từng thấy anh ta trên báo. Anh ta trông có vẻ trẻ hơn so với mấy bức ảnh chụp trên báo, nhưng nhìn vẫn rất già dặn, đẹp trai. Tôi còn biết anh ta có một đứa con mười ba tuổi, vợ là một họa sĩ nổi tiếng, bố vợ lại còn là đối tác hợp tác của anh ta. Nhưng tôi không biết anh ta lại thân thiện hòa đồng đến thế, không hề tự ột chút nào cả. Anh ta rất tự nhiên, tiếp đãi tôi như một người bạn.

“Mộc Liên”, tôi bắt tay với anh ta, có chút ngượng ngùng, bởi vì đầu ngón tay tôi vẫn còn chút màu tím còn sót lại của dâu tằm.

Anh ta nhướn nhướn hàng lông mi, hỏi : “Cô không phải họ Triệu sao?”.

Tôi xấu hổ : “Tôi hơi lỗ mãng mong Trang tiên sinh đừng để ý. Tôi đến đây để cùng ông nói một chút về chuyện của Thái Nhiên”.

Thư kí bưng cafe đến, chúng tôi ngồi xuống nói chuyện.

Trí nhớ của anh ta rất tốt, anh ta nói : “Tôi biết cô đến là để nói chuyện về cậu nhóc đó. Buổi sáng hôm nay, tôi có thấy qua, tướng mạo rất nhã nhặn và ôn hòa, người như vậy muốn quên cũng rất khó”.

Bọn họ đều nói như vậy nhưng bọn họ làm sao biết được thằng nhóc đẹp trai đó cũng đã từng một thân đầy dầu nhớt làm thuê ở một tiệm sửa xe.

Tôi uống một ngụm café, trấn định nói tiếp : “Trang tiên sinh, tôi nghe Lí đạo diễn nói là ngài tự mình quyết định đối người”.

“Đúng là tôi có quyết định này”, anh ta nói : “Chắc cô cũng biết chúng tôi đang đầu tư vào lĩnh vực truyền hình và điện ảnh, chúng tôi có lựa chọn tốt hơn nhiều. Công ty đối tác cho chúng tôi một hợp đồng quảng cáo sản phẩm vào tháng này”.

Tôi nói : “Trang tiên sinh, tôi không mong ngày suy xét thận trọng lại một lần nữa nhưng Thái Nhiên rất thích vai diễn đó và cũng đã cố gắng rất nhiều. Cậu ta tính tình chỉ hơi trẻ con một chút, cậu ta tuyệt đối không muốn mất đi cơ hội lần này”.

Anh ta nhìn tôi, mỉm cười đứng lên, nói : “Mộc tiểu thư, cô có nghĩ rằng những cơ hội đã vượt mất sẽ quay trở lại với mình không?”.

Gì chứ, đối với vị Trang thiếu gia này thì thời gian là tiền bạc vậy mà lại ngồi đây cùng tôi thảo luận vấn đề nhân sinh triết lí. Sao không nói thẳng cho tôi biết quyết định của hẳn đi, có hay là không? Tôi chỉ có thể giả vờ ướm hỏi anh ta : “Tôi nghĩ rằng, cho người ta cơ hội khác chính là một nghĩa cử cao đẹp lại còn có thể giúp đỡ họ”.

Anh ta vẫn cười cười như trước, nụ cười thâm sâu khó lường : “Mộc tiểu thư chắc là đã nhận được chút hoa hồng của cậu ta”.

“Không!”, tôi không thềm.

“Vì cái gì? Tất nhiên là bởi vì cô đã đặt hết niềm tin của mình vào cậu ta”.

Đúng là một con cáo già. Tôi cũng không hiểu tại sao tự nhiên lại nghịch ngợm nói : “Không, tôi biết xem bói, tôi nhìn thấy được cậu ta sẽ đem lại vận may cho tôi”.

Trang Phác Viên cười ha hả, cái tên này cứ như mặt trời ở trên cao, một nhân vật như thế lại cùng kẻ hèn mọn như tôi nói những lời thừa hơi tốn sức này.

Anh ta đi đến cái bàn phía trước, cầm lấy một xấp bài nói với tôi : “Cô biết bói toán vậy đoán thử xem đây là lá bài gì?”.

Tôi biết nói làm sao, chỉ có thể căn cứ phán bừa một câu : “Lá sáu rô”.

Trang Phác Viên hạ bài xuống, nói với tôi : “Mộc tiểu thư có thể về được rồi. Bạn của cô sẽ tiếp tục được đóng vai đó”.

Cái này có thể được gọi là kì tích không? Tôi đứng lên, anh ta lại xoay sang chỗ khác trở lại cái bàn góc bên kia, tiếp tục làm việc.

Tôi đột nhiên hỏi : “Trang tiên sinh, bức tranh treo ở đó có phải là của Georgia O’keeffe* không? Bông hoa sen đó rất đẹp”.

*Georgia O’keeffe : sinh ngày 15 tháng 11 năm 1887 mất ngày 6 tháng ba năm 1986 là một họa sĩ người Mĩ. Bà ấy nổi tiếng nhất là về những bức tranh khổ lớn vẽ những bông hoa nở bung nhìn rất gần, như là soi qua một cái kính lúp.

Anh ta ngẩng đầu, có chút kinh ngạc : “Đúng vậy, cô cũng thích bà ấy à?”.

“Ừm”, tôi nói : “Bà ấy vẽ hoa tuy rất lớn nhưng không mất đi vẻ diễm lệ, cũng như người phụ nữ dù như thế nào cũng không thể che giấu được vẻ đẹp của mình”.

Anh ta cười cười. Tôi lặng lẽ lui ra ngoài.

4. Chương 4

edited by: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt & Phong Tuyết

Trên đài thiên văn tối nay có rất nhiều cặp tình nhân. Đài thiên văn vốn là nơi khá lãng mạn nhưng chưa bao giờ lại đông đúc như thế này. Mọi người đổ xô về đây cứ như có một tay đạo trưởng nào đó đang lập đàn làm phép vậy.

Thái Nhiên đang nằm trên một bãi cỏ nhỏ, khá sạch sẽ, chẳng biết cậu ta đang ngắm sao hay đang ngủ nữa. Mà cũng có thể là cậu ta đang nằm đây, suy nghĩ về những triết lí nhân sinh, đạo lí làm người.

Ở nơi vắng vẻ thế này thường dễ xảy ra mấy chuyện cướp của giết người, rất nguy hiểm. Không biết cậu ta nghĩ gì trong đầu mà lại nằm đây. Cậu ta ngồi dậy phúi phúi vạt áo hình như là không muốn nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa.

Tôi đi vòng qua rồi ngồi xuống phía sau cậu ta, cậu ta cũng chẳng có phản ứng gì.

Tôi cười cười : “Hôm nay tôi đã cãi nhau một trận ầm ĩ, cậu biết tại sao không?”.

Cậu ta gục đầu xuống, im lặng.

Tôi ngẩng đầu lên, ngược nhìn bầu trời. Bầu trời tối nay rất đẹp, có thể thấy rõ rất nhiều ngôi sao đang lấp lánh.

Thời tiết đẹp như vậy thực sự rất hiếm. Tôi thở dài nói : “Hôm nay là đêm thất tịch*. Trời chuyển lạnh rồi, cuối cùng mùa hè cũng đã trôi qua”.

*đêm thất tịch: mùng bảy tháng bảy hàng năm, ngày Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau

Cậu ta vẫn im lặng.

Tôi dang hắng mấy cái, lấy giọng bắt đầu ngâm thơ :

“Điều điều khiến ngư tinh, kiêu kiêu hà hán nữ.

Tiêm tiêm mạc tổ thủ, trát trát lộng ky trử.

Chung nhật bất thành chương, khắp thể linh như vũ.

Hà hán thanh thả thiển, tương khứ phục kỉ hứa. . .

Hậu diện thị...”.

Cậu ta quay đầu, thì thầm : “Doanh doanh nhất thủy gian, mạch mạch bất đắc ngữ”.

(Dịch thơ:

Sao thiên nga xa xôi, sông Ngân Hà sáng trong.

Bàn tay nhỏ và dài trắng nõn tìm miếng trát* chuẩn bị viết thư

Suốt cả ngày không viết được nổi một chữ, nước mắt rơi như mưa

Ngân Hà lặng sóng mà nông, đâu có cách biệt mấy...

Một dòng nước dịu dàng, câu yêu thương không thể thốt nên lời.

*trát: miếng gỗ nhỏ và mỏng dùng để viết chữ thời xưa)

Tôi xoa xoa đầu cậu ta, mái tóc hơi ẩm, chắc là nằm đây cũng khá lâu rồi. Tôi dỗ dành : “Về đi, không còn sớm nữa đâu, sáng mai cậu còn phải quay phim nữa đấy”.

“Họ còn cần em sao?”, cậu ta hỏi.

Tôi nói : “Tôi còn tưởng cậu sẽ nói: “Em không quay lại chỗ đó nữa đâu” chứ ”.

Thái Nhiên xích lại gần tôi, vẻ mặt buồn bực : “Chị Liên, em biết sai rồi, nhưng em không khống chế được cảm xúc của mình lúc đó”.

Chắc bị tôi khích nên cậu ta mới nói như vậy, một lát sau lại im lặng. Cáu gắt như thế, rõ ràng cậu ta vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Tôi thở dài nói : “Nói thật, tôi không thể ngờ được cậu lại là con trai của Thái Tu Viễn”.

Cậu ta cười khổ : “Không ngờ còn có người nhớ đến ông ấy”.

“Sao cậu lại nói thế?”, tôi nói : “Bố cậu là một huyền thoại đấy. Tôi vẫn còn nhớ như in từng lời thoại của ông ấy trong bộ phim “Gió lửa hận thù”. Ông ấy luôn mặc một cái áo bành tô đen, mũ kéo sụp xuống. Tôi nhớ rõ nhất hình ảnh cuối phim, lúc ông ấy ôm xác của nữ chính mất hút giữa ngã tư đường tràn ngập khói súng”.

Tôi hưng phấn đứng lên. Lúc đấy tôi còn nhỏ, giống như những cô gái cùng tuổi khác, hay mơ mộng về tình yêu, nhìn thấy Thái Tu Viễn là nghĩ rằng trên đời này chắc không còn người nào đẹp trai, tài giỏi hơn ông ấy. Dù khi đó chỉ mới mười mấy tuổi đầu mà tôi đã có quyết tâm sau này lớn lên nhất định phải lấy được một người như Thái Tu Viễn.

Haiz... Nhưng cuối cùng ông ấy cũng không xuất hiện trên màn ảnh nữa.

Thái Nhiên thấy ánh mắt long lanh cùng với điệu bộ mê đắm của tôi, nhận ra được suy nghĩ của tôi thì nổi cáu.

“Chị thì biết cái gì?”, cậu ta hừ lạnh một tiếng. Chưa bao giờ cậu ta dám dùng cái giọng điệu đó nói chuyện với tôi, hôm nay lại dám nói thế, tôi thấy không quen, có cảm giác sờ sợ.

“Chị chẳng biết gì hết. Chị có biết ông ta là loại người như thế nào không? Ông ta chẳng qua cũng chỉ là một tên thợ sửa ống nước thôi. Trong một lần dọn dẹp kho hàng, bọn họ tình cờ phát hiện ra, giống như tìm được một vật cũ rách bám đầy bụi bẩn mà vẫn còn giá trị sử dụng. Số ông ta may mắn, được bọn họ tạo cơ hội cho đi diễn xuất. Bản chất ông ta vẫn như trước, chỉ là một thằng công nhân thôi, làm diễn viên hay đại minh tinh gì đó hoàn toàn không có khả năng. Như một ngôi sao băng vậy, xuất hiện, chớp lóe rồi chớp mất một cái đã lao xuống vực sâu. Sau đó, ông ta lại giống như một đồng sắt vụn bị người ta vứt trở ngược lại cái nhà kho đó”.

Tôi lấp bắp nói : “Cái đó... Cậu không nên nói như vậy về ông ấy, dù sao đó cũng là bố cậu”.

Cậu ta nhìn chằm chằm vào mắt tôi. Đây là chiêu tôi đã dạy cậu ta, dùng ánh sắc bén nhìn thẳng vào kẻ nào là sẽ áp đảo được kẻ đó. Vậy mà hiện tại cậu ta lại dám dùng chiêu đó với tôi.

“Chị biết không? Trong trí nhớ của em, ông ta là một con sâu rọu, cả ngày chỉ biết ngồi ở nhà uống mãi thôi, mẹ luôn khóc vì ông ta. Lúc tỉnh thì ông ta ra ngoài tìm việc, tìm không được lại về nhà ngồi uống. Người lúc nào cũng xiêu xiêu vẹo vẹo. Chị Mộc Liên à, ông ta chưa bao giờ là một huyền thoại cả”.

Trời, trời ơi!

“Sau đó có người đồng ý cho ông ấy một vai diễn, thế nhưng ông ta ở nhà đã quen thói, không chịu đi làm. Vì thế cứ mỗi lần tính rượu là lại đi ra ngoài vay tiền để uống. Khi đó hai đứa em của em vừa ra đời, ông ta bỏ mặc không quan tâm, coi như trong nhà lại có thêm một con chó con mèo gì đó. Gia đình em không có tiền trả cho chủ nhà trọ, cứ phải chuyển tới chuyển lui, thức ăn hàng ngày chỉ có đậu phụ khô, chỗ ở xung quanh toàn là rác rưởi. Hai đứa em của em khi đó cứ khóc lả đi vì đói. Mẹ cả ngày cũng chỉ biết ngồi ôm chúng khóc”.

Tôi vươn tay tìm tay cậu ta, muốn vỗ về an ủi. Thế nhưng lại bị cậu ta nắm lấy tay, gắt gao xiết chặt. Tôi biết những gì cậu ta nói đều là sự thật, đó không phải là lời nói dối nhằm trốn tội của một đứa trẻ.

“Cuối cùng, ông ta chết. Uống nhiều rượu kém chất lượng nên gan bị phù thũng, không chết mới lạ. Ông ta đau đến mức nằm lằn lằn mãi ở trên giường. Cuối cùng cũng chết. Mẹ cùng hai đứa em của em ngồi bên cạnh ôm nhau khóc. Em giúp ông ta rửa sang lại đôi chút rồi đi ra, ông ta đã tự viết nên một bi kịch cho cuộc đời mình. Một người chồng tồi tệ, một diễn viên nổi tiếng. Tất cả cũng chỉ còn là quá khứ”.

Cậu ta nắm tay tôi rất chặt, rất đau, tôi dùng sức rút ra, chạm nhẹ vào mặt cậu ta. Cậu ta thực sự đã khóc. Những giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống. Tôi thở dài, ôm cậu ta. Cậu ta nhăn nhó, đúng là một đứa trẻ cứng đầu. Lát sau cũng im lặng dựa sát vào tôi, đem gương mặt còn vương nước mắt cọ nhẹ vào vai tôi.

Tôi bỗng nhiên cười cười đứng lên, túm lấy một nhúm tóc ở phía sau cậu ta : “Thằng nhóc này, cậu ở hẳn quá”.

Cậu ta cười cười, ngượng ngùng gật đầu.

“Cậu là con trai của bố cậu, chứ không phải là ông ấy”, tôi nói : “Ông ấy không thành công, không có nghĩa là cậu cũng sẽ thất bại”.

Cậu ta im lặng.

“Áp lực sao?”.

Cậu ta gật đầu.

“Có áp lực mới có động lực”, tôi đứng lên : “Cậu muốn quay trở về tiếp tục làm một người thợ sửa xe hay là làm ông chủ của một cửa hàng tạp hóa?”.

“Chị Mộc Liên, chị đừng chọc em”.

“Tôi không chọc người khác, tôi chọc mình thì có”, tôi nắm lấy tay cậu ta : “Đứng lên mau, còn ngồi đây làm gì nữa”.

Cậu ta nắm lấy tay tôi, tôi kéo cậu ta từ bãi cỏ lên.

Thái Nhiên trở lại trường quay một lần nữa. Không bao lâu sau, bố tôi cũng xuất viện. Tôi tiếp tục đi làm ở đài truyền hình. Trải qua chuyện lần này, tôi mới phát hiện, cậu ta cần một người ở bên cạnh để quản lý mà tôi không phải lúc nào cũng có thể leo đèo theo sau được, nghĩ vậy tôi liền tìm cho cậu ta một trợ lý.

Trợ lý của Thái Nhiên là một người con trai tên Thẩm Sướng, bạn bè tôi giới thiệu giúp, gương mặt của anh ta nhìn như búp bê, làm việc rất có trách nhiệm. Tôi liếc mắt một cái đã thấy vừa ý anh ta. Thái Nhiên làm việc chung với anh ta cũng rất ổn.

Thái Nhiên nói với tôi : “Chị Mộc Liên, em hy vọng chị có thể là người quản lý tài chính cho em”.

Nói thật ra, nếu như bây giờ tôi nghỉ việc, đi làm quản lý cho cậu ta, tôi thấy cũng không cần thiết... Với lại tôi cũng không có dũng khí làm được chuyện đó. Đừng nói là trong nhà còn có bố mẹ cần chăm sóc mà một đứa không hề có kinh nghiệm như tôi làm, chỉ sợ sẽ xảy ra sơ sót.

Tuy rằng tôi cũng được coi như một phần tử tri thức thành thị, nhưng sâu thẳm trong tim cũng chỉ có những khát vọng bình thường của người phụ nữ, đó là mong ước có một công việc ổn định, bình an mà sống qua ngày. Việc vượt qua phong ba bão táp, gây dựng sự nghiệp là chuyện của những người đàn ông. Mà tôi cũng chẳng thích giao thiệp với nhiều người.

Thái Nhiên có năng lực, tôi giúp cậu ta phát triển. Nhưng khi đã dẫn dắt cậu ta theo con đường này tôi lại không thể để cho cậu ta một mình mà bước đi.

Đấu tranh tư tưởng một hồi cuối cùng tôi quyết định đi nấu cơm... (cho t nói chen chút, logic của Liên tỷ thật vô cùng bó tay a =.=)

Mẹ nói với tôi, bà bảo có người bạn học mời bà một bữa cơm muốn tôi cùng đi. Tôi vừa nghe nói ăn ở một nhà hàng cao cấp liền vui vẻ nhận lời ngay. Kết quả là, vừa mới đến nhà hàng tôi đã nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang ngồi đó, mà bên cạnh bà ấy là một chàng trai trông có vẻ hiền lành, tri thức đến phát sợ, cái kính anh ta đeo rớt xuống tận sống mũi. Thì ra mẹ đưa tôi đi xem mắt. Tôi mặt cười mà lòng đau như cắt.

Cố gắng kiềm chế, tự an ủi bản thân, dù sao thì mẹ cũng quan tâm mình nên mới làm như thế. Tôi đau xót trong lòng, thương cho chính bản thân chưa làm được trò trống gì mà đã đến tuổi bị tống lên xe hoa. Tuổi thanh xuân của tôi dẫu dội như thế, đẹp đẽ như vậy mà tình yêu còn chưa tìm được đến cửa thì nó đã vội bay đi.

Bữa cơm cuối cùng cũng xong, tôi ngoại trừ mấy món ăn ngon ngon ra thì chẳng nhớ được gì. Anh chàng kia cũng không nói gì, im lặng bước đi, ngoan ngoãn theo sau mẹ không khác con cún con là mấy.

Tôi nhịn không được, quay sang mẹ oán hận nói : “Mẹ có tìm thì cũng phải tìm người nào tốt tốt một chút chứ, mẹ thấy chưa, người đó một chút lịch sự cũng không có, cả buổi chỉ biết cắm mặt vào ăn”.

Mẹ quay sang mắng tôi : “Nói người mà không biết nhìn lại mình đi. Mà cả buổi cũng chỉ cắm mặt vào ăn thôi còn gì”.

Tôi không phục : “Con đã lớn như vậy rồi, tự biết lo cho bản thân mình. Đâu cần phải mẹ nói gì là nghe đó giống như hồi bé. Mẹ cứ như vậy, sao con trưởng thành được. Mẹ thấy anh ta chưa? Lớn như vậy mà còn bám lấy váy mẹ mình, con mà gả về nhà ấy, bị mẹ chồng chèn ép chắc anh ta cũng chẳng dám lên tiếng, thấy con gái cứng của mẹ như vậy mẹ có nỡ không?”

Mẹ tôi gật gật đầu, cũng đồng tình với ý kiến của tôi. Trận này không đánh mà thắng, tôi thực sự phấn khởi.

Tôi gói một ít điểm tâm mang đến trường quay cho Thái Nhiên.

Vừa đúng lúc diễn cảnh thân mật. Trong một bữa tiệc xa hoa, nam chính cùng nữ chính trốn vào một góc vắng vẻ, cùng nhau khiêu vũ trên sân thượng. Mấy hạt tuyết nhỏ bay bay, nhảy múa xung quanh cô gái. Ánh trăng bông đùa, âm nhạc nhẹ nhàng, đôi tình nhân đang đắm chìm trong vũ điệu cuồng nhiệt của tình yêu mà cô gái không hề biết rằng anh nuôi của mình đã lặng lẽ đứng trong một góc tối ngắm nhìn cô ta từ rất lâu...

Cậu ta theo lời bố mình đến bảo vệ cho em gái, không được để cô ấy rời khỏi tầm mắt. Vì thế, cậu ta không thể không thấy cảnh cô gái ấy lần lượt nhảy với những người đàn ông khác, cười đùa với họ.

Tôi cũng đứng ở một góc sáng sủa. Nhìn Thái Nhiên mặc một bộ tây trang màu đen gương mặt như ẩn như hiện sau một lùm cây rậm rạp.

Cậu ta đứng thẳng tắp, bản thân dù đứng ở phía sau thì cũng không lộ ra chút vẻ yếu ớt nào. Quạt gió cứ thổi thổi, lá cây cứ bay bay... Nếu tôi là khán giả, khẳng định là đã bị con người trong bóng tối này hấp dẫn.

“Một tiểu thư”.

Tôi quay đầu lại, trong bóng tối le lói vài tia sáng cứ chớp tắt, chớp tắt. Anh chàng đứng ở phía sau tôi nhìn giống như một con ma, tôi rùng mình, bất quá tôi nhận ra được gương mặt của con ma này, tôi nói : “Là Trang tiên sinh hả?”.

Trang Phác Viên tiến lên vài bước, bước qua tôi.

Tên này lại đến thị sát đây, tôi lặng lẽ quan sát từ đằng sau, anh ta chẳng đi cùng với ai, chỉ có một mình. Ăn mặc vô cùng giản dị, nhưng lại nhìn rất được.

Tôi đi qua, cười nịnh nọt : “Thật khéo nha, Trang tiên sinh không ngờ lại gặp anh ở đây”.

Anh ta gật đầu với tôi, cười cười, lại quay về phía Thái Nhiên, hất hất cằm : “Là cậu ta?”.

Tôi cười : “Nhờ phước của Trang tiên sinh mà cậu ta mới có cơ hội, tôi đang định tìm ngài cảm tạ”.

Anh ta hỏi : “Sao cô tìm được cậu ta vậy?”.

“Không biết anh có tin không, nhưng khi thấy cậu ta làm công ở studio, tôi đã hỏi cậu ta có muốn phát triển tài năng không hay cứ đi làm công mãi như thế?”.

“Cậu ta cũng đâu có đẹp trai lắm”, Trang Phác Viên nói.

Tôi nói : “Nhưng cậu ta diễn xuất rất có hồn”.

Trang Phác Viên gật gù, lại hỏi : “Cô là người quản lí của cậu ta à?”.

Tôi lắc lắc đầu, anh ta nở nụ cười nói : “Chắc là vì cô không có đủ dũng khí”.

Đúng là một con cáo già, thoáng cái là đã đoán được nguyên nhân, tôi ngượng ngùng nói : “Thực ra vì tôi còn chưa có chuẩn bị tốt”.

“Chuẩn bị cái gì?”, anh ta hỏi : “Sợ đi theo cậu ta không kiểm soát được gì, hay là cô muốn chờ cho đến khi chuẩn bị xong của hồi môn? ”.

Tôi cười như điên : “Đúng rồi đấy Trang tiên sinh à”.

“Thời đại bây giờ con gái tính toán ghê thật”, anh ta cũng cười.

Ở phía bên kia, anh con nuôi rốt cuộc cũng đi ra từ trong bóng tối, theo lệnh của lão gia dẫn tiểu thư về. Cô gái kia lưu luyến người yêu mãi không rời. Cô ta đi về hướng anh trai về mặt đầy oán hận, không cam tâm, bước rất nhanh ngang qua anh ta, liếc mắt một cái cũng không.

Anh ta nhìn thấy, chỉ lẳng lặng rút tay vào túi quần. Gương mặt lộ ra một chút ưu tư nhưng tràn ngập dịu dàng, rồi lại nhanh chóng khôi phục vẻ mặt lạnh lùng xoay người chạy theo để kịp bảo vệ vị tiểu thư kia.

Tôi nhất thời xúc động, nói : “Không biết biên kịch đang nghĩ cái gì nữa. Tại sao mấy tiểu thư nhà giàu lại cứ yêu những tên nhà nghèo? Sao họ không yêu người luôn bên cạnh mình lại yêu mình, thế là cứu vớt được một lúc hai người rồi. Chàng trai nhà nghèo sẽ không vì bị áp bức mà phải chịu khổ, còn anh chàng kia cũng sẽ không bị tình yêu dày vò”.

Trang Phác Viên nói : “Cũng không hẳn. Cô thử nghĩ xem, nếu có người hứa sẽ cùng cô vượt qua mọi thử thách, nắm tay nhau đi đến chân trời góc bể, đời đời không rời xa, cô có ưu tiên yêu người đó không?”.

Tôi thật sự không ngờ tên Trang Phác Viên này cũng có những suy nghĩ lãng mạn đến thế.

Tôi cười, sau đó lại cảm thấy không đúng. Hình như những lời này tôi đã từng được nghe ở đâu đó rồi.

Tôi quay đầu lại, thì phía sau đã chẳng còn ai.

“Chị Mộc Liên”, Thái Nhiên xong việc, thấy tôi, vội chạy đến.

Tôi đem điểm tâm đưa cho cậu ta : “Đây là kỉ niệm của buổi đi xem mắt”.

“Đối phương thế nào?”, cậu ta hỏi.

Tôi nhún vai : “Anh ta cả buổi chỉ biết cầm mặt vào ăn”.

Cậu ta cười : “Lúc này chị đứng đây nói chuyện cùng ai vậy?”.

“Là Trang Phác Viên, mà giờ chị cũng chẳng biết hắn ta ở đâu nữa”.

Trang Phác Viên chẳng biết khi nào đã đứng kế đạo diễn. Nữ diễn viên Tạ Vân cũng đang đứng cạnh, rất tự nhiên khoác tay anh ta. Được đôi tay trắng nõn mượt mà ấy quấn lấy chắc phải sung sướng lắm, tôi chỉ ngẩn thôi mà cũng đã có cảm giác động tâm. Cô ta ngược đôi mắt tinh xảo lên nhìn, mái tóc như mây có vài lọn vô tình rơi xuống vai của anh ta.

5. Chương 5

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt & Phong Tuyết

Bộ phim được quay đến tận Trung thu. Lúc này, chuyện của Tạ Văn cùng Trang Phác Viên đã bị mấy tay nhà báo đánh hơi được. Phóng viên cả ngày cứ ngồi xồm trước cửa, chờ cơ hội để bấm máy.

Tạ Văn tham dự họp báo, đội mũ che hết mặt chỉ nhìn thấy được cái miệng đang nói chuyện, hận nỗi không trùm kín người bằng bộ đồ đen mà các nữ hiệp có võ công ngày xưa vẫn thường mặc.

Nửa kín nửa hở, nửa trốn nửa gặp. Cô ta đúng là cao tay, người ngoài không biết còn tưởng cô ta vô tình bị chụp được mấy tấm hình đó.

Buổi sáng, mẹ tôi uống sữa đậu nành, vừa xem báo vừa nói chuyện với tôi, bà chỉ chỉ : “Nhìn này, nữ diễn viên Tạ Văn lại cặp kè với đại gia, người ta đã có vợ rồi mà còn làm như thế, thật là...”.

Tôi nói : “Vợ của những kẻ có tiền không còn được tôn trọng như trước nữa đâu. Hồi xưa, vợ bé muốn vào cửa thì còn phải khếp nép quỳ xuống thỉnh an vợ cả, bây giờ nhan nhản ra ba cái tin tức đánh ghen giữa vợ với nhân tình, còn mấy cô vợ không quan tâm thì cũng sẽ tức nghẹn đến mức sinh bệnh mà chết thôi. Cho nên, mẹ rất có phúc khi lấy được một người chung tình như bố con”.

Mẹ tôi như tìm được tri kỷ, cười không ngớt, nói : “Con nghĩ được như vậy là tốt rồi, nhưng cái anh chàng nổi tiếng gì gì đó của con đẹp trai vậy, có khi nào cưới nhau rồi lại vác một cô vợ bé về nhà không?”.

“Dám sao? Đến lúc đó con sẽ tiêu sạch tiền lương luôn à xem.”, tôi cười haha : “Con gái của mẹ còn chả bao nuôi nổi, bọn họ sao dám mặc áo vải đi làm cu li chứ?”.

Mẹ hỏi tôi : “Trên báo thực sự viết về bọn họ như vậy thôi”.

Tôi nói : “Bà Mộc à, tin bà xem là tin tức giải trí, phóng viên tất nhiên là sẽ viết theo phương diện giải trí rồi”.

Một nhà ba người chúng tôi ngồi trên ban công, ăn được nửa cái bánh trung thu thì Thái Nhiên gọi đến. Cậu ta ở đầu dây bên kia nói, vì muốn ăn mừng bộ phim vừa quay xong nên Trang Phác Viên tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở nhà. Cậu ta hình như rất vui vẻ nên cũng muốn gọi tôi đi cùng.

Tôi ngồi ở nhà cũng chỉ là chẳng có việc gì, nếu đi sang bên đấy còn có thể vui chơi giải trí, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cũng đồng ý.

Căn nhà ở vùng Lâm Hồ, trong thành phố này những kẻ có tiền đều có nhà ở đây. Tôi lái xe đến cổng, bên trong đèn đuốc sáng trưng, tiếng nói cười huyền ảo, bảo vệ không cản, ai vào cũng được, đúng là phong cách của Trang Phác Viên: “rất thoáng”.

Dù gì thì anh ta cũng là kẻ lăm tiền, so đo làm gì mấy chuyện vặt vãnh đó.

Tôi nhìn thấy Thẩm Sương, anh ta đang ngồi tâm sự với hai cô nàng xinh đẹp, nhìn thấy tôi nhưng bận bịu như vậy nên cũng không chào hỏi gì, hắt hắt đầu chỉ về hướng Thái Nhiên đang đứng.

Tôi lấy một ly rượu vang vừa uống vừa đi về phía đó. Ánh trăng tình nghịch, giống như một mỹ nữ áo trắng đang chơi đùa trong sân, cứ chạy trước mặt cho những người khác đuổi theo, vừa cười vừa nói : “Bắt ta đi, tới đây bắt ta đi”.

Chiếc đĩa hát chậm chậm quay, vang vang điệu nhạc du dương, là điệu Waltz nhịp ba, lãng mạn mà xa xôi đầy hoài niệm. Tôi nghe kiêu lòng không được gõ gõ chân theo nhịp nhạc.

Có người bỗng nhiên vỗ vỗ lên vai tôi, nói : “Đến đây khiêu vũ nào”. Người ấy nắm tay tôi, xoay người tôi lại đối diện và đỡ lấy thắt lưng tôi.

Tôi bị dọa cho nhảy dựng, bị dắt đi một đoạn mới thấy được rõ mặt của người đó, là Thái Nhiên.

Tôi cười : “Dám động tay động chân với tôi đúng là cũng chỉ có cậu”.

Cậu ta nói : “Trước khi chị đến em cứ nghĩ mãi, không biết chị có mặc quần jeans không đây? Nếu mặc thì thực sự đã giết chết cảnh đẹp thế này rồi. Đến khi thấy chị mặc váy, cuối cùng em cũng thở phào nhá”.

Hôm nay, tôi mặc một chiếc váy dạ. Thực sự thì tôi rất hiếm khi mặc váy. Công việc của tôi phải vận động nhiều, một nửa thời gian là lao động thể lực, mặc váy ngắn thì leo thang thế nào chứ?

Cậu ta nhìn tôi cười, trên người Thái Nhiên có mùi nước hoa, tất nhiên không phải của cậu ta, chắc là của bạn nhảy lúc trước lưu lại. Mái tóc của Thái Nhiên bị thổi đến rối loạn, che mất nửa con ngươi, cậu ta nhìn tôi với ánh mắt trìu mến, tự nhiên cậu ta ôn nhu đến thế làm tôi có cảm giác sợ hãi. Mối mong hơi nhếch lên trông như đang cười đều.

Tay cậu ta mạnh mẽ, ôm tôi thật chặt chẽ. Tôi nhắm mắt lại, mặc cho cậu ta đem tôi xoay quanh. Chúng tôi cứ xoay, xoay, xoay đến mức dừng không được. Cứ một cái lại một cái, trời đất quay cuồng, tôi cứ lâng lâng như ở trên mây vậy, tay vẫn còn cầm ly vang, rượu bên trong sóng sánh rồi đổ ra ngoài thấm ướt cổ tay áo.

Từ sau khi tốt nghiệp tôi cũng chưa từng khiêu vũ lại lần nào. Cuộc sống của một cô nàng độc thân khá đơn giản, chỉ cần một dàn karaoke là đủ để vượt qua ngày cuối tuần. Nhưng lúc này lại có một chàng trai trẻ đẹp quần quít bên tôi, gắt gao ôm chặt lấy tôi, cùng tôi khiêu vũ.

Tôi giống như cô bé mang giày đỏ cứ nhảy mãi không ngừng được.

Âm nhạc cuối cùng cũng dừng lại. Tôi đứng không nổi nữa phải tựa vào người Thái Nhiên, vừa cười vừa thở.

Trong vườn cây quế đang nở hoa, tỏa hương thơm ngào ngạt khắp nơi, tôi bây giờ mới ngửi thấy được. Tìm được một chỗ, tôi ngồi xuống, nói với Thái Nhiên : “Cám ơn, đã nhiều năm rồi không có chàng trai nào khiêu vũ cùng tôi”.

“A”, cậu ta nhướn nhướn lông mi : “Chị khiêu vũ cũng đâu có tệ”.

Tôi cười : “Vừa rồi chân tôi còn chưa chạm được đất thì làm sao gọi là khiêu vũ”.

Cậu ta nhìn tôi chằm chằm nói : “Nhưng vừa rồi chị đã rất vui vẻ mà”.

“Phải”, tôi nói : “Khiêu vũ nhất định là phải hai người cùng nhảy, cậu đẹp trai như thế lại nhảy với tôi, buổi tối hôm nay thực sự rất tuyệt. Trước kia tôi từng nghĩ bên ngoài không quan trọng đâu, cái quan trọng là nội tâm bên trong cơ. Nhưng bây giờ mới cảm nhận được những anh chàng đẹp trai cũng rất hấp dẫn”.

Cậu ta cười : “Phụ nữ thường nghĩ đàn ông đẹp trai thì không đáng tin cậy”.

“Cậu thì sao?”, tôi buột miệng hỏi : “Cậu thì sao? Cậu có đáng tin cậy không?”.

Thái Nhiên hí hóp mắt nhìn tôi : “Không phải là chị đang chờ để dựa dẫm vào em mà kiếm tiền sao? Em sao có thể làm cho bản thân mình trở nên không đáng tin cậy được”.

Thằng nhóc này, năm đó còn ở studio làm cascadeur, khi ấy cậu ta vẫn là một cái bóng ở phía sau màn ảnh, không ai để ý đến trừ tôi. Đáng tiếc tôi không phải là đạo diễn, nếu không nhất định sẽ trải thảm đỏ mời cậu ta bước lên.

Bệnh nghề nghiệp, tôi vẫn không ngờ mình lại có thể bắt gặp một nam sinh đẹp trai làm công trong tiệm sửa xe.

Trước đây không bao lâu, lúc còn là một đứa trẻ khờ khạo, tôi chỉ nhìn thôi mà cậu ta đã thẹn thùng đến mức đem mặt chôn chặt xuống đất. Bây giờ đã thay đổi rồi, có thể thản nhiên đối mặt với những ánh mắt soi mói. Ánh đèn nhấp nháy càng làm tôn thêm dáng vẻ đẹp đẽ của cậu ta.

“Chị Mộc Liên”, cậu ta nắm lấy tay tôi, bàn tay to mà có chút thô ráp, đó là kết quả của một thời gian dài lao động nặng nhọc. Cậu ta nói : “Nghỉ việc đi, theo em, em sẽ nuôi chị”.

Tôi mỉm cười : “Cậu nói thế cứ như là đang cầu hôn tôi vậy”.

“Thành công hay thất bại trong sự nghiệp của em cũng ảnh hưởng đến tương lai của chị mà, chị đã đem cả đời mình phó thác cho em rồi, việc đó so với kết hôn có gì khác biệt nhau đâu”.

“Cả đời? Không đúng đâu, tan đàn thì xẻ nhé, không ai có thể phụ trách cơm gạo cả đời của tôi được đâu”.

“Chị đã cho em quá nhiều thứ”, Thái Nhiên dịu dàng nhìn tôi, nắm lấy tay tôi khẽ sát vào mặt của cậu ta.

Tôi không nhịn được, cười : “Không được! Dừng lại đi! Tôi nổi hết da gà rồi nè. Mấy người không biết nhìn thấy chúng ta thế này lại tưởng chúng ta đang diễn Tây Sương kí* đấy. Đầu năm nay, mấy diễn viên trẻ được đạo sĩ nâng đến tận trời, nếu may mắn thì chỉ trong vòng 3 tháng là có thể nổi tiếng rồi, mà nếu không may thì cũng chỉ tồn có 10 năm thôi. Cậu tin tưởng tôi mà tôi thì lại đang đánh cược đấy”.

*Tây Sương kí : Tây sương ký (, truyện ký mái Tây), còn có tên đầy đủ là Thôi Oanh Oanh dải nguyệt Tây sương ký (, truyện về Thôi Oanh Oanh chờ trăng dưới mái Tây), là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297-1307) đời Nguyên Thành Tông (1295-1307), miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy. (Truyện này thành phim rồi đấy ạ ____ - Nói đến cái này là ám chỉ hai người hẹn hò nhau lén lút @@)

Thái Nhiên cười có chút trẻ con : “Em sẽ không để chậm mất 10 năm cuộc đời của chị đâu”.

“Đồ ngốc”, tôi nhìn cậu ta, dịu dàng nói : “Nếu cậu không hơn cái loại phàm phu tục tử thì sao lúc trước tôi để ý đến cậu được”.

Tôi vươn tay sờ sờ mặt cậu ta, gương mặt thật hoàn hảo. Gương mặt mà mọi người ước ao hiện đang nằm trong tay tôi (cả nghĩa bóng lẫn đen), cậu ta giống như con cún nhỏ, mọi việc đều nghe theo sự sắp đặt của tôi. Tôi chợt nghĩ sau khoảnh khắc này mình nên thu thập hết mọi thông tin về cậu ta, đợi đến lúc về già, cậu ta công thành danh toại, tôi có thể dựa vào mấy thông tin đó mà viết sách kiếm sống.

Tôi tát vào mặt cậu ta “ba” một tiếng. Cậu ta kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi xòe tay cho cậu ta xem : “Là muỗi”.

Chúng tôi cười nắc nẻ.

Nghỉ ngơi được một tuần, tôi cùng cậu ta đi thử vai diễn mới. Lần này là thể loại phim võ hiệp cổ trang, loại phim này cái quan trọng nhất là phải biết phối hợp với bạn diễn. Vai diễn là một sát thủ mặt lạnh, đi tiếp tay cho giặc nên bị truy đuổi khắp nơi. Đến cuối cùng trước khi chết lại nhớ thương đến mẹ già nơi quê nhà.

Vai diễn này cũng không hay cho lắm nhưng bộ phim này là của đạo diễn Trương Mạn Quân, là Trương Mạn Quân đó nha... Cùng Trương Mạn Quân hợp tác còn gấp mười lần thằng cha Lí. Nếu vừa ý còn có thể được cô ta nâng đỡ, vậy là thời gian phấn đấu có thể giảm xuống còn 3 năm rồi.

Tôi ôm cái ý tưởng này tới chỗ thử vai, đến rồi mới thấy một biển người tấp nập, trai xinh gái đẹp cứ đi đi lại lại, thế mới biết Trương đạo diễn nổi tiếng đến cỡ nào. Con người sống trên đời đều có số cả, nếu số bạn đổ thì không cần nhờ vả hay xin xỏ thì cũng có người tự đưa bạn lên.

Tôi xếp hàng cùng Thái Nhiên. Đứng cạnh chúng tôi là một đôi tình nhân, người con trai cũng đến để thử vai. Bạn gái của cậu ta là một tiểu mỹ nhân, nhìn rất thuần khiết, rất trang nhã, thực sự động lòng người. Họ đứng cạnh chúng tôi nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Chàng trai nói : “Em không cần lo lắng, anh chắc chắn sẽ được tuyển thôi, chỉ cần như vậy là có thể ở bên em hàng ngày rồi...”.

Cô gái nói : “Anh không cần nói vậy, nhất định sẽ thành công mà. Chỉ cần lúc đó đừng quên em là được rồi”.

Chàng trai nói : “Không bao giờ, đối với anh, em là người quan trọng nhất”.

Cô gái nói : “Bên trong có nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, mỗi người một vẻ, em quê mùa, thô kệch như vậy sao có thể so với họ. Em và anh đã cùng ước hẹn, nếu anh thay lòng đổi dạ em cũng không thể bắt anh thể

này thế kia được, chỉ là, nếu không còn yêu nữa xin anh hãy nói thẳng ra, đừng dối lòng, đừng để em lãng phí thời gian yêu một người không còn yêu mình”.

Tôi nghe được đôi chút, mấy cô gái trẻ bây giờ cũng thuộc loại có tri thức đấy chứ nhỉ. Một vòng luẩn quẩn, cái nơi phồn hoa này rất ít người bước vào được rồi còn có thể khước từ được sự cám dỗ của nó. Đừng tưởng rằng con gái cứ xinh đẹp là ngốc nghếch, sự thật là có rất nhiều người vừa xinh đẹp vừa thông minh đấy chứ. Mấy bộ phim truyền hình trên TV chỉ toàn lừa lọc người xem thôi, chúng ta làm sao có năng lực hiểu rõ ngọn ngành được mọi thứ.

Thái Nhiên hỏi tôi : “Sao chị cười?”.

Tôi nói : “Tôi đang tưởng tượng bộ dạng cậu cầm thanh kiếm gỗ khua qua khua lại, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy buồn cười ”.

Cậu ta cũng cười...

Thái Nhiên thuận lợi thông qua đợt thử vai đầu tiên. Cạnh tranh cùng cậu ta có không ít người sắp nổi danh, những người đó đều cố gắng trở hết tài năng của mình, thành ra cũng không dễ dàng gì cho lắm. Có phóng viên muốn phỏng vấn mấy người mới, liếc mắt một cái đã chọn trúng Thái Nhiên, hai mắt sáng rỡ, một đường chạy vội tới.

Thái Nhiên có vẻ lo lắng nhìn tôi, tôi cười gật đầu với cậu ta.

Phóng viên hỏi : “Anh tham gia thử vai diễn nào vậy?”.

“Sát thủ”, Thái Nhiên nói.

“Anh có nghĩ rằng mình sẽ được chọn không?”.

“Không ai hy vọng mình sẽ thất bại cả”.

“Đối với giới nghệ sĩ, anh cảm thấy thế nào?”.

“Chỉ là một giấc mộng kê vàng* thôi”.

*Giấc mộng kê vàng : trong truyện “Chẩm Trung Ký” thời Đường kể chuyện một chàng trai gặp một đạo sĩ trong một quán trọ. Đạo sĩ cho chàng trai một chiếc gối bảo ngủ đi. Bấy giờ chủ quán đang nấu một nồi cơm kê vàng, chàng trai nằm mộng thấy mình được làm quan, hưởng phú quý, nhưng khi tỉnh dậy, cơm kê vàng vẫn chưa chín, sau ví với sự vỡ mộng.

Phóng viên trợn mắt há hốc mồm, tôi cười ha ha đứng lên.

Nguyên tắc sống của tôi, làm người phải có óc hài hước. Thế giới đã loạn như vậy rồi, nếu chúng ta mà không lạc quan, yêu đời thì sẽ buồn mà chết thôi.

Thái Nhiên phải đi tham gia thử vai lần hai, trong thời gian đó tôi lại có chương trình ngoại cảnh với đạo diễn, bèn kêu Thẩm Sướng đi chung với cậu ta. Đến đêm, Thẩm Sướng gọi điện thông báo với tôi: “Lại thuận lợi mà qua rồi”, còn nói là đích thân đạo diễn Trương Mạn Quân đến xem.

Tôi hỏi : “Thái công tử của chúng ta đâu rồi? Sao không tự mình khoe với tôi”.

Thẩm Sướng nói : “Cậu ta ra ngoài rồi”.

“Sao cậu không đi theo?”.

Thẩm Sướng cười : “Chị Mộc Liên à, cậu ta là có hẹn nên mới đi, em đi theo làm gì?”.

Tôi ngẩn ra, hỏi : “Là nam hay nữ?”.

“Em không nghĩ là cậu ta lại đi hẹn hò với con trai đâu”, con khỉ Thẩm Sướng này, cậu ta nói: “Biết ai không? Là Trương Mạn Quân đấy”.

Tôi ở đầu dây bên này quát một tiếng. Thăng nhóc này, được lắm, không ngờ cậu lại thủ đoạn như vậy. Bấy giờ đã biết hẹn hò với đạo diễn, sau này không khéo lại cặp kè với biên tập, nhà báo, rồi mấy bà doanh nhân, định nổi lên nhờ mấy vụ scandal sao.

Người nổi tiếng không có scandal là không tồn tại được. Cậu ta đã hiểu được đạo lý sinh tồn rồi đó.

Nói thật, nếu Trương Mạn Quân nguyện ý nâng đỡ cậu ta thì bây giờ tôi có thể lui về ở ẩn được rồi. Trương Mạn Quân sẽ tìm một người đại diện dày dặn kinh nghiệm, giúp cậu ta nổi tiếng trong nay mai thôi. Hai người bọn họ đều có nhu cầu lợi dụng lẫn nhau. Cậu ta có tuổi trẻ còn cô ta thì có quyền lực.

Sao lại không thể cùng nhau ...?

Đợi cho đến lúc tôi quay xong ngoại cảnh trở về thì vai diễn của bộ phim cũng được phân xong, Thái Nhiên có được vai diễn như ý. Các phóng viên phát hiện được chút manh mối, ở cuộc họp báo gây khó dễ, chỉ chăm chăm vào chuyện của Thái Nhiên mà truy vấn Trương Mạn Quân.

Tôi ngồi ở sofa xem TV, bóc vỏ quýt vừa ăn vừa xem náo nhiệt.

Trương Mạn Quân đã sớm tu luyện thành tinh, đối mặt với trường hợp như vậy vẫn rất bình tĩnh, tự nhiên mà ứng phó. Cô ta cũng lắm cũng chỉ mới hơn 30, nhan sắc được chăm sóc kỹ càng như vậy, vẻ đẹp khiến người ta dễ rung động, chẳng trách tin đồn với mấy nam diễn viên dưới tay nhiều đến vậy.

Chỉ thấy cô ta một tay chống cằm, một tay nghịch nghịch microphone, hời hợt nói : “Bố của Thái Nhiên là Thái Tu Viễn, là tiền bối của tôi, lúc trước cũng được ông ấy giúp đỡ nhiều. Tôi ở cùng với cậu ta chẳng qua là để nói chút chuyện về bố cậu ta thôi”.

“Nếu vậy thì không biết đạo diễn Trương có dùng tâm lý của người mang ơn mà phân vai này cho cậu ta không?”.

Trương Mạn Quân liếc phóng viên kia một cái, nói : “Các anh quá coi thường thằng nhóc đó rồi, dù tôi có nguyện ý cho thì cậu ta cũng không có nguyện ý nhận”.

Tôi xem đến đây, không nhịn được, cười to. Miệng còn ngậm một múi quýt nên tôi sặc lên sặc xuống, suýt chết.

Khoan đã, cái gì vậy nhỉ? Trương Mạn Quân này nói chuyện đúng là đầu ra đó, vì là đạo diễn nổi tiếng, nên cô ta mà nói địa cầu hình vuông chắc cũng có người tin.

Cô ta nguyện ý cho thì Thái Nhiên cũng không nguyện ý nhận?

Thái Nhiên dù sao cũng chỉ là một kẻ vô danh, tình huống khi đó lại cấp bách như vậy, sao cậu ta có thể kiềm chế cảm xúc, giữ vững khí phách của mình được? Cho dù trước kia cậu ta không nhưng qua tay tôi huấn luyện rồi chắc gì đã được. Thời cơ là ngàn năm có một nên rất nhiều người cả đời cũng không gặp được, nếu thời cơ đến mà không biết nắm bắt thì sinh ra đúng là uổng phí mà.

Đúng lúc đấy Thái Nhiên gọi cho tôi, hỏi : “Đang làm gì vậy?”.

Tôi cười nói : “Đang xem tin tức giải trí, mấy người với Trương đạo diễn đó đúng là giỏi thật”.

Một lúc lâu sau cậu ta mới nói : “Chị giận sao?”.

Tôi cười ha hả nói : “Cậu lớn như vậy, cùng một người khác phái ra ngoài ăn một bữa cơm, nhảy một bản nhạc cũng là bình thường thôi, có gì đâu”.

Thái Nhiên nói : “Trương tiểu thư là tiền bối, cũng như chị thôi”.

“Vậy thì tốt rồi. Cậu nên tìm cách tiếp cận, chắc chắn sẽ được người ta nâng đỡ, một đường thẳng bước đi không chút vấp vấp”.

“Có cần thiết phải hy sinh sắc không?”.

Tôi cười : “Thôi đi. Chẳng lẽ cậu và cô ta thực sự có cái gì đó?”.

Cậu ta hỏi tôi : “Như vậy mà nói là không giận à? Rõ ràng chị đang tức giận. Phóng viên cũng không có chụp được hình nếu không thì mọi chuyện đã rùm beng, lên báo lâu rồi”.

“Sao tôi phải giận chứ? Làm cái nghề này, mấy ai tránh được chuyện xấu? Phóng viên hỏi cậu buổi sáng ăn bánh mì hay bánh quẩy, nếu cậu nói cậu ăn bánh mì thì bọn họ sẽ viết trên báo là cậu xem thường bữa

ăn sáng truyền thống của người Trung Quốc. Thật sự tôi thấy cái đạo lí kinh điển “Nói ít, sai ít” rất đúng đấy”.

“Em là nghệ sĩ, nếu được phỏng vấn sao em có thể không nói?”.

“Đó là chuyện của cậu”, tôi nói : “Bây giờ mấy tin tức về sao nhan nhản ra đây, thiếu gì, chắc khoảng được nửa tháng khán giả sẽ đưa cậu vào quên lãng thôi, không khéo đến lúc đó cậu còn buồn rầu ngồi nghĩ cách thu hút sự chú ý của mấy tay phóng viên nha”.

Thái Nhiên thở dài : “Chị Mộc Liên, bây giờ có phóng viên đang đứng dưới lầu nhà em”.

“Bao nhiêu người?”.

“Năm, sáu gì đó”.

“Bọn họ sẽ chờ cậu ra, chớp lấy rồi lao vào xâu xé cậu”.

Thái Nhiên cười : “Em nên mời bọn họ đi uống café, chị nhỉ?”.

“Cậu có biết cái gì càng đặc biệt thì phải càng cố mà giữ bí mật không?”, tôi giáo dục lại cậu ta: “Cậu còn phải học tập đạo diễn Trương nhiều”.

Tôi treo điện thoại cạch một tiếng. Tĩnh lặng ba giây mới phát hiện ra bàn tay mình đang run rẩy, vội vàng chạy đi tìm chút rượu để uống. Thực sự, đứng sau hậu trường mấy năm rồi, có thủ đoạn nào mà tôi chưa từng thấy qua, sao bây giờ bản thân lại kích động đến vậy?

Tôi tắt TV, bật nhạc. Căn phòng nhỏ nên chỉ chút âm thanh thôi cũng vang vọng len lỏi khắp nơi. Tôi cầm ly rượu, một mình ở trong phòng khách nho nhỏ, gõ gõ ngón tay theo nhịp nhạc.

Khi nào thì tôi bắt đầu cần dùng đến rượu để xoa dịu cảm xúc của bản thân? Tôi nghĩ, trận này, vừa mới cầm được vũ khí còn chưa đánh đấm gì được, vậy mà... Tôi và Thái Nhiên còn cả một quãng đường dài phải đi. Tôi không chịu nổi áp lực thì sau này biết làm sao đây?

Tôi vội vàng buông ly rượu, chạy đi rửa mặt. Lúc gương mặt tôi còn đọng đầy nước thì chuông cửa vang lên.

Thái Nhiên đứng ở cửa. Giương đôi mắt xinh đẹp tràn đầy ý cười nhìn tôi.

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta. Khoảng cách từ chỗ cậu ta đến phòng trọ của tôi cũng khá xa, làm thế nào mà cậu ta có thể chạy đến đây nhanh được như vậy?

Tôi vuốt vuốt mấy giọt nước đang đọng trên mặt, mở cửa cho cậu ta vào, hỏi : “Phóng viên đâu? Cậu cứ như thế mà chạy đến đây à?”.

“Em gọi Thẩm Sướng đến dụ họ đi rồi”, cậu ta có chút đắc ý : “Bọn họ chắc chắn nghĩ nát cả đầu cũng không nghĩ ra được em sẽ đi gặp ai đâu”.

“Không dám đâu”, tôi trừng mắt : “Bọn họ sẽ chụp được tấm hình cậu đến đây tìm tôi, ngày mai, trang đầu của các bài báo sẽ có tí giật gân kiểu như là “Tình yêu tay ba của ngôi sao mới nổi Thái Nhiên với Trương Mạn Quân và người tài trợ kinh tế của mình”.

Cậu ta cười : “Ngôi sao mới nổi? Nếu bọn họ viết như vậy thật thì thực sự rất tốt mà. Chị nói xem, đâu phải ai cũng có vinh dự được lên trang đầu đâu”.

Tôi lườm cậu ta một cái. Cậu ta càng ngày càng lấu cá.

Cậu ta hỏi : “Sao mặt chị toàn nước vậy?”.

“Rửa mặt”.

“Chỗ này còn có cả rượu nữa”.

“Này, cho dù mẹ tôi có đến đây cũng không kiểm soát sinh hoạt cá nhân của tôi gắt gao như cậu đâu”.

Cậu ta bỗng nhiên bắt lấy tay tôi, giữ chặt, nhẹ nhàng nói : “Chị khóc sao?”.

Cậu ta còn vươn tay chạm vào mặt tôi, nhẹ nhàng lau đi mấy giọt nước. Tay cậu ta thô ráp vậy mà động tác lại rất khẽ. Gương mặt cũng dần dần kề sát lại, hơi thở phảng phất trên mặt tôi. Hơi thở tươi mát quyện với chút nước còn sót lại. Cậu ta dựa sát như vậy chỉ chút xíu nữa là đã hôn tôi rồi.

Tôi gạt tay cậu ta ra : “Trò này là cậu học được ở Trương Mạn Quân à?”.

Cậu ta thở dài một tiếng nói : “Em không thể nói em cùng chị ấy không có gì nhưng cái gì em cũng không giấu chị”.

Tôi gạt gạt đầu : “Cậu về đi, tôi còn phải nghỉ ngơi”.

Cậu ta mặt dày nói : “Em không đi đâu cả trừ phi chị chịu tha thứ cho em”.

“Tôi không giận cậu, sao có thể tha thứ được”, tôi nói, còn cười cười cho cậu ta thấy : “Nếu cậu không đi, chỉ có thể ngủ ở ghế sofa thôi”.

“Được, em ngủ ở sofa”.

Tôi lườm cậu ta một cái.

Kết quả hôm đó, cậu ta ngủ ở ghế sofa nhà tôi thật. Cậu ta cao quá nên phải co người lại mới miễn cưỡng nằm được trên cái ghế nhỏ nhỏ. Cả đêm cứ xoay qua xoay lại, hình như là ngủ không ngon, chắc sáng mai lại đau nhức cả người cho xem. Không biết cậu ta suy nghĩ cái gì nữa.

Nửa đêm thức giấc, tôi đi ra ngoài xem cậu ta một chút. Cậu ta đã ngủ say, trên mặt lộ vẻ non nớt nhìn rất giống trẻ con. Tôi nghĩ, trên thế giới này, khoảnh khắc con người hồn nhiên nhất có lẽ là lúc họ đang ngủ. Mũi cậu ta thực sự rất đẹp, cao cao lại còn thẳng, tôi thực sự hoài nghi không biết cậu ta có phải là con lai không nữa. Còn cái miệng nữa, hơi chu chu lên nhìn như là đang giận dỗi.

Tôi cười cười, lấy tay xoa nhẹ đầu cậu ta, mấy cọng tóc ương ngạnh chọc chọc vào tay tôi.

Thái Nhiên của tôi, cậu hẳn nên biết, cậu là người của tôi, không ai được phép chạm vào.

6. Chương 6

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt & Phong Tuyết

Bộ phim lần này của Trương Mạn Quân được chuyển thể từ một tiểu thuyết khá nổi tiếng với cái tên rất êm tai “Đạp ca hành”.

Đạo diễn Trương nói với phóng viên : “Tôi muốn tập hợp tất cả các danh lam thắng cảnh, núi non hùng vĩ của đất nước lại”. Vì thế lần này tôi đã cùng đội ngũ của mình đi khắp cả nước để chọn cảnh quay.

Thời gian này bộ phim được quảng bá một cách rầm rộ (1), Thái Nhiên cũng tham gia. Dự kiến là một diễn viên phụ diễn chung với cậu ta trong phim cùng một số diễn viên khác được đặt cạnh nhau. Gương mặt của Thái Nhiên trong tấm áp phích được đặt ở phía trước, nữ diễn viên chính chỉ được đặt ở phía sau.

Người đứng bên cạnh tuy cũng lạnh lùng và đẹp trai, nhưng khi đặt kế bên Thái Nhiên thì cậu ta quả thực chỉ như một bông cải xanh*.

* Bông cải xanh: ngụ ý chỉ vật trang trí

Thái Nhiên phải quảng bá cho bộ phim, mà bộ phim cũng cần cậu ta đi tuyên truyền.

Trương Mạn Quân với Thái Nhiên có một đêm hoa tiền dưới ánh trăng (có thể hiểu là một đêm xuân), khi tỉnh dậy thì ít nhất cậu ta cũng bớt đi được một năm vất vả, tôi cũng bớt đi được một năm làm lưng cực khổ. Mọi người nói thử xem mắc mớ gì tôi phải giận dỗi?

Tôi đứng ở đầu đường, gió lạnh thổi qua, nhìn lên tấm biển quảng cáo thật lớn, thấy được hình dáng nổi bật của Thái Nhiên. Tôi nghĩ, mười năm nữa ư, bây giờ cậu ta còn rất trẻ. Mười năm, hai mươi năm sau, mị lực của cậu ta chắc hẳn là không ai có thể cưỡng lại được.

Nhưng thật ra cậu ta không cần phải thành công ngay lúc này. Nghệ sĩ bây giờ lên nhanh chừng nào thì càng dễ chìm từng đó, lớp trẻ nổi lên, mỗi người một vẻ, đều là quốc sắc thiên hương, nhanh nhẹn hoạt bát cả, đem người cũ ra so với họ chỉ càng thấy thất vọng. Hơn mười năm hay hai mươi năm nữa, chỉ cần cậu ta còn có thể giữ được sự tự tin, có thể cười một cách tự nhiên như trước đây cũng đã là tốt, quá tốt rồi.

Thái Nhiên đi theo đoàn làm phim đến phủ Hoàng Long ở Tứ Xuyên diễn. Phủ Hoàng Long (2) nằm phía sau khu bảo tồn thiên nhiên Cửu Trại Câu (3), giữa năm chính là khoảng thời gian đẹp nhất ở nơi đây, nước ao có màu xanh lam, trên núi, cây mọc tầng tầng đang dần dần chuyển sang sắc đỏ. Phía xa xa trên kia, bầu trời trong xanh như viên đá quý ngự trên đỉnh đầu.

Tôi không cùng đi với họ, công việc hiện tại rất bận rộn, aizz... tôi còn phải bưng lấy cái bát cơm của nhà nước chứ. Thời gian này, các thương nhân cần quảng cáo tìm đến tôi, bận rộn đến nỗi tôi thuộc tổ kế hoạch mà phải bị điều sang tổ sản xuất, được phân ột chức vụ cũng khá nhàn hạ.

Tôi xem xét những thứ cần quảng cáo, nào là đồ uống, dụng cụ thể thao, tây trang này nọ,... cũng không ít. Chụp hình quảng cáo là một chuyện tốt nhưng cũng phải xem xem là bạn đang chụp hình quảng cáo cho cái gì đã. Một anh chàng đẹp trai, mặt lạnh mà lại đi quảng cáo cho nhãn hàng kem đánh răng, cười nhe cả hai hàm ra như một tên ngốc thì chả khác nào lấy tay tự đập bể hình tượng của mình.

Sau đó tôi gặp một người, người mà tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình còn có thể gặp lại, chính là cô gái ngồi cạnh chúng tôi hôm đi thử vai.

Tôi liếc mắt một cái là có thể nhận ra ngay, xinh xắn đáng yêu như vậy mà lại có một vẻ mặt nghiêm túc, trưởng thành. Cô ta lúc ấy đang trước cửa phòng tiếp khách của đài truyền hình gọi điện thoại, thấy tôi nhìn mình chằm chằm hình như cũng nhận ra nên đến chào hỏi tôi.

“Cô là cô gái ngày hôm đó?”, cô ta cười hiền lành.

Tôi hỏi cô ấy : “Cần tìm người nào sao? Để tôi giúp cô đi thông báo một tiếng, đảm bảo là tìm được ngay thôi”.

Cô ấy lắc đầu, nói : “Không, tôi đang chờ bạn trai”.

“Tôi còn nhớ rõ, cậu ta hình như tên là Đường Bân thì phải?”.

Cô ấy có vài phần cảm khái : “Đúng rồi”.

“Cậu ta cũng được tuyển à?”.

“Phải, nhưng bất quá vai của anh ấy trong bộ phim này chỉ có sáu lời thoại mà trong đó đã mất hai câu là : “Tuân mệnh”.

Tôi an ủi cô ấy : “Mới bắt đầu ai cũng như vậy cả”.

“Cũng đúng”, cô ấy cười : “Ít nhất là có một cái vai để diễn, còn hơn không. Anh ấy đóng vai một tên sai dịch”.

“Tôi phải lên trên rồi, cô có cùng đi không hay là cứ đứng đây chờ?”.

Cô ta khoát tay nói : “Đã chờ đến hai tiếng rồi, giờ tôi có lên hay không cũng thế thôi”.

“Rồi thế nào nữa?”, tôi hỏi.

Cô ấy nói : “Chờ vậy thôi. Bắt đầu chờ đợi từ khi anh ấy được người đại diện nhìn trúng, chờ cho đến khi anh ấy nhận được thông báo, chờ anh ấy đi xã giao, chờ anh ấy trở về như lời ước hẹn. May là tôi không phải thực vật, tôi còn có chân, nếu không kiên nhẫn mà chờ được thì còn có thể đi loanh quanh”.

Đúng lúc này bạn trai của cô ấy từ thang máy bước ra, nhìn thấy cô ấy, lập tức lớn tiếng kêu.

Tôi ngại giao tiếp nên chạy vội vào thang máy, cửa trước khép lại nhưng vẫn còn nghe được cuộc đối thoại của bọn họ.

Chàng trai nói : “Cô ta là người quản lí của tên tiểu tử họ Thái kia, sao em lại có thể ở cùng một chỗ với cô ta?”.

“Nhưng cô ấy là người rất tốt mà”.

“Là cô ta chỉ thị cho Thái Nhiên quyến rũ đạo diễn, nếu không vai nam chính trong phim đã là của anh rồi”.

“Suyt! Cô ấy nghe được bây giờ, cẩn thận”.

Tôi mang theo vài cái hợp đồng quảng cáo khá tốt đã cẩn thận lựa chọn, đến tìm Thái Nhiên. Bọn họ đã sớm đem “mặt trận” chuyển đến Lệ Giang . Đó cũng là một nơi cũng rất đẹp. Mà bây giờ á, phàm nơi nào còn giữ lại được những giá trị truyền thống, những nét văn hóa, cái mộc mạc, giản dị của mình thì đều đẹp cả. Tôi từ máy bay nhìn xuống, đập ngay vào mắt là một màu xanh ngút mắt, trông thật đẹp, không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi, cảm giác thật là thư thái.

Nơi này thực sự là rất đẹp nha, huống hồ gì ở nơi này tôi còn có thể gặp được Thái Nhiên.

Thẩm Sướng đến sân bay đón tôi, nói với tôi : “Đoàn làm phim “lập ấp” ở vùng nông thôn hẻo lánh lắm, không có khách sạn nên phải ở nhờ trong nhà của dân làng”.

Đúng là tác phong của Trương Mạn Quân. Cô ta thành công được như thế đều có nguyên nhân của nó cả, phong cách làm việc rất chuyên nghiệp, chấp nhận hy sinh mọi thứ để theo đuổi được sự hoàn mỹ.

“Tôi sẽ ở cùng các cậu”, tôi nói, lại hỏi : “Mà ông chủ nhỏ của cậu có thích ứng được với nơi này không?”.

“Cậu ta không thành vấn đề”, Thẩm Sướng nói : “Thái Nhiên có thể chịu khổ. Vấn đề ở mấy cô gái á, ngày đầu còn cảm thấy mới mẻ, thích thú lắm, kết quả là buổi tối sau khi tiếp xúc thân mật với ve chó, sáng hôm sau liền khóc lóc om sòm đòi về. Đạo diễn Trương nói không thành vấn đề, gọi trợ lí bảo đi tìm mấy diễn viên khác thế chỗ cho các nàng. Kết quả là cả đám im re, không dám hó hé gì”.

Tôi cười rộ lên : “Quả là người đàn bà thép”.

Đến được chỗ quay phim, tôi thực sự ngỡ ngàng. Trương Mạn Quân thật lợi hại, có thể tìm được một nơi đẹp đến thế.

Cây cối rậm rạp còn có cả một cây đa cổ thụ, mấy vũng nước đọng trong veo xanh biếc, dọc hai bên rìa cỏ mọc đầy một loài trắng nõn, hơi nước dày đặc. Họ lấy cây đa làm trung tâm, dựng rất nhiều những ngôi nhà bằng gỗ khác nhau, giống như những căn phòng dã ngoại ngoài trời nho nhỏ ở trong rừng. Hai con ngựa, một đen một trắng được dùng để quay phim đang nhón nhợ gặm cỏ dưới mấy tàng cây, mấy đứa nhỏ nơi đây đang chơi đùa bên cạnh...

Tôi đặt mông ngồi xuống, không muốn làm bất cứ việc gì cả . Đây là Đào Viên, là thánh địa, ngay tại nơi đây tôi có thể ngồi thiền dưới gốc cây đa này mà lĩnh ngộ được giáo lí của Phật giáo...

Một đứa bé người địa phương chạy đến, nắm lấy tay tôi, xòe ra và đặt một vòng hoa vào đó. Đó là một loài hoa trắng nõn , rất thơm mà tôi thì lại không biết tên.

Tôi nói : “Thật xin lỗi, chị không có tiền”.

Mấy cô bé thì thầm nói vài câu, Thẩm Sướng giải thích cho tôi nghe, đây là quà tặng, không mất tiền.

Tôi cảm động, vội vàng gơ hai tay nhận lấy vòng hoa, đội lên đầu. Hoa thơm quá, tôi cười nói : “Cái này là dùng để mời ong gọi bướm đến đây. Nếu tôi đội vòng hoa này vào, ngủ dưới mấy tàng cây, chỉ trong chớp lát thôi sẽ có hắc mã hoàng tử đến hôn tôi, gọi tôi thức dậy”.

Thẩm Sướng bĩu môi : “Bà chị nhìn lại đi, mặc quần tây áo sơ mi như vậy, hán ta nhìn thấy sẽ nghĩ chị là con trai mà chạy mất đấy”.

Tôi cùng cậu ta đến chỗ ở của Thái Nhiên. Thái Nhiên không có ở đó, Thẩm Sướng cũng không biết cậu ta đi đâu rồi. Cậu thanh niên này, khẳng định là một mình không chịu nổi tĩnh mịch. Bên ngoài cảnh sắc

động lòng người như vậy, các cô gái lại xinh đẹp đến thế. Cậu ta chắc hẳn là phải cố gắng phấn đấu ra ngoài nhiều một chút rồi.

Phòng ở tuy cũ nát nhưng cũng rất sạch sẽ, giường chiếu, đồ đạc, đều mới cả. Cạnh giường còn có một cái bàn học nhỏ, bên trên đặt một cái đèn. Tập kịch bản đang mở ra, dang dở được đặt trên đó, hình như cậu ta cũng cẩn thận nghiên cứu. Điều này khiến tôi rất yên tâm, cậu ta vẫn là một đứa nhỏ cần cù chịu khó.

Thẩm Sướng đi một vòng, trở về nói : “Không biết cậu ta lại chạy đi đâu nữa, lúc tôi đi đón chị thì cậu ta vẫn còn đang ngủ trưa mà”.

“Quên đi”, tôi nói : “Cậu ta đã lớn như vậy rồi, sẽ không quậy phá gì đâu. Xung quanh nơi này lại không có bộ tộc ăn thịt người nào, không xảy ra án mạng được đâu”.

Vòng hoa trên đầu thực sự rất thơm, tôi chỉ mới đứng đó một lúc mà hương thơm đã tràn ngập căn phòng nhỏ này rồi. Gian ngoài là cửa chủ nhà ở, họ có cái xích đu nhỏ bên bằng cây mây. Tôi ngồi lên đó, dùng chân đẩy. Tiếng kéo kẹt vang lên.

Chủ nhà nhiệt tình chiêu đãi chúng tôi, họ bưng rượu gạo ra. Vị không cay một chút nào, ngọt lắm, tôi uống hết ly này đến ly kia cứ như là đang uống nước vậy.

Chủ nhà nói với tôi : “Cẩn thận, uống ít thôi, rượu này là loại ngâm từ từ đấy”.

Tôi uống no cả cái bụng rồi họ mới nhắc tôi.

Trời tối dần, chân trời cũng dần ngả sang màu hồng của ráng chiều. Màu hồng, hoa hồng, Marco Polo (4) đi du lịch đến Trung Quốc, phát hiện chúng bên một bờ ruộng, liền đem về trồng ở Châu Âu, từ đó chúng trở thành biểu tượng của tình yêu.

Nhớ khi tôi dạy Thái Nhiên điều đó, cậu ta tiện tay cầm lên một cành hoa hồng, đưa lên mũi ngửi chút rồi cười nhẹ. So với hoa hồng cũng chẳng thô tục. Nhưng cậu ta dù có cầm cành hoa gì đi chăng nữa thì cũng chẳng thể nào mất đi hình tượng.

Tôi ngồi tựa vào xích đu, từ từ đẩy. Đêm nay bầu trời không trăng nhưng lại có đầy những ánh sao. Chúng cứ chớp chớp, nháy nháy cứ như là đang lao về phía tôi, tôi choàng một tấm chăn mỏng lên người.

Tôi ợ, miệng tràn ngập cái hương vị ngọt ngào của rượu.

Lúc này Thẩm Sướng gọi tôi xuống ăn cơm. Bụng tôi giờ toàn rượu, sao còn ăn nổi?

Cậu ta nói : “Chị đang chờ Thái Nhiên à? Đừng chờ, hình như cậu ta đang đi cùng Trương Mạn Quân ra ngoài chọn cảnh quay”.

Tôi mở choàng mắt ra nhớ lại ngày trước.

Cậu ta nhìn tôi với ánh mắt hoảng sợ, lắp bắp nói : “Cũng... không hẳn... Cậu ta... Người ta nói thế...”.

Tôi phát tay, nói : “Cậu xuống trước đi”.

Cậu ta còn kém quá, tôi chưa đánh mà đã sợ.

Sau đó, sau đó ... tôi ngủ thiếp đi. Cuối cùng tôi cũng tin lời của chủ nhà, rượu này là từ từ ngâm mà ngâm cũng không phải bình thường đâu, tôi mơ mơ hồ hồ cứ như lọt vào trong một đám sương mù, ngã gục vào xích đu, cơ thể bỗng cảm thấy thật nặng nề.

Tôi còn có chuyện quay quảng cáo cần nói với Thái Nhiên, tất nhiên là phải đợi cậu ta về rồi. Cậu ta sẽ không có khả năng cùng Trương Mạn Quân ở nơi hoang vu này mà qua đêm đi? Tôi nghĩ, hai người này lá gan đúng là không nhỏ.

Chờ... aiz... chờ... luôn có một người ở nơi nào đó, chờ đợi một người mãi trong vô tận.

7. Chương 7

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt & Phong Tuyết

Lúc Thái Nhiên trở về, tôi cũng tỉnh dậy.

Người tuy tỉnh nhưng tâm vẫn còn u mê, mí mắt tôi nặng trĩu, cứ như sau một vụ tai nạn xe cộ rồi trở thành người thực vật, chỉ có ý thức là vẫn còn hoạt động. Tôi nằm xiêu xiêu vẹo vẹo trên xích đu, chiếc xe jeep ồn ào chạy đến dừng ngay bên cạnh, không ai chú ý đến tôi cả.

Trương Mạn Quân nhảy từ trên xe xuống, vừa cười vừa nói : “Hôm nay rất cảm ơn cậu”.

Tiếng cười của cô ấy nghe rất vui, cứ như một sinh viên trẻ tuổi vừa trở về nhà sau buổi hẹn hò, tuy mỗi một nhưng vẫn không giấu nổi nét ngây thơ, rất thích hợp với cô ấy.

“Khách khí làm gì”, tiếng của Thái Nhiên.

Trương Mạn Quân nói : “Tại tôi làm mất thời gian nghỉ ngơi của cậu, sáng mai còn quay phim nữa mà”.

“Tôi phải diễn, chẳng lẽ người làm đạo diễn như chị cũng có thể ngủ?”.

“À đây! Trả quần áo lại cho cậu này”, cô ta cười ha hả, sau đó lại trầm mặc một chút rồi nói : “Ngủ ngon”.

Tôi nhắm mắt lại dù hoàn toàn có thể mở, nhưng không nên nhìn lên bọn họ như vậy. Tôi chỉ có thể tưởng tượng, tưởng tượng cô ta dần dần áp sát lại, mái tóc quăn dài buông xõa, rồi kiễng ngón chân, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của Thái Nhiên, còn bàn tay của cậu ta lúc này đã đặt trên lưng của Trương Mạn Quân rồi.

Còn đang mơ mơ hồ hồ thì có cái gì đó xoa xoa mặt tôi, nhẹ nhàng mà mềm mại, bàn tay của người đó ôm được cả nửa mặt của tôi, ấm áp quá. Cậu ta cúi người xuống, hôn lên trán của tôi.

Tôi mở to mắt, nhìn thấy cậu ta, nói : “Đã về rồi à?”.

Tôi đứng lên, lúc này mới phát hiện là mình vẫn đang còn đắp cái áo bành tô của cậu ta. Tôi cảm quần áo lên, ngửi được mùi nước hoa Channel.

Thái Nhiên trách tôi : “Chị cũng thật là, giờ đang tháng mười, buổi tối trời rất lạnh sao có thể ngủ tại đây, đúng là tự chuốc lấy phiền phức mà”.

Tôi hất xì, có vật gì ở trên đầu tôi rơi xuống. À, là vòng hoa, hoa đều đã héo cả rồi.

Tôi thở dài : “Không biết sao lại ngủ nữa. Cậu ăn gì chưa? Bọn họ hình như có để lại chút đồ ăn cho cậu. Thẩm Sướng ngủ rồi, để tôi hâm lại giúp cậu”.

“Em không đói bụng. Chẳng lẽ chị định chế củi nhóm bếp sao?”.

“Nhưng tôi đói nha”, tôi nhìn, thấy còn nửa chén canh gà đã nguội: “Chỗ này có bếp gas dùng khí mê-tan mà. Cậu không ăn, tôi ăn”.

Thái Nhiên ở phía sau kéo kéo áo tôi : “Em cũng muốn ăn, chị nấu nhiều nhiều thức ăn chút”.

Tôi gạt tay cậu ta ra, trừng mắt : “Chọn tới chọn lui, có mấy món ăn dân dã cho heo ăn thôi, cậu ăn hay không?”.

Tôi xào đại một đĩa rau, đem canh gà hâm nóng. Thái Nhiên bưng bát đến ngồi đối diện tôi, nửa ngày cũng chưa hạ được chiếc đũa xuống.

Tôi đặt đũa xuống, hỏi : “Sao? Nhớ lại chuyện hồi này với đạo diễn Trương à?”.

Cậu ta nhỏ giọng nói : “Chị thấy được sao?”.

“Sở trường của tôi mà, hơn nữa căn bản mấy người có giấu diếm ai đâu, không phải sao?”.

Thái Nhiên như một phạm nhân đang ngồi đối diện với cảnh sát, thành khẩn khai báo hết mọi tội lỗi của mình trong trại giam, trông thật đáng thương, cậu ta còn cầm cái bát inox nữa chứ, người cao như vậy lại ngồi trên một cái ghế nhỏ như thế. Tôi đứng lên nhìn, trông cậu ta lại còn nhỏ bé hơn, giống như một con cún nhỏ đang bị chủ nhân răn dạy.

Tôi thật tình nói với cậu ta: “Làm gì cũng nên có cái giới hạn, dù sao cậu cũng vẫn là người mới, có quá nhiều tai tiếng trong phương diện này sẽ làm cho hình ảnh trong lòng người xem cùng với hình tượng cậu tạo nên trên màn ảnh hoàn toàn khác nhau. Dùng quan hệ để leo lên, cậu sợ mọi người không biết mình bám vấy người khác à?”.

“Em không phải như thế”, cậu ta cãi lại, có chút phẫn nộ.

Tôi nhẹ giọng nói: “Tôi biết cậu không phải nhưng chỉ một mình tôi biết thì cũng vô dụng thôi”.

Cậu ta cúi đầu xuống: “Em sẽ chú ý hơn”.

Tôi gật gật đầu, nói thế đủ rồi. Cậu ta thông minh như vậy, nói một chút sẽ hiểu thôi. Tôi dạy cậu ta, chỉ cần nói mấy cái ý chính, tự cậu ta sẽ thông suốt được tất cả.

Tôi xoay người rời đi. Thái Nhiên gọi tôi lại, nói: “Trước kia em đã quen với Trương Mạn Quân”.

“Cái gì?”, tôi cả kinh: “Khi nào?”.

“Khi em còn rất nhỏ, bố em vẫn chưa qua đời”. Cậu ta bỗng nhiên nhìn tôi, chớp chớp mắt: “Chị biết không? Chị ấy thường đến nhà em uống trà chiều, mặc một bộ đồng phục trắng, gọi bố em là thầy và rất hay cho em kẹo nữa. Việc đó cứ lặp đi lặp lại mãi cho đến lúc mẹ em mang thai lần thứ hai”.

“Từ từ!”, tôi đặt móng ngồi xuống: “Này, đó không phải là tin đồn bịa đặt sao?”.

“Please! Đó cũng không phải là bí mật. Sau khi bố em qua đời, chị ấy mặc quần áo màu trắng trong vòng một năm”.

“Ôi, Chúa ơi!”. Tôi thì thào.

“Thành thật thì có lẽ mẹ em biết được điều đó. Tuy rằng bố em không phản bội bà ấy, nhưng bà ấy vẫn kiên trì dùng cái thai để cải thiện mối quan hệ và thể hiện quyết tâm bảo vệ gia đình của mình”.

“Cho nên Trương tiểu thư đành phải đem đoạn tình duyên dang dở của mình kí gửi lên người cậu à?”, tôi liếc xéo cậu ta.

Thái Nhiên nhìn tôi, ra vẻ xem thường: “Em lấy chuyện bê bối của gia đình ra nói như vậy cũng không thuyết phục được chị à?”.

Tôi phản bác: “Cậu cũng không có khả năng đem chuyện gia đình mình ra kể cho phóng viên nghe như vậy”.

Bộ phim đó quay trong một khoảng thời gian khá dài. Phim cổ trang trước giờ đều quay rất lâu, huống chi bộ phim này còn phải chạy tới chạy lui. Thái Nhiên bận bịu như đang ở trong vòng quay của một cái bánh xe khổng lồ, vừa trở về đã phải tham gia quảng cáo.

Cái quảng cáo đó do tôi chọn lựa rất tỉ mỉ, là quảng cáo di động. Nam chính nhận được cuộc điện thoại kêu cứu của nữ chính, vượt qua muôn vàn khó khăn, rốt cuộc cũng cứu được cô nàng thoát ra từ trong tay của bọn người xấu. Trong quảng cáo này cậu ta phải đua xe motor, bắn nhau, đánh nhau, một chấp mười tên du côn, thậm chí còn phải đu dây nhảy từ tầng hai mươi xuống nữa.

Có trời mới biết chỉ là một đoạn phim quảng cáo lại cần nhiều thứ đến vậy, nhưng mà hiệu quả nó mang lại thực tốt vô cùng. Máy quay phim chỉ lia qua lia lại mà vẫn bắt được những cảnh quay vô cùng tinh tú, người xem chỉ cần liếc mắt một cái là có thể biết ngay được là họ đang diễn cái gì.

Ở bên trong, Thái Nhiên tuần mi mà lạnh lùng, mặc chiếc áo khoác lớn màu đen, đeo kính râm, trông cứ như một hacker. Hồi trước tôi có nài nỉ cậu ta học karate, giờ cũng phát huy được tác dụng. Trương Mạn Quân rất hài lòng với khả năng võ thuật của cậu ta mà trong đoạn quảng cáo này cũng vậy, động tác của cậu ta đúng là mây bay nước chảy, lưu loát, sinh động, thực sự là rất đẹp.

Lúc này cậu ta đã nghe theo lời tôi nói, ngoan ngoãn rồi, không còn vì chút việc cón con mà làm loạn lên, chỉ là vẫn còn cười cười với thợ trang điểm.

Bộ phim sắp sửa được công khai, mọi người đang ở giai đoạn nước rút, thời gian cũng từ từ đếm ngược, đoàn làm phim “Đạp ca hành” của Trương Mạn Quân đã chuyển đến Ngân Xuyên. Bảo cát trong mùa đông, trời ả, thật sự là rất khắc nghiệt, một ngày trước, toàn bộ đoàn làm phim cùng mấy con vật cả người toàn cát với bụi, ngày hôm sau thì lại có tuyết rơi, có mấy nhân viên công tác vì lạnh quá mà đổ bệnh rồi.

Trương Mạn Quân thi hành chính sách thép, nói không nghỉ ngơi là không nghỉ ngơi, tất cả phải tuân thủ theo lịch quay, trời chưa sáng thì chưa lên giường mà trời chưa sáng thì cũng đã rời giường. Dù sao thì cô ấy cũng nêu gương ọi người, làm rất tốt nên cả đoàn phim không ai dám không theo.

May mắn là cô ấy không dạy học ở trường. Học trò sợ nhất là đụng phải giáo viên như vậy, không được đi học trễ, điểm danh hàng ngày, cuối kì không nâng điểm, dù cho bạn có rớt cũng nhất quyết không nương tay.

Nhưng mà cái giá chụp ảnh thì làm bằng sắt thật còn cô ấy thì không phải. Rốt cuộc cô ấy cũng ngã xuống.

Bác sĩ kiểm tra sơ qua, nói không có việc gì, chỉ mệt quá thôi. Phó đạo diễn thay cô ấy chỉ đạo, đoàn làm phim được nghỉ ngơi hai ngày. Mọi người vừa nghe, vui vẻ hẳn lên, lập tức giải tán và quên bằng luôn đạo diễn của mình.

Chập tối tôi có đến thăm Trương Mạn Quân. Cô ấy nằm một mình trong phòng, cả người được trùm kín trong cái chăn bông chỉ lộ ra cái đầu, mái tóc vẫn như cũ, bao quanh gương mặt đỏ bừng kia.

Nhìn cô ấy như thế, xinh đẹp mà tiêu tụy, yếu đuối. Ngày thường thì vô cùng cáo quý, chói mắt nên nhìn không ra, thật ra cô ấy chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân cô độc.

Tôi nhẹ nhàng đặt hoa quả xuống, xoay người rời đi. Vừa lúc cô ấy tỉnh, gọi tôi lại : “Mộc tiểu thư sao?”.

Tôi nói : “Tôi chỉ đến xem cô một chút thôi, cô cứ nghỉ tiếp đi”.

“Đừng đi”, cô ấy kéo chăn xuống : “Ngồi với tôi chút đi, tôi đang muốn tìm người tâm sự”.

Tôi ngồi xuống cạnh giường. Nhìn gần lại thì thấy cô ấy cũng không còn trẻ lắm, sao vẫn chưa kết hôn, là do không tìm được hay cố chấp một mực chờ ai đó?

Cô ấy hỏi : “Những người khác đâu rồi?”.

Tôi nói : “Đi ăn cơm cả rồi, trời lạnh, mọi người cũng chẳng muốn đi đâu”.

Cô ấy cười cười : “Chỉ mỗi cô tới thăm tôi”.

Tôi ngưng ngưng : “Cũng không hẳn, bọn họ sẽ nhanh chóng tới thăm cô thôi mà, cô là đạo diễn, bị bệnh, mọi người phải đến thăm cô chứ”.

Cô ấy chẳng hề để ý, cười lạnh, nói : “Đúng, khó có được cơ hội hỏi thăm ân cần như vậy. Nếu bây giờ không biết nắm bắt, đợi cho đến lúc tôi sắp chết, chỉ dựa vào di chúc mới có thể kéo được vài người khóc bên giường của tôi”.

Tôi thực sự xấu hổ. Tôi biết cô ấy không nói tôi nhưng ngữ khí đó khiến tôi thấy mất tự nhiên.

Hình như cô ấy cũng phát hiện, lập tức nói : “Cô không giống với họ”.

Tôi cười : “Đạo diễn Trương, tôi biết”.

“Gọi tôi tiểu thư đi”, cô ấy nói : “Tôi là bà cô già, cô trẻ như vậy, đừng cười tôi...”.

“Sao, Trương tiểu thư?”, tôi nói : “Tôi cũng không còn trẻ nữa rồi. Nhưng cô lại khác tôi, hơn ba mươi chưa tính là già, hưởng hồ người theo đuổi cô bây giờ còn có thể bỏ lại thành một bó to”.

Cô ấy cười như có như không : “Nhiều người theo đuổi cũng chẳng là gì, đều là hư vinh thôi. Giống như phóng viên đi tìm tin tức ấy, tin tức có giá trị thì theo tới cùng, lúc không còn giá trị thì sẽ tùy tiện vứt sang một bên. Cô làm cái nghề này, hẳn là cũng biết mà”.

“Đúng”, tôi nói : “Nhưng mà bất quá”.

“Cho nên, có thể tìm được một người yêu cô thật lòng đó mới là chuyện vinh quang nhất đời. Bản thân tôi để ý đến lời nói của bác sĩ, người lúc nào cũng mong muốn mình bận rộn thì nội tâm ít nhiều là cô đơn, tịch mịch. Tôi nghĩ đời sống tinh thần của tôi chắc là còn thiếu đi tình yêu”.

“Luôn luôn có một người yêu thương...”.

“Tôi yêu anh và anh cũng yêu tôi? Nếu mọi chuyện dễ dàng như thế thì trên đời này làm gì có oán tình”.

“Nguyện đời đời kiếp kiếp, chỉ yêu một người, mãi không chia lìa”.

Cô ấy mỉm cười : “Chính là như vậy”.

Con người thật đáng thương, nữ nhân càng đáng thương hơn. Yêu cầu của chúng tôi kì thực rất nhỏ bé, nhưng càng nhỏ bé lại càng khó thực hiện.

Lúc này Thái Nhiên đi tới. Trương Mạn Quân thấy cậu ta, hai mắt bỗng nhiên sáng hẳn lên, gọi cậu ta : “Tu Xa, anh tới thăm em sao?”.

Thái Nhiên xúc động, đi đến, nắm lấy đôi tay của Trương Mạn Quân, nhẹ nhàng nói : “Cố gắng dưỡng bệnh nhé”.

Trương Mạn Quân nhu tình như nước, mỉm cười nói : “Là do nhớ anh đó. Chính em cũng không ngờ mình lại yêu anh nhiều năm như vậy. Mỗi ngày đều nhớ mong, nhìn thấy con trai anh, thấy nó giống anh như vậy, lại càng nhớ hơn. Anh có biết hay không?”.

Thái Nhiên liếc mắt nhìn tôi một cái, quay sang nói với cô ấy : “Đương nhiên là biết”.

“Vậy là anh cũng biết, từ trước tới nay em không bao giờ xem thường anh, chưa bao giờ em nghĩ anh là một kẻ nghèo hèn, không có tài hoa”.

Bàn tay của Thái Nhiên chợt run lên : “Anh ... cũng biết”.

Trương Mạn Quân nhẹ nhàng thở ra, tôi lại có một linh cảm xấu, chỉ có một loại người bỗng dưng nhớ lại chuyện cũ, là trở lại quá khứ.

Trương Mạn Quân nói : “Đáng tiếc lúc đó em chỉ là một sinh viên của học viện điện ảnh, nhìn thấy anh như vậy lại không giúp được gì cho anh. Anh chung thủy với vợ anh như vậy, không chịu gặp em lấy một lần. Em đứng dưới nhà anh, chờ suốt cả đêm, anh nhất định không xuống, chỉ liếc nhìn em qua khung cửa sổ một lần. Đó là lần cuối cùng em thấy anh. Còn nhớ rõ khi ấy anh mặc cái áo sơ mi màu trắng...”.

Thái Nhiên lại liếc nhìn tôi một cái, nói với cô ấy: “Đã là quá khứ rồi, đã là chuyện của nhiều năm trước rồi. Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, tỉnh dậy, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà”.

Trương Mạn Quân nghe lời, nhắm mắt lại, nặng nề ngủ đi. Một lát sau, trợ lí của cô ấy bỗng nhiên bước vào, chúng tôi nhẹ nhàng lui đi.

Có người đốt lửa trại đầu đây, đang nướng cái gì đó, cách xa như vậy tôi vẫn nghe được mùi thơm.

“Hôm nay diễn thực sự là rất vất vả”, tôi cảm thán.

“Đúng vậy, hôm nay đánh nhau với tên tiểu tử Đường Bân, chỗ này của em bị thương, vẫn còn đau đau”.

“Tên kia sẽ không làm nên trò trống gì”, tôi ngắt lời.

“Em thì sao?”.

“Cậu cũng đừng vội đắc ý”.

Thái Nhiên bỗng nhiên làm cái động tác phe phẩy quạt của thư sinh, ngâm một bài thơ: “Kiểu khiết viên mình nội ngoại thông, thanh quang tự chiếu thủy tinh cung; đô duyên nhất điểm hà tương ô, bất đắc chung tiêu tại chưởng trung (1)”.

Tôi cười ha hả, chỉ tay vào mũi cậu ta: “Cậu còn dám tự so sánh mình với mình châu à? Cậu có biết xấu hổ không đấy?”.

(1) Đại ý là: Viên minh châu trong ngoài sáng tỏ. Trong suốt như thủy tinh, không có chút tì vết. Cuối cùng cũng vỡ tan trong lòng bàn tay.

8. Chương 8

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt & Phong Tuyết

Trương Mạn Quân chỉ bị cảm mạo, không thể chết được. Tuy rằng ngày hôm trước còn đem con nhảm lẫn thành cha, nhưng hôm nay đã hùng hùng hổ hổ xuất hiện ở trường quay, mắng mấy diễn viên đang đùa giỡn một trận xối xả.

Cô ấy đứng lên, không phải là vì không thể gục ngã mà là không thể không đứng lên. Được cuộc sống tôi luyện cho đến tận bây giờ, não cùng với các dây thần kinh đều đã có một trật tự nhất định, đến đúng thời điểm là chúng tự nhiên lại thôi thúc các hoạt động, thân bất do kỷ...

Một người con gái, tự tạo ình cái vỏ bọc cứng rắn, chẳng qua là vì nó có thể bảo vệ cho tâm hồn của mình. Trương Mạn Quân là một người như vậy, vì tưởng niệm một tình yêu trong quá khứ mà mãi không chịu kết hôn. Bây giờ thì người lại như tuyết trước cửa (cảnh liễu trước gió), có ai quan tâm một chút đến cô ấy đâu.

Thế gian chỉ toàn những kẻ cô độc.

Tôi với cô ấy cũng dần thân nhau, rảnh rỗi chút lại cùng nhau ở chung một chỗ, tán gẫu chút chuyện của đàn bà con gái. Tính cách của chúng tôi thực sự là rất hợp nhau. Cô ấy lớn hơn tôi rất nhiều, nhưng cuộc sống vẫn có chút mơ hồ, cần một người quan tâm, chiều chuộng, chính điều đó lại càng kéo gần khoảng cách tuổi tác của chúng tôi.

Lúc đó, Thái Nhiên sẽ lẳng lặng ngồi ở phía sau chúng tôi, chăm chú lắng nghe. Giờ giải lao vừa hết, Trương Mạn Quân liền đứng lên ngay lập tức, quay sang phía người đang ngồi gần ngơ là Thái Nhiên, vẫy vẫy gọi, nói : “Đứng lên, nhanh đi làm thôi!”.

Cậu ta giống như con chó nhỏ, bị huấn luyện viên dắt đi mất.

Trương Mạn Quân đúng là có ý định bồi dưỡng cho Thái Nhiên, đây thực sự là một chuyện không thể tốt hơn. Cô ấy dạy cậu ta rất nhiều thứ, chỉ cho cậu ta cách diễn xuất, đi đâu cũng mang theo Thái Nhiên, giới thiệu cậu ta cho bạn bè của cô ấy nào là đạo diễn, nhà sản xuất phim, diễn viên nổi tiếng... Thái Nhiên đẹp trai như vậy, lại biết khiêm tốn, ngại ngùng, cộng thêm cái miệng dẻo quẹo nên đi đâu ai cũng quý. Từ bé cậu ta đã hiểu rõ được cái vòng danh lợi luẩn quẩn, nó thay đổi rất nhanh, có sự trưởng thành mà những người cùng trang lứa khác không có được, nên cũng được các bậc tiền bối trong nghề yêu thích.

Các bậc tiền bối xem xét Thái Nhiên một hồi, vỗ vỗ vai của cậu ta, nói : “Cậu so với bố mình ngày trước nhìn còn đẹp trai hơn. Thằng nhóc này, cố gắng nhé, cố giữ hình tượng của mình cho tốt vào, ráng theo đuổi sự nghiệp diễn xuất, đem ước mơ mà bố cậu chưa đạt được hoàn thành đi nhé”.

Tôi thực sự cảm kích Thái Tu Viễn, ông ta mất sớm, khiến đứa con của mình phải trải qua những ngày khổ cực nhưng chính điều đó cũng đã giúp cậu ta có được một ý chí, nghị lực mạnh mẽ, nó chính là thứ tài sản vô giá.

Một ngày nọ, chúng tôi đi dự tiệc. Nữ chủ nhân của bữa tiệc uống hơi nhiều, lảo đảo đi về phía bên này, giữ chặt cậu ta, hôn một cái. Lúc đó tôi đang bận chào hỏi một vị tiền bối, cách cậu ta cả mấy chục thước, nước xa không cứu được lửa gần, đành trơ mắt nhìn cậu ta bị phi lễ trước mặt mọi người.

Mấy vị khách quý có mặt ở đó cười vang, nữ chủ nhân xinh đẹp thấy Thái Nhiên ngại ngùng như vậy, lại lớn tiếng chọc ghẹo cậu ta : “Tối nay tôi ở trong phòng chờ cậu nhé”. Nói xong lại quay đầu về phía tôi, gọi : “Mộc tiểu thư, tôi bao cậu ta không thành vấn đề chứ?”.

Tôi cười đến thất lạng cũng không thẳng lên nổi : “Cô cứ nhớ chuyển khoản cho tôi thì sẽ không có vấn đề gì đâu”.

Thái Nhiên kêu to : “Chị Dương Mi đừng chọc em nữa. Mộc Liên, chị dám hại em”.

Mọi người lại được một trận cười to. Sư huynh vỗ vỗ bả vai của tôi, nói : “Thằng nhóc kia là em mang đến hả? Tiền đồ rất sáng lạn đó nha”.

Thái Nhiên một thân chật vật trở lại bên tôi, sửa sang lại quần áo, nổi giận quay về phía tôi : “Đã không giúp em thì thôi lại còn đẩy em vào hố lửa”.

Tôi cười sỉ nhục cậu ta : “Cậu là linh đồng chuyển thế, mọi người đều tranh giành. Người ta là chủ bữa tiệc, chịu vui đùa với cậu là vinh hạnh lắm đấy nha. Vả lại cũng đâu có phải là cậu gặp một bà cô già nào đó đâu, cho người ta hôn một chút thì có sao đâu”.

Trương Mạn Quân cười tủm tỉm bước tới : “Dương Mi lại uống rượu say đến điên rồi, ai bảo cậu đứng gần cô ấy?”.

Tôi cười : “Nói với Dương Mi chờ sau khi “Đạp ca hành” khởi chiếu thì phải lo lót cho Thái Nhiên trong bộ phim “Dưới bóng cây dương mai” của bọn họ, được vậy tôi sẽ đem đêm đầu tiên của cậu ta cho cô ấy”.

Thái Nhiên hoảng sợ, thực sự là không phải vì tôi đem bán cậu ta mà là vì tôi nói muốn bán đêm đầu tiên kìa. Cậu ta lập tức nhảy dựng lên, lấy tay bịt miệng tôi lại : “Chết tiệt, chị Liên, có nhất thiết phải đối xử với em như thế không?”.

Đột nhiên có một giọng nói vang đến : “Náo nhiệt quá nhỉ?”.

Trương Mạn Quân nhìn thấy người vừa mới đến, đôi mắt hiện lên chút ôn nhu : “Phác Viên, đến đây lúc nào vậy, sao tôi không thấy anh?”.

“Hồi nãy ngồi đánh bài với vài người trong phòng, nghe thấy bên ngoài vui vẻ như vậy nên ra xem một chút thôi”. Trang Phác Viên quay đầu nhìn mọi người, thấy tôi liền gật đầu : “Mộc tiểu thư”.

“Trang tiên sinh, rất vui khi được gặp lại anh”. Tôi kéo Thái Nhiên lại, phải chào hỏi anh ta một chút chứ.

Trang Phác Viên phì cười, có lẽ anh ta cảm thấy tôi giống như một bà mẹ đang chăm lo cho đứa nhỏ.

Trương Mạn Quân hỏi anh ta : “Tại sao anh cười?”.

“Vì tôi hâm mộ”, anh ta nói : “Hồi đó, khi tôi chỉ bằng cỡ Thái Nhiên như bây giờ, cũng có một cô gái uống rượu say đến mức chạy lại hôn tôi. Thực ra thì đó cũng đã là chuyện của mười mấy năm về trước. Tôi lúc đó so với cậu ta cũng không có kém cạnh gì đâu”.

Tôi tin những gì anh ta nói.

Trương Mạn Quân cười có vài phần quyến rũ, nói : “Anh là người đi bên bờ sông, khả năng nghịch nước hẳn là hạng nhất đi”.

Tôi lập tức nhìn ra sự kì quặc trong đó, vội lôi kéo Thái Nhiên, nói với Trương Mạn Quân : “Chị Mạn Quân cứ tán gẫu với mọi người đi, em với cậu ta đi dạo đây”.

Cô ấy gật đầu : “Quay về thì gọi nhé”.

Trang Phác Viên mân mê đôi môi, ánh mắt nhìn tôi tràn ngập ý cười. Anh ta cười như vậy, thật giống mấy tên cáo già.

Mùa đông năm ấy thực sự rất lạnh, trước lễ Giáng Sinh có một trận tuyết rơi rất lớn, mặt đất bao phủ bởi một màu trắng bạc. Giao thông bị tắc nghẽn trong nhiều giờ liền. Mới sáng sớm mà Thái Nhiên đã gọi điện thoại, đánh thức tôi dậy, gọi ra ngoài chơi, qua điện thoại, tôi còn nghe được tiếng cười đùa âm ỉ của Thẩm Sướng với mấy cô gái, họ đang chơi chơi tuyết.

Tôi là một người sợ lạnh siêu cấp, ngay cả khi trong phòng đã có hệ thống lò sưởi nhưng tôi vẫn phải mặc một lớp áo lông thật dày. Bây giờ lại muốn rủ tôi đến cái nơi tràn ngập băng tuyết kia, cái mạng nhỏ của tôi chắc không giữ được. Nhưng mà Thái Nhiên không nghe, bọn họ là những thanh niên trẻ tuổi, sinh lực

trần đầy. Cậu ta cùng tên tiểu tử Thẩm Sướng chạy vọt tới nhà tôi, không để ý gì đến kháng nghị của tôi, giống như những phần tử khủng bố đi bắt cóc con tin, lôi tôi ra ngoài.

Ồi! Tôi đúng là một thiếu nữ đáng thương mà. (beta chen lời chút: Mộc Liên tỷ, khi nào tỷ thành thiếu nữ đáng thương vậy O.o toàn thấy tỷ bắt nạt Nhiên ca a)

Cảnh vật xung quanh biến đổi, chân tôi vừa chạm xuống đất thì đột nhiên một quả cầu tuyết đập thẳng vào mặt tôi. Lạnh thấu tim gan, tôi nói không nên lời, vậy mà đám người Thái Nhiên cười sặc sụa, cứ như trúng xổ số độc đắc vậy.

Tôi quát một tiếng, đứng dậy xoa xoa thắt lưng, chống nạnh, nói : “Dám chọc giận lão nương. Tôi đây sẽ cho các cậu một trận”.

Thẩm Sướng nắm cục tuyết trong tay, cười hì hì nói với tôi : “Chị Mộc Liên giận rồi kìa, sợ quá đi thôi”.

Thái Nhiên vo một cục tuyết, nhắm về phía tôi. Tôi hô lên một tiếng, không thể nhìn được nữa, gia nhập cuộc chiến với bọn họ.

Lâu rồi không được cười đã như vậy, lần nô đùa vui vẻ gần đây nhất cũng đã được mười năm rồi. Cái áo khoác ngoài bị rơi ra mà tôi cũng chẳng thấy lạnh, chỉ đơn giản là cởi nó rồi vứt bừa trên đất.

Thái Nhiên bị Thẩm Sướng chơi một cục tuyết to, đau đến mức gào lên, gọi tôi : “Chị Liên, chúng ta hợp sức lại đối phó tên tiểu tử này đi. Cho cậu ta không còn chút mặt mũi nào, để xem cậu ta nói thể nào với Hoa Nhi tại sao mặt lại hồng như vậy”.

Tôi cười to, tay cầm cục tuyết chạy theo Thái Nhiên, đuổi theo cái tên Thẩm Sướng đang vùng vẫy bỏ chạy.

Thẩm Sướng bị tôi với Thái Nhiên vây lại, không thể chạy được nữa, lăn lộn ngay trên mặt đất. Giải quyết cậu ta xong, Thái Nhiên bỗng dừng quay lại đối phó tôi, đánh cho tôi trở tay không kịp, tôi chỉ có thể luôn miệng gọi cậu ta là đồ dê tiện.

Thái Nhiên xuống tay không chút lưu tình, chân cậu ta dài vậy, đi một bước bằng tôi chạy cả hai bước, cậu ta ở phía sau lưng sau tôi hét lên : “Không được chạy”. Ngu sao không chạy chứ, cậu ta đuổi theo, tôi chạy vội đến nỗi té ngã nhào xuống đất, thực mất hết cả hình tượng.

Thấy mấy đứa nhỏ đang vui đùa ở nhà kế bên, tôi vội vàng gọi : “Mau mau cứu chị”.

Bọn nhỏ reo hò đứng lên, chạy về phía tôi. Thế cục biến đổi từ đây, một cảnh tượng chưa từng có từ trước đến nay diễn ra, hai người lớn chúng tôi cùng một đám tiểu quỷ đánh nhau ỉ xèo. Tuyết vỡ ra ở không trung, rơi lả tả, sương giăng khắp nơi.

Thái Nhiên bị ném tuyết nhiều quá, chịu không nổi, ôm đầu kêu to : “Anh đau hàng, tha cho anh. A! Trong tuyết có lẫn đá”.

Tôi vừa nghe, vội vàng kêu bọn nhỏ dừng lại, chạy vội sang bên đó, kéo bàn tay đang ôm đầu của cậu ta ra.

Đúng vào lúc đó, với tốc độ của ánh sáng, bàn tay đang ôm đầu của cậu ta đột nhiên ôm chặt lấy tôi, kéo tôi vào trong lòng của cậu ta. Chân tôi đứng không vững, lảo đảo rồi ngã sấp xuống mặt đất đầy tuyết, kéo Thái Nhiên ngã theo, cậu ta đè lên người tôi.

Tôi vừa giận vừa buồn cười, đang định mở miệng mắng cậu ta là kẻ lừa đảo. Nhưng mà khi nhìn đến mái tóc rối tung như tổ quạ, dính đầy tuyết của cậu ta, tôi nhìn không được, cười ha hả.

“Để xem bây giờ chị còn chạy đi đâu được”, cậu ta tức giận nói.

Vì vận động nhiều nên mặt cậu ta đỏ hồng, ánh mắt sáng ngời, trông không những dễ thương mà lại còn rất đẹp trai nữa. Tôi cười cười, giữ chặt lấy gương mặt của Thái Nhiên, lấy đôi môi đang run run vì lạnh của mình hôn lên trán cậu ta.

Cậu ta hơi chấn động : “Chị ...”.

“Giáng sinh vui vẻ”, tôi nói.

Cậu ta nhìn tôi chằm chằm, ngẩn ngơ, mở miệng nói : “Chị có cảm thấy ...”.

“Tôi cũng không ngại nếu cậu dùng một nụ hôn làm quà tặng cho ngày lễ Giáng Sinh đâu nha”, tôi lộ rõ bản chất của một sắc nữ.

Cậu ta thở dài, nói : “Em chỉ muốn hỏi, chị như thế có thấy lạnh không thôi”. (chen thêm tý nữa : Nhiên ca, sao ca quân tử thế cơ chứ, hu hu, Liên tỷ hạ thủ liền tay, tại sao k phải môi mà là trán chứ =/=)

Đến bây giờ tôi mới phát hiện, bản thân mình chỉ mặc một cái áo len mỏng nằm trên nền tuyết, lưng lạnh cóng.

Cái áo khoác ngoài bị tôi vứt xuống đất, giờ đã ướt đầm. Thái Nhiên cởi áo của mình ra, khoác cho tôi. Áo khoác của con trai tuy rộng nhưng rất ấm áp, trùm người tôi, rộng thùng thình. Thái Nhiên thấy tôi như vậy, cười ha hả, trên thế giới này, người con gái nào mặc áo của con trai đều chẳng như vậy, không hiểu cậu ta đang cười cái gì nữa.

“Cười đi, cười cho rớt hết mấy cái răng vàng của cậu ra luôn đi”, tôi chỉnh cậu ta một trận : “Về nhà ngay, cậu mặc như thế, sẽ bị bệnh đấy”.

Ba người chúng tôi oán hận lẫn nhau, ai về nhà nấy. Lúc đó, phía sau vang lên giọng nói ngại ngùng của một cô bé : “Xin hỏi, anh có phải là người con nuôi trong bộ phim “Ngày yêu” của đạo diễn Lí, diễn viên Thái Nhiên không?”.

Thì ra là có khán giả xem phim nhận ra Thái Nhiên.

Mấy cô bé khoảng hơn mười tuổi bắt an nhìn chúng tôi, cứ như chúng tôi là những giáo viên chủ nhiệm cực kì nghiêm khắc.

Thái Nhiên liếc mắt nhìn tôi một cái, bày ra gương mặt tươi cười, thân thiết nói với bọn họ : “Là anh”.

Mấy cô bé hưng phấn nhảy cẫng lên, ríu rít như chim : “Em rất thích vai diễn của anh, em chưa từng gặp qua người nào vừa nặng tình nặng nghĩa mà lại còn đẹp trai như anh”.

“Cảm ơn”, Thái Nhiên cúi đầu, ngại ngùng cười.

Mấy cô bé lại kích động, đôi mắt long lanh, trông mong hỏi : “Bọn em có thể chụp chung với anh một tấm ảnh được không?”.

Thái Nhiên chỉ chỉ tôi : “Phải hỏi người quản lí của anh đã”.

Tôi nhìn ánh mắt tràn ngập chờ mong của bọn họ, nghĩ lại mình của ngày xưa. Lúc đó chạy theo thần tượng cũng không thua kém gì bọn họ bây giờ, cũng có đau khổ mỗi khi cầm cuốn tạp chí mà nhìn thấy hình của họ, cũng chạy khắp các con phố lớn ngõ nhỏ lùng sục mua hình với đĩa, sau đó lại có hàng ngàn, hàng vạn những giấc mơ, mơ có một ngày mình được gặp anh ấy, mình sẽ biểu hiện như thế nào, sẽ nói gì. Anh ấy chắc sẽ không cười nhạo mình.

Cuối cùng ngày ấy cũng đã đến, anh ấy đứng cách tôi chỉ khoảng 50cm thôi, tôi vội vàng chạy theo, nhân viên an ninh không biết từ đâu vọt ra, ngăn tôi lại còn anh ta thì biến mất tăm. Cũng không thèm liếc nhìn tôi lấy một lần.

Tôi nói : “Đưa máy ảnh đây, tôi chụp cho”.

Bọn họ vỗ tay hoan hô, vọt đến bên người của Thái Nhiên, xung quanh cậu ta, chật như nêm cối.

Tôi hào phóng, chụp cho bọn họ cả năm, sáu tấm ảnh. mấy cô bé vui mừng khôn xiết, ngọt ngào gọi tôi là chị Mộc Liên.

Thái Nhiên nói : “Chị ăn mặc như vậy nhìn rất chất nha, hay là mượn máy ảnh của bọn họ, nhờ bọn họ chụp giúp em với chị một tấm đi”.

Tôi không biết nên khóc hay nên cười : “Cậu dám chọc tôi à”.

“Không sợ! Không sợ!”, cậu ta cười hì hì ôm lấy tôi, một tay choàng lên cổ của Thẩm Sương, cầm máy ảnh nói với mấy nữ sinh : “Nhanh lên, chụp ngay bây giờ đi”.

Mấy cô bé vội vàng nhún nút chụp.

Nhưng mà tấm ảnh chụp lần đó, tôi cũng không có nhìn đến. Tết Nguyên Đán năm đó qua đi không lâu thì tôi và Thái Nhiên dọn nhà, chúng tôi dọn đến ngôi nhà lớn hơn và đẹp hơn. Tất cả mọi thứ ở đây, cả lần vui đùa trong tuyết cùng với tấm ảnh chụp, đều trở thành một mảng kí ức.

Rất nhiều năm sau, khi người kia lên ngôi ảnh đế, thời điểm tin tức ở nước Pháp truyền đến, tôi đọc được một bài báo ở trên mạng thấy lại tấm ảnh chụp này với tiêu đề thật to : “Hình ảnh các fan giữ lại được cách đây bảy năm của ảnh đế”.

Lúc chụp tấm ảnh này, cậu ta thực sự nhìn rất đẹp trai, cả người toát lên một vẻ đơn thuần, cùng với nét thanh xuân vốn có của tuổi trẻ. Lúc đó, tôi cũng còn trẻ, mặc một bộ quần áo không hề phù hợp tẹo nào, đáng người nho nhỏ, được cậu ta ôm vào lòng, toét miệng cười. Thẩm Sướng, lúc đó còn gọi là trợ lí Thẩm Sướng, vẫn là một người tuy to xác nhưng ngây thơ.

Tôi lưu bức ảnh này lại, sau đó nhắm mắt. Trong phút chốc, lại nghe được tiếng bước chân đang đạp lên tuyết, sần sật, sần sật, rất nhanh, những niềm vui của tuổi trẻ dần dần trôi xa.

9. Chương 9

edit: Trà Vô Vĩ

beta: Hạo Nguyệt & Phong Tuyết

Nhà mới của Thái Nhiên ở Vịnh Đỏ, đó là một căn nhà vững chắc bốn tầng nằm bên dòng sông ngập nắng. Nó nằm trong trung tâm khu dân cư, điều kiện khá được, cách chỗ tôi ở cũng không xa. Chỉ là hàng xóm xung quanh có phần xa cách, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng lắm đến tâm trạng vui vẻ khi chuyển đến nhà mới của Thái Nhiên. Cậu ta đứng huýt sáo trước cái gương lớn trong phòng tắm, tay áo xắn đến khuỷu tay, để lộ ra cánh tay rắn chắc.

Căn nhà rất rộng, chị Tú cùng Thái Bình, Thái An đều dọn đến đây ở. Thái Bình lớn như vậy, cuối cùng cũng có một căn phòng riêng ỉn nên cực kỳ hưng phấn, vội lôi tôi cùng đi lựa đồ trang trí nội thất, rèm cửa.

Người nhà họ Thái lớn lên thực sự rất xinh đẹp, nam thì khôi ngô tuấn tú, nữ thì dịu dàng, thanh thoát, dọc đường đi không biết bao nhiêu người cứ ngoái cổ nhìn cô bé. Nhân viên quầy thẩm mỹ thì kích động đến mức cứ giữ chặt Thái Bình không cho đi.

Tôi hỏi cô bé: “Cuộc sống đại học cũng không tệ lắm nhỉ?”.

“Hoàn hảo ạ”, cô bé nói: “Việc học của em cũng tạm tạm ạ”.

“Chị không hỏi việc học của em”, tôi cười: “Người nhà họ Thái các em, đã làm việc gì thì sẽ cố gắng hoàn thành thật tốt đến tận cuối cùng, em chắc chắn là có học bổng rồi. Chị muốn hỏi là em có bạn trai chưa?”.

Thái Bình đỏ bừng mặt: “Em còn nhỏ mà”.

“Chị thấy em có bạn trai được rồi mà”, tôi nói.

Cô bé lắc đầu: “Em không muốn ạ. Lúc trước, anh hai vì chuyện gia đình buộc thôi học, bây giờ do muốn chúng em được học những trường đại học tốt nhất nên phải làm lụng vất vả như vậy. Mấy đứa bạn trong lớp đều hâm mộ em vì có người anh là một diễn viên điện ảnh. Nhưng em biết anh ấy không dễ dàng gì mà được như thế này. Chị có biết anh ấy trước kia từng làm diễn viên quần chúng không? Chỉ được đóng mấy vai nhỏ, anh ấy chưa bao giờ được chú ý đến, có lúc còn phải diễn những vai rất nặng nhọc, nhưng anh ấy đều nhẫn nại làm. Tất cả cũng chỉ vì muốn bọn em có được một cuộc sống tốt đẹp nhất”.

Nghe cô bé nói như vậy, tôi cũng xúc động: “Đều là quá khứ cả rồi, sau này nhất định ngày càng tốt hơn”.

Thái Bình nhìn tôi nói: “Chị Mộc Liên, cả nhà em phải cảm ơn chị, Có thể gặp được chị là may mắn của anh Thái Nhiên, cũng là may mắn của cả nhà em”.

Tôi kinh ngạc: “Em nói gì vậy? Hãy còn sớm để chúc tết mà?”.

Thái Bình nói: “Năm ngoái, chị đến nhà em chúc tết, bọn em vẫn phải chen chúc trong cái nhà trọ âm u, chật hẹp. Chắc chị còn nhớ mấy thứ đồ đạc cũ kỹ với cái vách tường mốc meo đó. Nhưng năm nay, gia đình em được dọn đến Vịnh Đỏ rồi, đồ đạc hay quần áo đều là thứ mới. Em có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến”.

“Chị cũng không nhớ rõ lắm”, tôi cười nói: “Chị chỉ nhớ rõ lúc ấy em với anh trai rất xinh xắn, là hai con phượng hoàng đã sắp đủ lông cánh, chuẩn bị bay đi mà anh hai em lại là con chim đầu đàn, mọi việc đều do cậu ta chèo chống. Anh hai của em vĩ đại như vậy, nếu không phải chị thì cũng là đạo diễn Trương, đạo diễn Lý tới giúp đỡ thôi”.

Hôm ấy, chị Tú làm một mâm cơm thịnh soạn chiêu đãi chúng tôi. Thái Nhiên còn lên ban công đốt pháo hoa. Tiếng bùm bùm cứ vang vọng mãi trong khu phố nhỏ bé tĩnh lặng ấy.

Thẩm Sướng chỉ toàn làm mấy trò nghịch ngợm, đi dụ dỗ người khác, đã chuốc say Thái Nhiên lại còn muốn chuốc tôi nữa. Tôi đương nhiên không sợ rồi, vờ cùng cậu ta nâng chén uống rượu.

Thái Nhiên kéo hai chúng tôi lại, hét vào tai tôi: “Chị dừng lại đi, không thể uống thế được, cứ uống mãi thế sẽ say đấy. Đến lúc đó lại cần có người phục vụ”.

“Tôi mà say ư?”, tôi kháng nghị.

Cậu ta không để ý tới tôi, nhìn Thẩm Sướng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cậu bớt trêu chọc chị ấy đi, nếu không sau này đừng trách tôi không báo trước”.

Tôi cười ha hả: “Thằng nhóc này, cậu dựa vào cái gì mà nói thế? Bản thân mình đứng còn không vững nữa là.... Cậu định dọa ai vậy?”.

Chị Tú thật là người tốt mà, đã cho chúng tôi ăn uống no say lại còn chuẩn bị điểm tâm để mang về nữa. Thái Nhiên lái xe đưa tôi về, bây giờ cậu ta có xe rồi, một chiếc xe nhỏ nhỏ, tuy chỉ là xe nội địa nhưng ít ra nó được mua bằng những đồng tiền chân chính.

Cơn say của tôi dần tan biến, hơi tỉnh táo lại, tôi bắt đầu bàn bạc chuyện công việc với Thái Nhiên: “Qua tết là “Đạp ca hành” khởi chiếu, chị Mạn Quân có ý muốn cậu cùng đi quảng bá”.

“Em chỉ là một nhân vật phụ trong phim thôi mà”, cậu ta cười.

“Ai thèm quan tâm chứ, tôi thấy khi có chút cơ hội nhất định không được bỏ qua”.

Tôi nói: “Đúng rồi, lần trước chị Mạn Quân có giới thiệu cho chúng ta một nhà sản xuất họ Tiền, hôm nay người ta gọi cho tôi, nói là đang cần một kịch bản, muốn mời cậu đến đóng vai nam phụ thứ yếu”.

“Diễn cái gì?”,

Tôi cười một chút, nói: “Phim truyền hình, cậu sẽ đóng vai một tên đại ác ma”.

“Mộc Liên, chị đang đùa em à?”

Tôi liếc cậu ta một cái: “Cậu cho rằng đã nổi tiếng đến mức có thể chọn kịch bản, chọn đạo diễn ư?”

Cậu ta im lặng lái xe, không nói một tiếng nào nữa.

Tôi cũng cảm thấy mình hơi nặng lời, liền nhẹ nhàng nói: “Bộ phim truyền hình ấy được chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết “Khuôn viên tình yêu”. Cuốn sách ấy tôi có xem qua rồi, vai nam phụ của cậu tuy là phần diện những đóng vai trò rất quan trọng, then chốt. Bây giờ nói trước thì cũng hơi sớm, chờ khi có kịch bản rồi quyết định cũng chưa muộn mà”.

Cậu ta bỗng nhiên quay đầu cười với tôi, nụ cười gian xảo đặc ý, nói: “Chị đúng là một con hổ giấy, em chỉ mới làm mặt lạnh chút thôi, khí thế oai phong của chị đã bay vèo vèo”.

Tôi vừa thẹn, vừa giận, ngập ngừng kêu lên: “Chú ý phía trước kia, cậu đang lái xe đó”.

Tính tôi thế nào tôi hiểu rõ nhất. Nhiều lúc nói cứng thế thôi chứ nội tâm cũng như những cô gái bình thường khác thôi, rất nhạy cảm và mong manh. (phụt, suýt hổng cái màn hình với câu nhạy cảm mong

manh của bà chị). Nếu không tôi cũng sẽ không xúc động đến mức liều lĩnh bỏ tiền ra giúp đỡ, đề bạt Thái Nhiên.

Tôi và cậu ta gặp nhau, đó đều là may mắn của cả hai chúng tôi. Tôi giúp cậu ta, cậu ta có thể không cho lại tôi sao? Nếu không gặp cậu ta, chắc giờ tôi vẫn mười năm như một, nai lưng làm thuê ở studio của đạo diễn Lý, chờ từng bước thăng chức từ trợ lý lên phó đạo diễn, rồi từ phó đạo diễn lên đạo diễn mà thôi.

Làm đạo diễn cũng không phải mơ ước của tôi, nói đúng ra thì là không phải ước vọng mà tôi khát khao nhất. Có thể trở thành nhà thiết kế thời trang mới là thứ duy nhất có ý nghĩa với tôi trong cuộc sống này, nhưng giờ nó cũng chỉ là một mộng ảo xa vời. Còn tại sao tôi lại đi theo con đường hiện tại cũng là một đoạn ký ức tôi không muốn nhắc lại.

Ngày “Đạp ca hành” công chiếu, một tình huống chưa từng có trong lịch sử xuất hiện. Trong trung tâm rạp chiếu phim, khán giả hâm mộ điện ảnh chen chúc nhau, chật như nêm cối, mấy tờ rơi quảng cáo cứ bay lượn rợp trời. Hậu trường ồn ào, náo nhiệt như chợ phiên, ngay cả mấy nhân vật tôm tép, không chút tiếng tăm như tôi cũng bị bao vây, không biết mấy tay phóng viên vào đây bằng cách nào, cứ bám lấy mà hỏi mấy vấn đề kỳ quái.

Tôi cố luồn lách, tranh thủ thời gian nghỉ chạy vào toilet chỉnh lại trang phục, đang tô lại lớp son môi thì Trương Mạn Quân cũng chạy vào.

Nhìn thấy tôi, cô ấy thở hổn hển la lên: “Chết tiệt, đúng là không thể tìm được một nơi yên ổn mà!”

Nói xong cô ấy rút một miếng thuốc, hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra.

Tôi cười nói: “Chị Mạn Quân, ráng giữ gìn sức khỏe nhé, công chiếu xong còn bữa tiệc mừng thành công nữa đó”.

Cô ấy nhún nhún vai: “Trận này xong, tôi sẽ nghỉ ngơi một thời gian dài. Già rồi, đâu còn trẻ trung gì nữa mà có thể làm việc không ngừng nghỉ, quay hết bộ này đến bộ kia. Bây giờ có đánh phấn dày đến đâu cũng không đủ che nếp nhăn trên mặt tôi này”.

Nghe nói thế, tôi mới để ý đến lớp trang điểm trên mặt cô ấy đã phai bớt, nên tiện tay tẩy trang hộ cô ấy rồi kéo lại đánh giùm. Tay cô ấy run run, có thể thấy đang rất khẩn trương. Cũng phải, càng nổi tiếng thì áp lực phải chịu càng không nhỏ.

Cô ấy nhắm mắt lại: “Lúc phóng viên hỏi tôi đã quay được tổng cộng bao nhiêu bộ phim rồi, tôi bỗng nhớ về bộ phim đầu tay của mình, một bộ phim chế tác nhỏ, cũng có chút thành tựu. Lúc ấy, tôi cũng tầm như cô bây giờ. Được khen thưởng, nói lời cảm tạ với cha mẹ xong, bỗng nhiên tôi lại khóc, vì thật muốn nói lời cảm ơn Thái Tu Viễn, nhưng lại không nói nên lời”.

“Bây giờ lại nói chuyện đó với cô, tôi thật không có tiền đồ mà”.

Cô ấy cười: “Cô bàn bạc về bộ phim truyền hình ấy với ông Tiền đến đâu rồi?”.

“Thái Nhiên ấy mà, vừa nghe nói diễn viên chính là Hứa Thiếu Văn liền đồng ý luôn”.

“Cậu ta cũng hâm mộ à?”, Trương Mạn Quân nghi hoặc.

“Lúc trước Thái Nhiên có làm diễn viên quần chúng, đã từng đóng chung với Hứa Thiếu Văn, giữa hai người xảy ra chút xích mích. Cậu ta biết trong bộ phim ấy sẽ thường xuyên đấu đầu với Hứa Thiếu Văn nên gặt đầu tắt lự, đồng ý luôn rồi”, tôi cười: “Đúng là tính cách vẫn trẻ con mà”.

“Nói thật, khi cô giúp đỡ Thái Nhiên, tôi thực sự cảm kích vô cùng. Mới hôm nào cậu ta còn là một đứa bé xinh trai, gầy gò, ốm yếu giờ đã cao lớn hơn tôi cả cái đầu. Chắc cô cũng biết, tôi vốn là chỗ bạn bè với bố cậu ta, đương nhiên là phải quan tâm đến con trai ông ấy rồi. Nhưng tôi cũng không thể chiều cổ cậu ta một cách thái quá, thanh niên bây giờ phải chịu khổ chút mới nên người”.

Tôi gật đầu: “Chúng tôi đều hiểu mà. Nền tảng của cậu ta còn chưa vững chắc, cần phải tôi luyện thêm rất nhiều”.

Cô ấy đột nhiên nắm tay lấy tay tôi, nói: “Con đường cậu ta phải đi rất dài. Thời buổi bây giờ, việc nâng đỡ một diễn viên trẻ tuổi, đẹp trai thực sự rất đơn giản, chỉ cần vài ba tháng là đủ rồi. Nhưng dục tốc bất

đạt, càng lên nhanh chừng nào càng dễ bị lãng quên chừng ấy. Dựa vào tố chất của cậu ta, nếu được rèn luyện một cách bài bản hơn thì chắc chắn trong tương lai nhất định sẽ có được tác phẩm để đời. Cho nên phải từ từ mà chỉ bảo. Điểm ấy cô làm rất tốt, cậu ta thực sự thành cậu trai chứng chạc rồi”.

Tôi cười: “Đó là kết quả của giáo dục gia đình cậu ta, không phải của tôi”.

Trương Mạn Quân nắm chặt tay tôi: “Tương lai của cậu ấy phiền cô quan tâm nhiều”.

Bên ngoài bỗng vang lên âm thanh ầm ầm, mấy vách ngăn các buồng toilet chấn động. Hai chúng tôi kinh ngạc nhìn nhau. Lúc này trợ lý của Trương Mạn Quân đẩy cửa chạy vào, vẻ mặt hưng phấn, lớn tiếng nói: “Trương tiểu thư, bộ phim chiếu xong rồi. Mau lại nghe đi, là tiếng vỗ tay đó!”. Chúng tôi la lên vui mừng đến mức ôm nhau nhảy nhót tưng tưng.

Buổi tối hôm đó, lần đầu tiên Thái Nhiên cùng các đạo diễn, diễn viên đến tham dự buổi họp báo để cảm ơn người xem. Cậu ta đứng cuối hàng, vẻ mặt tươi cười, cứ hay quay đầu nhìn phía tôi, trong ánh mắt có cả hưng phấn, kích động xen lẫn hoang mang.

Bất ngờ, cô nàng chủ bữa tiệc trước, người cực kỳ yêu thích Thái Nhiên, Dương Mi lớn tiếng: “Này cậu nhóc đẹp trao đứng cuối hàng kia ời, đang nhìn đi đâu đó? Chỗ đó còn có cô nương nào đẹp hơn cả những người đang đứng dưới đài là chúng tôi đây sao?”.

Cả hội trường cười vang, tiếng vỗ tay cùng tiếng la hét chói tai cứ vang lên không ngừng. Thái Nhiên bước ra giữa sân khấu. Cả đời tôi không thể quên được hình ảnh lúc đó. Trên gương mặt còn rõ vẻ non nớt của cậu ta có chút ngại ngùng, đối mặt với lời trêu ghẹo của Dương Mi thì chỉ biết cười cho qua. Nhưng lúc Thái Nhiên ngẩng đầu nhìn một lượt khắp sân khấu, cảm giác như có ánh hào quang nào đó lóe lên sau lưng cậu ta, trông hệt như một con đại bàng chuẩn bị cất cánh bay lên vậy.

Ngày hôm sau, tờ báo nào cũng đề cập đến bộ phim “Đạp ca hành” để hình minh họa là ảnh Thái Nhiên chụp chung với những diễn viên khác.

10. Chương 10

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt & Phong Tuyết

Thời điểm gặp lại Hứa Thiểu Văn, tôi thực sự rất choáng, sao anh ta lại có thể già nhanh đến vậy nhỉ? Nhìn trên TV cũng đâu đến nỗi nào nhưng lúc gặp trực tiếp, từng cái nếp nhăn trên mặt của anh ta cứ như được phóng đại hiện rõ ra trong mắt tôi, hơn nữa trong ánh mắt của anh ta tràn đầy tơ máu, cả bộ râu cũng không được cạo sạch sẽ, cả người toát lên vẻ mệt mỏi cứ như là vừa bước vào tuổi trung niên đã nợ tiền đánh bạc của người ta vậy. Đừng nói chỉ mấy ngôi sao hay thần tượng này nọ, ngay cả một cái phần tử tri thức bình thường nhìn còn phong độ gấp mấy lần anh ta.

Kỳ lạ ghê, không phải anh ta vẫn đang ở trong thời kì vàng son sao? Người được nhận giải nam diễn viên chính suất sắc nhất của năm chẳng phải là Hứa Thiểu Văn sao? Sao giờ lại lòi thoi, lếch thếch đến mức này?

Nữ diễn viên là Vương Tử Phi, cũng khá nổi tiếng mà từ trước tới nay chưa hề dính vào bất cứ một vụ một tai tiếng hay scandal nào. Đại khái là vì chưa từng được hợp tác với đại minh tinh Hứa Thiểu Văn của chúng ta bao giờ nên rất hưng phấn và chờ mong, kết quả là vừa nhìn thấy cái con người xiêu xiêu vẹo vẹo đang ngồi kia, không kiềm chế được, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc cùng thất vọng, cuối cùng cũng chỉ có thể ngượng ngùng cười.

Thái Nhiên lặng lẽ ghé sát vào lỗ tai tôi, bắt đầu tám chuyện: “Chị nhìn Vương Tử Phi kia đi. Tiểu Sướng nói cho em biết, cô ấy trước kia tên là Vương Gia Xu, là chữ Xu có bộ nữ ấy (em nó đây “ ” : nghĩa là mỹ nhân, người đẹp). Tên ấy cũng không tồi sao lại phải đổi như hiện tại nhỉ?”.

Cái tên này, cậu ta trưởng thành rồi mà có những lúc còn giả bộ ngây thơ làm cho người ta vừa ghét lại vừa thương.

Tôi đẩy đẩy cậu ta, cười : “Cậu thấy không vừa mắt à? Kệ người ta đi. Tương lai nếu cậu có con gái cũng có thể đặt tên cho nó là Thái Tử Phi đấy. Nhanh nhanh đến thiết lập mối quan hệ ngoại giao, tạo cảm tình tốt với cô ấy đi. Đến lúc đạo diễn hét lên một tiếng là cậu phải yêu cô ấy ngay lập tức đấy”. Thái Nhiên vâng lời rồi đi cùng Vương Tử Phi.

Bộ phim lần này có tên là “Câu chuyện bảy tháng”, nói về mối tình học trò ngày xưa. Trong bộ phim này, cậu ta đóng vai là một cậu ấm, giơ tay nhắc chân, mỗi một cái hành động nhỏ nào cũng đều phải toát lên cái đáng về tri thức. Nhưng ánh mắt trong sáng ngày nào nay đã dần biến đổi thành khôn khéo và tinh ranh. Cuối cùng khi thấu hiểu sự đời, thấy rõ được cái bản chất của con người, lui về ở ẩn bên một bờ biển, làm họa sĩ, ngày ngày nhớ nhung, tưởng niệm đến cuộc sống của nữ chính. Nhưng mà cái loại ở ẩn của một cậu ấm cũng không phải loại thường, có nhà riêng, có rượu ngon cùng một con chó nhỏ bầu bạn...

Thái Nhiên bỏ học từ hồi trung học, đã quên hẳn cái cảm giác được cắp sách tới trường rồi. Trí nhớ của cậu ta tràn ngập mùi dầu máy cùng những cảnh đánh nhau đổ máu. Tiếng đọc bài lạnh lạnh cũng đã được thay bằng tiếng chửi nhau của đôi vợ chồng ở tỉnh lên cùng mấy người bán hàng rong. Cậu ta là một diễn viên chuyên nghiệp, bất luận là được nhận vai diễn gì cũng đều phải cố gắng hết sức mình để hoàn thành tốt vai diễn đó. Vì thế cậu ta đăng kí đi học hai tuần hệ bổ túc đại học, học luôn cả ngoại ngữ này nọ để được đi cảm nhận cái không khí của trường học.

Lúc tôi đi đón, cậu ta vẫn chưa tan học. Tôi dựa vào mấy cánh cửa sổ bên ngoài lặng lẽ tưởng niệm về một thời đã qua. Thấy cậu ta đang chăm chú chép bài vào vở, mấy lọn tóc buông xuống che hết nửa khuôn mặt. Tạo hình nhân vật của cậu ta là một anh chàng đẹp trai để tóc dài, nên phải để nuôi tóc, giờ cũng đã đến được bả vai. Hôm nay cậu ta mặc đồ thể thao có sọc đỏ. Lúc trước, khi còn mặc bộ quần áo học sinh cũ lại không có điều kiện được ngồi học đại học. Bây giờ mặc như vậy lại trông giống một học sinh bình thường, đáng lẽ ra ở tuổi bây giờ cậu ta phải đang được ngồi trong giảng đường đại học, vô ưu vô lo mà chuyên tâm đọc sách, là cuộc sống đã làm chậm mất một khoảng thời gian của cậu ta. Nếu có cơ hội được chọn lựa giữa đi học và đóng phim không biết cậu ta sẽ chọn cái gì nhỉ? Có mấy nữ sinh đứng bên cửa sổ, ngay cạnh tôi, nhìn vào bên trong chỉ trỏ, bàn tán.

“Chỗ đó, bàn thứ năm, vị trí thứ ba từ bên trái qua chính là ...”.

“Trời, đúng là anh ấy rồi. Nhìn ngoài đời còn đẹp trai hơn trên TV nhiều”.

“Ồ mê trai!”.

“Cái gì? Tôi mà mê trai hả? Là ai dụ dỗ, lôi kéo tôi qua đây nhìn anh Thái Nhiên?”.

“Mấy người nói nhỏ chút được không? Á, anh ấy đang nhìn sang phía bên này!”.

Mấy cô bé này nói lớn quá làm kinh động tới giáo viên và học sinh ở trong phòng. Thái Nhiên quay đầu lại, nhìn thấy tôi, gật gật đầu cười rồi lại quay sang tiếp tục nghe giảng.

Mấy cô bé thấp giọng cười.

Rất cuộc cũng tan học, Thái Nhiên thu dọn sách vở chạy về phía tôi.

Tôi hỏi cậu ta : “Có đói bụng không?”.

Cậu ta gật đầu lia lịa.

“Chúng ta đi tìm một chỗ ăn cơm đi. Ngay tại trường của cậu luôn được không? Lâu rồi tôi cũng không được ăn cơm canteen”.

“Đói bụng thì ăn chỗ nào cũng được”.

Chúng tôi mỗi người một phần mì xào thịt với tiêu xanh ngồi ăn ở canteen khiến nơi này bình thường đã rất ồn ào rồi mà nay mọi người lại được căng được một phen nhốn nháo hơn. Sinh viên cứ cố tình lướt đi, ngang qua rồi ngoảnh lại nhìn Thái Nhiên, có mấy người ngồi ở bàn gần chúng tôi cứ quay sang, ngược mắt nhìn cậu ta.

Tôi lấy chiếc đĩa chọc chọc Thái Nhiên, cười: “Bây giờ cậu thành nhân vật được người người biết đến rồi đấy”.

Cậu ta ngượng ngùng, trên truyền hình rõ ràng là một anh chàng lạnh lùng, đầy nam tính thể mà ngoài đời lại cứ hay cười như gốc ấu trĩ.

Cậu ta nhìn xung quanh, nói: “Hồi trước, lúc em thôi học, làm xong xuôi hết mọi thủ tục ở phòng giáo vụ, một mình dạo quanh vườn trường, sau lưng vang vọng đến từng tiếng đọc bài. Lúc đó em đã nghĩ, đời này mình còn có thể được đi học lại không nhỉ?”.

“Có nghĩa là bây giờ cậu muốn đi học lại?”, tôi hỏi: “Nếu thích, cậu có thể quay về tiếp tục học. Tôi không phải là giáo viên, nhưng ghét nhất là việc trẻ con không được đi học. Nếu cậu được học nhiều hơn, có lẽ sẽ không phải vất vả như bây giờ”.

“Làm gì có chuyện không vất vả cơ chứ? Ngày hôm qua, khi về nhà mẹ đã đem tất cả những gì của ba lúc còn sống sửa sang lại giao cho em. Em đã ngồi xem lại mấy cuộn phim ông ấy đóng một lần. Khi bản thân em vướng vào trong cái vòng xoáy luẩn quẩn của cuộc đời thì em đã có đủ bình tĩnh để đối mặt với ông ấy. Ông ấy là một người có tài văn chương, người ta không cần cũng không phải lỗi của ông ấy. Em nhớ lại cả quãng đời của ông ấy, cứ như một đám cháy trong mùa hè, mọi thứ đều trôi đi chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi. Tất cả là do số mệnh thôi, nếu không đột ngột bùng cháy thì cũng sẽ lặng lẽ mà thiêu rụi, chẳng có nhiều lựa chọn đâu. Chính chị đã dạy em như thế mà, em còn nhớ rõ là “Không cần phải vội, càng vội vàng hấp tấp thì càng hỏng việc”.

Tôi nhớ lại chuyện trước kia, cười: “Bây giờ cậu đã biết đến Trương Ái Linh là ai rồi à?”.

Khóe miệng cậu ta cong lên: “Trên đời này nhiều nữ nhà văn viết tiểu thuyết như vậy sao cứ phải tôn sùng bà ấy?”.

“Đọc nhiều sách chính là tốt như vậy đó”.

“Em nhớ hình như bà ấy có nói: “Con người là một quyển sách rất thú vị, có dùng cả đời để đọc cũng chưa xong”.

Tôi giống như một vị trưởng bối gật gù đầu: “Cậu có tiến bộ đó”.

“Đúng rồi, chị có biết Đường Bân không?”.

“Cái tên nói tôi sẽ không làm việc gì nên hờn sao? Tôi nhớ hình như cậu ta đã chia tay với bạn gái rồi. Nhưng mà tôi thực sự rất thích cô gái ấy”.

“Cậu ta vốn cùng em cạnh tranh vai diễn nhưng mà đến vòng sơ khảo thì bị loại. Bây giờ cậu ta rất thân thiết với nữ trợ lý”.

“Có phải là thường cười lạnh, nói sẽ làm cho cậu gặp chút rắc rối”, tôi trừng lớn ánh mắt: “Tôi nghĩ chắc chắn là cậu ta rất hận cậu”.

“Có gì đâu. Dù sao em cũng rất hận Hứa Thiếu Văn mà”, cậu ta đáp trả.

Bộ phim “Câu chuyện bảy tháng” khởi quay đúng vào thời điểm bắt đầu mùa mưa dầm ở phía Nam. Không ngày nào là trời không mưa, mưa cứ nhỏ từng giọt, từng giọt, tí ta tí tách, mãi không ngừng. Sáng sớm tôi thức dậy đã thấy hoa rụng đầy sân, khắp nơi chỉ toàn là nước và nước, giặt quần áo cũng phải đem đi sấy mới mong khô được. Từ hồi còn đi học tôi đã bị bệnh phong thấp nhẹ, đầu gối thường thấy không thoải mái, có đôi khi còn rất đau nữa, Thái Nhiên tình nguyện giúp tôi xoa bóp,... Tôi thấy như vậy cũng không hay cho lắm bèn nói với cậu ta, bệnh của tôi chỉ thỉnh thoảng mới đau thôi, không sao hết. Tôi có từ chối mấy lần, nhưng cậu ta vẫn cứ kiên trì như trước nên về sau tôi cũng không nỡ từ chối sự hầu hạ này... Mà trong những lúc đó, tôi sẽ giúp cậu ta học thuộc lời thoại.

Cậu ta đúng là một người nghiêm túc, đọc từng câu thoại nhập tâm đến mức cứ y như là đang diễn thật, làm cho tôi nhiều phen kinh hồn bạt vía, ánh mắt của cậu ta cũng chân thật quá đi. Đọc đến những đoạn yêu đương thâm thiết thì đều kéo dài giọng ra, giọng nói trầm thấp mà đầy dịu dàng, thân thiết, cứ từ từ chảy vào lòng tôi. Mỗi lần nhìn đến ánh mắt của cậu ta tôi liền bắt gặp được đôi mắt tròn, to, rất sâu và

đen láy, thực sự là rất động lòng người. (Nhiên ca, cái này gọi là mượn việc công làm việc riêng trong truyền thuyết đây hử (~^ o ^)~).

Tuy từng biết cái ánh mắt dịu dàng ẩn chứa ý cười của cậu ta hoàn toàn có thể giết người nhưng mà từ trước đến nay chỉ đứng phía xa nhìn thấy, chưa có dịp tiếp xúc thân mật như lúc này. Nói thật, tôi chẳng phải diễn trò gì đâu, lúc giúp luyện tập, đứng trước mặt cậu ta, nhìn lướt nụ cười khi cậu ta diễn xuất nhập tâm, chân tay đều đổ mồ hôi trộm.

Có một loại mị lực gọi là nhiếp hồn.

Chỉ có thể nghe cậu ta nỉ non : “Tôi đứng dưới ánh hoàng hôn của buổi chiều tà nhớ em. Chính là cảm giác của tôi ngay lúc này đây, nhớ từ khi thành phố bắt đầu lên đèn, nhớ cho tới khi mặt trăng đã tròn trĩnh ở trên cao”.

Tôi ngẩn ngơ một lúc mới nhìn kịch bản, đọc : “Nhớ về em? Anh nhớ gì về em?”.

Sự ngây ngốc của tôi cũng chẳng ảnh hưởng chút gì đến sự tập trung của cậu ta. Thái Nhiên nở nụ cười, nói : “Nghĩ tại sao cả ngày nay không gặp được em? Không biết em thế nào rồi? Có cười hay không? Đã gặp ai rồi? Có vấn đề gì hay không?”.

Tôi rút cuộc nhìn không được, đem tập kịch bản ném xuống, ôm bụng cười : “Loại kịch bản gì sến súa thế này? Nghe buồn nôn chết đi được”.

Cậu ta dẩu dẩu môi : “Em thấy đoạn này đã đạt đến một trình độ hoàn hảo rồi đấy, nghĩ về một người nào đó không phải là nghĩ về những chuyện nhỏ nhặt của người ấy hay sao?”.

“Biến thái quá”, tôi cười, giơ cánh tay ra cho cậu ta xem, mắng : “Xem đi, tôi nổi hết da gà rồi đây này”.

Cậu ta liền giữ tư thế này, cầm tay tôi, giơ sát lên xem. Nhiệt độ cơ thể của cậu ta cao hơn tôi nhiều, lúc bị cầm lấy cổ tay, tôi thấy chỗ đó rất nóng, cảm giác giống như bị một cái khăn quàng thật dày quấn chặt. Cậu ta đứng sát quá, đầu để ngay tại gò má của tôi, nhưng lại bảo trì một khoảng cách an toàn rất nhỏ. Có lẽ cái khoảng cách an toàn này dài chưa đến 2cm, tôi hồi hộp đến mức khó thở.

Độ ẩm từ cổ tay truyền đến nhắc nhở tôi về cái khoảng cách ngay trước mặt mình, tôi ngơ ngác đứng nhìn người kế bên. Gương mặt đẹp như điêu khắc đó đang gần sát bên tôi, cái gương mặt đã bao lần khiến tôi chờ người ra ngắm nhìn.

Vừa định mở miệng ra nói cái gì đó thì cậu ta đã đứng dậy, buông tay tôi ra.

“Tốt lắm, chúng ta tập tiếp đi”, cậu ta dường như chẳng có chút cảm giác gì, nói : “Mà chúng ta đọc đến đâu rồi nhỉ? A, Tiểu Dung, xin hãy tin anh ...”.

Tôi còn có thể ngây ngốc mãi được sao? Tôi đặt mông ngồi xuống.

“Sao vậy? Chân lại đau à?”, Thái Nhiên buông kịch bản xuống, chạy lại phía tôi, ngồi xổm xuống xem xét chân tôi một hồi, tôi đẩy đẩy tay cậu ta, cười nói : “Không có gì, tự nhiên thấy mệt thôi”.

Thái Nhiên mỉm cười : “Thôi, cũng không còn sớm nữa. Em về trước đây”.

Cậu ta cầm lấy áo khoác, bước ra cổng chính.

Thời điểm nhìn thấy cái bóng dáng cao gầy ấy sắp sửa biến mất ở phía sau cánh cửa, tôi bỗng nhiên mở miệng gọi cậu ta : “Thái Nhiên”, cậu ta quay đầu lại : “Có chuyện gì?”.

Tôi định thần ba giây, nói : “Lái xe cẩn thận”.

Cậu ta cười cười, sờ sờ cằm, đóng cửa lại. Tiếng bước chân nặng nề, dần dần biến mất trong màn đêm.

11. Chương 11

edit: Trà Vô Vĩ

beta: Hạo Nguyệt

Bộ phim quay đến cuối hạ thì cũng gần xong. Bị tra tấn sáu tháng, lại còn phải trải qua một mùa hè nóng bức, ai nấy đều muốn biến dạng rồi. Mấy đoạn diễn xuất của Hứa Thiếu Văn về cơ bản là xong, nên chẳng thấy mặt mũi của anh ta đâu nữa. Vương Tử Phi cùng Thái Nhiên, còn có cả diễn viên đóng vai đối thủ của cậu ta, thì đang đi dọc theo đường ra biển. Cô ấy quả thật cũng không tồi, thực sự rất chuyên nghiệp, cả ngày đều phải đứng phơi nắng bên bờ biển để quay phim mà cũng chẳng oán trách lấy một câu.

Tinh thần của Thái Nhiên cực kì phấn chấn, quay phim ở bờ biển cả buổi, vừa xong đã vội cởi áo ra nhảy ùm vào trong nước. Tư thế bơi lội của cậu ta thực sự rất đẹp, cứ như vận động viên vậy, hai tay mạnh mẽ rẽ nước, cậu ta cứ bơi tiến tới, nhìn xuyên qua làn nước biển trong xanh Thái Nhiên thực sự giống một con cá đang vẫy vùng. Khi cậu ta bước lên, bọt nước chậm rãi nhỏ từng giọt xuống, chảy xuôi theo cái cơ bắp rắn chắc của cậu ta. Cậu ta cũng chẳng thèm che đi, mặc một cái quần bò ướt sũng cứ lượn lờ trên bãi cát, mấy phóng viên nhìn thấy, đua nhau chụp ảnh, trên các tờ báo phát hành hôm sau đăng chi chút mấy tấm hình của cậu ta.

Giám đốc điều hành thấy vậy, cười: “Tuổi trẻ thật tuyệt, dù có chụp ở bất cứ góc độ nào thì dáng người cũng đều đẹp như thế”.

Tôi vừa nhìn qua, mấy cái ảnh đó đúng là chụp cũng không tồi, thật ra thì tôi cũng có mời mấy nhiếp ảnh gia đến đi theo Thái Nhiên, chỉ cần chờ đến thời điểm thích hợp là họ bấm máy rồi sẽ có ảnh ngay lúc đó. Mấy tấm ảnh chụp thực sự rất đẹp, so với cậu ta chỉ có hơn chứ không có kém. Chính cậu ta nhìn thấy còn phải há hốc mồm vì ngạc nhiên cơ mà.

Trong bức hình đó, Thái Nhiên đang cời trần chạy trên bờ cát, mỉm cười rất tự nhiên. Thân thể dẻo dai khỏe mạnh do phơi nắng quá nhiều đã chuyển sang màu lúa mạch, mái tóc dài ướt nhẹp che mất nửa con người. Cả người toát lên một vẻ đẹp khỏe khoắn, dưới ánh mặt trời đang ngả dần về phía sau, chẳng thấy bóng cậu ta đâu cả.

Tôi cầm tấm ảnh, quyến luyến mãi không buông. Thái Nhiên gọi, tôi cũng không thèm để ý đến. Cậu ta bỗng nhiên ôm chầm lấy tôi từ phía sau, nước còn vương trên mái tóc từng giọt, từng giọt cứ nhỏ lên vai tôi, cậu ta giống như con cún to (nguyên văn của tác giả luôn @@) cứ cọ tôi cọ lui.

Tôi cảm thấy ngứa, lại sợ ướt bèn đẩy cậu ta ra: “Đừng, nhiếp ảnh gia đang nhìn kìa”.

Mấy nhân viên cũng cười. Sau sáu tháng làm việc chung, họ đã quá quen với chuyện Thái Nhiên thỉnh thoảng lại làm mấy trò trẻ con nghịch ngợm với tôi. Nhưng không ai nói gì cả vì bọn họ đều thích cậu ta, nên nuông chiều đến tận trời.

“Cậu nha, cứ như vậy thì làm sao có bạn gái được?”, tôi nhéo lỗ tai cậu ta, làm cho cái đầu ướt nhẹp đó tránh xa quần áo của tôi ra một chút.

Thái Nhiên cãi lại: “Bây giờ em mà cùng một cô gái nào đó ở chung một chỗ thì chắc chắn chị sẽ xách dao ra rượt theo. Hơn nữa, mấy cô bé đó cứ ríu ra ríu rít suốt ngày, dễ bị kích động, lại chưa biết suy nghĩ sâu xa. Phải dỗ dành, chăm sóc. Em thì không có thừa năng lượng cho chuyện đó”. (bạn trẻ chỉ thừa năng lượng đi đòi người ta dỗ dành chăm sóc mình thôi hử =.=)

“Thiếu gia à, mấy cô bé đó là cái mỏ vàng của cậu đấy, không có bọn họ thì chỉ có nước uống sương ngậm gió (nguyên văn : gió Tây Bắc) mà sống qua ngày”.

“Fan hâm hộ và bạn gái là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Tình yêu của fan là một thứ tình yêu rất vĩ đại, không vụ lợi và không mong được đền đáp. Có thể yêu em nhiều đến thế ngoại trừ mẹ em ra thì cũng chỉ có các cô bé đó thôi. Tình yêu của họ dành cho em chính là một nguồn động lực lớn”.

“Ôi, lời phát biểu thật sự rất xúc động. Mai một cậu phải nhớ nói với phóng viên như vậy nhé”.

Cậu ta tiếp tục nói: “Nhưng mà người hâm mộ cũng không thể nào hiểu hết được cuộc sống ngoài đời thực của em. Người các cô ấy yêu chính là những nhân vật trong phim mang gương mặt của em rồi tự suy diễn ra em là một con người hoàn hảo mà thôi. Còn bạn gái lại là người có thể yêu con người thật của em”.

Tôi gật đầu: “Có thể chấp nhận được cái sự lồi thối, chịu đựng được cái bản tính xấu xa, lại còn phải quan tâm, chăm sóc đến cuộc sống hàng ngày nữa thì người yêu cậu chắc đã tu thành chính quả rồi”.

“Chị đã tu thành chính quả rồi à”, cậu ta nhìn tôi cười.

“Sao giống nhau được, đây là công việc, chăm sóc cho cậu là nhiệm vụ của tôi. Với lại, chỉ còn cái cảnh quay cuối cùng này nữa thôi là nhiệm vụ của tôi hoàn thành rồi”.

Tôi lật lật kịch bản: “Là cảnh cậu nhìn Vương Tử Phi rời đi, rồi cùng con chó cưng của mình chạy mãi trên bãi cát vàng”.

Cậu ta nói: “Đạo diễn giải thích đây là chạy trốn, để có thể trút hết những nỗi buồn trong lòng”.

“Nhìn cái kịch bản này xem. Nếu không yêu cậu thì sao lại phải cất công chạy đến một nơi xa như vậy để trêu ghẹo, đùa bỡn, lợi dụng tình yêu của cậu dành cho cô ấy để khiến cậu tổn thương, đau khổ đến phát điên mới vừa lòng mà bỏ đi. Thực sự là rất biến thái”.

Cậu ta cười ha hả, một tay kéo cổ tôi lại, tay kia vứt tập kịch bản sang một bên: “Điều khán giả mong chờ là được nhìn thấy dù cô ấy không cần em, nhưng em vẫn không cần bất cứ người con gái nào khác “Nguyện cả đời này chỉ yêu một người”, hiểu không?”.

“Không nói chuyện này nữa”, tôi nói: “Mẹ cậu ngày đó có ngồi nói chuyện phiếm với tôi. Bà ấy bảo muốn mở một quán nhỏ. Tôi có nghĩ qua rồi, sức khỏe của mẹ cậu không được tốt cho lắm, mở quán ăn thì nặng nhọc lắm, chỉ bằng mở một tiệm bánh ngọt. Mấy người trước tôi có nhờ bạn bè để ý thấy trên con đường trung tâm thành phố có hai cái mặt bằng khá được. Cũng gần nhà cậu mà xung quanh đó còn có trường học với chợ nữa, bán điểm tâm với trà sữa hay gì gì đó vừa nhẹ nhàng lại còn có thể kiếm được tiền”.

Thái Nhiên gật đầu: “Mẹ em muốn làm gì thì cứ làm theo ý của bà đi. Mọi chuyện em đều nghe theo ý của mẹ mà”.

“Đúng là đứa con hiếu thảo”, tôi cười: “Mẹ cậu làm vậy cũng đều có chủ ý cả, cậu sau này nếu rảnh rỗi thì cũng có thể đến phụ quán, kiếm sống qua ngày mà”.

“Chưa gì mà chị đã định đánh thêm một trận nữa rồi ư?”.

“Tôi lúc nào mà chẳng vội”, tôi nói: “Tiểu Sương cùng em trai, em gái của cậu sẽ đi ngoại giao, nếu nhân viên không đủ thì có thể tuyển thêm. Có tiền rồi thì mọi chuyện cũng dễ dàng hơn hẳn. Hôm khai trương phải báo cho giới truyền thông một tiếng, làm một trận náo nhiệt luôn. Chị Tú giờ đã là mẹ của ngôi sao, rất hiếm khi gặp được mẹ của ngôi sao nào mà xinh đẹp được như chị ấy”.

Ánh mắt của Thái Nhiên trong veo chứa đầy ý cười, đầu đặt lên người tôi, thấp giọng nói: “Mọi chuyện chị đều lo lắng thật chu toàn, em cảm ơn chị. Sinh nhật năm nay của chị, em nhất định sẽ làm cho nó thật hoành tráng”.

Tôi vỗ vỗ cánh tay đang quàng ở trên lưng tôi của cậu ta, nhẹ giọng nói: “Thực sự rất mâu thuẫn đây, tôi già đi một tuổi, cậu lại lớn lên một tuổi, thật là nửa mừng nửa lo. Chờ thêm vài năm nữa, lúc cậu làm nên cơm cháo rồi thì tôi cũng đã trở thành một bà cụ già”.

Cánh tay của cậu ta siết chặt lại, dán sát vào lưng tôi, nhẹ nhàng nói: “Chị mà trở thành một bà cụ già, em sẽ cố gắng chăm sóc cho chị trẻ lại”.

Tôi cười rộ lên: “Bây giờ mà nói những lời này thì hãy còn sớm quá. Đến lúc đó cậu có bạn gái rồi lại bận bịu cùng cô ấy ngồi ngắm sao, còn có thời gian quan tâm, chăm sóc tôi sao?”.

“Nói vậy!” , cậu ta nhẹ giọng quát bên tai tôi: “Sao em lại có thể ngồi ngắm sao cùng một người con gái xa lạ chứ?”.

Tôi vươn tay ra sờ sờ mặt cậu ta, nó nóng lên, dính sát vào tay tôi làm mặt tôi cũng đỏ lên. Cậu ta lớn như vậy, vóc dáng cao như thế lại còn có gương mặt mê người này nữa chứ. Những người con gái xung quanh

Thái Nhiên ai ai cũng yêu mến cậu ta. Cậu ta không những mang đến cho người ta cảm giác an toàn, tin cậy, mà lại còn làm cho người ta có cảm giác là mình đối với cậu ta rất cần thiết, rất quan trọng.

Và kết quả, kết quả là ...

Chị Tú chọn ngay ngày sinh nhật của tôi làm ngày khai trương tiệm bánh.

Vào ngày đó, lại có một chuyện chưa từng có trong lịch sử xảy ra, phóng viên, người hâm mộ, bạn bè lũ lượt kéo nhau đến, trong cái vòng bán kính một trăm mét, mọi người chen chúc nhau đứng, chật như nêm cối. Thái Nhiên mặc một bộ âu phục, đầu tóc gọn gàng, cả người cứ chớp nháy (do đèn flash từ máy ảnh). Cậu ta ôm chị Tú đứng trước cửa tiệm đón khách, ọi người chụp hình thoải mái. Còn đôt pháo nữa chứ, xác pháo bay tứ tung, cả phòng tràn ngập một màu đỏ may mắn, thực sự là rất vui.

Chị Tú tỉnh dưỡng cả năm nay rồi, người không những mập lên chút ít mà lại còn trông trẻ ra rất nhiều. Dáng người vẫn chuẩn như xưa, mặc một bộ sườn xám đỏ, rất xinh đẹp và quý phái, chị ấy mặc nó vào lại càng làm tôn thêm được cái vẻ sang trọng của bộ váy. Động tác bắt tay của chị ấy cũng thực sự rất khéo, không sai sót một chút nào. Đó chính là cái khí chất toát lên từ một con người đã từng trải qua nhiều sóng gió.

Chị Tú nắm tay mẹ tôi, nói: “Bà Mộc dạy con bằng cách nào mà hay vậy? Mộc Liên thực sự là một cô gái rất tốt, tôi chưa từng gặp qua người con gái nào khéo léo như cô ấy. Chị truyền thụ chút kinh nghiệm cho tôi để tôi về dạy dỗ đứa con gái của mình nhé”.

Mẹ tôi vừa nghe, mừng đến mức cả hai hàng lông mi đều nhướn thẳng lên, khách khí nói: “Nào có đâu, con bé chỉ giả vờ nhu thuận thế thôi”.

Đang lúc vui vẻ thì Thái Nhiên kéo tôi ra giữa, cầm lấy microphone vỗ vỗ, tắt cả mọi người im lặng. Đợi cho đến khi tắt cả mọi người quay đầu lại, tắt cả các camera đều chĩa về phía mình, cậu ta cao giọng tuyên bố: “Các vị, hôm nay không chỉ là ngày mẹ tôi khai trương một tiệm bánh nhỏ còn là sinh nhật người quản lí của tôi, chị Mộc Liên, chúng ta hãy cùng nâng ly chúc mừng chị ấy nào”.

“Ba”, một tiếng động vang lên, mấy người bạn của chúng tôi đang bắn pháo hoa, họ còn bắn ruy – băng về phía tôi và Thái Nhiên đang đứng. Tiếng nhạc vang lên, tiếng hoan hô kèm theo vỗ tay cứ kéo dài mãi như sóng vỗ, bao trùm cả căn phòng. Tôi cười, giang hai tay ôm chầm lấy Thái Nhiên, kiễng mũi chân lên hôn vào gương mặt đẹp đẽ đang tràn đầy tức giận kia, cậu ta kéo tôi lại, mạnh mẽ hạ xuống hai nụ hôn. Tôi ôm mẹ tôi, ôm lấy từng người bạn của tôi. Fan hâm mộ của Thái Nhiên cũng nhiệt tình chạy về phía tôi, nói chúc mừng sinh nhật, họ làm ra vẻ phải ôm chầm lấy mặt tôi cho bằng được.

Thái Nhiên quát nhẹ một tiếng, kéo tôi trở về, quay đầu lại, nở ra một nụ cười mê người, nói với mấy cô bé: “Muốn uống cái gì? Anh mời”.

Mấy cô bé đó, chỉ vừa mới nghe được là Thái Nhiên đặc biệt chiêu đãi đã hân hoan nhảy nhót, vút hẳn cái hành động lúc nãy của cậu ta ra phía sau.

Lúc chỉ còn hai người, Thái Nhiên đưa cho tôi một hộp quà tinh xảo, vừa nhìn đã biết là trang sức.

Tôi nói: “Lần trước cậu tặng đôi hoa tai hình ngôi sao tôi vẫn còn giữ. Lần này lại tặng cái gì nữa đây”.

“Chị cứ mở ra rồi sẽ biết”.

Tôi xé hộp giấy, mở ra, kinh ngạc.

Là một cái ghim cài áo bằng vàng có đính những viên kim cương nhỏ bao quanh một viên ngọc trai.

“Thích không?”, cậu ta lấy lại rồi gài nó lên ngực áo tôi: “Bọn họ nói những viên kim cương nhiều màu sắc này có tên “Thiên sứ dịu dàng”, nghe chẳng liên quan gì cả. Nhưng mà em thấy hạt ngọc trai này rất hợp với chị”.

“Nó quý lắm phải không?”, tôi thấp giọng hỏi: “Cho dù là đồ cũ cũng không có rẻ đâu. Tôi có dạy cậu tiêu tiền một cách hoang phí như vậy sao?”.

Cậu ta cười khê: “Chị lo làm gì? Tiền mua nó là do em tự mình kiếm được. Em thấy nó đáng giá thì nó đáng giá thôi”.

Mang cái cài áo đó lên ngực, cậu ta kéo tôi ra đứng trước gương, ngắm nhìn nó, Thái Nhiên trông còn vui vẻ hơn cả tôi: “Thế nào? Khá hợp đúng không? Rất lộng lẫy nhưng lại không hề phô trương”.

Tôi nhìn thấy cái dáng vẻ gần như là làm nũng của cậu ta, cuối cùng cũng cười rộ lên: “Mang thứ quý giá như vậy lên người, lúc nào tôi cũng phải đề phòng rồi. Tay cứ phải che chắn trước ngực mới dám bước ra đường”.

Cậu ta không vui, nói: “Chị không thể nói mấy câu nghe êm tai hơn một chút được à?”.

“Được!”, tôi vội vàng nói: “Cậu thật sự rất tốt bụng nha, mua tặng tôi một vật quý như thế này. Tôi cảm động đến rơi nước mắt rồi nè”.

Cậu ta kéo tay tôi về phía mình, đưa đến bên môi, hôn một chút, rất vừa ý: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài khai rệu”.

Hôm đó trở về, mẹ nói với tôi: “Thằng nhóc Thái Nhiên kia thực sự không tồi, tài giỏi như vậy mà lại còn rất hiếu thuận. Người ta nói những đứa trẻ nghèo thường phải sớm gánh vác chuyện gia đình, thực sự là rất hợp tình hợp lý”.

Tôi kéo tay của bà sang, làm nũng: “Còn con thì sao? Con thế nào?”.

“Con đây!”, mẹ vươn ngón trở ra chọc chọc lên trán tôi: “Con hôm nay nổi bật lắm đấy. Rõ ràng là ngày khai trương quán của bà Tú cuối cùng lại thành tiệc sinh nhật của con. Giọng khách còn lẫn át cả giọng chủ, con ý tứ cũng không tồi đâu đấy”.

Sau đó Trương Mạn quân gọi điện thoại đến, chúc tôi: “Sinh nhật vui vẻ nha! Năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?”.

“Hai mươi sáu”, tôi khóc thét lên: “Chị quên em lớn hơn Thái Nhiên năm tuổi sao? Nhiều số đến đáng sợ”.

“Con bé này”, cô ấy nói: “Đừng có mà khoe già ở trước mặt bà chị đây”.

“Chị cũng biết sợ sao?”, tôi lầm bầm : “Chị Mạn Quân à, chị ba mươi sáu nhưng nhìn qua cùng lắm chỉ mới hai mươi sáu thôi. Còn em này, em hai sáu mà người ta nhìn qua cứ tưởng ba sáu không đấy. Bạn học ngày trước, những người đã kết hôn, làm cha làm mẹ rồi có thể bó lại thành một bó to luôn rồi. Hôm nọ gặp lại, họ nhìn em còn kinh ngạc hô lên: “Cậu như thế này rồi mà vẫn chưa kết hôn sao?”, giống như việc em chưa tìm được chốn đi chốn về là một cái tội lớn lắm đấy. Rất xin lỗi Đảng, xin lỗi nhân dân và xin lỗi nhà nước vì tôi vẫn ế đến tận bây giờ. Chị thử nói xem, nhìn em như vậy mà không thể gả cho người tốt được hay sao?”.

“Tại vì Thái Nhiên cứ quanh quẩn ở bên em nên không ai dám đến tán tỉnh thôi”.

“Cậu ta là diễn viên, là người mà em phải luôn mang theo bên mình chứ không phải là chàng tình nhân nhỏ của em”, tôi cười: “Hoặc là mị lực của cậu ta quá lớn khiến những người muốn theo đuổi em phải chuyển hướng sang theo đuổi cậu ta. Cái đó gọi là tình cờ mai mối, nổi bất hạnh lớn nhất trong đời của em”.

Trương Mạn Quân ở đầu dây bên kia cười đến sung sướng: “Mộc Liên à, chị thực sự rất thích cách nói chuyện của em. Thái Nhiên theo học hỏi em, chị xem trên TV thấy cậu ta trả lời mấy câu hỏi của phóng viên, rất hay và khá thú vị, cả sảnh đường còn vỗ tay theo ủng hộ nữa kìa. Đều là nhờ công của em cả”.

“Hôm nay em lại uống nhiều rồi phải không? Chị biết mà!”, cô ấy nói: “Nói với em một chuyện nghiêm túc này. Chị có một kịch bản rất hay muốn mời Thái Nhiên vào vai chính”.

Tôi ngây người ba giây, xác định không phải là vì say rượu nên sinh ra ảo giác, hét to lên: “Trương Mạn Quân, em yêu chị”.

Cô ấy cười : “Vậy thì sẽ rất phiền toái đấy, chúng ta không thể kết hợp với nhau được”.

Ngày hôm sau, cô ấy mang kịch bản đến cho tôi xem.

Câu chuyện kể về một đôi bạn thanh mai trúc mã. Hai đứa trẻ vô tư, vô lo, và rất yêu thương nhau. Lúc hai người được mười lăm, mười sáu tuổi, thời điểm bắt đầu rơi vào bể tình, chuẩn bị có một mối tình đầu thì một tai nạn bất ngờ xảy ra, chia rẽ họ. Chàng trai hướng ứng lệnh nhập ngũ, cùng cô bạn gái nhỏ chia

tay trong nước mắt. Mấy năm sau, khi đã trưởng thành, cậu ta tìm về quê cũ mới biết được cha mẹ của cô gái đã mất, cô ấy cũng đã sớm rời xa nơi đó. Chỉ còn một mình cô em gái ở lại trông nom nhà cửa.

Chàng trai thấy cô gái trẻ đối xử với mình không được thân thiện cho lắm, nhưng nhìn gương mặt rất giống chị nàng, trong lòng cảm xúc ngổn ngang. Cậu ta lo lắng cho cuộc sống đơn độc của một đứa nhỏ, không để ý đến sắc mặt của nàng vẫn kiên trì chiếu cố, giúp đỡ nàng. Khi các mâu thuẫn, xung đột lần lượt xảy ra, khi tiếp xúc với nàng hàng ngày, vô tình để ý đến những chi tiết nhỏ đã khiến chàng trai nhớ lại, cậu ta dần dần tìm ra được chút manh mối.

Thì ra, người em gái này chính là người yêu cũ của cậu ta lúc xưa. Những người trong nhà này đều đã chết trong chiến tranh cách đây mấy năm rồi. Chỉ có cô ấy, vẫn nhớ về cậu ta, linh hồn vẫn quanh quẩn trong căn nhà đó, chờ cậu ta trở về. Lúc gặp được nhau lại không nỡ nhìn cậu ta đau lòng khi biết rằng mình đã chết nên tìm cách làm cho cậu ta ghét bỏ mình rồi rời đi.

Chàng trai trẻ kinh ngạc, hai mắt đăm đăm nhìn về phía bức tranh chữ ngày xưa: “Đài chi chuế ngọc, hữu thúy cầm tiểu tiểu, chi thượng đồng túc...Đẳng nhẫm thì trọng mịch u hương, dĩ nhập tiểu song hoành phúc”. Cô gái đã hóa thành người trong tranh.

Dịch thơ :

Trên tường rêu phong phủ

Có đôi chim xanh nhỏ

Chờ nhau trên cành cao

Vừa gặp được người xưa

Đã phải bay đi rồi.

(Thực ra là chém thơ)

Tôi đóng tập kịch bản lại, việc đầu tiên là vừa lấy chiếc khăn mùi soa ra chấm chấm nước mắt vừa hỏi Trương Mạn Quân: “Chị đi đâu mà tìm được cái kịch bản này vậy? Sao những thứ tốt đẹp trên đời đều rơi vào tay chị hết vậy?”.

Cô ấy hưng phấn nói: “Đây mới đúng là chuyện đáng nói. Hôm đó tôi tan tầm, vừa mới chạy ra khỏi công ty thì một người trẻ tuổi bỗng nhiên chạy đến cản tôi lại, sống chết muốn tôi xem những gì cô ấy viết. Tôi nhìn thấy đứng trước mình là cô gái xinh đẹp, rất thoải mái, cùng cô ấy đi uống cafe, ngồi nói chuyện với nhau. Kết quả là vừa xem xong kịch bản, tình thế bị đảo ngược thành tôi bám chặt cô ấy không buông”.

Cô ấy ngửa đầu lên, cười ha hả, trong đôi mắt lóe lên cái nhìn quen thuộc, giống như là chuẩn bị đánh nhau, sắp sửa bước vào một trận giao tranh mà tinh thần lại rất chi là thoải mái, giống như là một con mãnh thú đang sắp sửa vồ mồi.

Cô ấy cũng đã phải trải qua một thời oanh oanh liệt liệt. Nở rộ lên giống như một màn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời, sau đó tất cả lại trở về với yên tĩnh.

“Nữ chính là ai?”.

“Dương Diệc Mẫn”.

“Lính mới à?”.

Trương Mạn Quân bĩu môi : “Còn nhớ Trang Phác Viên không? Là cháu gái của anh ta đấy. Con gái ruột của chị gái bà Trang. Học chuyên ngành diễn viên hai năm ở Học viện viện ảnh công lập đó”.

Tôi hiểu ngay. Trang Phác Viên chắc là người tài trợ chính.

Trương Mạn Quân dập tắt điều thuốc : “Điện ảnh là sự nghiệp của tôi. Tôi không phải chỉ chăm chăm vào việc lấy lòng. Cô bé đó cũng không tệ. Ánh mắt rất động lòng người. Nếu đồng ý chịu khổ thì sau vài năm sẽ có tiền đồ ngay thôi”.

Không nằm ngoài dự đoán của tôi, Trang Phác Viên đúng là nhà tài trợ chính của bộ phim này. Mấy nhân viên nho nhỏ làm chút việc cón con gặp anh ta cũng phải cúi gập người xuống mà chào. Anh ta cầm ly rượu vang bước về phía tôi chào hỏi. Người đàn ông này, đã hai, ba năm trôi qua, nhìn cũng chẳng già đi tẹo nào, mái tóc vẫn cứ đen nhánh như dạo trước.

“Mộc tiểu thư có vẻ bận rộn hơn đấy nhỉ?”, anh ta nói: “Cũng không thường tới chơi”.

Nửa năm trước chúng tôi có gặp nhau một lần mà.

“Chúng ta như vậy, có việc để bận bịu cũng là một chuyện tốt. Dù sao cũng phải hy sinh chút ít chứ”, tôi cười khách khí.

12. Chương 12

edit: Trà Vô Vĩ

beta: Hạo Nguyệt

“Có hy sinh thì cũng có cái để thu hoạch mà. Ghim cài áo đẹp nhỉ?”.

Tôi sờ sờ cái cài áo ngọc trai đính kim cương: “Là Thái Nhiên tặng, cậu ta lúc này là bạn tôi rồi mà”.

“Họ nói viên ngọc trai này được gọi là “Thiên sứ dịu dàng”. Rất thích hợp với cô đó”.

Tôi ngưng ngưng nói: “Lần đầu tiên tôi mang thứ quý giá như vậy lên người, thực sự là không quen”.

Anh ta gật gù đầu: “Có lần tôi thấy cô mặc áo sơ mi, quần cotton ngồi chồm hổm ăn cơm hộp trước máy quay, lúc đó cô còn tóc buộc đuôi ngựa nữa. Sau đó gặp lại thì thấy cô đã cắt tóc rồi, thực sự là rất uống. Từ trước tới nay tôi vẫn cho rằng là con gái thì nên để tóc dài”.

Tôi ngạc nhiên: “Đó là chuyện từ rất lâu rồi mà”.

“Ừ, cũng lâu rồi”, Trang Phác Viên cười: “Chắc lúc đó cô mới đi làm. Tôi có thấy vài lần. Nếu cô không bị người khác sai này sai nọ, chạy vòng vòng thì cũng là khép nép theo sau lưng đạo diễn”.

“Dương!”, một cô gái mặc váy lụa khoan thai bước đến.

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Dương Diệc Mẫn.

Cô gái đẹp như vậy thực sự là rất hiếm gặp. Nhìn còn rất trẻ, chắc khoảng mười bảy tuổi, hay là mười tám nhỉ? Giống như một đóa hoa chớm nở mang theo sương sớm, rất thuần khiết, thoát tục và tràn đầy sức sống. Con mắt nhìn người của Trương Mạn Quân thực sự không tồi, đôi mắt của cô bé ấy rất có hồn, lông mi đã dài lại còn dày, cong vút mà chẳng cần phải chải mascara. Đôi mắt to, tròn trong veo như nước hồ thu, rất nhanh nhẹn, hoạt bát, vui buồn hờn giận đều thể hiện rõ trong đôi mắt đó.

Dù là nam diễn viên hay nữ diễn viên thì số phận của họ cũng đều được quyết định bởi đôi mắt. Những gương mặt xinh xắn, hoạt bát như vậy đạo diễn thường rất thích.

Cô bé ấy được dạy dỗ cũng không tồi, rất lịch sự với tôi, cười khanh khách gọi tôi là Mộc tiểu thư, nói chuyện mấy câu, biết chuyện rồi lại sửa cách xưng hô thành chị Mộc Liên. Giọng nói ngọt ngào kia, nghe cứ như rót mật vào tai, thực sự rất dễ chịu.

Một người tinh tế, khéo léo, biết cách lấy lòng mọi người như vậy, lại còn có người hậu thuẫn cho, muốn mình không nổi tiếng cũng hơi bị khó.

Trang Phác Viên kiêu ngạo không nói, dù gì thì cũng là người một nhà. Mấy năm nay anh ta ở bên ngoài phong lưu cũng không ít, bây giờ lại chịu nâng đỡ cháu gái bên họ ngoại coi như là cũng không để cho nhà vợ chịu thiệt thòi.

Tôi hỏi Dương Diệc Mẫn: “Đã gặp Thái Nhiên chưa?”.

“Vẫn chưa ạ, nhưng thực ra là em cũng có thấy anh ấy trên TV nhiều lần rồi”.

“Có chuyện đó nữa sao?”, tôi cười: “Làm sao mà thấy nhiều như vậy được, cậu ta mới đóng có vài cảnh thôi mà”.

“Chị thật khiêm tốn”.

Cô mới khiêm tốn đấy, bây giờ cứ một hai khẳng khẳng gọi tôi là chị, tôi cũng chẳng dám gọi xằng là em, chờ sau này cô nổi tiếng rồi, có khi đến cả đương Trang của cô cũng phải nhìn mặt cô mà sống.

Dương Diệc Mẫn quay sang nói chuyện với Trang Phác Viên, mái tóc đen bóng bồng bênh như mây xỏa xuống bên tai. Đúng là người đẹp nên cả cái lỗ tai cũng đẹp nốt. Giống như cái vỏ sò màu trắng, nhỏ nhắn mà xinh xắn. Làm cho người ta nghĩ ngay đến những bức tượng nữ thân được điêu khắc bằng đá cẩm thạch của người Hy Lạp xưa. Dáng người to lớn, từ cái ngón tay cho đến lỗ tai đều đạt đến một tỉ lệ hoàn mỹ.

Tôi xót xa thở dài, cảm thấy mình thực sự đã già rồi. Dù vẫn còn trẻ nhưng trông vẫn cứ như già trước tuổi vậy. Cô bé này có thể nhảy nhót không biết mệt mỏi đến tận sáng. Còn tôi mà đi cùng Thái Nhiên đến mấy bữa tiệc rượu là đúng mười hai giờ đêm lại hiện nguyên hình. Chân đau, thắt lưng mỏi, lét lét trở về với hình hài của cô bé Lọ Lem.

Thái Nhiên không biết là đi dạo ở đâu một vòng rồi quay về đứng bên cạnh tôi.

Tôi giới thiệu với cậu ta: “Đây là Dương Diệc Mẫn”.

Thái Nhiên nhìn thấy cô bé xinh xắn, đáng yêu như vậy cũng rất ngạc nhiên. Cậu ta ở trong cái vòng danh lợi lẩn quẩn này đã được vài năm rồi, có cô gái xinh đẹp nào mà chưa từng thấy qua. Tôi nhìn cậu ta cười đến ngây người như vậy, biết ngay là Thái Nhiên thích cô ấy.

Dương Diệc Mẫn cũng ngẩn ngơ một hồi mới nói: “Xin chào”.

Dương của cô ấy nở một nụ cười, tôi cũng cười. Trang Phác Viên nói với tôi: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi”.

Tôi leo lên sân thượng cùng Trang Phác Viên.

“Sao tôi không thấy vợ anh?”, tôi hỏi.

Trang Phác Viên nói: “Cô ấy không quen cuộc sống ở trong nước nên vẫn thường ở Châu Âu”.

“Nhìn thấy Diệc Mẫn là có thể tưởng tượng được ra ngay được vẻ đẹp của chị Trang”.

Anh ta cười: “Cháu gái thường có nét giống dì hoặc cô”.

Người này kì quặc ghê, có cô vợ đẹp như thế, sao không đem ra ngoài khoe mà lại giấu kĩ ở trong nhà, đã thế lại còn đi nâng đỡ cô cháu gái xinh đẹp. Rốt cuộc là anh ta cưới vợ về để làm gì đây?

Những người đàn ông được hoan nghênh như anh ta thực ra cũng không nhiều. Đàn ông thường trẻ rất lâu, anh ta còn chưa đến bốn mươi mà tôi cứ thích gọi là lão Trang, nhưng mà trong mắt của những người con gái khác thì anh ta lại có nét quyến rũ của một người đàn ông chín chắn. Lớn tuổi cũng có cái lợi của lớn tuổi, đàn ông lớn tuổi thường rất biết cách quan tâm, chăm sóc người khác. Ngày xưa có cô bạn cùng học của tôi lấy một anh chàng hơn mình những mười tuổi, lúc ấy tôi chẳng hiểu nổi tại sao. Sau đó có đến nhà cô ấy chơi một lần, thấy chồng cô ấy tự mình thu xếp mọi việc ổn thỏa hết, cô vợ chỉ việc nấu vài món ăn đơn giản nữa là xong. Lúc đấy ánh mắt của tôi tràn đầy ngưỡng mộ.

Hai người chúng tôi vừa tán gẫu với nhau vừa bước vào một cái sân nhỏ. Đã là trung thu rồi nhỉ? Trăng thực sự rất tròn. Người xưa đặt cho ánh trăng một cái tên thực sự rất dễ nghe “Hàn Thiềm”. Trời đêm nay rất trong, ngẩng đầu lên là có thể thấy cái bóng mờ ở trong trăng, chỉ nhìn như vậy thôi mà người ta vẫn có thể nghĩ ra được truyền thuyết về Hằng Nga với thỏ ngọc.

Trang Phác Viên nói: “Trời lạnh rồi, lúc này chỉ cần mưa một trận là hoa quế sẽ nở. Tôi còn nhớ lúc mình còn nhỏ, mẹ rất hay nhặt những bông hoa quế rơi xuống sau mưa, đem chúng về rửa sạch, ủ thành kẹo hoa quế”.

“Tôi vẫn thường tự làm nó để ăn”, tôi nói: “Hồi tôi còn bé năm nào cũng đi hái hoa quế, có khi ngón tay vô tình chạm phải những cái lá có sâu róm ở mặt sau. Đau không thể tả nổi, chỉ muốn chặt đứt cánh tay của mình ra thôi”.

“Cô là người ở đây à?”.

“Bố mẹ chuyển tới đây từ khi tôi mới lọt lòng. Anh biết không, khi ấy hai người họ bị buộc phải chuyển công tác đó”.

“Vậy cô học ở đâu?”.

“Đại học của tỉnh thôi”, tôi nói: “Học bốn năm biên đạo (biên kịch và đạo diễn), sau này ra trường, đi làm thì cũng chỉ là chân sai vặt, hầu hạ kẻ khác. Những cái chuyên ngành tôi được học coi như bị lãng phí”.

Anh ta kinh ngạc: “Cô đã từng học biên đạo sao?”.

Tôi nhún vai: “Lúc trước cũng không định học đâu. Học rồi mới thấy hối hận nhưng mà đâm lao thì phải theo lao thôi, chỉ còn cách tiếp tục học. Nói thật, nhiều lúc cảm giác còn kinh khủng hơn là ở tù nữa”.

“Tôi đoán thử xem nhé”, anh ta nói: “Lúc điền phiếu nguyện vọng là do cô muốn cùng bạn trai ở chung một chỗ phải không?”

Tôi hơi đỏ mặt, theo bản năng lui về phía bóng tối. Thực ra thì ánh trăng sáng như vậy, anh ta lại đứng gần tôi như thế chắc là đã sớm thấy hết được các biểu tình trên gương mặt của tôi rồi. Trốn như thế cũng chỉ uống công vô ích mà thôi.

“Tôi đoán đúng rồi?”, anh ta cười khoái chí.

Tôi thì thào: “Đã là chuyện của quá khứ rồi, huống hồ gì anh ấy cũng chẳng phải bạn trai tôi”.

Chàng trai ấy, cho tới tận bây giờ cũng chưa từng một lần là bạn trai tôi. Tôi thậm chí còn nhớ anh ta từ hồi học trung học, vì anh ấy tôi sẵn sàng vứt bỏ cái ước mơ của mình chỉ để được học chung một trường đại học, cùng một chuyên ngành. Từ trước đến nay tôi vẫn luôn đóng vai một người bạn tốt của anh ta mà mức nước nấu cơm, chép bài hộ. Cuối cùng anh ta lại ám chỉ vụ vợ nói chúng tôi nên duy trì khoảng cách với nhau vì sợ bạn gái của mình ghen tuông này nọ.

Có lẽ là vì ánh trăng đêm nay đẹp quá nên mới có thể làm cho tôi nhớ lại khoảng kí ức đã đóng một lớp bụi dày đặc đó.

Trang Phác Viên trầm ngâm đôi chút rồi nhẹ giọng than thở: “Ai cũng không thể quên được người mà mình đã từng yêu”.

Tôi cười mỉa, anh ta ngàn vạn lần đừng có đem chuyện tình yêu xưa của mình ra kể lể, đẩy tôi lâm vào thế bí, nghe cũng không được mà không nghe cũng chẳng xong.

Nam nữ một khi đã kể cho nhau nghe những câu chuyện cũ thương tâm có nghĩa là đã tín nhiệm người kia đến mức có thể giao trọn trái tim của mình cho họ. Điều này được giải thích là bước đầu tiên, là đoạn mở đầu của một câu chuyện tình lãng mạn.

Nhưng mà riêng anh ta thì không được, anh ta là người đã có vợ. Còn tôi lại là một người luôn biết giữ mình, nước sông không phạm nước giếng, tôi không muốn đâm đầu vào nguy hiểm. Đã là con người thì phải có lòng tự trọng và phải biết nghĩ cho người khác. Tôi không thể làm những chuyện khiến thiên hạ chê cười được.

Nhưng mà tôi đã xem nhẹ Trang Phác Viên rồi, anh ta dù là người có thể bỏ ra bạc tỉ để mua một nụ cười của mỹ nhân nhưng cũng là người rất có chừng mực. Anh ta nếu muốn thì sẽ tấn công ngay chứ chẳng cần dùng đến những tình tiết buồn nôn đến như vậy đâu.

Trang Phác Viên gật gật đầu, cười tự giấu một chút rồi nói bên ngoài trời lạnh lắm nên bảo tôi vào trong.

13. Chương 13

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Thứ ba là ngày nghỉ, tôi đánh một giấc say sưa đến tận trưa mới mò dậy, vừa xoa xoa thắt lưng cứng đờ vừa tự nhủ: “Mùa thu trời lạnh thật!”, tay cầm một bát mì vừa ăn vừa xem TV.

TV đang nói về tin tức thể giới ngày hôm qua, nào là động đất lúc nửa đêm, nào là xung đột vũ trang. Những lúc như thế này, tôi thường cảm thấy Trái Đất này thực sự rất không an toàn, dù hôm nay chân vẫn còn chạm đất được đấy nhưng ai có thể biết rằng ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì?

Bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên, đầu dây bên kia Thái Nhiên thúc giục tôi: “Mở TV lên xem kênh thông tin giải trí ngay. Nhanh lên!”.

“Có chuyện gì sao? Em lại gây ra scandal à?”.

“Sao chị cứ nghĩ xấu về em thế nhỉ? Cứ xem đi rồi biết”.

Kênh giải trí đang nói về tin tức mới nhất, cô nàng dẫn chương trình đang mỉm cười nói: “Danh sách của các cá nhân, tổ chức được nhận giải thưởng về điện ảnh năm nay đã được công bố”. Sau đó trên màn hình hiện lên một loạt danh sách.

Tôi liếc sơ qua, thấy ngay cái tên của Trương Mạn Quân lập tức bỏ cái bát mì đang ăn xuống.

Cô ấy thực sự rất giỏi, được nhận giải đạo diễn xuất sắc nhất thì không có gì đáng nói nhưng mà các giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, nam phụ xuất sắc nhất, trang phục, kịch bản, âm nhạc trong phim của cô ấy đều có tên trong danh sách đề cử, đang chờ trao giải.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho cô ấy, máy báo bận mãi, đành phải gọi cho trợ lý, qua vài lần báo bận mới gọi được. Trợ lý của cô ấy trả lời: “Đạo diễn Trương đang có khách, không nghe máy được”.

Chắc là người ta đến tận nơi để chúc mừng. Tôi nói: “Tôi là Mộc Liên, nhờ cô chuyển lời chúc mừng của tôi đến cho cô ấy”.

Trợ lý cũng có quen biết với tôi, lập tức đáp lại: “Mộc tiểu thư yên tâm, tôi nhất định sẽ chuyển lời”.

“Bây giờ ở đó đang rất náo nhiệt đúng không?”.

“Đúng vậy, sau khi thông báo trên TV, điện thoại chỗ chúng tôi đều trở thành đường dây nóng hết”.

“Chị Mạn Quân chắc đang rất vui”.

Trợ lý cười cười: “Ba năm rồi cô ấy không có giải, lần này thực sự rất vui”.

Ban giám khảo của mấy giải thưởng này cứ như bị uống nhầm thuốc, càng là bộ phim thành công, có doanh thu cao thì bọn họ lại càng vui đập để cổ chứng tỏ cái tài trí hơn người của mình, phô diễn cái độc đáo trong phong cách của bản thân. Cứ như thế mãi rồi lại xa rời với thực tế, làm khán giả chán nản rồi biến thành trò cười ọi người. Cuối cùng mấy năm gần đây cũng đã biết coi trọng ý kiến của khán giả, bớt phô trương để lấy lại địa vị của mình trong lòng người xem.

Trương Mạn Quân là một người phụ nữ tài ba, cũng là một doanh nhân. Ở cái tuổi của cô ấy mà vẫn phải một mình chèo chống thực sự rất khó khăn. Gặp được một cái cơ hội dù nhỏ thôi cũng chính là điều may mắn của cô ấy.

Chỉ là một người con gái với hai bàn tay trắng lại có thể nỗ lực gây dựng nên một sự nghiệp như thế cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng gì. Tôi đã từng nghe cô ấy tâm sự sau khi uống rượu say. Mấy nhà đầu tư mà gặp được diễn viên hay đạo diễn xinh đẹp nào đó rồi giở trò là chuyện bình thường. Có khi còn chưa nói chuyện xong mà tay đã mò mò sờ soạng ở trên lưng rồi. Thực sự là ghê tởm.

Tôi nghĩ ngay đến Trang Phác Viên. Lúc tôi còn đang đi học có đọc được trên báo mấy cái tin đồn của anh ta với mấy cô gái trẻ. Trong cái đầu non nớt của một đứa con gái mới lớn thì việc đó chỉ có thể hình dung được bằng hai từ “sa đoạ”. Nhưng mà trong lòng thì lại rất khinh bỉ.

Lúc gặp mặt rồi thì phát hiện con người anh ta cũng chẳng dâm dê chút nào mà ngược lại còn là một người con trai rất đàng hoàng, đứng đắn.

Thực ra thì con trai cũng không cần phải đẹp trai lắm đâu, chỉ cần có cái khí chất hơn người cũng đủ để chiếm được tình cảm của phái yếu rồi. Anh Trang của chúng ta chính là người như vậy. Một thương nhân nho nhã, không có chút lưu manh nào, rất hào phóng, sòng phẳng, rất chững chạc, mạnh mẽ.

Phụ nữ vốn là một loài động vật cảm tính. Tôi thấy anh ta như vậy, cũng không tài nào lí giải được một Trương Mạn Quân thanh cao như thế sao lại có thể cùng anh ta dây dưa mập mờ.

Rất nhanh sau đó, Trương Mạn Quân gọi lại cho tôi: “Mộc Liên, lát nữa đi mua quần áo với chị đi”.

“Là quần áo mặc trong lễ trao giải hả?”, tôi hỏi.

“Em nắm bắt vấn đề nhanh đấy”.

Đến một shop hàng hiệu, nhân viên nhiệt tình chào đón chúng tôi, xúm xít vây quanh nữ minh tinh, tôi chỉ việc đứng bên cạnh đóng vai một nha hoàn cần cù chịu khó.

Trương Mạn Quân thử bộ lễ phục mới, xoay một vòng trước mặt tôi, hất hất cằm hỏi ý tôi.

Tôi cười ngay lập tức: “Màu này rất được, nó có thể tôn lên vẻ đẹp của chị”.

Trương Mạn Quân vừa lòng, cười nói: “Lễ trao giải sắp tới chị sẽ dẫn Thái Nhiên theo, em có đồng ý thả người không?”.

Tôi nắm lấy tay cô ấy, dùng sức lắc: “Em cầu còn không được nữa là”.

Mua quần áo xong còn phải đi chọn trang sức, tôi vác rất nhiều túi, thực sự là tiêu tốn ca-lo. Trương Mạn Quân rất quyết đoán trong công việc thế mà lúc đi mua hàng cứ do dự mãi. Một cái dây chuyền với đôi bông tai mà chọn mất nửa giờ.

Nhân viên cửa hàng rất lịch sự, vẫn nhẫn nại phục vụ, tôi thì chờ đến mất hết cả kiên nhẫn, nói với cô ấy: “Chị Mạn Quân, chọn tới chọn lui không bằng chọn đại”.

Trương Mạn Quân nghiêng đầu ngẫm nghĩ, thấy cũng rất có lí nên rất nhanh chóng chọn được một cái.

Nhân viên bán hàng lập tức đeo lên giúp cho cô ấy vừa cười vừa nói: “Nguyên tắc đó cũng có thể áp dụng được vào trong hôn nhân đấy chị. Cứ chọn tới chọn lui mãi rồi đến cuối cùng ta lại vô tình bỏ qua mất những người con trai tốt”.

Tôi cười: “Giờ mà kết hôn cũng chưa muộn đâu, người theo đuổi chị lúc này nhiều như vậy, trốn còn chẳng kịp nữa là ...”.

Trương Mạn Quân bỗng dừng nhớ đến chuyện gì đó, nói: “Chị còn nhớ hồi ấy có một chàng ca sĩ theo đuổi chị, anh ta tặng chị một bức tượng hình cô gái làm bằng thạch anh từ hồi thế kỉ mười tám”.

“Chắc anh ta lại nói với chị, tình yêu của anh ta dành cho chị cũng trong sáng, thuần khiết như khối thạch anh đó chứ gì”.

“Đúng rồi”.

“Nhưng cuối cùng chị cũng chẳng chọn anh ta”.

Trương Mạn Quân nói: “Vì chị không thể nào chấp nhận nổi một người đàn ông mà tình yêu của họ dành ỉn lại mong manh, dễ vỡ như một khối thạch anh”.

Chúng tôi cùng cười to.

Hôm đó tôi đến nhà Thái Nhiên ăn cơm chiều. Thái Bình chạy ra mở cửa, mời chúng tôi vào nhưng lại nhảy mất ra hiệu với Thái Nhiên giống như là vừa mới xảy ra chuyện gì đó.

Tôi cảm nhận ngay được không khí bất thường ở trong nhà. Chị Tú ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, tay nắm chặt khăn mùi xoa, chùi chùi nước mắt. Thái Nhiên chạy nhanh về phía đó, nắm lấy tay chị ấy, nhẹ giọng hỏi: “Mẹ! Đã xảy ra chuyện gì?”.

Chị Tú lắc đầu, thở dài không nói.

Tôi nhìn quanh nhà, hỏi Thái Bình: “Anh ba của em đâu?”.

“Ồ trong phòng”.

“Cậu ta lại gây ra chuyện gì à?”.

Thái Bình gật đầu.

“Nó đã làm gì?”, Thái Nhiên hỏi em gái.

“Tiểu An lại tiêu tiền hoang phí”.

“Con trai học đại học thì tốn tiền nhiều hơn con gái chút cũng là chuyện thường tình”. Tôi nói: “Nào là tiền tài liệu, tiền đi chơi rồi còn phải xã giao với bạn bè nữa chứ muốn ít cũng không được đâu”.

Thái Nhiên cười lạnh nói: “Xã giao cái gì chứ? Sinh viên bình thường thì có gì mà phải nhậu nhẹt để xã giao này nọ chứ. Bọn nó tụ tập lại ăn có một bữa cơm mà còn có thể uống một chai XO là chị hiểu rồi đấy?”

Tôi im lặng không nói. Dù sao thì cũng là chuyện gia đình của nhà người ta, tôi vẫn không nên can dự vào nhiều.

Thái Bình nói: “Khai giảng mới được hai tháng, anh ấy đã đem tiền sinh hoạt của học kì này tiêu sạch, thậm chí mượn tiền của em với bạn học rồi mà còn dám lấy trộm tiền trong nhà. Tính ra đã hơn năm nghìn tệ rồi”.

Tôi bị dọa đến nhảy dựng lên. Sợ nhất là một đứa trẻ bỗng nhiên có tiền rồi sinh tính kiêu căng, ngạo mạn, nếu bị người ngoài dụ dỗ, lôi kéo hoặc là dùng tiền đi hút chích thì hậu quả thực sự rất khó lường.

14. Chương 14

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Chị Tú tức giận nói: “Chỉ mới không để ý đến một chút thôi ... mà nó đã dội một gáo nước lạnh lên đầu chị. Chị hỏi nó, chờ anh hai nó trở về xem ăn nói như thế nào. Còn dám cãi lại, nói là mình đã trưởng thành rồi, tự mình làm chủ cuộc sống của bản thân được”.

“Thực sự là rất ích kỉ”, tôi thấp giọng nói.

Lúc trước Thái Nhiên đã phải nghỉ học ra ngoài kiếm tiền, được đồng nào là đem về ngay cho hai đứa em của mình, sợ chúng cơm ăn không no áo không đủ mặc, không có sách vở đầy đủ để đi học. Bây giờ cuộc sống mới khá lên được một chút thì em trai lại bắt đầu tiêu xài hoang phí, còn cho rằng đó là chuyện đương nhiên. Người lớn nhìn thấy thế không đau lòng sao được?

Tôi hỏi: “Có chuyện gì mà Thái An lại phải dùng nhiều tiền như thế?”.

“Nó không chịu nói nên chị mới tức như vậy”.

Chị Tú sợ cậu ta lại sa ngã.

Thái Nhiên không nói được câu nào, liền kéo tôi lên phòng của Thái An.

Phòng cũng không rộng nhưng cách bài trí rất sang trọng. Đồ nội thất là do đích thân Thái Nhiên đến các cửa hàng chọn mua những thứ tốt nhất.

Hồi trước Thái Nhiên có nói cho tôi biết, dù đã lớn nhưng cậu ta và Thái An vẫn phải ngủ chung giường, có những hôm đi làm về mệt, cậu ta đặt lưng xuống là ngủ ngay, hôm sau tỉnh dậy đã thấy Thái An đã chui

xuống góc nhà nằm ngủ. Vì thế nên khi mua đồ nội thất chuyện đầu tiên phải làm là mua ngay ổi người trong nhà một cái giường thật lớn.

Bây giờ Thái An đang nằm trên chiếc giường đó, trùm chăn che kín người.

Tôi đi sang bên đó, đẩy đẩy cậu ta, nhẹ nhàng nói: “Tiểu An, là chị, dậy đi”.

Coi như cậu ta cũng chịu phối hợp với tôi, trở mình ngồi dậy, không dám nhìn Thái Nhiên, để tôi ngồi xuống cạnh cậu ta.

Thái Nhiên đặt cái ghế phía đối diện, ngồi xuống, thể hiện tư thế của một người chủ trong gia đình, hỏi câu đầu tiên: “Sao không lễ phép với mẹ? Em không vừa lòng cái gì là có thể trút giận lên đầu mẹ như thế à? Mẹ cực khổ còn chưa đủ sao?”.

Thái An sững sốt nói: “Là tại em nhất thời nóng nảy, em sẽ xin lỗi mẹ ngay”.

Thái Nhiên gật gật đầu, hỏi câu thứ hai: “Yêu ai rồi phải không?”.

Thái An thành thật gật đầu: “Anh đừng nói ẹ biết. Mẹ phản đối chuyện đang học mà yêu đương này nọ”.

“Mẹ làm thế đều là có lý do cả. Việc chính các em nên làm bây giờ là học. Học cho giỏi sau này mới tự lo cho bản thân mình được, lúc đó có yêu cũng chưa muộn”.

Giọng điệu của Thái Nhiên cứ y như một người cha thực sự, vẻ mặt nghiêm trọng vẫn thường thấy ở các vị phụ huynh khi con cái mắc lỗi. Cũng coi như là cậu ta gánh vác việc nhà sớm nên trưởng thành hơn so với tuổi lại cộng thêm cái vẻ uy nghiêm, lúc này nhìn Thái Nhiên phải hơn hai mươi tuổi rồi đấy chứ.

“Nói thì nói vậy, nhưng mà đó chính là duyên phận, muốn không yêu cũng không được”.

Tôi không tự giác gật gật đầu, tỏ ý đồng tình với cậu ta. Tình yêu mà có thể khống chế bằng lí trí thì đâu thể gọi là tình yêu.

Thái Nhiên tự nhiên lại vướng vào cái chủ đề tình yêu tình báo này, đành chuyển sang chuyện chính: “Cho dù là yêu thì cũng không thể tiêu tiền như nước như vậy được”.

“Điều kiện gia đình của cô ấy không được tốt”, Thái An vội vàng nói: “Giống như nhà chúng ta ngày trước đấy. Huống hồ gì anh trai của cô ấy còn không bảo vệ được cho cô ấy”.

Thái Nhiên mặt lạnh lùng nói: “Anh còn không biết em là nhân viên công tác cứu hộ nữa đó, lấy tiền của trong gia đình ra cho kẻ khác. Em đúng là người có tấm lòng rộng lượng, từ bi như Bồ Tát rồi”.

Thái An lên tiếng: “Em yêu cô ấy, chúng em có tình cảm với nhau. Em quan tâm đến bạn gái của mình thì có gì là sai chứ?”.

“Hai tháng dùng hết năm nghìn, em nuôi con bé ấy sống để mọi người trong nhà này chết à?”. Thái Nhiên to tiếng: “Trong nhà còn có mẹ đấy, em cũng chẳng khỏe khoản gì đâu. Vất vả nhiều năm nuôi em khôn lớn còn chưa thấy giúp được gì ẹ, vậy mà hờ một chút là lấy tiền của nhà đem cho người ngoài. Nếu còn một mực muốn cưới con bé đấy về, thành người một nhà rồi thì tiền bạc cứ bay vèo vèo ra khỏi cửa là chuyện đương nhiên”.

Ánh mắt Thái An đỏ hoe, lấp bắp đứng lên, nói: “Nhưng mà, cô ấy ... cô ấy vốn không giống như mọi người nghĩ đâu ... Cô ấy thực sự rất tốt”.

Thái Nhiên cắt ngang lời nói của cậu ta: “Miệng lúc nào cũng kêu “cô ấy, cô ấy ...” Cô ấy của em là ai trong cái nhà này? Em lấy tiền nhiều như vậy là vì cô ấy bảo em lấy hay là do em chủ động đưa đến? Lấy để làm gì? Tốt nhất là nói cho rõ ràng ra đi”.

Tôi đẩy đẩy Thái Nhiên, làm cho cậu ta bình tĩnh lại. Nhưng mà cậu ta chẳng thềm để ý, tức giận cực độ, quyết tâm tra hỏi cho rõ ràng.

“Anh em của cô ấy gặp chuyện không may, em nghe bạn bè của cô ấy nói vậy nên chủ động giúp đỡ”.

“Có viết giấy vay nợ không?”.

Thái An hùng hồn nói: “Em tình nguyện giúp đỡ cô ấy, tin tưởng cô ấy, không cần đến những thứ đó”.

Tôi thăm mắng cậu ta là đồ đầu đất. Thanh niên dù sao cũng vẫn là thanh niên, cứ sống chết hy sinh cho tình yêu. Lúc đó cảm thấy việc so đo, tính toán chuyện tiền bạc là những việc làm rất hèn kén, nhục nhã. Có nói hay là cãi nhau tay đôi với họ, họ cũng không hiểu nổi đâu, đợi đến lúc chịu đủ tổn thất, mất mát rồi thì mới biết là mình sai.

Thái Nhiên bình tĩnh, khiển trách: “Đó là em về nhà cướp đoạt của nhà đi”.

Thái An vừa thẹn vừa giận, hét lên: “Được! Coi như là em vay tiền của anh đi. Sau này em buôn bán có tiền rồi, trả lại cho anh gấp hai luôn”.

Thái Nhiên tức giận, đứng bật dậy: “Nói thì hay lắm, có giỏi thì bước ra đời mà vùng vẫy đi cho anh xem”.

“Đi thì đi”, Thái An cũng nhảy xuống giường, cứ như là muốn chạy ra khỏi phòng ngay.

Tôi chớp lấy thời cơ, hét lên một tiếng: “Khoan đã”, túm lấy Thái An lôi về, bắt cậu ta ngồi ở trên giường. Đừng coi thường câu: “Đi thì đi”, có nhiều đứa trẻ bướng bỉnh chỉ vì ba chữ này mà đã bỏ nhà đi bụi để chứng tỏ bản thân. Con cái nhà họ Thái tính tình ương ngạnh, nói được thì sẽ cố làm cho bằng được.

Cho nên một khi đã quyết tâm rồi thì cho dù có cho con trâu đi kéo lại cũng chẳng được.

Tôi quay sang nói với Thái Nhiên: “Cậu im lặng trước đi đã”. Lại quay sang quát Thái An: “Bây giờ em đã là một công tử nhà giàu rồi, làm ơn có chừng mực một chút đi. Cứ hờ ra chút là lại đòi bỏ nhà đi. Em làm vậy cho ai xem?”.

Thái An chỉ vào điện thoại di động của cậu ta, la lên: “Em chịu đựng đủ rồi đấy! Từ nhỏ đến lớn làm chuyện gì cũng phải nghe theo lời anh, cái gì cũng là anh quyết định, có bao giờ bọn em được nói lên ý kiến của mình đâu. Tất cả chỉ bởi vì anh là người kiếm được tiền trong cái căn nhà này. Được, em tôn trọng anh. Nhưng bây giờ em thích một cô gái, em tình nguyện giúp đỡ cho cô ấy mà không mong được đền đáp. Em lấy tiền của anh thì sau này sẽ trả đủ. Anh cứ đi mà quay mấy bộ phim vợ vãn của mình, tạo dáng chụp hình với mấy cô diễn viên nổi tiếng, diễn mấy cái vai buồn nôn, nói mấy cái lời thoại giả tạo của mình đi!”.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, một bóng người gầy nhỏ vụt chạy vào, trong khoảnh khắc trên mặt Thái An đã hằn ngay một vết tát.

Chị Tú tức giận đến gương mặt đỏ bừng, chỉ vào mặt đứa con trai của mình nói: “Súc sinh, nghe thử xem mày vừa nói những gì? Mày dám nói như vậy với anh hai, lương tâm của mày để đâu hả?”.

Tôi ngược mặt nhìn Thái Nhiên, cậu ta cắn chặt môi, gương mặt âm u. Trong lòng tôi tự nhủ, không xong rồi, quen nhau lâu như vậy, lần đầu tiên tôi mới thấy cậu ta thực sự tức giận, Trực giác nói cho tôi biết, cảnh tượng này chính là khúc nhạc dạo đầu của một trận sóng gió.

Tôi kéo cậu ta lại, quay sang nói với Thái Bình: “Bọn chị ra ngoài một chút, em cố gắng khuyên nhủ mẹ”.

Thái Nhiên im lặng để mặc tôi kéo cậu ấy ra xe, dọc đường đi cũng chẳng nói năng một lời. Cậu ta cứ cúi gầm mặt xuống buồn bã nhìn đôi tay của mình. Cậu ta buồn đến thể làm cho người ta thoát nhìn qua có chút đáng thương. Lúc dừng đèn đỏ, tôi không đành lòng, vươn tay của mình ra nắm lấy tay cậu ta. Kết quả là phát hiện ra tay cậu ta còn ấm áp hơn tay tôi nhiều.

Cậu ta ngược lại, lại nắm lấy tay tôi, cứ như đã tìm thấy một chỗ dựa, nói: “Đói bụng rồi, tìm chỗ nào đó ăn cơm đi”.

“Thực ra hôm nay mẹ cậu làm món thịt lợn rang muối, tôi ngửi thấy được mùi thơm”.

“Đừng nói nữa”, cậu ta nói: “Đi ăn mì cay Thành Đô đi, em chỉ đường cho”.

Cậu ta đưa tôi đến quán ăn ở cổng sau trường trung học của cậu ta, xuống xe, đi bộ qua một con hẻm nhỏ khoảng năm phút là đến.

Chủ quán nhận ra cậu ta, rất vui vẻ mà miễn phí tiền ăn cho chúng tôi. Thái Nhiên cầm bút viết vào sổ lưu bút của họ “Buôn bán thuận lợi” và “Nhiệt tình với khách”. Ông chủ quán mà thấy cái này chắc cả tiền bo chúng tôi cho cũng không nhận mất.

Tôi cười cậu ta: “Cậu chẳng biết khách sáo một chút nào hết”.

Cậu ta chỉ lo khui mấy chai bia. Tôi cũng không để ý đến cậu ta nữa, dù gì thì tôi cũng nghĩ uống bia chắc không say được đâu.

Thái Nhiên uống rượu giải sầu cũng chẳng giống những người khác, họ vừa uống vừa kể lể nay nọ, cậu ta thì khác, cứ im lặng mà uống, không nói lấy một câu nào dù chỉ là vô nghĩa, uống mà cứ như đang uống lấy ưu phiền, cứ cố gắng uống mãi cho nó trôi xuống bụng rồi mất hút. Quán ăn khá nóng, cậu ta đổ mồ hôi, tóc bù xù như tổ quạ cứ bết lại hai bên má, trên cổ, cực kì gợn cảm. Mấy người khách ngồi gần đó cứ ngoái cổ lại nhìn ...

Uống được nửa két bia rồi, cậu ta còn vươn tay định kêu thêm, tôi nhẹ nhàng chặn lại nói: “Mười giờ sang ngày mai có một buổi họp báo”.

Cậu ta nghe lời bỏ tay xuống, rút ra một điếu thuốc, ngồi hút.

Ngồi cách vách có một đứa trẻ bỗng nhiên nổi loạn, không chịu ăn rau làm cho người mẹ nổi nóng lên, quát nạt. Đứa bé ngồi kế bên thấy vậy vội vàng kéo em trai mình

sang một bên, cầm chén hoành thánh lên ăn giúp em. Còn nhỏ mà đã biết thương em, có được một người anh trai tốt như vậy thực sự là một điều may mắn.

Thái Nhiên đưa mắt nhìn xa xăm, nói: “Em so với bọn họ còn tốt hơn được một chút. Ít ra em còn được trải qua quãng thời gian thành công của bố mình dù chỉ là vài năm. Sau khi hai đứa em sinh ra thì trong nhà cũng đã chẳng còn gì. Quần áo cũ của em đều sửa lại cho hai đứa mặc. Mẹ nói với em, con là anh cả trong gia đình, chăm sóc hai em là trách nhiệm của con. Cho nên dù có khó khăn cách mấy cũng phải ráng dạy dỗ chúng nên người, là người một nhà thì phải biết quan tâm giúp đỡ lẫn nhau”.

“Hắn là cậu còn nhớ rõ khi họ chào đời?”.

“Tất nhiên là nhớ rõ rồi. Mẹ em bỗng nhiên mập hẳn lên, tự nhiên biến mất vài ngày, lúc trở về, tay mẹ ôm một thứ gì đó giống như là cục bông vậy. Em tò mò đưa ra nhìn, thấy hai gương mặt nhỏ nhắn giống nhau như đúc đang há miệng ngáp, đôi mắt cứ đảo liên tục, nhìn khắp nơi. Từ đó trở đi mẹ không ngủ với em nữa, đêm nào cũng dậy chăm sóc hai đứa trẻ đó. Em còn nhỏ như vậy, tự nhiên lại mất đi sự quan tâm của mẹ dành ỉnh, bố thì cứ lo gây dựng lại sự nghiệp chẳng màng đến em, cả ngày cứ nghe thấy tiếng hai đứa em của mình khóc, em sợ lắm”.

“Tuổi thơ của cậu thật buồn”, tôi cười.

“Lúc bố qua đời, em vừa buồn lại vừa tức, hai đứa nhóc còn ngây thơ chưa biết gì, thấy người cứ say xỉn tối ngày kia đột nhiên biến mất, xoay qua xoay lại chút rồi cứ tít mắt lại cười hi hi ha ha. Mẹ còn nói, bọn nó lạc quan được như vậy tương lai sau này nhất định sẽ vượt qua được những khó khăn, thử thách”.

“Thái An đang bước vào giai đoạn trưởng thành nên mới nổi loạn như thế đó mà”.

“Em lại nghĩ rằng bọn nó đã không còn nhỏ nữa rồi”.

“Tình yêu đầu tiên thường làm cho con người ta u mê như vậy đó. Người yêu mà nói Trái Đất hình vuông thì cậu ta sẵn sàng lấy thước ra đo chiều dài, chiều rộng”.

“Em vì nó mà làm biết bao nhiêu chuyện, cuối cùng cũng chẳng có được một chút tôn trọng”.

Tôi giữ tay cậu ta lại: “Cậu đừng so đo quá như vậy. Vài lời nói thốt ra theo cảm tính trong lúc nóng giận cũng không nói lên được là người ta có ghét bỏ cậu thật hay không”.

Cậu ta nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng đặt môi hôn lên đó. Tôi bàng hoàng nhưng thấy bộ dạng buồn bã của cậu ta lại cảm thấy xót xa trong lòng nên im lặng không nói gì.

Bỗng nhiên cậu ta hỏi tôi: “Chẳng lẽ em thực sự là không thể chịu đựng được sao?”.

Tôi trầm mắng cái tên Thái An ngu ngốc kia, quyết đoán nói: “Tuyệt đối không! Cho tới bây giờ cậu vẫn là một con người quang minh, lỗi lạc, đẹp trai, hào hiệp. Không chịu đựng được chính là mấy nhân vật cậu đóng thôi, mà sự nghiệp của cậu là phải đóng phim cơ mà”.

“Trước đây mấy người con gái vì nghèo khó mà phải bán mình làm vũ nữ nuôi gia đình phần lớn đều không có kết cục tốt đẹp giống như trong phim “Lỡ Duyên”(1) đấy”.

(1): Phim “Lỡ Duyên” cũng được gọi là “Bán Sanh Duyên”, tên gốc của phim ghi là “Eighteen Springs” mình có tìm trên mạng ra hai bản, một bản 1997, một bản 2002 (Lâm Tâm Như đóng) là Bán Sanh Duyên mình không rõ cái nào mới đúng nữa nên để tạm bản 2002.

“Cậu đang lo lắng vì cái tâm thần đang bất ổn mình hay là lo đi kiếm người vợ khác cho Thái An”. Tôi lườm cậu ta một cái: “Cậu bớt giỡn đi”.

“Em lo người đó đang có ý định lừa gạt Thái An”.

“Vậy thì cậu cứ để cho cậu ta bị lừa đi, có được một bài học để đời rồi sẽ ngoan ngoãn, chuyên tâm mà học hành”.

“Đúng là không có tiền đồ, chỉ vì một người con gái mà lại phản bội anh em”.

“Vậy cậu thử nghĩ xem, Lữ Bố và董卓 (2) vì cái gì mà lại phải trở mặt với nhau?”.

(2): Lữ Bố là con nuôi của董卓, ông giúp董卓 lên ngôi vua.董卓 có ái thiếp là Điêu Thuyền (do Vương Doãn giới thiệu hòng làm chia rẽ tình cảm cha con của hai người họ) Có lần Lữ Bố đứng hầu có chút không vừa ý董卓 bèn chộp lấy cái kích phi vào ông. Lữ Bố vội tránh cây kích và xin lỗi,董卓 mới nguôi giận. Cũng từ đó Lữ Bố hận thù董卓. Sau cùng, Lữ Bố nghe theo lời xúi giục của Vương Doãn, giết cha mình. Mọi người cứ nghĩ nguyên nhân là do Điêu Thuyền nhưng thực ra cô ấy chỉ là chất xúc tác thôi.

Thái Nhiên nhất quyết không về nhà, tôi đành dẫn cậu ta về nhà trọ của mình. Tôi dọn dẹp lại căn nhà, còn gian phòng khách trống, cậu ta có thể ở đó. Cậu ta không còn phải ngủ trên ghế sofa nhà tôi như trước nữa. Phòng khách nhà tôi cũng đầy đủ tiện nghi, có nhà vệ sinh riêng, có máy tính kết nối internet. Cậu ta thấy nơi này tuyệt như vậy, cực kì khoái chí, hai ba ngày sau đã dọn sang ở chung với tôi.

15. Chương 15

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Đêm hôm đó thính giác của tôi đột nhiên mẫn cảm khác thường. Tiếng gáy khe khẽ của Thái Nhiên nằm ngủ cách vách cứ liên tục, không ngừng truyền vào tai tôi, nghe như những tiếng thở dài.

Nửa đêm trời mưa, từng giọt mưa rơi tí tách mãi bên cửa sổ thủy tinh, gió ùa vào song cửa chưa khép đập vào phát ra tiếng loảng xoảng. Tôi khoác áo, mò mẫm từng bước trong bóng đêm, khép cửa sổ lại. Nhìn ra xa bên ngoài chỉ còn là một mảnh tiêu điều.

Thái Nhiên không biết gì vẫn vô tư ngủ, đèn đường rọi qua cửa chiếu lên gương mặt ngây thơ như trẻ con trong lúc ngủ của cậu ta. Tôi lặng lẽ đứng ở bên giường của Thái Nhiên, quan sát một cách chăm chú. Ngủ say như thế, chắc là mệt lắm rồi đây.

Cậu ta hình như mơ thấy chuyện không vui, gương mặt nhăn nhó, bĩu môi, cuộn tròn người lại, trón sâu vào trong tấm chăn bông. Trong khoảnh khắc ấy, tôi chợt có ý nghĩ muốn hôn lên đôi má ấy. Tôi thở dài, nhẹ nhàng đặt cánh tay đang để ở bên ngoài của cậu ta vào trong chăn, khép cửa lại.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, tôi đã thấy những tia nắng ban mai rọi qua khung cửa sổ chiếu vào, cả căn phòng bỗng nhiên trở nên sáng rực. Khắp nơi tràn ngập mùi thơm của hoa quế. Thái Nhiên không ở trong phòng chắc là đã ra ngoài chạy bộ rồi. Cậu ta đã chuẩn bị sẵn một bữa sáng tinh tươm trên bàn cho tôi, trứng ốp – la và sữa vẫn còn đang nóng hổi, ngồi xuống là có thể ăn được ngay. Không bao lâu sau Thái Nhiên quay

trở lại, trên tay còn cầm một nhánh hoa quế màu vàng nhạt. Cậu ta cực kì đặc ý, nâng nhánh hoa lên trước mặt tôi giống như đang dâng lên một vật quý. Tôi nhanh tay vồ lấy.

“Thực sự là không có một chút ý thức xã hội nào hết mà”.

Tôi nói: “Chắc là chưa bị chú bảo vệ nhìn thấy chứ gì, nếu không thì cậu đã bị đuổi theo, rồi bắt nộp tiền phạt đấy”.

“Sao lại như thế được!”, cậu ta nói: “Mấy cây hoa quế trong vườn đều đã nở hoa hết rồi, em chỉ bẻ có một cành thì sợ gì chứ”.

Nói cũng phải! Tôi bước ra ban công vườn người nhìn xuống dưới. Một màu xanh thăm trải dài cứ như muốn giấu đi cái sắc hoa màu vàng đang nở rộ trong nó, mấy cành hoa mai cũng chẳng chịu thua kém, chúng cũng đang ẩn hiện, nhẹ nhàng khoe sắc trong khu nhà nhỏ.

Tôi hít thở thật sâu.

Chúng tôi đến đài truyền hình để quay tiết mục giải trí. Cuộc sống vốn bận rộn như vậy đấy. Thời gian trôi nhanh nên con người cũng phải sống một cách vội vàng, họ vốn không có nhiều những khoảng lặng để có thể chất vấn bản thân nên phiền não cũng ít đi.

Lúc quay phim, MC có hỏi Thái Nhiên: “Cậu thích làm gì khi ở nhà?”.

Thái Nhiên trả lời: “Nấu ăn, đọc sách”.

“A! Thái Nhiên là một chàng trai thích công việc nội trợ”.

Câu kết luận này làm cho cô ta cười đến run cả người: “Có bao giờ nấu cho bạn gái ăn chưa?”.

Thái Nhiên rất chuyên nghiệp, ngay lập tức lộ ra vẻ mặt ngưng ngừng, tươi cười nói: “Chờ cho đến khi tôi có bạn gái rồi sẽ tự động nấu cho cô ấy ăn”.

Nữ MC che miệng cười: “Không ngờ chủ đề của chúng ta đã bị chuyển sang một chủ đề khác chỉ bằng một câu hỏi. Cậu đã từng có bạn gái chưa?”.

Thái Nhiên lúng túng nói: “Thực ra duyên phận của tôi vẫn chưa tới”.

Cậu ta lặng lẽ nhìn về phía tôi. Tôi đã sớm viết câu trả lời lên một tấm bảng, giơ lên: “Nói về công việc đóng phim”. Cậu ta liền bổ sung thêm một câu: “Công việc đóng phim cũng rất bận rộn nên tôi hầu như không có thời gian đi làm quen với các cô gái”.

MC nhanh chóng tiếp lời cậu ta, nói: “Nghe nói bộ phim tiếp theo của đạo diễn Trương Mạn Quân sẽ do cậu và Dương Diệc Mẫn thủ vai chính. Dương Diệc Mẫn là một cái tên vẫn còn khá xa lạ với người xem, cậu có thể giới thiệu một chút về cô ấy với khán giả không?”.

Cậu ta vui vẻ cười: “Dương Diệc Mẫn tuy còn trẻ nhưng làm việc thực sự rất chuyên nghiệp, chăm chỉ. Trong khi nghỉ giải lao, tôi và cô ấy vẫn thường tập luyện chung với nhau”.

Người dẫn chương trình sắc bén nói: “Nghe như thế thì hình như trong bộ phim lần này chỉ có hai người đóng chung với nhau thôi”.

Mọi người cười ồ lên.

Hôm sau, báo chí đưa tin, giật mấy cái tit thật lớn “Thái Nhiên rất có cảm tình với Dương Diệc Mẫn”, “Lính mới của Trương Mạn Quân đang được đánh giá rất cao”.

Người quản lý của Dương Diệc Mẫn đến hỏi tôi: “Diệc Mẫn muốn có một cuộc hẹn với Thái Nhiên bên chị, không biết có được không?”.

“A!”, tôi ngây người một lát: “Tôi thì không có vấn đề gì, hỏi Thái Nhiên ấy, nếu được là được thôi”.

“Cảm ơn!”, cô ấy lập tức chạy đi nói cho Dương Diệc Mẫn biết.

Cô nàng đó thực ra là đang trốn ở ngay bức tường sát vách, nghe được tin đó vui sướng đến mức nhảy cẫng lên mặc kệ ọi người nhìn mình. Thực ra thì ai lại nỡ từ chối lời đề nghị của một cô gái có nụ cười xinh xắn, đáng yêu đến thế chứ.

Đúng lúc đó thì chuông điện thoại của tôi reo lên, là Thái An gọi. Hôm qua Thái Nhiên không về nhà, tôi nghĩ là cũng nên báo cho gia đình cậu ta một tiếng nên có gọi về.

Thái An lúng túng nói: “Chị Mộc Liên ...”.

Tôi nhìn qua, thấy Thái Nhiên đang nói chuyện với Dương Diệc Mẫn.

Tôi hỏi: “Có chuyện gì?”.

“Em có thể gặp chị không?”, giọng nói của cậu ta nghe rất đáng thương.

Tôi thở dài, cùng lắm cũng chỉ là một đứa trẻ đang tràn đầy nhiệt huyết với tình đầu, sao lại phải khổ khế với cậu ta quá. Tôi nói: “Chiều nay, ba giờ hơn tại quán của mẹ cậu”.

Nhưng lúc tôi đến đó không thấy Thái An đâu mà chỉ gặp một cô gái. Tôi cũng tự đoán ra được cô ấy là ai.

Cô bé đó cũng không đẹp như tôi tưởng tượng, mặc áo sơ – mi cùng quần jean, trông hơi gầy. Chỉ có đôi mắt là rất đẹp, rất sâu sắc, trông qua thực sáng sủa, thông minh. Cô bé ấy khá lễ phép, vừa thấy tôi là lập tức đứng dậy, đợi tôi ngồi xuống xong mới dám ngồi. Sau đó cũng không vội vàng bắt chuyện mà lôi một cái phong bì ra để trước mặt tôi.

Tôi không nhìn, hỏi con bé: “Sao không cầm? Gia đình em không phải đang rất khó khăn à?”.

“Nhưng mà anh hai của Thái An ...”.

“Cậu ta không phải vì tiền mà tức giận”.

Cô bé ấy dùng đôi mắt to tròn, đen láy của mình nhìn tôi chăm chú, cứ như là có rất nhiều điều muốn kể cho tôi nghe nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nói một câu ngắn gọn: “Thái An cũng hy vọng là có thể tự mình giúp đỡ em mà không cần phải nhờ cậy vào ai cả nên số tiền này em không thể nhận”.

Tôi hỏi: “Em tên gì?”.

“Tổng Gia Ninh”.

“Trong nhà xảy ra chuyện gì?”.

“Anh hai đánh nhau với người ta, gây chấn thương một mắt của họ nên họ đòi phải bồi thường tiền”.

Tôi đẩy phong bì về chỗ cũ: “Có đôi khi cũng chỉ vì một chút việc nhỏ mà có thể đẩy con người ta đến bước đường cùng. Số tiền này em cầm lấy đi, nếu không đủ thì nói với chị”.

“Mộc tiểu thư”, ánh mắt cô bé tràn đầy kinh ngạc: “Chị tin những gì em nói sao?”.

“Chị tin tưởng Thái An”, tôi nói.

“Thái An nói đúng, chị thực sự rất tốt”.

“Chị chỉ đang nghĩ cho anh trai của Thái An thôi. Tình cảm anh em của bọn họ sâu nặng đến thế, nhưng ngày hôm qua cũng chỉ vì em mà trở mặt. Anh của cậu ta buồn lắm”.

Cô bé ấy cúi đầu, vể mặt ấy náy.

“Đúng rồi, nếu thấy thằng nhóc kia thì nói nó đến nhà của tôi chút xem sao, nếu được thì cúi đầu nhận lỗi với anh mình luôn đi. Cậu ta cứ một ngày chưa biết hối cải thì anh trai của cậu ta sẽ còn một ngày buồn bã, ảnh hưởng đến công việc. Ngày mốt là chúng tôi phải lên núi Hạc quay ngoại cảnh rồi, chắc nửa tháng cũng không về đâu. Nói cậu ta nhanh nhanh lên!”.

“Chị Liên!”, Thái An rút cuộc cũng từ toilet chạy vọt ra. Thấy cậu ta ra người bạn gái họ Tổng nhanh chóng đứng dậy, cúi đầu chào tôi, xoay người rời đi.

Thái An tính tình lỗ mãng thế mà làm quen bạn gái lại vô cùng thận trọng.

Tôi liếc mắt nhìn cậu ta một cái, chỉ chỉ vị trí bên cạnh: “Ngồi đi, vừa hay chị cũng có chuyện cần nói với em. Anh hai em định chuyển nhà”.

Cậu ta nhảy dựng lên.

“Đừng hiểu lầm, chị tìm căn hộ cho cậu ta cũng được một thời gian rồi, đây vốn là kế hoạch đã được bàn bạc từ trước. Cái này là vì lo cho việc làm của cậu ấy. Dù sao thì phóng viên cũng hay đến sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của mọi người trong gia đình”.

“Vậy mà em còn gây rắc rối”.

“Em có biết là anh trai em vì chuyện đó mà buồn lắm không? Chị không dám nói Thái Nhiên làm tất cả là vì em nhưng ít ra cậu ta vẫn luôn đặt mọi người trong gia đình của mình lên trên hết. Lúc cậu ta ở studio làm diễn viên đóng thế em đã từng đến xem nó như thế nào chưa? Trời mưa thì to, cậu ta cứ phải giầy dựa giữa con đường lầy lội đó, đạo diễn chỉ cần hô lên một tiếng thôi, là mọi người lại tất bật chuyển sang cảnh quay khác, chẳng còn ai chú ý đến Thái Nhiên nữa, cậu ta dù bị thương cũng vẫn phải tự mình bò dậy từ vũng nước.

“Chị Liên”, cậu ta đỏ mặt: “Chỉ vì lúc đó em nhất thời nóng nảy”.

“Nếu em không nghĩ thế sao có thể nói những câu như vậy?”, tôi lại tiếp tục giáo huấn cậu ta: “Em có bất mãn với anh trai của mình nhưng dù sao thì hai người cũng đều là người một nhà. Anh trai em đã phải chịu khổ cực nhiều lắm rồi, em phải biết thương anh ấy chứ. Anh của em được như ngày hôm nay không phải là chuyện dễ dàng gì. Em thực sự đã làm cho Thái Nhiên thất vọng nhiều lắm đấy”.

Thái An sắp khóc đến nơi rồi. Tôi ngồi bắt chéo chân trước mặt cậu ta, vẻ mặt nghiêm túc, trên tay còn cầm một điều thuốc. Người không biết nhìn vào, còn tưởng tôi lớn già đầu mà đi ăn hiếp một một chàng trai trẻ đáng thương.

Cuối cùng tôi bật cười: “Đừng làm ra vẻ như sắp bị ăn thịt thế”.

“Chị mắng xong rồi sao?”, cậu ta ngẩng đầu lên, sợ hãi nói.

“Chị mắng cậu khi nào hả tam thiếu gia?”, tôi ở trên bàn kê lay cậu ta: “Nếu không phải nhìn anh cậu suốt ngày ủ rũ, không vui chị đây cũng chẳng quan tâm đến chuyện mất tiền mất bạc trong nhà cậu đâu”.

“Chị Liên chỉ mạnh miệng vậy thôi”, cậu ta thấy tôi nguôi giận rồi, lập tức cười làm lành: “Chị không những lo lắng cho công việc của anh hai em lại còn quan tâm, sắp xếp mọi việc trong nhà cực kì thỏa đáng. Lần trước là giúp em chuyển trường, bây giờ còn giúp mẹ em mở quán. Chị dâu tương lai của em chắc cũng không lo lắng chu toàn được như chị”.

“Vô nghĩa, nhà ai mà chẳng chọn con dâu có tiền lương cao chứ?”,

Cậu ta cười hì hì, gương mặt nịnh nọt trông rất đáng yêu, nó làm tôi nghĩ ngay đến gương mặt đẹp trai của Thái Nhiên.

Hôm đó Thái Nhiên nhận được điện thoại của chị Tú gọi về nhà ăn cơm chiều, lúc trở về sắc mặt tốt hơn, vui vẻ hơn buổi sáng rất nhiều, nhảy ngay vào nhà bếp, vừa huýt sáo vừa nấu bữa ăn khuya. Người cao như vậy lại mang cái tạp dề HELLO KITTY của tôi, hồ hởi làm việc cứ như một chú ong thợ.

Tôi tựa vào cửa phòng bếp, lẳng lặng nhìn cậu ta đang bận rộn chân tay, cậu ta tung tăng xoay đồng xoay tây cứ như một đứa trẻ, đem chén bát, nồi niêu, muống nĩa khuấy động vang lên. Có cậu ta ở chung, gian nhà trọ của tôi trong nháy mắt bỗng nhiên tràn đầy hương vị của một gia đình.

Tôi nói: “Cậu phải cắt tóc đi, cậu vào vai một người lính mà”.

“Chẳng phải sẽ mát mẻ, dễ chịu hơn rất nhiều sao?”.

“Đúng rồi, lại phải mua cho cậu thêm nữa tá tất nữa. Không thể nào hiểu nổi cậu làm gì mà lại hay bị rách tất như vậy chứ?”.

“Có lẽ em còn ở đây dài dài”, cậu ta cười.

“Bàn chải đánh răng của cậu cũng nhanh cùn lắm, tôi ném nó đi hộ cậu rồi, mua cái mới luôn rồi đấy”.

“Vậy thì đem khăn mặt của chị với em đổi cho giống nhau đi”.

“Thái Nhiên!”, tôi hỏi cậu ta: “Thích cuộc sống như vậy không?”.

Cậu ta quay đầu lại, mờ mắt nhìn tôi, đa số phụ nữ sẽ bị hành động này làm cho xúc động. Cậu ta gơ ngón tay dính đầy bơ ra, định vuốt chóp mũi của tôi, tôi hét toáng lên, sợ hãi bỏ chạy ra khỏi phòng bếp. Cậu ta ở phía sau cười nói: “Nghĩ gì vậy? Có phải chị cảm

thấy chúng ta ở chung như vậy rất giống mấy cặp yêu nhau đang sống thử phải không?”.

Tôi khinh bỉ nhìn cậu ta: “Dám ăn nói sỗ sàng, trêu ghẹo bà già này. Cái miệng của cậu so với em trai cậu cũng không hơn không kém nhau bao nhiêu đâu”.

16. Chương 16

Edit: Trà Vô Vị

Beta: Hạo Nguyệt

Trước khi bắt đầu quay phim, Thẩm Sướng chào tạm biệt chúng tôi, cậu ta phải đi học.

Cậu ta áy náy nói: “Chị Liên, chị với anh Thái Nhiên hai người đối xử với em tốt lắm. Nhưng mà bố em phải vất vả lắm mới xin cho em đi học được, em phải học cao hơn, học về biên đạo. Cơ hội lần này rất khó mà có được với lại đây cũng là ngành học mà em thích”.

Tuy rằng chuyện Thái Nhiên đã có tôi lo liệu, cậu ta chỉ phải làm mấy chuyện vặt vãnh, nhưng trong khoảng thời gian khó khăn, gian khổ lúc ban đầu cậu ta cũng đã cùng chúng tôi vượt qua. Tôi có chút buồn.

Tôi quay đầu lại hỏi Thái Nhiên: “Làm sao bây giờ? Tiểu Sướng phải đi rồi, làm sao bây giờ?”.

Thái Nhiên trợn mắt: “Cậu ta đi học là chuyện tốt mà sao mặt chị cứ như là đi đưa đám thế hả?”.

Cái tên sói mất trắng này (ý chỉ kẻ vong ân, phụ nghĩa), cho dù thế nào thì cậu ta cũng có người hầu hạ, buồn bã sao được chứ? Rồi đến cái ngày mà tôi phải đi cậu ta chắc cũng vẫn giữ cái bộ dạng bạc tình bạc nghĩa này của mình mất, cái gì gọi là nước mắt khi chia tay chắc cũng chả có đâu. Tôi đây cũng chẳng thêm khóc, đến lúc đó chỉ cần quay lưng lại một cái thôi là sẽ chạy ngay đến tòa soạn báo bán mấy cái scandal trong mấy năm qua của cậu ta mà mình thu thập được.

Có lẽ là đã nhìn ra cái thái độ bất mãn của tôi nên cậu ta mới cười cười an ủi tôi: “Không sao đâu, em có thể tự lo cho cuộc sống của mình mà. Đứng rồi, chuyện của người kia sao rồi?”.

Tôi bỗng nhiên cười ha hả.

Cuối tuần trước, tôi nhận được một cú điện thoại. Bố tôi ở đầu dây bên kia rên rĩ nói dạo này thấy không được khỏe, nên có hẹn với một ông bác sĩ Đông y, muốn tôi chở ông ấy đi khám. Tôi vốn là một người con gái hiếu thảo, lập tức bỏ Thái Nhiên lại một mình, chạy ngay về hầu hạ vị trưởng bối nhà mình.

Kết quả là bố mẹ dắt tôi đến một nhà hàng kiểu Âu xa hoa, lộng lẫy. Lúc này tôi mà còn có thể nghĩ là có một vị bác sĩ Đông y bắt mạch, chữa bệnh ngay tại cái nhà hàng sang trọng này thì đúng là còn ngu hơn cả một con heo. Tôi xị mặt xuống, bước đến chỗ ngồi, kéo ghế, ngồi xuống, chẳng thèm hé răng nói lấy một lời.

Đối phương nhìn mặt mày cũng rất sáng sủa, không đến nỗi nào, nói chuyện cũng rất có duyên. Không phải là mẫu người tôi thích nhưng anh ta cũng nhà một nhà làm phim, chúng tôi ngồi với nhau toàn nói những vấn đề xoay quanh công việc, nào là: đạo diễn XX quay phim về đề tài bị cấm, YY tai to mặt lớn ôm cả trăm vạn đi đầu tư cho lĩnh vực

khác, giải thưởng điện ảnh lần này anh thấy như thế nào? Tiêu chuẩn của tổng cục điện ảnh đặt ra bây giờ càng ngày càng gắt gao mà người xem lại càng ngày càng thoáng, mấy người làm điện ảnh bây giờ cũng khá

khó khăn. Đúng rồi, trong tay anh lúc này có diễn viên mới nào không? Ha ha, tôi đang có một diễn viên trẻ, anh biết không? Cậu ta là ...

Mẹ của anh ta đã mất hết kiên nhẫn, ngắt lời chúng tôi, hỏi tôi: “Mộc tiểu thư, bình thường cô sẽ làm gì để giải trí?”.

Tôi nói: “Cháu đang đào tạo một diễn viên trẻ, cháu ở chung với cậu ta cả ngày”.

“Cả ngày?”.

“Cậu ta đang ở chung nhà với cháu, tất nhiên là bọn cháu phải ở bên nhau cả ngày rồi”.

Gương mặt của hai bà mẹ đang ngồi đó lập tức biến sắc.

Tôi quay sang nói với Thái Nhiên: “Kì ghê, người nhà cậu có cảm thấy chúng ta sống chung với nhau là không ổn đâu mà sao bọn họ ...”.

Cậu ta cười to: “Tất nhiên rồi, em ở nhà chị, được chị bao ăn, bao ở, tiền điện nước hàng tháng cũng không phải đóng. Dại gì mà không ở chứ?”.

Cái tên này ... vì cậu ta mà tôi bị mẹ chỉnh ột trận, mẹ cứ lên án tôi mãi, khóc lên khóc xuống nói là cảm thấy xấu hổ với liệt tổ liệt tông vì không dạy dỗ được con cái cho đàng hoàng, tử tế. Cậu ta lại còn cười tươi roi rói cứ như là có thể khai thác khoáng sản ở ngay trước cửa nhà vậy. Đồ ngốc.

Khu vực quay ngoại cảnh ở núi Hạc.

Người ta bố trí con hẻm nhỏ này giống như thời dân quốc. Mấy cây thường xuân leo quanh đám gạch ngói xám rêu mình xuống những bức tường quét vôi trắng. Thái Nhiên mặc một bộ quân phục đã bạc màu chậm rãi bước đi. Cậu ta hơi cúi đầu nhẹ cánh cửa màu son loang lổ. Cửa hé ra một khe rất nhỏ. Khuôn mặt xinh xắn của một cô gái trong bóng tối đang từ từ hiện ra dưới ánh nắng mặt trời.

Ngày đó “Pháo hoa” bấm máy, tôi với Thái Nhiên lấy danh nghĩa là ra ngoài tìm hiểu đời sống người dân địa phương đi đến một quán sushi gần đó cùng Dương Diệc Mẫn và người quản lý của cô ta mua nước trái cây về. Lúc mang thức ăn về toàn bộ đoàn làm phim nhiệt liệt vỗ tay hoan hô chúng tôi.

Tôi mời phóng viên đang có mặt ở đó: “Đừng đi vội, mọi người cũng có phần mà”.

Phóng viên cầm lấy ly nước trái cây, cười ảm áp nói: “Quản lý chu đáo thật”.

Thái Nhiên thay một bộ quân trang mới, sạch sẽ hơn, kéo Dương Diệc Mẫn ra đứng trước cánh cổng sơn màu son đỏ để phóng viên chụp hình.

Từ trước đến nay tôi luôn cho rằng con trai nếu dung mạo không được tuấn tú cho lắm thì chỉ cần mặc quân phục vào là sẽ có dáng vẻ khí phách ngay. Quân phục so với tây phục thì còn có thể vớt vát được cái khí phách của đàn ông cho bọn họ. Giờ Thái Nhiên khoác lên, cứ như là được thay da đổi thịt vậy, gương mặt hiện lên vẻ trang nghiêm cần có của người lính mà lại không hề mất đi vẻ đẹp trai vốn có của cậu ta.

Về ngoài đẹp trai như thế không biết bán đi được bao nhiêu tiền đây.

Lúc thành công rồi, lại bỏ tôi đi không chút luyến tiếc. Một ... Không ... Lúc có chỗ đứng trong làng giải trí rồi sẽ lại đi thôi. Giống như là mây bay trong gió, cá xuôi theo dòng, ... Cậu ta sẽ đi rất xa, rất xa, chỉ cần quay đầu lại nhìn tôi một cái thôi, tôi sẽ xúc động đến mức rút khăn mùi soa ra chấm chấm vài giọt nước mắt.

Phóng viên hô lên: “Gần thêm chút nữa ... Thân mật thêm chút nữa đi ...!”.

Dương Diệc Mẫn cũng rất nhanh nhẹn, cô ấy khéo léo tựa đầu vào vai Thái Nhiên, giống như chú chim nhỏ đang cố nép sát vào nơi nghỉ mình có thể dựa dẫm được. Thái Nhiên giang rộng cánh tay, ôm chầm cô ấy vào lồng ngực. Phóng viên cực kì cảm kích, cứ trầm trồ tán thưởng mãi nhưng vẫn không quên bấm máy lia lịa.

Tôi lặng lẽ rời khỏi đám người náo nhiệt.

Phía sau căn cứ quay phim ở núi Hạc có một khu du lịch rất nổi tiếng. Ở dưới những dãy núi sừng sững kiên cố kia là một hồ nước nhỏ rất đẹp mà cực kì yên tĩnh. Tôi đến đây đúng vào lúc sắc phong đang chuyển đỏ, gió chỉ cần thổi nhẹ là lá đã rụng rơi đầy mặt nước. Mặt hồ yên ả cứ thoảng chốc lại gợn lên những con sóng nhỏ.

Tôi rất thích những cảnh đẹp tự nhiên như thế này nên cứ hết nửa ngày lênh đênh giữa biển đời là lại ra ngồi đây ngắm cảnh. Có đôi khi còn mang đồ nhắm với bia ra một mình uống một mình cười. Giữa lúc Thái Nhiên phải cùng Dương Diệc Mẫn vật vã ở cái căn nhà cũ kĩ đầy ma quái kia, với cái tình yêu kì lạ của bọn họ thì tôi lại ngồi đây ngắm trời thu xanh biếc, cảnh nước non hùng vĩ, tôi đây tình nguyện làm Đào Uyên Minh(1).

(1) Đào Uyên Minh : Đào Tiềm (chữ Hán: 陶潛, 365 – 427), hiệu Uyên Minh (淵明), tự Nguyên Lượng (元亮) biệt hiệu là Ngũ liêu tiên sinh, người đất Tầm Dương, nay thuộc huyện Cửu Giang, tỉnh Giang Tây, là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc. Ông có làm quan nhưng cáo lão hồi hương. Vào năm 418, lúc ông 53 tuổi, Lưu Dụ giết Tấn An Đế (396-419), chuẩn bị tiếm ngôi, có vời ông ra, mặc dù đời sống rất thiếu thốn vì mùa màng thất thu, nhà cửa bị cháy sạch...nhưng ông cương quyết từ chối, được người đương thời khen, gọi ông là Tịch tiết tiên sinh.

Thái Nhiên cũng từng theo tôi tới đây một lần rồi, cậu ta rất thích phong cảnh nơi đây, nếu không có việc gì làm thì lại mang kịch bản ra đây tập luyện.

Cậu ta cũng có chút áp lực lớn. Đảm nhận vai này là một thử thách khá khó khăn đối với Thái Nhiên. Lời thoại thì không nhiều lắm nhưng mọi cảnh quay đều phải dùng đến hoạt động chân tay, biểu cảm gương mặt để diễn tả cảm xúc của nhân vật. Trương Mạn Quân lại có những yêu cầu cực kì nghiêm khắc với Thái Nhiên. Chỉ một cái hành động nhỏ thôi mà phải lột tả được hết những gì nhân vật muốn nói. Đôi khi chỉ một tiếng thở dài thôi mà cũng phải cho người xem trong rạp cảm thấy sợ hãi đến tột độ.

Thái Nhiên viết bốn chữ thật to: “Diễn xuất tự nhiên” trên bìa của tập kịch bản. Giống như mấy học sinh đang ôn thi đại học viết thật to hai chữ: “Quyết tâm” cột trên đầu mình vậy. Tôi sợ cậu ta học hỏi người Nhật Bản nhiều đến nỗi tẩu hỏa nhập ma, nửa đêm thức dậy đốt nến đi nhát ma người khác thì khổ, nên cố gắng hiến toàn bộ thời gian rảnh rỗi của mình ra giúp cậu ta tập luyện.

Trong bộ phim lần này Thái Nhiên phải khóc rất nhiều, toàn bộ diễn viên trên thế giới này nhất là những người mới vào nghề đều sợ cảnh khóc, cậu ta cũng không ngoại lệ. Cảnh khóc được gọi là đạt khi bạn có thể rơi lệ một cách tự nhiên. Còn không đạt là khi bạn phải nhờ đến tối xong cho nước mắt chảy ra, đó là một vấn đề thuộc về mảng tri thức cực kì cao siêu đấy. Cậu ta quay phim trước giờ có khi nào phải diễn cảnh khóc đâu. Một nam nhi chân chính đâu dễ rơi nước mắt thế mà lần này lại phải khóc nhiều đã thế lại còn phải khóc cho thật tự nhiên. Cậu ta buồn rầu đến mức muốn vò nát cả da đầu ra rồi.

Trương Mạn Quân chỉ vẽ cho cậu ta: “Tự tìm ra điểm yếu của bản thân rồi giả sử như mình gặp phải một đả kích rất lớn”. Thái Nhiên bắt đầu nói: “Theo như hiểu biết của em về bản thân thì nếu gặp phải trường hợp đó em chỉ có thể nổi điên lên thôi”.

Trương Mạn Quân vừa tức giận vừa buồn cười: “Tìm đại một người nào đó, không ngừng nói “Xin lỗi” với họ, nghiền ngẫm cảm xúc của mình lúc đó cho đến khi nước mắt trào ra”.

Đối tượng bất hạnh đó chỉ có thể là tôi.

Tôi tìm một chỗ thoải mái bên hồ, ngồi xuống, nhìn cái người đang uể oải trước mặt mình nói: “Con trai của ta, chỉ vì sự bông bột của tuổi trẻ nên con mới phạm sai lầm thôi. Thượng đế sẽ tha thứ cho con. Ngoan. Nói đi”.

Thái Nhiên không có tâm trạng đùa giỡn với tôi, cậu ta hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt của cậu ta cứ xoáy sâu vào đôi mắt của tôi, chạm vào những khoảng sâu thẳm trong tim tôi.

“Xin lỗi”.

17. Chương 17

Edit: Hàn Phong Tuyết

Beta: Hàn Phong Tuyết

Trong tôi phẳng phất như có cái gì đó chậm lại, trầm tĩnh hơn, hô hấp cũng chậm dần, lắng nghe lời cậu ta nói.

“Thật xin lỗi. Thật xin lỗi...”.

Thiên hạ nói xin lỗi, đơn giản nhất chính là ba chữ đó, nhưng phức tạp nhất cũng là ba chữ đó, bởi thiên ngôn vạn ngữ cũng bao hàm trong ấy.

Lúc Thái Nhiên trầm tĩnh có một loại mị lực đặc biệt, ánh mắt lấp lánh có hồn ngày thường vào lúc này bỗng trở nên dịu dàng, khiến người ta say đắm, giống như việc thuần phục một loài thú, chỉ cần dùng lòng bàn tay vuốt nhẹ nhẹ liền trở nên ôn tồn.

Nhiều tiếng nói xin lỗi, giống như vết cắt ở trong lòng, có xen lẫn một chút đau thương và những rung động.

Áy náy là bởi vì đâu? Người nào sai lầm, người nào không mắc lỗi? Biến người chìm nổi, làm gì có người nào không có một hai lần bất đắc dĩ? Những gì đã bỏ lỡ sẽ không lấy lại được, mà dùng mọi cách để đoạt lấy cũng sẽ có lúc phải trả giá cao.

Cậu ta dần dần nhích tới gần, chân mày rủ xuống, nỗi buồn bã thương tiếc vô hạn như đưa đám, làm người ta xúc động. Tôi muốn đưa tay xoa xoa đầu cậu ta, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, cậu ta đột ngột ngừng đầu, khuôn mặt đã ướt đầm.

Đau lòng, tiếc nuối, hối hận, hồi ức, rất nhiều xúc cảm nữa cũng có thể hình dung từ khuôn mặt, ánh mắt ấy.

Tôi không kìm được lòng, đưa tay ôm cậu ta, cảm đặt trên đầu cậu ta, vừa nhẹ nhàng vỗ vai, vừa xoa đầu, trong nháy mắt, tất cả tâm tình đều dồn lên lồng ngực, không biết phải nói như thế nào.

Có tiếng động truyền tới từ bụi cỏ phía sau, hai người chúng tôi lập tức tách ra.

Dương Diệc Mẫn mặc bộ trang phục trong phim, bộ đồ thường dùng của nữ sinh thời dân quốc, bím tóc đuôi sam rủ xuống trước ngực, đôi mắt trong suốt như nước hồ làm nổi bật lên nhan sắc xuân xanh.

Cô ấy ngượng ngùng nói: “Em tới để thảo luận về kịch bản, đã quấy rầy rồi”.

Tôi vội vàng nói: “Không sao, chúng tôi cũng đang luyện tập”.

Thái Nhiên không hề nói một lời nào, chẳng qua là bỗng nhiên xoa xoa mặt tôi, xóa vết gì đó. Tôi chợt phát giác khuôn mặt mình đã ướt ướt.

Dương Diệc Mẫn cười: “Ngày mai sẽ phải quay cảnh này. Nhìn Thái Nhiên như vậy, hẳn là đã chuẩn bị rất sẵn sàng. Em cũng nên cố gắng thêm một chút”.

Cô ấy gật đầu chào rồi quay người đi.

Sau khi Dương Diệc Mẫn đi, tôi và Thái Nhiên bốn mắt trừng nhau giằng co trong chốc lát. Chuyện xảy ra đột ngột, hai người đều có điểm lúng túng khó nói. Chuyện như vậy cũng rất mất mặt, tôi vẫn cảm thấy ngượng ngùng, không dám trực tiếp đối diện với cậu ta.

Thái Nhiên mở miệng: “Chúng ta nên trở về thôi, trời sắp tối rồi”.

Đoạn đường trở về không ai nói với ai một lời. Có vài lần tôi nhìn bóng lưng cao lớn phía trước, muốn cất tiếng gọi cậu ta, nhưng lại không biết nên nói gì, không thể làm gì khác là nuốt lời trở lại.

Ngày quay tiếp theo, cảnh đó chỉ quay một lần là ok. Thái Nhiên chăm chú đưa mắt nhìn Dương Diệc Mẫn đang quay lưng về phía mình, kinh ngạc trong chốc lát, nước mắt đã chảy rơi xuống.

Lúc Trương Mạn Quân hô “cắt” một tiếng, tôi còn cứ ngỡ cô ấy cho rằng như vậy là chưa đủ sinh động, không ngờ cô ấy lại mỉm cười đứng lên vỗ tay. Tôi thở phào nhẹ nhõm, hướng về phía Thái Nhiên giờ ngón tay cái lên.

Trợ lý chạy tới nói: “Trương tiểu thư, Trang tiên sinh tới”.

Trương Mạn Quân vừa nghe vậy, ngừng việc đi nghênh đón.

Trang Phác Viên mặc mộ bộ đồ màu xám tro thoải mái, nhìn từ xa trông giống như là một người rất bình thường đi ngang qua. Trợ lý của anh ta mang tới túi lớn túi nhỏ, toàn đựng đồ ăn nước uống, nhận được một tràng cảm kích từ nhân viên làm việc.

Trương Mạn Quân cười một cách châm biếm nói: “Phác Viên, sao anh lại tới đây?”.

“Có một cuộc họp bàn chuyện làm ăn ở gần đây, thuận tiện sang đây thăm một chút”, Trang Phác Viên xoa xoa đầu cháu gái: “Nhớ gọi điện cho dì cháu, hôm qua dì cháu còn hỏi về cháu mãi. Việc diễn xuất thế nào?”.

“Rất thuận lợi. Trương đạo diễn dạy cháu rất nhiều”, Dương Diệc Mẫn vừa nói vừa chỉ về phía Thái Nhiên: “Anh Thái Nhiên cũng rất chiều cố tới cháu”.

Trang Phác Viên thuận theo đó nhìn sang chúng tôi đang đứng ở bên này, thấy tôi, chợt nói với Trương Mạn Quân: “Mọi người cứ làm việc đi, mặc tôi”.

Trương Mạn Quân liền hô hào mọi người dừng cảnh mới. Trang Phác Viên đi tới, nói với tôi: “Khí sắc của Mộc tiểu thư cũng không tệ nhỉ”.

“Nhờ phúc của ngài”.

“Đi quay phim xa nhà rất cực khổ sao?”.

“Cực khổ phải là Thái Nhiên, còn tôi vẫn tốt”.

“...”, anh ta nói: “Thờ ịp bọn họ bận rộn, chúng ta đi dạo đi. Phong cảnh phía sau núi này thế nào, tôi tới đây ba ngày rồi vẫn chưa có dịp đi xem”.

Tôi vội vàng nói: “Tôi nắm khá rõ đường phía sau núi thông tới hồ nước, du khách cũng không nhiều, tôi đi dẫn đường”.

Chúng tôi đi dọc theo con đường nhỏ nhấp nhô phía sau núi. Cuối mùa thu, trong rừng, lá vàng đã phủ kín mặt đất, bước một bước, lại có tiếng sột soạt vang lên. Trên đầu bất chợt còn có lá cây rơi xuống, ánh mặt trời lốm đốm chiếu trên mặt đất. Một mùi hương mùa thu đặc trưng tràn ngập khắp núi rừng.

Trang Phác Viên so với lần đầu tiên tôi gặp thì đã hòa nhã hơn rất nhiều, đại khái là bởi vì đang rảnh rỗi, tâm tình tốt nên cũng nói nhiều hơn. Vừa đi vừa giảng giải cho tôi một chút về thực vật ven đường, lại nói thêm về học sinh ở thời đại của anh ta.

“Cô nhất định không nghĩ tới lúc còn học đại học tôi từng là hội trưởng hội leo núi của trường”.

“Là kiểu leo núi trong gió tuyết sao?”.

“Cũng không có vĩ đại như vậy, nhưng tôi đã từng leo núi qua đêm, thậm chí là tay không mà leo núi”.

Tôi cười, trêu anh ta: “Có phải giống như ở trên ti vi hay chiếu, người ở trần, thắt lưng cài một sợi dây thừng, liều mạng như ăn sống đồ ăn hay không?”.

Hắn cười to: “Có chút khác nhau, tôi có mặc quần áo”.

“Không có gì nguy hiểm xảy ra chứ?”.

“Có chứ, ngã gãy một cánh tay. Lúc đó tôi có một cô bạn gái, hằng ngày đều phải nấu nướng cho tôi ăn uống. Tôi rất nhớ kỷ niệm ấy. Có điều sau khi kết hôn thì không còn leo núi nữa”.

“Là chị nhà phản đối sao?”.

“Cô ấy cũng không can thiệp tới sở thích của tôi”.

“Nghe nói Tôn phu nhân là nghệ sĩ”.

Anh ta cười: “Đâu có! Cô ấy chẳng qua là mở một vài phòng tranh ở Paris, một năm thì cũng phải có tới nửa năm ở bên đó làm ăn, thời gian ở trong nước cũng không nhiều lắm”.

Tôi lặng lẽ lè lưỡi, khó trách anh ta ở đây khiến mọi người điên cuồng như thế mà Trang phu nhân một chút phản ứng cũng không có. Người ta chắc chắn là dứt khoát bỏ chạy thật xa, mắt không thấy thì tâm không phiền rồi.

Lúc đi tới bên hồ thì mặt trời cũng đã nghiêng bóng, sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, lá đỏ trôi lững lờ trên dòng nước.

“Sớm biết cảnh sắc ở đây tốt như vậy, tôi đã đi xem từ ngày đầu tới đây rồi”, Trang Phác Viên cảm khái.

Tôi bỗng nhiên suy nghĩ tới một thứ, nhảy lên: “Trang tiên sinh, chờ tôi một lát”.

Tôi chạy tới cửa hàng gần đó, mua mấy tờ báo và một ít đồ ăn, suy nghĩ một chút, lại mua thêm hai bộ dụng cụ câu cá.

Trang Phác Viên thấy bộ dụng cụ câu cá, cười vui vẻ: “Cô đúng là rất thấu hiểu người khác”.

Tôi nhún vai: “Có điều tôi phải nói thật, tôi chưa từng học câu cá”.

“Phương diện này thì tôi lại là cao thủ”, anh ta lập tức kéo tôi tới ngồi bên cạnh, cầm tay dạy tôi cách câu cá.

Có lẽ là vận khí của tôi tốt, chưa đến nửa tiếng đồng hồ, cần câu khê rung, trong nháy mắt con cá đã bị kéo lên, con cá bạc ra sức vùng vẫy, thể hiện sức sống mãnh liệt của nó.

“Có muốn phóng sinh hay không?”, Trang Phác Viên hỏi tôi.

“Tại sao?”, tôi nói: “Cá tươi như vậy, làm món lẩu thì còn gì bằng!”.

Tôi cũng không phải kiểu tiểu thư thích làm bộ làm tịch, tỏ ra mình thiện lương, kẻ yêu ăn uống, làm sao có chuyện để cho cao lương mỹ vị vụt qua miệng mình?

Lại đặt mỗi câu vào trong hồ, Trang Phác Viên mở một tờ báo ra đọc. Tôi đại khái là có thói quen hầu hạ người khác, tính mở một lon cà phê đã mua sẵn đưa cho anh ta.

Tôi nói: “Ở đây chỉ có loại cà phê hạ giá này làm nước uống thôi”.

“Không coi là quá tồi”, Trang Phác Viên nhấp một ngụm, hỏi tôi: “Cô từng uống cà phê Vienna chưa?”.

Tôi lắc đầu, tôi đây thuộc đẳng cấp tục nhân, thứ uống nhiều nhất cũng là cà phê gói, nước vừa sôi là rót xuống pha, sau đó thức đêm hăng hái chiến đấu. Nếu không thì cũng là loại trà Long Tĩnh mua trong siêu thị năm đồng một bao lớn, một nửa nước sôi, một nửa lá trà mà pha. Tôi cũng không chú ý lắm tới mấy chuyện như vậy.

“Loại cà phê này rất tuyệt, còn có cách thưởng thức đặc biệt nữa”, Trang Phác Viên tỉ mỉ nói cho tôi nghe, “Không khuấy, lúc đầu cà phê rất lạnh, có vị sữa, cảm giác rất ngọt ngào ngon miệng, sau đó đến cà phê nóng, ném đến sự đau khổ, cuối cùng lại cảm thấy như có đường kính, cảm giác rất ngọt lại trở về. Ba loại vị bất đồng này đều có”.

“Thật giống như cuộc đời con người”, tôi nói.

“Không”, anh ta lắc đầu, “Nó giống với tình yêu hơn, lúc đầu ngọt ngào, trải qua thống khổ, cuối cùng lại ngọt ngào như ban đầu”.

“Những lời này nói ra giống như đang tổng kết cuộc đời của ngài vậy”.

Anh ta hỏi tôi: “Ngày thường thích làm gì?”.

“Đọc, du lịch. Những việc này cũng đều cần phải có nhiều thời gian”.

“Trong tất cả các loại sở thích, hai loại này đều vừa giúp mở rộng kiến thức, vừa rèn luyện thân thể”.

“Nghe nói Trang tiên sinh lại thích làm vườn?”.

“Cô luôn gọi ‘Trang tiên sinh’ mãi, không thấy mệt sao?”, anh ta cười: “Cứ gọi thẳng là Phác Viên là được rồi”.

Tôi vội vàng nói: “Tôi là văn bồi, sao dám lỗ mãng?”.

Anh ta không yêu cầu thêm nữa, chỉ nói: “Có rảnh rồi tôi dẫn cô đi uống cà phê Vienna. Tôi biết một chỗ pha cà phê rất khá”.

“Tôi đây tạ ơn ân điển của Trang tiên sinh”.

Đến khi trời rất tối chúng tôi mới trở về đến đại bản doanh, kết quả là bỏ lỡ mất thời gian nấu cơm, mấy con cá câu được không thể làm gì khác hơn là món súp, coi như bữa ăn khuya.

Thái Nhiên không có ở trong phòng, vài người nói với tôi, cậu ta và Dương Diệc Mẫn ra ngoài.

Tôi ngồi chờ cậu ta, chờ tới mười hai giờ Thái Nhiên mới về.

Cậu ta thấy tôi ngồi trong phòng, khẽ giật mình: “Đã muộn thế này còn chưa ngủ sao?”.

“Cậu cũng biết hiện tại đã muộn rồi ư?”.

Thái Nhiên bỗng nhiên bật cười: “Hai câu thoại này... thật giống với lời thoại thường gặp trong phim!”.

Tôi ngửi thấy được mùi rượu trên người cậu ta: “Ngày mai cậu còn phải đóng phim cả một ngày, cậu như vậy là làm trễ nải công việc, có biết không?”.

“Chẳng qua chỉ là bia thôi”, cậu ta cởi áo khoác ngồi xuống giường: “Chị biết không? Tử lượng của Dương Diệc Mẫn quả thực kinh người, em chỉ đành chịu thua. Có điều cô ấy phạm vào một sai lầm rất lớn, bởi vì sau đó em không uống nữa, còn cô ấy thì cứ luôn mực tự rót ỉnh”.

Tôi cười lạnh một tiếng: “Cảm tạ thượng đế. Cô ấy đã trưởng thành, mà lá gan cậu còn chưa đủ”.

Thái Nhiên nhìn tôi: “Hiện tại mới biết chị chanh chua tới mức có thể làm luật sư bên nguyên, làm kinh tế quả thực đã thiệt thòi cho chị!”.

“Nhân quý tự quý*”.

*Ý nghĩa: Con người đáng quý hay không là do bản thân mình.

“Chị không phải là cũng dính dáng không rõ với tên Trang Phác Viên đã có vợ kia sao?”.

Tôi hít một hơi, “Thái Nhiên, mở miệng ra nói mấy câu sạch sẽ hơn chút đi”.

“Chị và anh ta mất tích cả buổi chiều!”.

“Anh ta là nhà tài trợ, tôi hầu hạ anh ta cả buổi chiều, vì tương lai của ngu chủ”.

Thái Nhiên hừ lạnh: “Chị từ lúc nào đã thân thiết với anh ta như vậy, anh ta hôm nay căn bản là vì chị nên mới đặc biệt tới”.

Tôi cười lạnh: “Nếu như lời của cậu có thể tin được thì tốt quá. Tôi đầu cần phải đi làm người tài trợ kinh tế nữa, chỉ cần ngay lập tức thay đồ ngủ trong suốt, ngồi xị nước hoa sữa móng tay chờ anh ta bỏ vợ rồi cưới tôi là được; cũng không cần phải ở đây chịu đựng cơn tức giận của cậu!”.

“Anh ta và vợ còn chưa ly hôn, vậy mà thường xuyên cùng với nhiều người phụ nữ khác gây chuyện xấu, loại người như vậy mà cũng chấp nhận được?”.

“Nếu cậu muốn giảng đạo đức luân lý làm người thì nhanh chóng ngừng đi. Thứ nhất, tôi và anh ta là hành lá và đậu hũ, rất trong sạch. Thứ hai, cậu ngang nhiên can thiệp cuộc sống riêng của tôi. Tôi không phải là nhân vật của công chúng, kết bạn với ai không cần khai báo với xã hội!”.

Dứt lời, tôi xoay người định mở cửa phòng. Trong khoảnh khắc, Thái Nhiên bỗng dùng một lực rất mạnh nắm lấy tay tôi, tôi theo phản xạ muốn hất tay cậu ta ra, cậu ta liền lập tức đẩy tôi, áp ở trên cửa.

Một tiếng “cộp” vang lên, cái gậy của tôi đụng vào cửa không thể tránh khỏi không bị đau. Chờ cho tời khi tôi phục hồi tinh thần lại sau cơn choáng váng, mới phát hiện mặt của cậu ta ở cách tôi rất gần. Hô hấp của cậu ta dường như đang lướt nhẹ qua mặt tôi.

18. Chương 18

Edit: Trà Vô Vị

Beta: Hạo Nguyệt

Khoảnh khắc ấy chân tay tôi bỗng nhiên cứng đờ lại. Cơ thể của chúng tôi dính sát vào nhau, nhiệt độ cứ nóng dần lên. Cả người tôi được vây quanh bởi một hơi thở xa lạ, nó cứ quanh quẩn mãi bên cổ tôi.

Bên tai tôi cứ vang lên những âm thanh, lúc thì là tiếng tim đập thình thịch khi thì lại là một giọng nói cảnh báo: “Nguy hiểm lắm, cẩn thận đấy”. Sau khi cãi nhau với Thái Nhiên xong, tôi cũng chẳng còn nghe được cậu ta nói những gì, chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn cậu ta.

Trong tầm mắt tôi, gương mặt tuần tú kia cứ mờ dần đi. Tôi dứt khoát nhắm chặt hai mắt lại. Chóp mũi cứ như là đang tiếp xúc với một thứ gì đó.

Giây tiếp theo, Thái Nhiên buông tay tôi ra, lùi về sau một bước. Tôi cũng nguôi giận chút ít.

Lúc này tôi mới phát hiện ra cổ tay của mình bị cậu ta nắm chặt đến phát đau, thế nào ngày mai cũng sẽ bầm tím lên cho xem. Cúc áo rơi ra, cổ áo sơ mi của tôi bị hở ra.

Tôi vội đầu sửa sang lại quần áo. Thái Nhiên rầu rĩ nói: “Xin lỗi”.

Tôi hơi khựng lại, dừng tay, liếc nhìn Thái Nhiên một cái, không thềm để ý đến cậu ta nữa.

“Em không muốn nhìn thấy chị đi chơi cùng hắn ta”.

Hiếm khi cậu ta lại thẳng thắn như vậy. Tôi nói: “Khiến cậu vì tôi mà ghen tuông này nọ, không biết phải tu mấy kiếp mới được cái vinh dự này”.

“Nghe chị nói những lời như thế còn khó chịu hơn phải ăn cả mười kí thuốc nổ”, cậu ta có chút dỗi.

“Cảm ơn cậu đã có lời khen tặng. Lẽ ra giờ này tôi phải chần ầm nệm êm, giống như mấy con chuột đồng đang vui đùa vào ngủ đông rồi, tự nhiên lại trúng tà chạy đến chỗ này tranh cãi với cậu những chuyện không đâu”.

“Vậy thì, thưa chuột đồng tiểu thư. Xin hỏi, chúng ta có thể giảng hòa với nhau được chưa? Em không muốn hàng xóm nghe được lại nghĩ vợ chồng chúng ta cãi nhau ầm ĩ đến mức đòi li dị”.

Tôi bị dọa cho nhảy dựng lên, lúc này mới nhớ ra phòng kế bên chính là phòng của đồng nghiệp trong đoàn làm phim ở. Nếu họ nghe được đoạn đối thoại lúc này, ngày mai sao tôi còn dám bước ra đường gặp mọi người.

Thái Nhiên bỗng dưng cười ha hả: “Nhìn chị kìa, bị dọa cho sợ rồi à? Khách sạn năm sao mà vách tường lại không có cách âm sao?”.

Tôi lườm cậu ta: “Tôi hối hận rồi. Lẽ ra lúc trước phải để cho cậu làm công ở xưởng sửa xe đó cả đời luôn mới đúng”.

Cậu ta nhướn miệng cười, kéo tôi ngồi xuống: “Chị phải biết rằng Trương Mạn Quân cùng Trang Phác Viên có mối quan hệ mờ ám. Lúc này hai người về muộn, Trương Mạn Quân cứ vô cớ phát điên lên, giận cá chém thớt”.

Cậu ta nói cũng đúng. Đàn bà con gái thường mẫn cảm lắm, tôi đã sớm biết Trương Mạn Quân có cảm tình với Trang Phác Viên. Một người phụ nữ xinh đẹp và thành công như vậy lại chấp nhận một người đàn

ông đã có vợ thì chắc chắn là người đàn ông đó có sức thu hút cực kì to lớn với cô ấy. Quân tử không cướp bồ của bạn, tôi phải làm sao để tránh bị nghi ngờ thôi.

Tôi thở dài: “Được, tôi sẽ chú ý giữ khoảng cách với Trang Phác Viên”.

May mắn là ngày hôm sau nữa thì Trang Phác Viên cũng có đến thăm Trương Mạn Quân một chút, sau đó lại rời trường quay về thành phố. Sóng gió cũng không còn xảy ra nữa.

Tôi không gặp anh ta, nghe được từ nhân viên trong đoàn làm phim, các cô ấy nói : : “Nghe nói Trang Phác Viên đang sống ly thân với vợ vì công việc”.

“Mọi người ai cũng nói thế, mười tám năm rồi còn gì”.

“Tôi cảm thấy tin tức đó rất đáng tin cậy. Trương Mạn Quân là một người cực kì khôn khéo, nếu biết không ngon ăn thì sao lại bật đèn xanh cho người ta?”.

“Thật ra thì anh ta thực sự là một người có khí thế bất phàm đó”.

“Thái Nhiên cũng rất đẹp trai nha. Lúc trước xem phim “Ngày yêu”, tôi thấy cậu ta dường như là một người sinh ra để làm cho người khác phải rung động. Tôi chưa từng thấy qua một anh chàng nào nhỏ tuổi mà lại đẹp trai đến vậy, lại còn là một người rất chung tình nữa chứ, cực kì phong độ, cậu ta đã mê hoặc được cả nhà tôi luôn đấy”.

“Cũng đúng, hơn một tháng làm việc chung tôi thấy cậu ta rất thật thà, siêng năng lại còn thân thiện với mọi người nữa chứ”.

“Nhưng dù sao cậu ta cũng còn trẻ. Trang Phác Viên lại là người từng trải, mỗi cái hành động giơ tay nhấc chân dù nhỏ thôi cũng toát lên được vẻ quyền rũ của một người đàn ông trưởng thành, chừng chặc”.

“Thấy Trương Mạn Quân bình thường mang dáng vẻ kiêu sa của một nữ hoàng, vậy mà vừa nhìn thấy Trang Phác Viên là đuôi lông mày nhấc hẳn lên, vui mừng khôn xiết, nhạc tự động nổi lên, những trái tim đỏ mọng cánh cứ bay bay xung quanh”.

Nghe cô ấy miêu tả tưởng tượng, tôi nhin không được cười ra tiếng. Mấy cô gái đó đang đứng ở mái hiên bên ngoài nghe thấy tiếng động vội vã bỏ đi.

Cho dù Trương Mạn Quân có là một người giống như vậy cũng không thể nào tránh được chuyện người ta nói ra nói vào. Càng là người nổi tiếng thì càng được làm đề tài tám chuyện của mọi người trong lúc nhàn rỗi.

Ảnh được rửa chạy ra. Tất cả các bức ảnh đều mang một màu đồng ẩm áp, mọi người ai cũng rất đẹp. Tôi thích đến mức cứ cầm lên, ngắm nhìn mãi không buông.

Thái Nhiên châm chọc nói: “Loại ảnh nào mà mang màu sắc này là loại ảnh lỗi thời nhất đấy”.

Tôi đóng album lại: “Tôi vốn là người lỗi thời. Bây giờ cũng vẫn là người lỗi thời, vừa mượn được một chiếc xe rất lỗi thời, muốn mời cậu đi xem một cuộc triển lãm vô cùng lỗi thời. Chắc cậu không muốn đi đâu nhỉ?”.

“Triển lãm gì vậy?”.

“Ảnh chụp nhưng không phải là những bức ảnh hiện đại đâu”.

Lúc tôi cùng Thái Nhiên tiến vào đại sảnh của nơi tổ chức triển lãm, mọi người có chút xôn xao. Nhưng họ đều là những người tri thức làm trong ngành văn hóa ở thành phố nên lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

Ảnh chụp được dán trên tường không phải là những mỹ nhân khiêu gợi mà toàn là cảnh thiên nhiên hùng vĩ. Có bức ảnh chụp một hoang mạc rộng lớn màu cam, có bức là một thảo nguyên mọc đầy hoa dại, có bức lại là một mảnh trăng treo lơ lửng trên nền trời màu chàm, cũng có bức ảnh chụp được cảnh một con báo đang vồ lấy một con linh dương.

Thái Nhiên thấp giọng nói: “Dù là ảnh chụp tự nhiên nhưng lại cực kì sinh động, những chủ đề rất thoát tục”.

Tôi nói: “Tác giả của những bức ảnh này hiện đang làm việc ột tạp chí địa lí trong nước”.

“Biết rõ như thế, là bạn chị sao?”.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, rất nhiệt tình vẫy gọi tên tôi: “Mộc Liên!! Em đến đây thật rồi!”.

Tôi nhìn anh ta, béo lên được chút ít nhưng trông già đi rất nhiều. Chụp ảnh ngoại cảnh thực sự là một công việc rất khó khăn. Gió mưa bên ngoài đã sớm đem gương mặt thư sinh nho nhã ngày nào của anh ấy mài thành một hình dạng thô kệch, xấu xí.

Tôi cười: “Lão Từ, mới mấy năm không gặp mà anh bây giờ đã thành công rồi đấy”.

Từ Hòa Bình đến bắt tay với chúng tôi: “Không ngờ em lại mang theo một người bạn nổi tiếng như vậy đến”.

Tôi nói với Thái Nhiên: “Đàn anh thời đại học của tôi đấy”.

Từ Hòa Bình hỏi Thái Nhiên: “Có biết chụp ảnh không?”.

“Không biết nhưng tôi thích các tác phẩm của anh. Đa số các bức ảnh ở đây đều đang phản ánh những mảng hiện thực trong xã hội”.

Lão Từ hai mắt bỗng sáng lên, cứ như là vừa tìm thấy được một vật gì quý giá lắm.

Từ Hòa Bình gọi một người phụ nữ nom trẻ tuổi lại chỗ chúng tôi, giới thiệu: “Đây là vợ anh, chắc các em chưa gặp qua”.

Tôi nhìn người phụ nữ xa lạ đang đứng trước mặt mình, khẽ thở dài trong lòng. Anh ta không kết hôn với người yêu thời học đại học của mình. Lúc trước yêu nhau sâu đậm đến thế nhưng cuối cùng thì cũng chẳng có kết cục tốt đẹp. Là vì hiểu lầm, hay do tình cảm nhạt dần đi? Ai cũng không thể nói rõ ra được.

Tôi không biết chị Từ nhưng dường như chị ấy có nghe nói về tôi rồi, hỏi: “Em chính là cô em gái nhỏ học khóa dưới siêng năng, chịu khó đấy hả?”.

Tôi cười ha hả: “Không còn nhỏ nữa, lớn lắm luôn rồi”.

Lão Từ nói: “Bọn anh học cùng chuyên ngành biên đạo nhưng mà cuối cùng ra trường rồi cũng không lấy nó làm nghề chính. Lúc còn học ở trường, cứ cuối tuần là cô ấy lại chạy tới giặt quần áo cho anh một lần. Anh bận học bài, cô ấy cũng lại là người nấu cơm cho anh ăn. A, còn có lúc anh phải nhập viện vì mổ ruột thừa cô ấy cũng tình nguyện nghỉ học ở lại bệnh viện chăm sóc anh”.

“Cô bé giúp việc học khóa dưới, ý anh là vậy đấy hả?”, chị Từ sáng giọng.

Tôi thần nhiên cười, lão Từ vẫn đơn thuần như thế, chuyện gì cũng không thể giấu được, cứ nghĩ cái gì là nói cái đó ra ngay thôi. Bất quá làm một người vô tâm cũng rất tốt, sẽ không khi nào biết đến hai thương tâm.

Bụng chị Từ cũng hơi to. Tôi hỏi: “Khi nào thì sinh thế?”.

“Tháng tư”, cô ấy cười với vẻ mặt hạnh phúc.

Lão Từ dìu vợ đi nghỉ ngơi, quay đầu lại nói với tôi: “Mộc Liên, khó khăn lắm mới liên lạc lại với em được, khi nào rảnh nhớ đến nhà anh ăn bữa cơm đậm bạc nhé”.

Trong phút chốc, Thái Nhiên bỗng duỗi tay sang quàng lấy vai tôi rồi trả lời thay: “Nhất định rồi”.

19. Chương 19

Edit: Trà Vô Vĩ

Beta: Hạo Nguyệt

Tôi bỗng nhiên cứ muốn dựa mãi vào Thái Nhiên, ghé cái đầu nặng trĩu của tôi lên vai cậu ấy. Trừ bố ra, tôi cũng chưa từng thử dựa dẫm vào một người con trai nào. Nép mình vào sát cơ thể của Thái Nhiên, phó mặc tất cả, để cậu ta muốn đưa tôi đi đến đâu thì đi.

Cái loại cảm giác này, rốt cuộc là gì vậy nhỉ?

Là Thái Nhiên, Thái Nhiên đang ôm lấy vai tôi, nhẹ nhàng nói: “Chỗ này lạnh lắm. Chúng ta đi ăn lẩu đi, được không?”.

Ngày hôm đó chúng tôi ăn đến mức mồ hôi vã ra như tắm mới chịu trở về khách sạn. Tôi có uống chút rượu, vừa lái xe đến cổng khách sạn thì rượu ngấm, tôi nôn ra, cả người choáng váng, bước đi lảo đảo, Thái Nhiên luống cuống ôm chặt lấy tôi.

Tôi không nhịn được choàng tay ôm cổ của cậu ta, ngửa đầu thở dài: “Một ngày nào đó, cậu cũng sẽ giống như anh ta rời xa tôi, cứ như là đối với cậu tôi chẳng còn chút giá trị nào”.

Thái Nhiên nở nụ cười: “Thì ra là chị đang sợ chuyện đó”.

Tôi đẩy cậu ta ra, lảo đảo bước vào phòng: “Ai lại muốn làm Dương Bạch Lao (1) kia chứ? Đầu tư mà không được đền đáp, ai thèm làm?”.

“Không phải mọi người đều nói con gái rất ngốc đấy ư? Sao phải đem chuyện tình yêu ra tính toán thiệt hơn?”.

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta: “Ai thèm thảo luận chuyện tình yêu với cậu chứ? Không có việc gì làm thì về phòng ngủ đi, mai còn phải quay phim đấy!”.

Cậu ta cười gian xảo bước ra ngoài, quay đầu lại nói: “Mộc Liên, chị không thắng thắng một chút nào”.

Lễ trao giải điện ảnh năm đó, Trương Mạn Quân chuẩn bị một bộ tây trang cho Thái Nhiên, hăng hái xuất hiện trên sân khấu. Trương Mạn Quân mặc một bộ váy dài màu đỏ rực, phong thái xinh đẹp, nắm lấy tay Thái Nhiên. Nhìn hai người này, có vài phần giống như là một người đàn bà giàu có đang đi cùng với chàng trai trẻ được mình bao nuôi.

Tôi với đoàn người của phó đạo diễn ngồi lên một chiếc xe khác, đi theo sau bọn họ. Lúc xuống xe, hai người kia đã bước qua thảm đỏ rồi đứng lại, phóng viên vây quanh họ chụp hình. Người hâm mộ đứng ở phía sau hét lên ầm ĩ: “Thái Nhiên! Thái Nhiên! Nhìn sang bên này”.

Trong lúc đó, có một nữ diễn viên quen biết đến chào hỏi, thoải mái hôn lên gương mặt của Thái Nhiên một cái, cậu ta lập tức quay lại nở một nụ cười duyên dáng, thái độ rất chi là thành thực, lão luyện.

Phó đạo diễn nói bên tai tôi: “Nhìn kìa, làm nam diễn viên chính sướng như vậy đấy, lúc nào cũng được các mỹ nữ vây quanh, yêu thương nhung nhớ”.

Tôi cười xòa.

Hôm đó tôi mặc một bộ đồ màu quả hạnh. Đứng chìm ngimm giữa đám người mặc quần áo rực rỡ đủ mọi sắc màu. Lúc bước vào bàn dành cho những người đi chung với khách quý, tôi bỗng dừng quay đầu lại, liếc nhìn xung quanh muốn tìm hình bóng của Thái Nhiên. Đáng tiếc phía sau chỉ là một biển người mênh mông, những ngọn đèn flash cứ lóe sáng mãi, tiếng cười nói cứ vang vọng bên tai khiến tôi như bị lạc đường.

Bầu trời đêm nay rất trong, pháo hoa rực rỡ cứ như là những cơn mưa sao đang rơi xuống mặt đất.

Mọi người cứ vỗ tay hoan hô mãi không ngớt. Đang nói đến chủ nhân mới của chiếc vòng nguyệt quế, người sẽ trao giải thưởng là một người nằm trong hội đồng quản trị.

Vị khách trao giải cực kì phấn khởi: “Kế tiếp là giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất. A, người này tôi có biết!”, ngừng một lát rồi lại cao giọng nói: “Chúc mừng, Trương Mạn Quân”.

Tiếng nhạc nền của bộ phim “Đạp ca hành” vang lên cực kì khí thế, trong tiếng nhạc đấy, Trương Mạn Quân khẽ nhấc làn váy từ từ tiến lên sân khấu nhận giải thưởng, phong thái cực kì nho nhã, rất lay động lòng người. Hơn một ngàn ánh đèn rọi thẳng vào người Trương Mạn Quân, sợi dây chuyền kim cương trước cổ cô ấy phản xạ lại, rất lộng lẫy, chói mắt.

Những người xung quanh nhin không được, bàn tán xôn xao.

“Năm nay lại là Trương Mạn Quân nữa à? Cô ấy cứ một đường thẳng tắp mà đi như thế đã nhiều năm rồi”.

“Bây giờ cô ấy đang quay một bộ phim về đề tài tình yêu. Nghe nói mục tiêu hướng đến là liên hoan phim ở Pháp cơ”.

“Nữ diễn viên xinh đẹp thì nổi tiếng mà nay đến cả đạo diễn xinh đẹp cũng nổi tiếng luôn”.

“Nghe nói Triệu gia người đã ly hôn hai đời vợ đang theo đuổi Trương Mạn Quân, đầu tư cho phim nhựa của cô ấy hơn trăm vạn ...”.

Tôi bịt tai lại, không đành lòng nghe tiếp nữa. Những lời đồn đại vô căn cứ là quà tặng kèm của hai chữ danh lợi. Có những người phải bàn ra tán vào những chuyện thị phi thì mới có thể sống được. Đã là con người thì ai có thể tránh được chuyện mình bị người khác nói xấu sau lưng chứ. Can thiệp vào thì đúng là không phải phép, mà cứ ngồi nghe

thì cũng không hay cho lắm. Những cộng sự của Trương Mạn Quân ngồi cạnh tôi cứ đem những lời này coi như gió thoảng mây bay. Tôi cũng nên làm bộ như không nghe thấy gì.

Nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay là một diễn viên có tuổi rồi, ông vốn cho rằng giải thưởng năm nay sẽ thuộc về một ngôi sao trẻ tuổi nào đó nhưng may nhờ có trời phạt phù hộ. Ông rất vui, cứ cười tít mắt với đám phóng viên. Tôi nhìn Hứa Thiếu Văn, năm nay đến danh sách đề cử cũng không có tên anh ta, vẻ mặt tức tối đứng trong đám người, không một ai quan tâm đến sự tức giận của vị vua này. Khi người mới cười thì người cũ phải khóc, quy luật này vốn dĩ rất tàn khốc.

Đạo diễn Lí tìm thấy tôi: “Mộc Liên, bộ phim “Ngày yêu” được bình chọn là bộ phim xuất sắc nhất ở trên mạng đấy, còn nữa Thái Nhiên cũng được bình chọn là nam diễn viên xuất sắc nhất đấy”.

“Thật không?”, tôi vô cùng kinh ngạc.

“Sao tôi không thấy Thái Nhiên đâu?”, ông ta hỏi.

“Cậu ta đi theo Trương Mạn Quân rồi”.

“Cô vất vả rồi”, ông ta vỗ vỗ vai tôi nói.

Tôi nói: “Chắc chắn rồi”.

Lúc rời khỏi nơi đó, cửa ngoài của rạp hát đã bị những người hâm mộ điện ảnh vây quanh, chật như nêm cối. Nhân viên bảo vệ phải dẫn chúng tôi đi bằng lối thoát hiểm. Trương Mạn Quân đã sớm mở tiệc ở một nhà hàng Ý, chúc mừng bộ phim “Pháo hoa” vừa quay xong và cũng để chúc mừng cho sự thành công của bộ phim trước của cô ấy, đoạt được bảy giải thưởng lớn.

Đội ngũ làm hai bộ phim “Đạp ca hành” cùng “Pháo hoa” đều tề tựu đông đủ tại đây. Trương Mạn Quân tối nay cực kì lộng lẫy, rất hăng hái, vui vẻ.

Cô ấy nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, thở dài nói: “Lão nương mệt chết đi được đấy, không lấy chồng, không sinh con, hy sinh cả tuổi thanh xuân của mình chỉ mong có thể đổi lấy được một phút huy hoàng. Aiz ... Đời người cứ như một giấc mộng, nào, cạn ly!”.

A! Sao nghe những lời này cứ như là cô ấy muốn từ bỏ sự nghiệp khi còn đứng trên đỉnh vinh quang vậy nhỉ.

Dương Diệc Mẫn ngây ngô hỏi: “Trương đạo diễn muốn tính đến chuyện yêu đương rồi à?”.

Trương Mạn Quân ngửa đầu cười: “Yêu đương hả? Đó là chuyện của mấy cô gái trẻ, tôi già như vậy rồi còn ai muốn phí thời gian ngồi ngắm trăng cùng tôi chứ?”.

Dương Diệc Mẫn tiếp tục hỏi: “Vậy là chị muốn kết hôn luôn hả?”.

Trương Mạn Quân cười híp mắt, không trả lời vào vấn đề chính: “Hôn nhân, là một thứ còn còn sâu xa, khó hiểu hơn cả làm phim đấy”.

Tôi muốn lại chỗ Thái Nhiên đứng nói vài câu với cậu ta. Nhưng bỗng nhiên mọi người đều đồng loạt hướng về bọn họ, nâng chén chúc mừng, không biết có ai bên cạnh đẩy một cái, tôi lảo đảo suýt té, lúc đứng vững lên được thì trong phạm vi mười thước quanh chỗ mấy diễn viên đang đứng đã không có chỗ nào chen vào được nữa.

Qua khe hở, tôi nhìn thấy Thái Nhiên đang mỉm cười, cúi đầu, Dương Diệc Mẫn quàng tay quanh cổ cậu ta, kiễng chân nói nhỏ bên tai Thái Nhiên.

Cực kì ái muội, cực kì thân thiết.

Để tôn trọng nên có một số người nhìn vào cũng tỏ vẻ rất thoải mái. Vì vậy chỉ chỉ trỏ, giống như là tư thế một vị quan lại thời xưa được hoàng đế ban ột khu nhà cao cấp.

Bọn họ đi xa dần, biến mất sau cánh cửa.

Tôi chán muốn chết đi được, bước lại chỗ của mấy nhân viên đang đứng. Vừa tán gẫu được vài câu, bỗng nhiên có tin tức truyền đến nói là Dương Diệc Mẫn sẽ vì mọi người mà đàn một khúc nhạc, mọi người lại hòa nhau tụ tập đứng xung quanh cây đàn pi-a-no, tôi lại bị vút sang một bên.

Đêm nay khẳng định lại là đêm cô đơn của tôi rồi.

Mộc Liên à, mi chỉ là một người quản lí nhỏ nhỏ, sao có thể biết đến cái hương vị được mọi người vây quanh. Thời điểm rực rỡ nhất trong đời tôi có chẳng đi nữa cũng là lúc đậu đại học, bố mẹ tôi cũng làm theo phong tục tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ, tôi đi đến từng bàn mời rượu, các vị trưởng bối cứ khen ngợi tôi hết lời.

Cái viễn cảnh có thể so sánh được với ngày hôm đó chắc cũng chỉ là lúc đám cưới trong tương lai tôi đi mời rượu người ta thôi.

Tôi vốn là một kẻ tầm thường, chỉ có thể nắm lấy Thái Nhiên, dắt cậu ta ra rồi trao tận tay cho đạo diễn, nhà sản xuất phim thôi. Sau đó, ngoại trừ lòng biết ơn thì còn có cái gì để đòi hỏi Thái Nhiên – người đang đứng ở vị trí cao chót vót kia cúi đầu xuống nhìn tôi?

Tôi đặt ly rượu xuống, đi ra ngoài một chút cho khuây khỏa. Trong mấy cuốn tiểu thuyết tình yêu có rất nhiều cuộc gặp gỡ định mệnh xảy ra ở vườn hoa trong đêm vũ hội, tôi mặc dù đã là một người thanh niên lớn tuổi, bốn ba bên ngoài xã hội cũng khá lâu nhưng vẫn có quyền được mơ mộng nha.

Chỉ là ông trời vốn đã không hậu đãi tôi lại còn đối xử cực kì hà khắc.

Tôi bước xuống bậc thang, vừa bước được hai bước thì đột nhiên cảm thấy cả người thấp hủn đi. Một chiếc giày của tôi bị kẹt vào khe hở rồi.

Tôi vốn phải ngửa mặt lên trời mà hét lên, nhưng việc cấp bách phải làm ngay bây giờ là cứu vãn chiếc giày đắt tiền này của tôi.

Lúc tôi vừa khom người xuống thì một đôi bàn tay bỗng nhiên duỗi ra, cầm lấy gót giày của tôi, kéo mạnh. Lúc rút được chiếc giày ra thì đôi bàn tay kia buông thông xuống, người nọ cực kì lễ phép rút tay lại.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu. Là gương mặt ngàn năm không đổi của Trang Phác Viên, anh ta đang nhìn tôi cười yếu ớt.

“Ặc ...” tôi bỗng nhiên ngại ngùng, không biết nên nói như thế nào cho phải. Bỗng nhiên, tôi lại cảm thấy dưới chân mình trống rỗng, chiếc giày vừa được Trang Phác Viên lôi ra lại bị lọt vào cái khe hở chết tiệt đó.

Trang Phác Viên nhịn không được, phì cười.

20. Chương 20

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Tôi ngồi thưởng thức cafe, chẳng khác gì người tước mẫu đơn (1). Ở trường học, tôi toàn đến mấy quán ăn nhanh uống cafe hòa tan, mãi rồi cũng quen với phong cách Mỹ, vì dù có là lẩu Shabu đi nữa thì cũng cho vào miệng cả thôi. Sự khác biệt giữa các loại cafe đối với tôi mà nói chỉ có đáng hay không đáng.

(1) Người tước mẫu đơn : con trâu ăn đóa hoa mẫu đơn, có nghĩa là con trâu không biết thưởng thức vẻ đẹp của hoa mẫu đơn, đối với nó mẫu đơn quý giá cũng chỉ đơn thuần là một loại cỏ dại, ăn vào cho no bụng là được rồi.

Trang Phác Viên cực kì kiên nhẫn ngồi giải thích cho tôi nghe, anh ta lặng lẽ cùng tôi rời khỏi buổi tiệc đến một quán cafe tự phục vụ khá lịch sự và yên tĩnh, dọc đường đi cứ huyền thuyên mãi về cafe.

Bây giờ thì tôi cũng biết được không chỉ những người chăn nuôi du mục mà ngay cả những vị tu sĩ Ả rập cũng phát hiện ra thứ thực vật quý giá này. Còn biết thêm về cafe là được người Hà Lan truyền bá rộng rãi chứ không phải là người Ả rập, khu giao dịch cổ phiếu, tài chính Wall Street, các ngân hàng nổi tiếng ở New York đang bắt đầu hướng về các loại cafe. Kì quái là, chưa từng có một bài báo nào đề cập đến những vấn đề liên quan đến cafe thành thực được như Trang Phác Viên. Xem ra anh ta cũng có thể trở thành một ông chủ quán cafe không tồi đấy.

Anh ta nói với tôi: “Ở những quốc gia Trung Đông ngày xưa, giống như các nước trong truyện “Nghìn lẻ một đêm” đấy, cafe được coi như là có thể cứu rỗi linh hồn, xua tan đi phiền muộn”.

Vừa nói, vừa múc hai thìa bơ vào, làm cho nó nổi lên trên bề mặt của ly.

Đằng sau lớp cửa kính là những đốm lửa nhỏ phát ra từ chợ đêm, một mảng không gian ồn ào mà lại tràn đầy im ắng.

Trong quán phát ra một bài xưa rất phù hợp với không khí nơi đây, ngồi đối diện lại là một người đàn ông đẹp trai, tuấn tú, tác phong nhanh nhẹn. Tôi thả lỏng tâm tình của mình xuống, bắt đầu lăm nhăm mấy chuyện vớ vẩn.

“Lại nói, nơi này rất gần với khu nhà mới được xây dựng, hồi trước lúc tôi còn học trung học, chỗ đó chỉ là một mảnh đất vừa được khai phá thôi, chưa có nhà cửa gì đâu. Thế mà lúc tôi tốt nghiệp đại học trở về, thì nó đã trở thành một khu dân cư cao cấp”.

“Tôi nhớ chỗ đó lúc trước là trường nữ sinh”.

“Đó là trước giải phóng thôi”.

“À!”, Trang Phác Viên gật gật đầu: “Bà ngoại tôi nói bà từng đi học ở đó”.

“Nhà của anh lúc trước chắc cũng giàu lắm nhỉ?”, tôi hỏi.

“Kinh doanh muối, cô nói xem có giàu không?”, anh ta cười với tôi.

“Nhưng anh vẫn tự mình gây dựng sự nghiệp mà”.

Anh ta gõ gõ mấy ngón tay lên mặt bàn: “Ông ngoại tôi vào đêm trước giải phóng đã đem toàn bộ gia sản đổi thành vàng, mang theo vợ bé cùng đứa con trai chạy về phía Nam, để mặc vợ cả với mấy đứa con gái ở đại lục. Miệng thì hứa hẹn ngon ngọt lắm, nói là ông ta nhất định sẽ trở về đón mọi người đi, kết quả là bà ngoại tôi chờ cho đến lúc chết cũng không gặp lại được.”

Tôi có kinh nghiệm rồi, vừa nghe được cái khúc dạo đầu, là biết được ngay ở phía sau hẳn là cả một câu chuyện hay: “Vây cuối cùng mọi người có tìm được ông ta không?”.

“Cứ từ từ nghe tôi kể đã”, anh ta cứ như là những ông bố bà mẹ đang dỗ dành cho con mình ngủ: “Bà tôi dù sao cũng là người được ăn học đàng hoàng nên cũng tìm được một công việc giảng dạy, nuôi mẹ tôi khôn lớn, không ngờ không bao lâu sau, mẹ tôi cũng lấy phải một người đàn ông vô trách nhiệm, lúc tôi còn chưa được sinh ra, ông ta đã bỏ đi cùng con gái của một vị lãnh đạo trong đơn vị”.

“À, đàn bà con gái nhà anh số mệnh cũng không được tốt nhỉ”.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy, bởi vì hiện tượng này không phải là một hiện tượng cá biệt mà là phổ biến, nghe nói sau đó bà ngoại tôi cũng lấy một người đàn ông khác nhưng sau đó ông ta lại chết”.

Tôi cười gượng, không biết những lời này của anh ta là thật hay đùa cho vui đây, chỉ biết cười gượng.

“Tôi vốn phải học lên cấp 3, nhưng sau đó bà ngoại đột nhiên bị bệnh nên phải theo họ hàng vào thành phố làm bồi bàn ột quán cơm”.

Tôi ngạc nhiên cực độ. Tôi đang được nghe chuyện gì thế này? Người đàn ông Ô- man (2) ở trước mặt tôi đang ngồi uống cafe ở một quán cafe cao cấp nói ngày xưa anh ta vẫn hay quàng một cái khăn dính đầy dầu mỡ trên vai, chân mang một đôi dép lê tất tả chạy đi làm bồi bàn? Chuyện của anh ta so với những bộ phim mà Thái Nhiên đóng còn li kì, hấp dẫn hơn. Giống như những thứ được miêu tả trên TV, đầu tiên mở ra là một cảnh sắc tươi đẹp, nhưng mở ra dần dần mới biết là những việc phải trải qua rất khó khăn.

(2) : Người Oman ai ai cũng mặc quần áo truyền thống, đi xe đẹp và rất đắt tiền. Vào những quán bar, quán ăn cao cấp.

Tôi lấp bắp nói: “Tôi ... Tôi còn tưởng anh đi du học về”.

Nếu anh ta không gạt tôi, thì hẳn là gạt phóng viên rồi.

“Đó là chuyện sau này”, Trang Phác Viên nói băng quơ.

“Sau đó thì sao?”, tôi hỏi.

Ánh mắt của anh ta chợt lóe lên.

“Tiệm cơm đó thực ra là của một trường đại học mở ra cho khách nước ngoài nhưng đến cuối tuần sẽ có một số ít sinh viên đến đó ăn để cải thiện thôi. Cuộc sống lúc đó không thể như bây giờ, có khả năng ăn cơm quán thì chắc chắn gia đình người đó có điều kiện”.

Tôi nghe ra một chút manh mối: “Anh đã gặp ai?”.

Anh ta nở nụ cười, giống như là một giáo viên bình thường nghe được câu trả lời của học sinh.

“Lúc đó, cứ cách hai tuần là sẽ có một nữ sinh đến tiệm ăn cơm. Mọi người nói cô ấy là cháu gái của Mỗ tướng quân”.

“Cô ấy nhất định rất đẹp”, giờ phút này tôi cực kì hưng phấn giống như một cô nữ sinh vừa đậu vào trung học.

Trang Phác Viên ngửa đầu cười: “Trong mắt tôi, đương nhiên cô ấy là người đẹp nhất. Mái tóc buộc đuôi ngựa, mặc chiếc áo sơ – mi trắng, quần tây, dáng vẻ thông minh, nhanh nhẹn, hoạt bát. Ánh mắt của cô ấy sáng ngời, tràn ngập sự tự tin và hy vọng. Nụ cười trong sáng, ngọt ngào. Đối đãi với bọn người dưới như chúng tôi rất tử tế, nhã nhặn, không kiêu căng một chút nào”.

“Trang tiên sinh, lẽ ra, thời kì đó con người đã không còn sự phân biệt cao thấp”.

Trang Phác Viên nói: “Đúng vậy, nhưng tôi yêu cô ấy, ngưỡng mộ cô ấy, trước mặt cô ấy tôi tự thấy mình nhỏ bé lại ba phần”.

Cho nên những người đàn ông nước ngoài khi cầu hôn việc đầu tiên phải làm là quỳ gối xuống, thông qua việc hạ thấp độ cao của mình để biểu đạt sự tôn kính phụ nữ của họ.

“Vì quán cơm tôi làm việc là dành cho người nước ngoài nên ngoài cơm Âu còn phục vụ cả trà bánh của nước ngoài, cô ấy cứ đến giờ sẽ gọi một ly cafe của Vienna”.

Kỳ thật tôi cũng đoán được bảy tám phần.

“Ánh mặt trời vào buổi chiều tà, cô ấy ngồi bên cửa sổ, lật vài trang sách, uống một ngụm cafe, có đôi khi bơ đĩnh bên miệng, tôi nhìn thấy, trong lòng trỗi dậy một loại cảm xúc mãnh liệt muốn chạy lại lau giúp”.

Anh ta thở dài còn tôi lại nở một nụ cười.

Tôi dám khẳng định bọn họ vẫn chưa đến được với nhau. Không những thế, nhất định cô ấy còn không biết được tên của anh ta, trong trí nhớ và cả trong cuộc sống của cô ấy hoàn toàn không xuất hiện một người nào có cái tên là Trang Phác Viên.

Tôi hỏi: “Nội dung những cuộc nói chuyện giữa anh và cô ấy cho đến bây giờ cũng chỉ giới hạn trong khuôn khổ giữa một khách hàng và người phục vụ?”.

“Không”, Trang Phác Viên cười tươi hơn: “Có thứ từ trong sách của cô ấy rơi ra, tôi đã nhặt giúp. Tôi lấy hết dũng khí ra nói với cô ấy, tôi tự học ngoại ngữ, cũng đã từng xem qua quyển sách này và rất thích nữ nhân vật chính”.

“Cô ấy trả lời như thế nào?”, tôi khá tò mò.

Trang Phác Viên nhìn tôi cười: “Cô ấy nở nụ cười nhẹ, biết cô ấy nói gì không? “Còn tôi lại rất thích nhân vật nam chính. Hy vọng anh ấy có thể nắm lấy tay tôi, đưa tôi đi đến chân trời góc biển”.”

“Lời này ...”, sao tôi nghe quen vậy nhỉ?

“Tôi nỗ lực vươn lên, tự mình gây dựng sự nghiệp, làm mọi cách để bản thân mình có thể trở thành một người đàn ông đáng tin cậy, phụ nữ có thể yên tâm giao phó cuộc đời họ cho tôi”

Tôi ngồi im lặng, nhìn thấy ánh mắt của Trang Phác Viên đang lóe lên một vầng hào quang rực rỡ. Dần dần, giống như tôi có thể nhìn thấy một buổi trưa sau giờ Ngọ của mười năm trước, một nữ sinh viên xinh đẹp tựa như một con thiên nga trắng đang mỉm cười đáp lại câu nói của một anh bồi bàn. Những lời nói đó đã làm thay đổi cuộc đời của anh ta.

“Đó là ... Cuốn sách gì vậy?”.

“Cuốn theo chiều gió”.

Tôi mỉm cười, thời còn học trung học đó là cuốn sách tôi thích nhất.

Trang Phác Viên xoay người, rót thêm cafe vào ly của tôi, những động tác liên tiếp đó xua tan đi cái không khí buồn bã của những hoài niệm xưa cũ.

“Cô ấy giờ ra sao?”, tôi hỏi.

“Ly hôn rồi lại tái giá, đang định cư ở Mỹ, đã là một bà mẹ của hai đứa con, chồng làm giảng viên đại học, cuộc sống cũng bình thường”.

Có thể thấy được lý tưởng cùng cuộc sống hiện tại có một sự chênh lệch không hề nhỏ.

“Chung quy đó cũng chỉ là những hoài niệm không thể nào quên được”.

“Những điều tốt đẹp chỉ để nhớ lại thôi”, anh ta cười.

“Nhiều năm như vậy, lý tưởng của anh có đạt được không?”.

“Cũng không tồi”, anh ta nhấp một ngụm: “Nửa đường thì kết hôn với con gái ông chủ. Sau đó tôi sống ở Đài Loan gặp được đứa cháu hai đời của người ông ngoại lừa đảo kia, nhớ lại lúc ở Trung Quốc có để lại một vài thứ. Đi kiện cáo mấy lần, cuối cùng tôi cũng được thừa hưởng số tài sản kia. Sau đó lại dấn thân vào tiền bạc, mãi không dứt ra được”.

“Có được tất có mất”.

Anh ta cười: “Cô nói chuyện y như bà ngoại tôi vậy. Tiếc là bà đã mất rồi, nếu không hai người nhất định rất hợp ý nhau”.

Tôi ngưng ngưng: “Đúng rồi, sao tôi chưa từng gặp qua mẹ anh”.

Anh ta nói: “Bà ấy mất lúc sinh tôi ra, vì khó sinh đấy mà”.

Tôi vội nói xin lỗi.

Anh ta lại gõ gõ tay lên mặt bàn, lúc muốn tuyên bố chuyện gì hệ trọng anh ta vẫn thường có thói quen làm động tác này. Anh ta nói: “Thực ra hôm nay là ngày giỗ của bà ấy, tròn bốn mươi năm”.

Tôi giật mình, giờ tách cà phê lên: “Hy vọng vẫn còn kịp, chúc mừng sinh nhật anh”.

Uống xong, anh ta đưa tôi về. Lúc ở trên đường, tôi có gọi điện cho Thái Nhiên, cậu ta gác máy không nghe, tôi mắng thầm trong lòng.

Trang Phác Viên thăm dò ý tứ, hỏi tôi: “Xe đến đây rồi dừng ở đâu được?”.

Tôi nói: “Có thể dừng ở trước cửa khu”.

“An toàn không?”.

“Khu này an ninh tốt lắm. Yên tâm”.

Anh ta liền cho xe dừng ở trước cổng lớn.

Tôi quay sang giải thích với anh ta: “Vốn nên mời anh lên nhà ngồi chơi, nhưng mà đã trễ thế này rồi, sợ quấy rầy anh nghỉ ngơi. Rất hy vọng lần sau có thể được đón anh đến chơi”.

Trang Phác Viên cười cười: “Kéo khăn quàng cổ cho kín vào, nhiệt độ giảm xuống rồi đấy”.

Giống như một người anh trai tốt bụng.

Đợi xe của anh ta rời đi rồi, tôi bước qua cánh cổng của khu nhà men theo con đường dốc chập rải đi. Giờ cũng đã gần nửa đêm rồi, bên ngoài lạnh như ngăn đá của tủ lạnh, gió cứ gào thét bên tai tôi, đêm nay tuyết có thể rơi không nhỉ?

Tôi run rẩy bước từng bước một. Đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy, phía đèn đường bên kia là thân hình cao lớn của một người.

Còn có thể là ai?

Tôi vội vàng chạy tới, sờ sờ tay cậu ta, lạnh cóng hết cả rồi, nhìn không được mắt: “Cậu là con chim cánh cụt tiến hóa à? Trời lạnh như vậy lại đứng đây nhìn ngó xung quanh, cậu khỏe lắm à? Định học theo bộ đội biên phòng đứng canh gác biên cương, giữ gìn bờ cõi cho tổ quốc à? Minh đồng da sắt chắc!”.

Cậu ta bình tĩnh nhìn tôi trong vòng ba giây, bỗng nhiên vùng tay ra, chọc vào bên trong cổ áo tôi.

“Thái Nhiên, cậu bị bệnh rồi”, tôi nắm lấy túi xách đánh cậu ta.

“Cái gì vậy! Trong cái thời tiết lạnh giá như vậy, em giống như một con chó nhỏ đứng dưới ánh đèn đường chờ chủ về nhà, chị đã không cảm động đến rơi nước mắt thì thôi lại còn đâm đá em túi bụi là sao”.

“Chờ tôi?”, tôi trừng mắt nhìn cậu ta: “Lúc này cậu đứng đó xiêu xiêu vẹo vẹo, tay rút túi quần, giống như mấy tên trai bao chuyên bán rẻ tiếng cười. Tôi cũng có nuôi chó rồi, nếu lúc này nó mà gặp tôi sẽ mừng rỡ vẫy vẫy cái đuôi, còn cậu lại động tay động chân như thế là có ý gì?”.

Thái Nhiên cười hì hì dựa sát vào người tôi, cậu ta cao to như thế, lại là con trai, nặng quá tôi đỡ không nổi.

Tôi cau mày nói: “Quá nửa đêm rồi, đừng có làm loạn. Vào nhà đi, ngoài này lạnh chết đi được”.

“Không cần!” , cậu ta bỗng dưng nổi tính trẻ con mà đã lâu rồi cũng chưa giỡn với tôi như thế: “Em sớm rồi khỏi chỗ đó, chờ chị đến nửa đêm, bây giờ vừa đói lại vừa lạnh, chị phải phụ trách vấn đề cơm áo cho em”.

“Trong buổi tiệc cậu không ăn gì à?”, mẹ ơi, một bàn tiệc buffet sa hoa, thịnh soạn như thế, không mong cậu ta có thể gói lại đem về nhưng ít nhất cũng phải biết đường lấp cho đầy cái bụng chứ.

“Em theo đạo diễn với nhà sản xuất phim đi tới đi lui, cầm mỗi một ly rượu từ đầu buổi cho đến cuối buổi cho nó sang vậy thôi chứ nửa con tôm em cũng chưa được ăn nữa là”.

Cậu ta phân trần xong liền giơ tay túm lấy tôi, ôm tôi đi theo con ngõ nhỏ ra khỏi khu nhà. Vừa lạnh lại vừa mệt, tôi chỉ hận bản thân mình không đủ tuổi, nhịp tim với huyết áp đều bình thường, không thể trúng gió rồi ngã xuống đất giả vờ ngất xỉu.

Trong con ngõ nhỏ đó vẫn còn một quán mì chưa đóng cửa, chúng tôi chắc là những vị khách cuối cùng trong ngày. Ông chủ quán này biết chúng tôi, thuận miệng hỏi: “Hai tô hoành thánh sa tế à?”.

Nói cho cùng, một tô hoành thánh nóng vào bụng, dạ dày được sưởi ấm cũng dần dần lan tỏa đến các bộ phận trên cơ thể, cả người có một loại xúc động đến nói không nên lời. Tôi thoải mái ợ một tiếng.

Thái Nhiên hỏi tôi: “Mộc Liên, Tết năm nay cho em nghỉ dài ngày được không? Em muốn đưa mẹ đi đây đó một chút”.

Tôi cũng không tính toán gì, gật gật đầu: “Cũng tốt, cho cậu về nhà làm đứa con trai hiếu thảo đi”.

“Chị không đi với em sao?”.

Tôi cười nhạt: “Tôi cũng còn có bố mẹ cần phải phụng dưỡng. Dạo này bố tôi hay than thở nói chỗ này không thoải mái, chỗ kia đau nhức. Tranh thủ mấy ngày rảnh rỗi, muốn đưa ông ấy đi kiểm tra tổng quát”.

“Em sẽ nhớ viết thư về cho chị”.

“Chăm sóc mẹ cậu mới là việc quan trọng”.

“Trong khoảng thời gian đó nhờ chị để mắt đến hai đứa em của em, bọn nó sẽ trông coi quán”.

“Yên tâm, tôi sẽ thường xuyên đến quán trông coi hộ”.

“Cứ đến đúng giờ là phải kiểm kê lại thư từ của em”.

“Biết rồi”.

“Chậu hoa trong phòng em sẽ chuyển sang cho chị chăm sóc, em sợ hai đứa em mải chơi nên quên không tưới nước, nó sẽ chết”.

“Không thành vấn đề”.

“Còn có ...”.

“Thái Nhiên! Rốt cuộc là cậu đi du lịch hay là chuyển nhà”, tôi đập bàn giận dữ nói.

Cậu ta cuối cùng cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Ông chủ quay sang nói: “Hai vị, đã đến giờ đóng cửa”.

Thái Nhiên đột nhiên hỏi: “Quán còn khoai nướng không?”.

“Chỉ còn một củ cuối cùng nhưng vẫn còn nóng hổi”.

Tôi kéo kéo Thái Nhiên: “Ăn chưa no sao không nói sớm để tôi về nhà nấu một ít cho cậu”.

“Tự nhiên muốn ăn khoai lang thôi”, cậu ta xoay sang nói: “Còn nhớ lúc trước có một lần, đã nửa đêm rồi mà hai chúng ta vẫn ngồi ngoài đường ăn khoai lang nướng”.

Sao lại không nhớ chứ. Hôm đó tôi theo cậu ta đi chụp hình quảng cáo đến tận khuya, cơm vẫn chưa ăn, vừa lạnh vừa đói, mấy quán ven đường đều đóng cửa hết. Chúng tôi vật vờ ở trên đường một lúc lâu, bỗng nhiên gặp một ông cụ đẩy một chiếc xe đi bán khoai lang, vội vàng chạy đến, mua củ khoai lang cuối cùng của ông ấy, chia nhau mà ăn, hương vị ngọt ngào lúc đó, đến giờ tôi vẫn không thể nào quên được.

Thái Nhiên đem củ khoai lang nóng hổi nhét vào tay tôi: “Ăn đi”.

Tôi cắn một miếng to, lần thứ hai trong ngày tôi bị bỏng lại không đành lòng nhổ ra, đành phải lấy tay che miệng thổi thổi miếng khoai, mới thoải mái được chút.

Thái Nhiên mỉm cười, một tay kéo cả tôi lẫn củ khoai lang đi về.

“Giờ em mới nhớ đến một việc, ông lão bán khoai ngày hôm đó thần bí gì đâu. Một người già như thế, sao lại đi bán khoai lang vào một đêm đông lạnh lẽo như thế nhỉ?”.

“Phải không?”, tôi cười: “Hôm đó sao cậu không để ý xem dưới chân ông ấy có bóng không?”.

Thái Nhiên làm bộ giật mình: “A, chị nhắc em mới nhớ. Lúc đó em cảm thấy hình bóng của ông ấy rất mờ ảo”.

“Bớt dọa người đi, có thể là do ông ấy luyện một loại tuyệt thế khinh công”.

“Là cái gì nhỉ? Lãng ba vi bộ (3) hay là đi trên mặt nước?”

(3) Lãng Ba Vi Bộ được gần biết đến nhiều nhất qua tác phẩm “Thiên Long Bát Bộ”. Lãng Ba Vi Bộ của Đoàn Dự là thuật khinh công chạy “lãng quăng” theo hình zic-zac để vừa né tránh mọi ám toán bằng cung tên, ám khí, lại vừa đạt độ nhanh khó ai đuổi kịp.

“Nói bậy bạ cái gì đấy”, tôi cười đập vào người cậu ta một cái.

Cậu ta né được một đòn đó của tôi: “A, chiêu vừa rồi của chị có phải là chiêu kháng long hữu hối (4) trong truyền thuyết?”

(4) : Kháng long hữu hối, một chiêu thức trong Hàng long thập bát chương, có nghĩa: “Rồng bay cao quá ắt sẽ hối hận”. Hào dương ở ngôi cao nhất của quả thuần dương, như để tâm chìm đắm vào chỗ lưu đãng, hư huyền xa rời mất cội nhân sinh, ắt sẽ hối hận. Dùng kháng long hữu hối phải có phát có thu, lực đánh ra 10 phần, lưu lại 20 phần, có phát có thu

Tôi cười to, bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó rớt trên mặt.

“Tuyết rơi!”

“Hèn chi lạnh muốn chết”.

“Chúng ta về nhà nhanh đi”, cậu ta kéo tay tôi, chạy về hướng nhà.

Lời tác giả : “Nghĩ cứ tốt đẹp như vậy là kết thúc hả? Quên đi. Cười

Không có khả năng đó đâu. Tiểu tử Thái Nhiên kia, cậu cứ một đường mà tiến tới rất thuận lợi nhưng mà về sau tôi sẽ từ từ tra tấn cậu.

Đi ngang qua phải nhìn vào. Đi ngang qua phải bình luận. Đi ngang qua phải có hoa tươi tặng kèm tiếng vỗ tay, Đi ngủ đây!!!”

21. Chương 21

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Một đêm nọ bố tôi bỗng nhiên đau bụng dữ dội, phải nhập viện kiểm tra, mới phát hiện ra là bệnh ung thư gan lại tái phát, đã đến giai đoạn cuối rồi.

Tôi chết điếng người, ngồi phịch xuống đất, hai tay túm chặt cái ví da, miếng kim loại dính trên đó đâm vào thịt mà cũng không hề hay biết. Tôi không thể nào tin được, rõ ràng là lần trước đã kéo ông ấy trở về được từ cái chết, sao bây giờ tử thần lại muốn quay lại đòi mạng sống của ông? Không thể nào tin được, chỉ một khối u mơ hồ nào đó mà cũng có thể gây chết người.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tôi giống như trở lại là một đứa trẻ ba tuổi, làm chuyện gì đó sai mà không biết nói sao với người lớn. Một mình đứng trong nhà, khóc lóc như mưa.

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng bố, mẹ sẽ sống đến bảy mươi, tám mươi tuổi, nhìn thấy cảnh tôi kết hôn, sinh con đẻ cái rồi mới nhắm mắt xuôi tay.

Bác sĩ đã quen với loại tình huống này rồi, vỗ vỗ vai an ủi tôi: “Sau này sẽ còn vất vả nhiều nữa, cho nên phải lấy lại tinh thần ngay từ bây giờ đi”.

Không thể cứ đau khổ mãi như vậy được tôi bèn đứng dậy đi ra ngoài. Hít một hơi thật sâu, đem nước mắt nuốt ngược vào trong lòng.

Nhưng mà vừa ra ngoài, thấy gương mặt khảm trương, lo lắng của mẹ tôi, lớp mặt nạ mạnh mẽ đó bỗng dưng vỡ vụn.

Mẹ tôi hiểu ra ngay, nắm lấy tay tôi hỏi: “Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?”.

Tôi chỉ biết an ủi bà: “Không sao đâu, còn có con mà. Con sẽ lo liệu được”.

Bố tôi nhập viện ngay lập tức để điều trị. Chúng tôi không nói với ông ấy tình hình thực tế, nhưng tôi nghĩ bố tôi cũng đã đoán được tám phần., nếu không với cái tính sợ thầy thuốc với hay giấu bệnh của mình ông ấy sẽ nhất quyết không chịu nằm viện đâu.

Tôi đến ngân hàng, rút toàn bộ tiền tiết kiệm ra, chuyển bố tôi đến phòng điều trị tư nhân. Mấy năm nay đi theo Thái Nhiên, tôi cũng thành một tiểu phú bà. Nhưng cái chúng tôi thiếu bây giờ không phải tiền mà là sức khỏe.

Bố tôi làm xong hóa trị, đi ra ngoài, gương mặt trắng bệch. Tôi dìu bố trở về, ông ấy nôn lên người tôi. Y tá cùng mẹ tôi vội vàng đỡ ông ấy về phòng bệnh. Lúc tôi lau chùi sạch sẽ rồi trở về thì bố đã ngủ rồi.

Người ta gắn một cái ống dẫn trên tay bố tôi để chuyển nước, ông nằm đó yên lặng ngủ, gương mặt không một chút biểu cảm. Tôi bỗng nhiên buồn bã vô cùng. Nhìn người thân của mình phải chờ chết, cảm giác đó đau đớn đến nhường nào.

Trước kia Thái Tu Viên cũng đã mất vì căn bệnh này. Khi ấy Thái Nhiên vẫn còn là một đứa trẻ, nhìn thấy bố mình nằm ở trên giường cứ từ từ mà chết đi, thì còn đau khổ đến mức nào nhỉ?

Đột nhiên tôi muốn tìm cậu ta, hỏi một chút. Hỏi cậu ta lúc trước có bàng hoàng giống tôi bây giờ không? Có nôn nóng như vậy không? Hỏi cậu ta khi đó có ngồi khóc một mình không?

Tôi đương nhiên là phải chuyển về nhà ở để còn sắp xếp mọi chuyện, mẹ tôi chỉ cần nấu ăn thôi là tốt rồi. Nhưng lúc nào bà ấy cũng khóc, tôi không ngừng khuyên nhủ bà ấy đến mức miệng lưỡi đều khô cạn cả. Bố tôi lại rất trầm mặc, nếu không nói chuyện với ông ấy thì cũng chẳng buồn mở miệng.

Dưới lầu của phòng bố tôi nằm có trồng một cây hoa mai vàng đang nở hoa, cả cái cây được bao trùm bởi một màu vàng nhạt, hương thơm man mác nơi đầu mũi. Bố tôi đứng dưới gốc cây, ngắm nhìn nó một hồi lâu.

Tôi nói: “Hay là mình chiết một cành mang vào cắm đi”.

Bố tôi khoát tay nói: “Bố chỉ nghĩ, năm đó lúc con mới sinh, gốc cây này vẫn còn chưa cao đến đầu người. Năm đó tuyết lớn, chỉ chút nữa thôi là nó đã bị chết cọng”.

Bệnh tật làm cho bố tôi chỉ nghĩ đến những ngày cuối cùng.

Tôi đứng cạnh bố, nhìn mái tóc hoa râm của ông, tim đau như bị dao cắt. Bố tôi vất vả cả đời như vậy, vừa mới hưởng được chút hạnh phúc đã sắp phải đi rồi. Tôi kìm lòng không đậu, dựa sát vào bố tôi, ôm ông ấy từ phía sau, vùi đầu dựa vào vai ông. Mỗi khi tôi làm như vậy, dù xin xỏ bất cứ điều gì bố tôi cũng đều đồng ý.

“Bố”, tôi nói: “Chúng ta vào nhà đi, con nhuộm tóc cho bố”.

Bố tôi cười: “Lúc trước chẳng phải con thích nhổ tóc bạc cho bố sao? Càng nhiều thì càng tốt, sau đó còn hỏi, có phải là đến khi tóc bố bạc hết rồi thì sẽ chết không?”.

Tôi xấu hổ, vội vàng nói: “Là con ngu ngốc, nói không biết nghĩ”.

Mẹ tôi nhô người ra từ trên lầu gọi xuống: “Trời lạnh rồi đấy, nói cái gì thì vào nhà nói không được à?”.

Tôi vội đỡ bố vào nhà.

Buổi chiều tôi bớt chút thời gian về nhà trọ của mình. Đi mấy ngày về mới phát hiện ra là

có một ô cửa sổ không đóng. Tuyết bay vào nhà, có mấy vệt ô đọng lại trên tường. Chậu lan bên song cửa cũng bị đông đến gần chết rồi. Tôi ngơ ngác đứng giữa phòng khách, trước mắt là một mảnh thê lương.

Điện thoại có hai tin nhắn, đều là của Thái Nhiên, nói cậu ta gọi số di động của tôi mà tôi lại không nghe máy, trong nhà lại không có ai. Cậu ta có chút mất hứng nói: “Trời lạnh như vậy, chị đi đâu đó?”.

Tôi không trả lời, hồi phục lại hộp thoại ghi âm, lần sau cậu ta gọi đến sẽ biết tôi về nhà rồi. Tôi không vội nói về bệnh tình của bố mình, cậu ta cũng không giúp được gì mà lại có thêm một người lo lắng.

Đêm giao thừa, tôi cùng mẹ làm một mâm cơm thật thịnh soạn. Trong TV hình ảnh vô cùng vui vẻ, mấy đứa trẻ ở ngoài sân đốt pháo. Một nhà ba người chúng tôi, quây quần bên nhau ăn uống vui vẻ.

Tôi đem bình rượu quý lâu năm của bố ra. Hồi trước tôi với mẹ cứ bắt ông ấy phải kiêng rượu, nói thứ này không tốt cho sức khỏe. Kết quả là bố tôi kiêng thật, nhưng giờ ông ấy bị bệnh rồi, muốn phòng bệnh cũng phòng không được nữa. Cho nên bây giờ, còn chần chừ gì nữa, sáng nay có rượu thì sáng nay uống thôi.

Tôi cũng tự rót mình một ly, uống một ngụm lớn. Cảm giác nóng như lửa đốt truyền từ yết hầu xuống dạ dày, một luồng hơi mạnh mẽ ộc ra, tôi sặc, ho khan, rồi cảm giác được sau đó cơ thể rất thoải mái.

Bố tôi cười: “Mới lúc trước thấy bố uống rượu là đã nói rồi, bố lấy chiếc đĩa chấm một chút cho con thử. Cay lắm hay sao mà con cứ oa oa kêu mãi”.

Nhà hàng xóm đối diện chúng tôi bắn pháo hoa, tiếng pháo nổ bao trùm lên tất cả. Tôi đành hắng: “Bố, con có vật muốn tặng bố”.

Nói xong, lấy chiếc khăn quàng cổ trên tay quàng lên người bố. Sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán của ông ấy. Bây giờ người của ông ấy lúc nào cũng tràn ngập mùi thuốc, nó dần thay thế mùi hương quen thuộc ngày xưa.

Bố tôi vuốt ve chiếc khăn quàng cổ, chờ đợt pháo hoa đó chấm dứt, nói với tôi: “Thực ra, bố muốn trông thấy cảnh con được mặc váy cưới nhất”.

Mẹ tôi nhanh chóng quay mặt đi. Tôi im lặng một lúc.

Bố tôi còn nói: “Không phải bố muốn thúc giục con, nhưng mà con nên thật sự suy nghĩ đến vấn đề này. Đến bây giờ mà con vẫn chưa có người yêu thương mình”.

“Sao lại không có? Chẳng phải con đã có bố mẹ rồi còn gì?”, tôi nói.

Bố kéo tay tôi lại, nói: “Bố muốn nhìn thấy con có chốn đi chốn về, lúc đó mới ...”.

Lúc đó mới có thể yên tâm mà nhắm mắt...

Trong khoảnh khắc đó, tôi suýt chút nữa là đã không cảm được nước mắt. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, xóa bỏ cái tình cảnh xấu hổ lúc này.

Là Thái Nhiên gọi về từ nước ngoài. Hình như cậu ta đang ở bên ngoài nên khá khó nghe.

Cậu ta vui vẻ nói: “Chúc mừng năm mới! Năm mới phát tài! Vạn sự như ý!”.

Vạn sự như ý được mới lạ đấy. Tôi nói với cậu ta: “Cậu cũng thế nhé! Đi chơi vui không?”

“Mẹ em vui lắm. Dọc đường đi ai cũng nghĩ bà ấy là chị em”.

Tôi có thể tưởng tượng được cái cảnh cậu ta mặc bộ quần áo rộng thùng thình của người dân bản xứ, nhún nhảy bước đi trước mấy gánh hàng rong, mấy cô gái bên cạnh ngại ngùng muốn gọi lại mà không dám.

Điện thoại rất nhanh được chuyển sang cho chị Tú, chị ấy ở đầu dây bên kia nói: “Mộc Liên, cho chị gửi lời hỏi thăm đến bố mẹ em”.

Tôi dè dặt nói: “Mọi người vẫn khỏe”.

“Sao giọng nói ỉu xìu vậy em?”.

“Không phải, là tiếng pháo hoa bên ngoài to quá”.

Điện thoại lại được chuyển sang cho Thái Nhiên: “Em mua cho chị mấy thứ quà thủ công mỹ nghệ đẹp lắm, chắc chắn chị sẽ rất thích”.

Tôi không còn lòng dạ nào đùa giỡn với cậu ta, chỉ đơn giản nhắc nhở: “Sắp đến lúc “Pháo hoa” công chiếu rồi, cậu sắp xếp trở về đi, biết không?”.

“Sang năm mới mà còn nói chuyện công việc”, cậu ta cười khẽ.

Lúc này bố mẹ tôi đã ra ban công ngắm pháo hoa, tôi thở phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng dịu đi chút ít, giống như là giận dỗi nói: “Mấy ngày nay tôi mệt muốn chết”.

“Đừng nói là chị gầy đi rồi nhé? Chị không thể gầy lại được đâu. Nếu không sẽ chẳng bằng được ai đâu. Tết rồi, ăn nhiều một chút. Dù sao cũng không phải ra đường, không ai nhìn thấy đâu mà sợ”.

Thái Nhiên cúi đầu, giọng nói tràn ngập vui sướng hoàn toàn đối lập với âm thanh u ám, bị dồn nén đến mức trầm xuống của tôi. Người con trai này, chỉ vì vậy mà cậu ta có thể hấp dẫn tôi, cậu ta mang đến cho tôi cảm giác thoải mái, vui vẻ, lạc quan để nhìn về phía

trước. Nhìn thấy Thái Nhiên, ngược lên nhìn cậu ta, tất cả những cảm giác không thoải mái đều có thể biến mất.

Tôi ngồi tựa vào ghế sofa nở nụ cười: “Tôi toàn thân đều đau nhức. Đúng rồi, dầu dưỡng tóc của Thái Lan cũng không tệ, cậu mang về cho tôi một lọ đi”.

“Mẹ em chọn cho chị một chiếc vòng tay rồi, là ngọc Myanmar đó!”.

“Cái đó đắt lắm”, tôi ngưng ngừng nói.

“Mộc Liên”, Thái Nhiên nói với tôi: “Chúc mừng năm mới!”.

“Cậu đã nói rồi mà”, tôi nói: “Sao vậy?”.

“Không có gì. Chỉ là vào ngày Tết tự nhiên rất nhớ chị”.

Tôi nghe những lời nói đó, cực kì vui vẻ, chỉ cảm thấy nỗi buồn trong lòng dường như đã tiêu tan trong nháy mắt. Tiếng pháo hoa ồn ào bên tai bỗng nhiên biến mất, tôi có thể nghe rõ được giọng nói nhẹ nhàng của mình: “Chắc cậu cũng rất nhớ người thân của mình”.

Cậu ta hiểu được ý tứ của tôi, im lặng một lúc, nói: “Ông ấy bị bệnh vào trước đêm giao thừa, lúc đó nhà em thực sự rất tưng quăn, bữa ăn đón năm mới đơn giản chỉ là một nồi lẩu”.

“Có hơi nóng cũng rất tốt”.

“Bây giờ em đã có thể đưa mẹ em quán ăn bữa cơm tối với những món ăn Trung Quốc cao cấp nhất, quản lí thấy em có khi còn chạy lại xin chữ kí”.

“Tôi lại khơi gợi ra những kỉ niệm buồn của cậu rồi”.

“Chỉ là em hơi xúc động thôi. Đi xa như thế cũng không hy vọng là có người sẽ nhận ra em”.

“Bây giờ cậu cũng rất nổi tiếng mà”.

“Chỉ là rất nhớ chị”.

“Tôi lúc nào mà không thể cùng cậu chia sẻ niềm vui lúc thành công?”, tôi nói: “Nhớ kĩ, bộ phim “Pháo hoa” sắp sửa công chiếu, cậu có thể trực tiếp bay đến gặp Trương Mạn Quân”.

Cậu ta đồng ý, sau đó nói tôi bảo trọng rồi gác máy.

Mùng ba, Thái Bình với Thái An đến nhà tôi chúc Tết. Hai người này mặc chiếc áo khoác

bông kiêu xua, tay mang một túi lớn miệng lưới ngọt ngào vô cùng, những câu chúc Tết hay đều bị bọn họ nói hết.

Thái An tùy tiện nhìn, hỏi: “Bác Mộc sắc mặt không được tốt cho lắm, có phải là cảm thấy không được thoải mái không?”.

Tôi nhất thời sững người. Không ngờ bố tôi lại cười ha ha nói: “Tết mà, chỉ là uống nhiều hơn bình thường chút thôi”.

Chờ bọn họ đi rồi, bố quay sang hỏi tôi: “Sắc mặt bố không được tốt thật à?”.

“Thằng nhóc Thái An kia nói hươu nói vượn”, tôi chỉ tay lên trời thề: “Sắc mặt của bố rất bình thường”.

Tôi giải thích cho bố, nói bố nhìn vẫn khỏe lắm, bố tôi lại không tin.

22. Chương 22

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Mùng 6 tết năm đó, mẹ tôi đi mua thức ăn về, đặt một bài báo mở sẵn ra trước mặt tôi. Một dòng tiêu đề màu vàng nổi bật, viết “Thái Nhiên lén lút du lịch cùng người lạ”. Trên tấm ảnh, đúng là hình ảnh Thái Nhiên đang nắm tay một người phụ nữ trung niên bước ra từ khách sạn, nhìn kĩ lại, rõ ràng là mẹ của cậu ta.

Tôi giật lấy tờ báo, cười ha hả, mấy cái tờ báo nhỏ này muốn lôi kéo người đọc nên chuyện gì cũng có thể viết ra được. Chị Tú đạo này có mập lên một chút, nhuộm tóc, dáng người thon thả, nhìn giống như một người phụ nữ trung niên giàu có chứ không phải là một người mẹ đã có con lớn đến như vậy. Tôi đoán chị ấy mà nhìn thấy bài báo này chắc chắn là vui đến cả nửa ngày.

Tôi đem tin đó nói với bố, bố nghe xong cũng cười, quay sang nói với mẹ tôi: “Xem kìa, người ta là mẹ đi chung với con mà còn có thể bị hiểu nhầm là bạn gái đấy”.

Mẹ tôi lập tức phản bác lại: “Tôi không còn là một cô gái trẻ tuổi, ông cũng chẳng còn là một chàng trai khỏe mạnh, chúng ta đã cùng nhau bước qua nửa đời người rồi, phải chấp nhận sự thật thôi!”.

“Nhanh thật!”, bố tôi nói: “Nhớ ngày xưa lúc Mộc Liên vừa từ bệnh viện về, cái mặt cũng chỉ lớn hơn quả lê được một chút, cứ đứng nửa đêm là lại khóc, lúc đó chúng ta lúng túng cứ hết cho nó bú là lại xi cho nó tiểu”.

Mẹ tôi cười: “Con bé từ nhỏ đã độc lập. Con nhà người ta ngày đầu tiên đi nhà trẻ đứa nào cũng khóc, chỉ mỗi mình nó chơi vui đến mức không thèm về nhà”.

“Còn có, lúc về thăm ông bà nội, nó ôm mấy con vịt nhỏ của ông bà ra nghịch, chết mất mấy con”.

Tôi đỏ mặt hỏi: “Con sao có thể tàn nhẫn được như vậy chứ”.

“Con là cực kì bá đạo luôn đấy. Lúc đến nhà chú tư chơi, thấy anh họ đang chơi con quay, liền chạy lại xin chơi cùng. Anh họ không cho, con đá người ta một phát xuống ao. Làm cho con người ta bị cảm, sốt 39 độ đấy, người lớn chúng ta phải giải thích hết lời”.

Tôi che miệng cười: “Thì ra cái chiêu uyên ương thoái vô địch kia là do con phát minh ra. Lý Tiểu Long phải trả tiền bản quyền cho con”.

Ngày kia tôi mới liên lạc với tòa soạn báo, làm sáng tỏ cái tin tức kia. Ngày tiếp theo báo chí đưa tin, Thái Nhiên lại chuyển mình biến thành một người con hiếu thảo. Trong cái thế giới đầy màu sắc này, thật thật giả giả, ai có thể phân biệt rõ được.

Thái Nhiên rốt cuộc cũng trở về, ngay ngày hôm đó cậu ta với mẹ cùng hai đứa em của mình đến nhà tôi luôn. Hai gia đình vui vẻ làm món sủi cảo.

Cậu ta gầy đi chút ít, do phơi nắng nhiều nên làn da ngả dần sang màu rám nắng, trông gợi cảm đến mức nói không nên lời. Lúc cậu ta xắn tay áo lên nhào bột, tôi nhìn thấy bột dính lên cánh tay của cậu ta, nhìn không được giờ tay phải đi. Cậu ta bị chọc như vậy liền kéo tay tôi sang, giữ chặt.

Tôi giật mình, cậu ta than thở: “Tay của chị kia, lạnh muốn chết”.

Tôi nghe vậy, chỉ đơn giản với tay vào cổ Thái Nhiên. Cậu ta vội vàng lùi lại, oa oa kêu to nhưng vẫn cố tình kéo tay tôi. Cậu ta xoay người, tôi cũng chạy theo, cậu ta giơ chân, tôi cũng nhảy theo. Hai người chúng tôi nghịch trong phòng bếp. Bột mì bay khắp nơi.

Cuối cùng cậu ta tức giận, túm lấy người tôi xoay một vòng, vòng tay qua cổ tôi, thổi hơi nóng bên tai tôi, hung hăng nói: “Nữ nhân này, già mà không ngoan nhé! Đừng tưởng làm quản lý là có thể thừa cơ hội ăn đậu hũ của em”.

“Buông tay, cậu là đồ súc trâu bò, làm tôi đau rồi đó”. Tôi nằm gọn trong lồng ngực, cố gắng vùng vẫy, ra sức đạp lên chân cậu ta.

Trong phòng khách, mẹ tôi lớn tiếng quát: “Vừa quay đi chút là hai đứa lại quậy rồi, vô sủi cỏ không đủ kìa”.

“Nghe chưa!”, tôi đẩy bàn tay của cậu ta ra.

Bàn tay dính đầy bột mì của Thái Nhiên chỉ trong phút chốc đã vung ngược lại, cậu ta có vài phần giống như những kẻ ăn chơi trác táng đang đùa giỡn con gái nhà lành, nâng cằm tôi lên. Tôi ngơ ngác ngẩng đầu, cả người giống như là bị bỏ bùa. Châm chú nhìn người con trai có khí thế bức người, vẻ mặt cực kì hào hứng này.

Bỗng nhiên phát hiện ra cậu ta đã lớn lên, trưởng thành lên rất nhiều, chẳng những đường nét của gương mặt cũng dần hiện rõ ra, sự kiêu ngạo từng có trong đôi mắt kia cũng đã dịu đi rất nhiều. Thiếu niên đã là quá khứ rồi, cậu ta bây giờ là thanh niên.

Thái Nhiên nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác của tôi bỗng nhiên nở nụ cười, lộ ra cái răng nanh trắng như tuyết, tay kia thì hươ qua hươ lại trước mặt tôi. Tôi hơi run run, máu dồn hết lên não ...

Cậu ta chỉ vươn tay ra chùi hết lớp rau hẹ có trong nhân dính trên mặt tôi.

“Vô sủi cỏ đâu? Vô sủi cỏ!”, Thái Bình bỗng nhiên chạy thẳng vào nhà bếp, hai người chúng tôi vội vàng tách ra.

Thái Bình hiểu ý, vờ như không thấy, chỉ nói lớn lên, nói bên ngoài còn thiếu một đôi dưa. Tôi liền men theo bậc thang bước xuống dưới, giả vờ như đang ho khụ khụ, cầm đôi dưa chạy khỏi phòng bếp.

Bố tôi hôm đó cực kì vui vẻ. Trước kia chỉ có bố với mẹ tôi ở đây trông nom căn nhà này, kể cũng buồn. Nếu tôi kết hôn sớm, chắc giờ họ cũng đã có cháu ngoại rồi. Bây giờ đó lại chính là chuyện tiếc nuối nhất trong cuộc đời ông.

Ăn xong sủi cỏ, lại chơi mạt chược. Đêm nay khẳng định là chơi cho đã luôn.

Thái Nhiên, kéo kéo tay tôi, chúng tôi lặng lẽ tiến vào thư phòng.

Đóng cửa, đem một mảnh ồn ào ở bên ngoài nhốt lại. Cậu ta ấn vai cho tôi ngồi xuống, sau đó lại kéo một cái ghế dựa ra ngồi đối diện với tôi. Nhìn tư thế này, chắc lại muốn nói chuyện nghiêm túc với tôi đây.

“Chị gầy đi rất nhiều”, cậu ta nói.

Tôi sờ sờ mặt: “Bố tôi bị bệnh”.

Cậu ta gật gật đầu: “Nhìn là biết, sắc mặt của bác không được tốt cho lắm”.

“Là ung thư gan”.

“Cái gì?”.

“Đã là giai đoạn cuối rồi”.

Cậu ta nắm lấy tay tôi. Đến lúc này, tôi mới phát hiện được tay của mình lạnh và ẩm đến mức nào.

Tôi lẩm nhẩm nói: “Hồi trước có đọc tiểu thuyết miêu tả cảnh người ta miễn cưỡng vui vẻ, tưởng chỉ là kéo cái da mặt lên thôi, chẳng khó khăn gì. Đến lượt mình phải trải qua, mới biết được cười cho thật tự nhiên cũng cần phải rèn luyện thì mới thành thạo được. Trước kia nói chuyện chỉ toàn là mấy chuyện vui vẻ, bây giờ nói đến chỉ toàn là hương vị buồn bã. Còn nữa, cho dù chỉ là giết một con gà thôi cũng ngồi mà nghĩ đến chuyện sống chết. Khó trách Thuận Trị hoàng đế chỉ sau cái chết của một phi tử mà đã xuất gia. Tôi cảm thấy, tôi cũng lĩnh ngộ được ít nhiều về Phật giáo”.

Cậu ta dùng ánh mắt long lanh nhìn tôi: “Chị phải bảo trọng”.

“Tôi xem như nhà đang có tang đi”.

“Dù không gần nhưng cũng chẳng còn xa nữa đâu”.

“Thái Nhiên!”, tôi nhẹ nhàng gọi cậu ta, gần giống như là làm nũng: “Cứ nghĩ đến việc sắp mất đi ông là cảm thấy cả người đau đớn, đau khổ đến mức nói không nên lời. Nhất là những đêm dài im ắng như thế này, tôi không khống chế được cảm xúc, nước mắt cứ trào ra. Tôi sợ bản thân mình luôn rồi. Tôi không hề biết mình lại là một người con gái hiếu thảo đến thế”.

Cậu ta ngồi kế bên tôi, ôm lấy bờ vai tôi: “Chúng ta phải tập quen với việc dần mất đi”.

Tôi phì cười: “Chưa bao giờ nghe cậu nói được một câu triết lý”.

“Em cũng là người biết nghĩ đấy nhé”.

Tôi khẽ dựa sát vào người của Thái Nhiên, nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác yên bình. Bên ngoài, bố tôi đang cao giọng hô: “Từ từ đã! Xem này! Trương Tam điều! Haha! Hồ!”.

Năm mới dần qua đi.

“Pháo hoa” chính thức công chiếu. Tôi theo sau Thái Nhiên, được nhân viên công tác hộ tống vào, dọc đường đi chỉ toàn là tiếng hét chói tai của các fan hâm mộ, xé rách màng nhĩ của tôi. Còn có ánh đèn flash loáng thoáng. Tôi sợ nhất cảnh này, ánh đèn bất ngờ ập đến như vậy, mạnh vô cùng, rất kích thích thần kinh thị giác của con người.

Tôi hoa mắt, rút dần về phía sau đội ngũ. Ngay lúc đó, Thái Nhiên xoay người lại giữ lấy tôi, kéo lại đứng sát bên cậu ta, rồi cứ nắm chặt tay tôi mãi cho đến lúc vào phòng nghỉ.

Lúc bộ phim được chiếu, tôi vẫn lẳng lặng ngồi bên Thái Nhiên, nắm chặt đôi tay đang để ở trên đùi của cậu ta, tôi có thể cảm nhận được cậu ta đang run rẩy.

Cậu ta vẫn nhìn về phía người xem còn tôi vẫn nhìn về phía cậu ta. Lúc tiếng nhạc êm tai phát ra từ bộ phim “Pháo hoa”, tôi nhẹ nhàng cười, đáng tiếc cậu ta lại khấn trương đến mức không nhìn thấy. Ngọn đèn sáng lên, tiếng vỗ tay hoan hô cứ như muốn làm nổ tung trần nhà của rạp chiếu phim, mấy cô bé đưa tay chùi nước mắt, luôn miệng gọi tên Thái Nhiên. Cậu ta gắt gao ôm tôi một chút, rồi lại theo Trương Mạn Quân bước lên bục. Một khi Thái Nhiên đã bước lên bục, ánh sáng đồng loạt chiếu vào cậu ta, đứng trên vạm vỡ, tiếng vỗ tay lên đến đỉnh điểm thì cũng là lúc cậu ta sẽ không còn nhìn thấy tôi, không còn ... là một người tôi từng biết nữa.

Mùa xuân năm ấy khá ẩm áp, bố tôi lại đột nhiên té xỉu. Tôi biết, lần này ông ấy đi vào, chỉ sợ là không ra được nữa ...

Bố tôi gầy đi rất nhiều, đau đớn rồi những cơn sốt cứ liên tục hành hạ ông. Tất cả các loại thuốc, chỉ còn mocphine là còn có thể giúp ông giảm đau. Có khi đau đến mức mê sảng, bố nói với tôi: “Tiểu Liên, đừng lo cho bố, mau đi học đi”.

Nghiễm nhiên là bố tôi đã quên tôi tốt nghiệp được mấy năm rồi.

Theo lời bác sĩ nói, bụng bố tôi bây giờ chỉ toàn là những tế bào hoại tử. Tôi nói chuyện với bố, ngồi gần là có thể ngửi thấy được những mùi lạ.

Việc khiến tôi đau đầu chính là Thái Nhiên đang trong giai đoạn thành công, hợp đồng quảng cáo, chụp hình chất cao như núi, đều cần tôi phải để ý. Hai việc tôi đều phải lo chu toàn, mệt hơn trâu. Tìm cho cậu ta một người trợ lý mới Tiểu Mã, cũng chịu khó, nhưng mà không đích thân đi theo cậu ta được, tôi cảm thấy không yên tâm.

Lúc chị Tú đến bệnh viện thăm bố tôi, lại nhìn tôi, luôn miệng nói không tốt. Hỏi sao không tốt, chị ấy nói sắc mặt tôi không tốt, sợ tôi cũng sớm ngã bệnh.

Tôi còn cười, nói chị ấy quá coi thường phụ nữ thời hiện đại rồi. Chúng tôi bình thường nhìn yếu ớt vậy thôi chứ đến thời điểm mấu chốt, đầu hũ cũng có thể biến thành thép. Khả năng tiềm tàng với sức mạnh bên trong không gì có thể đo lường được đâu đấy.

Thái Nhiên thỉnh thoảng cũng đến thăm ông, tôi thật hy vọng cậu ta đừng đến. Bây giờ ra ngoài cậu ta lại phải đeo kính râm, mỗi lần đến viện là lại giống như thanh tra đến kiểm tra. Vệ sĩ cứ đứng trước phòng bệnh, ánh mắt hình viên đạn cứ đảo qua đảo lại liên tục. Cậu ta đến ngồi một lúc, đưa trái cây tự mình gọt cho tôi, dặn dò chú ý nghỉ ngơi. Sau đó nhanh chóng rời đi. Từ lúc có Tiểu Mã, thời điểm tôi thấy cậu ta dần dần ít đi. Ấn tượng sâu sắc nhất mà Thái Nhiên để lại cho tôi lại chính là bóng dáng lúc cậu ta rời đi. Cao lớn, mạnh mẽ, tay áo tung bay như một đôi cánh. Cứ như cậu ấy sắp sửa bay đi mất vậy.

Chúng ta thường nắm chắc những gì mình sở hữu, đến tôi thì lại không như thế. Tốt xấu ra sao cũng là đường đi của bản thân.

Mưa xuân kéo dài, tâm tình cũng dễ phát cáu. Đạo này bố tôi hay hôn mê. Ăn được gì đó là lại ói ra. Mẹ tôi dù sao cũng lớn tuổi rồi. Vất vả như vậy chịu không nổi nên hay mệt lắm. Mới vài tháng trôi qua mà cả gia đình ai cũng gầy đi.

Nửa đêm, gió đập vào mấy tàu lá chuối, tiếng động cứ len lỏi vào tận tim. Có thể mơ hồ nghe được tiếng đàn sáo, không giống với nhân gian.

Bố tôi ngày ngủ, đêm đến liền trở mình thức dậy, nhìn thấy tôi chưa ngủ, đau lòng nói: “Con cũng đi nghỉ đi, thức như vậy mệt lắm”.

Nếu tôi mà ngủ được, chỉ sợ là sét đánh cũng không dậy nổi, làm sao có thể nghe được tiếng mưa lúc nửa đêm?

Bố tôi bỗng nhiên nói: “Bố sưu tập mấy bức tranh chữ, con không thích cứ nói chúng là đồ giả. Nhưng mà thực ra bố đã sớm nhờ người đến kiểm tra, đều là đồ thật cả đấy”.

Tôi không quan tâm nói: “Thật hay giả cũng thế cả thôi”.

“Cái bình sứ từ thời nhà Tống, trị giá không ít tiền đâu”.

“Không thể tưởng tượng được trong nhà mình cũng có nhiều bảo bối quý giá đến như vậy”.

“Bảo bối quý giá nhất của đời bố chính là con”.

“Bố ...”.

Bố tôi lại thở dài nói: “Chỉ tiếc là bố vẫn chưa được ôm cháu ngoại”.

Tôi ghen ngào.

Bố tôi lại ngủ, tôi nhẹ nhàng đứng dậy, bước ra ngoài hít thở.

Đêm xuân đã lạnh, lại còn mưa, gió cứ ồa tới từng đợt. Lạnh đến mức dù tôi vòng hai tay tự ôm lấy mình đứng dưới mái hiên mà vẫn ách xì liên tục. Dù như thế, nhưng tôi vẫn không muốn vào phòng bệnh. Nơi đó chỉ toàn là một bầu không khí u ám, tối tăm. Im ắng, cảm giác cứ như bị dồn nén, không một chút sức sống nào. Bố tôi sẽ ở nơi này trút hơi thở cuối cùng, già từ nhân thế, già từ hết mọi đau khổ.

Nhịn không được, tôi bấm số gọi cho Thái Nhiên. Giờ đã là nửa đêm rồi, cũng không biết đã ngủ chưa nữa, làm như vậy có quấy rầy cậu ta nghỉ ngơi không nhỉ? Đã nửa tháng rồi tôi chưa xem qua cậu ta thế nào, bây giờ lại nhớ cái cảm giác được cậu ta đặt tay lên vai. Đường như chỉ trong chớp mắt, cậu ta đã giúp tôi gánh được một phần nặng nhọc.

Điện thoại reo lên vài tiếng, có người nhắc máy. Giọng Thái Nhiên nghe vẫn còn tỉnh táo lắm. Tôi cười khê nói: “Sao chưa đi ngủ?”.

“Ngủ rồi sao nghe điện thoại của chị được”, cậu ta cũng cười: “Chị đang ở bệnh viện à? Bác trai sao rồi?”.

“Vẫn như cũ, không tốt cho lắm. Cậu thì sao?”.

“Vẫn như cũ thôi, chị bắt em phải tự sắp xếp nhiều việc như vậy. Mệt chết đi được”.

Tôi nghe loáng thoáng tiếng người lạ truyền ra từ trong điện thoại, không thể không hỏi: “Có người trong nhà sao?”.

“Uhm, hôm nay Thái An ngủ lại đây”, Thái Nhiên ngáp lớn một tiếng: “Chị Mộc Liên, gần sáng rồi đó”.

Tôi vội vàng nói: “Xin lỗi, cậu đi nghỉ đi”.

Gác máy.

Một đợt gió nữa lại kéo đến, tôi lại hắt xì.

Ngày kia trời nắng đẹp, rất ấm áp mà tôi lại bị cảm.

23. Chương 23

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Mẹ đang ở phòng bệnh chờ chúng tôi, nhìn thấy Thái Nhiên đi vào, cảm động lắm.

“Bác đã nói rồi, trong nhà mà không có người khỏe mạnh thì chẳng làm được việc gì đâu”.

“Bác gái lại khách sáo rồi”.

“Hôm nay bác làm món vịt hầm bát bảo, ở lại ăn chung đi”.

Tôi thay Thái Nhiên từ chối, nói: “Mẹ, Thái Nhiên lát nữa còn có việc, không nên cản trở cậu ta”.

Thái Nhiên khịt khịt mũi, xem ra là muốn ở lại ăn thật, nhưng nể sợ uy danh của tôi mới không dám đồng ý. Cậu ta ủy khuất nhìn tôi, trông bộ dạng đáng thương như một con cún nhỏ không được chủ cho ăn thịt và xương. Lúc trước cậu ta chiếm được cảm tình của tôi cũng là nhờ vào cái tính tình trẻ con này. Phàm là con gái thì ít ai có thể chống cự được nó.

Chúng tôi đi đến cửa sổ cuối hang lang nói chuyện. Tôi nói với cậu ta: “Tôi biết hết mọi chuyện rồi”.

Cậu ta cúi đầu: “Em cũng vì chuyện này nên mới đến tìm chị”.

Lòng tôi chợt lạnh, nhẹ giọng hỏi: “Bên trong có hiểu lầm gì đó, đúng không?”.

Cậu ta gật đầu: “Trương Mạn Quân đưa em cùng Diệc Mẫn đi ăn cơm với mấy nhà sản xuất phim, lúc đó Diệc Mẫn có uống một chút rượu. Bọn em ...”.

Cổ họng tôi nghẹn lại.

“Cô ấy ... chủ động ôm em”, cậu ta lắp bắp nói: “Tất nhiên là em có đẩy cô ấy ra! Em nói em không thể nào làm vậy được. Sau đó, cô ấy khóc. Cô ấy thực sự là đã uống rất nhiều ... Uhm ... Cô ấy đáng thương lắm”.

Tôi im lặng, im lặng hồi lâu, sau đó mới nói: “Tôi phải liên lạc ngay với người quản lý của Dương Diệc Mẫn”.

“Chị định sẽ làm gì?”.

“Cậu nghỉ lại đi, nếu chúng ta nói chuyện đó là hiểu lầm, các phóng viên liệu có tin không?”.

Di động trong túi tôi bỗng nhiên reo lên. Tôi đành phải bấm máy nghe, nghe xong liền tắt máy, tháo pin ra.

“Giỏi lắm!”, tôi nắm chặt pin điện thoại trong tay: “Dương Diệc Mẫn vừa gặp phóng viên, nói hai người đang yêu nhau”.

Thái Nhiên trở mắt nhìn tôi.

Tôi khoát tay: “Đừng nhìn tôi với cái vẻ mặt đó. Bất quá bây giờ tôi tin là cậu vô tội rồi. Dương Diệc Mẫn đúng là con hồ ly tinh, chuyện này là cô ta cố tình gây ra. Cô ta là người mới, cần phải có chỗ đứng, cô ta là con gái, cô ta cần có sự trong sạch”.

“Nhưng em với cô ấy không có gì cả”, Thái Nhiên gào lên.

“Thế thì sao? Cô ta đã chớp được thời cơ trước cậu rồi. Bây giờ mọi chuyện đều đã được an bài. Cậu không có khả năng chạy ra ngoài đường nói tôi và cô ấy chỉ là bạn”.

“Trời ơi!”, cậu ta ôm đầu.

Tôi nhìn cậu ta: “Bây giờ cậu chỉ có thể kiên nhẫn, chờ một thời gian nữa tìm một cơ hội nào đó nói mối quan hệ này không còn nữa”.

“Chẳng trách người ta vẫn bảo, phải cẩn thận với mấy người diễn viên, ngoài đời thật cũng phải diễn trò. Thật thật giả giả chẳng thể nào phân biệt được”.

“Cố chờ cho đến khi cậu bảy mươi tuổi, ngồi viết lại hồi kí là có thể đem hết sự thật ra nói, tựa đề là “Dương Diệc Mẫn và tôi – chuyện xưa cần làm rõ”. Có trời mới biết lúc đó độc giả còn ai biết Dương Diệc Mẫn, còn ai nhớ Thái Nhiên là người nào nữa hay không?”.

Việc đó trở thành đề tài bàn tán HOT nhất trong tuần, ngay cả y tá trong bệnh viện cũng tham gia tranh luận, có người còn tới hỏi tôi.

Thái Nhiên không bước ra khỏi cửa lấy nửa bước, tránh né phóng viên. Chỉ có tôi đến nhà tìm được cậu ta.

Phòng của cậu ta bừa bãi kinh khủng, tôi không thể nào tìm được chỗ để bước chân vào nữa kia.

“Em lôi tập kịch bản ngày xưa của bố ra sửa lại chút ít. Muốn đưa cho chị xem!”, cậu ta gãi gãi đầu.

Tôi vừa nghe được là của Thái Tu Viễn, lập tức trang trọng tiếp nhận tập giấy dày cộm kia: “Lúc trước ông ấy muốn quay bộ phim này, nhưng không được toại nguyện?”.

“Đúng là tập kịch bản này, nó là điều nuối tiếc nhất đời của bố em”.

Còn chuyện nuối tiếc nhất đời của bố tôi là tôi vẫn chưa thể cho ông ấy một đứa cháu để ẵm bồng lúc còn sống. Tôi cảm động, vô cùng trân trọng nâng niu tập kịch bản đó.

“Cậu muốn đem nó đi quay ngay lúc này sao?”, tôi hỏi.

“Không thích hợp ư?”, cậu ta hỏi lại.

“Còn hơi sớm”, tôi nói: “Chính bản thân cậu đứng còn chưa vững nữa là... Cậu muốn tự mình làm nó sao?”.

Thái Nhiên bỗng nhiên ngượng ngùng cười: “Nói thật, em cũng từng có cái ý tưởng đó, nhưng mà không biết thực tế nó ra sao thôi”.

“Không quan trọng”, tôi nói cặn kẽ với cậu ta: “Chỉ cần vài cuộn phim nhưng cần nhất là một bộ DV và cần có kinh phí, theo kinh nghiệm của cậu, cũng không hẳn là không quay được”.

Cậu ta kiên quyết lắc đầu: “Kịch bản của ông ấy không được người ta xem trọng”.

Tôi lật lật cuốn vở trong tay, hỏi: “Nó nói về cái gì?”.

“Một chàng trai rất có tiền đồ gặp phải một chuyện ngoài ý muốn, chỉ số thông minh bị giảm xuống bằng một đứa trẻ năm tuổi. Người yêu cùng bạn bè đều bỏ rơi anh ta, bố mẹ anh ta cũng vì chuyện đó mà li dị. Anh ấy được một nữ y tá giúp đỡ, cho học vẽ này nọ, cuối cùng cũng thành danh”.

Tôi trở mắt: “Cuối cùng anh ta cũng sống tốt?”.

“Cũng không tốt lắm đâu. Anh ta vĩnh viễn bị nhốt trong suy nghĩ của một người mười bốn tuổi”.

“Anh ta có sống cùng với cô gái đó không?”.

“Không đâu”, Thái Nhiên tiếc nuối nói: “Cô gái đó đi theo người khác rồi. Anh ta cả đời làm bạn với những bức tranh”.

“Tựa đề là gì vậy?”, tôi lập tức xoay người.

Nó gọi là: “Si nhân”.

Tôi ôm tập kịch bản vào trong lồng ngực: “Tôi thích câu chuyện này”.

“Em biết chị sẽ thích mà”, ánh mắt của Thái Nhiên trong veo, tràn ngập ý cười.

“Hơn mười năm trước nếu lấy đề tài này ra làm phim sẽ bị người ta gọi là tâm thần, bây giờ mọi người lại đề cao tính triết lý nhân sinh, em nghĩ nó sẽ thành công”.

“Nhưng để nó rơi vào tay những kẻ chỉ đề cao vấn đề lợi nhuận, chỉ sợ nó sẽ bị hủy hoại”.

“Cho nên”, Thái Nhiên tiến sát vào người tôi: “Em nghĩ đến một người”.

“Là Trương Mạn Quân...”, tôi cười.

Không ai có thể dễ dàng bị thuyết phục bởi cái đề nghị này hơn là cô ấy. Cô ấy ngưỡng mộ Thái Tu Viễn nên sẽ hiểu được tính nghệ thuật trong các tác phẩm của ông ấy, hơn nữa phong cách của bọn họ cũng tương tự nhau. Nếu cô ấy có thể quay tác phẩm của Thái Tu Viễn, làm cho nó nổi tiếng thì hẳn với cái tính lãng mạn vốn có của cô ấy còn có thể nghĩ đây là một hành động cực kỳ vĩ đại, là lễ truy điệu ới tình đầu của cô ấy.

Tôi cẩn thận nói: “Vẫn nên thương lượng với cô ấy trước rồi sau đó mới quyết định. Cô ấy từng trải, kinh nghiệm phong phú, có được một đề tài như vậy, sẽ biết cách khai thác nó. Nhớ lấy, không được dùng tính cảm mà ép buộc cô ấy”.

Thái Nhiên hỏi tôi: “Chị có tưởng tượng ra điệu bộ của em lúc làm đạo diễn không?”.

“Diễn giỏi thì sẽ làm đạo diễn được thôi, tôi chẳng thấy có gì đáng kinh ngạc”.

“Chị vẫn sẽ ủng hộ em?”.

“Tôi vẫn tiếp tục ủng hộ tất cả những quyết định đúng đắn của cậu”.

Tôi nhanh chóng đạt được thỏa thuận với người quản lý của Dương Diệc Mẫn, mở ra một cuộc họp báo, bị lấy lời khai giống như là những kẻ đồng lõa với phạm nhân, thành khẩn khai báo chỉ mong sao cho tòa án sớm khoan hồng.

Thái Nhiên vẫn duy trì thái độ buồn phiền, mặt cứ dài ra như một ông cụ, hình như có người nợ cậu ta hai trăm vạn chưa trả thì phải. Dương Diệc Mẫn thì mất hết hứng thú, ngoại trừ lúc nhìn vào ống kính ra còn lại lúc nào cũng làm ra cái vẻ mặt nóng nảy. Cô bé này, một lần nổi tiếng là cả ngàn người biết đến, cả vạn người ca tụng, dần dần cũng sinh ra cái tính kiêu kỳ. Bất quá vì tuổi còn nhỏ, lại là con gái nên chẳng ai thêm chấp, cũng dễ dàng tha thứ.

Thái Nhiên lại không được như vậy, con trai chỉ một lần tùy hứng thôi là đã bị đồn đãi lên rất nhiều. Bố tôi lại đang bị bệnh, cậu ta không thể cầu nhau với tôi, ghen ngào, tức tối lắm nên chạy đến phòng tập thể thao để xả stress. Kết quả là lại rèn luyện cho thân hình cậu ta đẹp hẳn ra.

Tôi chọc chọc vào tay cậu ta, nhìn xung quanh đánh giá, cảnh cáo nói: “Chuyện lần này xử lý xong xuôi rồi. Lần sau làm việc phải cẩn thận vào cho tôi”.

“Như phim The Misfits* ”.

(*) : Mình không tìm được thông tin về bộ phim này chỉ biết nó là bộ phim cuối cùng mà Marilyn Monroe đóng.

“Yên tâm, người hâm mộ của hai người đang ước gì hai người chia tay kìa”.

“Có fan hâm mộ yêu em đến mức muốn độc chiếm em, giết chết các fan hâm mộ khác của em cũng là một loại thành công”.

Tôi lườm cậu ta một cái: “Quen biết lâu như vậy, giờ tôi mới biết là cậu có khuynh hướng thích bị ngược đấy”.

Cậu ta lau mồ hôi, cười nói: “Chỉ có người em yêu mới có khả năng ngược em được”.

Nói như thế, chắc tôi có khuynh hướng tự ngược bản thân mình.

Tôi bị đau đầu từ lâu lắm rồi, cũng không phải là đau thần kinh mà là do bị bệnh. Sức đề kháng của tôi yếu hẳn đi, bị cảm mới khỏi giờ lại tái phát, kinh nguyệt cũng không đều. Sụt một lúc gần 8 kg, sức khỏe đã giảm đến mức độ cảnh báo.

Mẹ tôi gọi điện đến hỏi thăm tình hình sức khỏe của bố, tôi nửa đùa nửa thật nói: “Có thể gửi cho cháu một bộ đồng phục trung học của cô em họ tiểu Linh được không? Cháu giờ so với em ấy còn thon thả hơn nhiều”.

Một là thế, nhưng tôi không thể không lo liệu mọi chuyện trong nhà. Bố tôi dạo này ngủ rất nhiều, ngoại trừ việc chuyển dinh dưỡng còn phải tiêm morphine vào cơ thể, làn da càng ngày càng sù sì như vỏ cây, cứ như muốn tróc khỏi cơ thể của ông ấy vậy.

Mẹ tôi cả ngày ở bên cạnh bố, lúc thì đọc báo cho bố tôi nghe, khi thì chăm hoa cho ông ấy xem. Về mặt chăm chú kia làm cho tôi xúc động. Bọn họ yêu nhau thật lòng. Tôi không biết mình có được may mắn như vậy không. Đến những phút cuối của cuộc đời vẫn còn có người tình nguyện ở bên cạnh, chăm sóc tôi. Khi đại nạn đến người ấy vẫn có thể nắm chặt lấy tay tôi.

Trương Mạn Quân nhìn thấy tôi, xúc động không nên lời: “Mộc Liên! Em bị làm sao vậy? Trông cứ như là một cái xác không hồn đấy”.

Tôi không muốn kể khổ, đành phải nói: “Dạo này em bị bệnh ấy mà”.

Trương Mạn Quân nghi ngờ nhìn tôi, cứ như là thật sự muốn kiểm chứng xem tôi có phải là một cái xác sống hay không. Rõ ràng tinh thần của con người là một thứ cực kì quan trọng, tinh thần vui vẻ thì mới rạng rỡ, phấn chấn lên được.

Thái Nhiên đưa tập kịch bản cho cô ấy xem. Trương Mạn Quân để nó sang một bên, cũng không vội mà mở ra xem: “Dạo này tôi muốn nghỉ ngơi, tìm một cơ hội để đi đây đó, tranh thủ thời cơ mà sinh lấy một hai đứa con”.

Thái Nhiên gật gật đầu: “Bọn em cũng không vội. Chỉ muốn hỏi ý kiến chị một chút thôi”.

Trương Mạn Quân hút một điếu thuốc, chậm rãi nói: “Bộ phim lần trước đã bán được sáu ngàn vạn vé, các thứ hạng đạt được cũng toàn trên ba. Nói thật, tôi thấy vậy là đủ rồi”.

Đã sớm nhìn ra được, cô ấy đem “Pháo hoa” ra làm lời chào tiễn biệt.

Tôi hòa theo nói: “Đối với phụ nữ, gia đình mới là sự nghiệp chính của cả một đời người”.

Những lời nói đó chạm đến nỗi lòng của vị đạo diễn này, cô ấy khẽ cười: “Kịch bản này là ở đâu ra vậy?”.

Thái Nhiên nói: “Của bố em”.

Trương Mạn Quân buông điếu thuốc đang hút dở trên tay: “Thái Tu Viễn!”.

Cô ấy nói ra ba chữ đó, nhẹ nhàng mà tràn đầy ôn nhu, giống như một nụ hôn trong ngày hè. Tôi thấy cô ấy thực sự là một con người hiếm có, đã nhiều năm như vậy mà vẫn còn có thể giữ được cái tình cảm trước kia. Mỗi lần nhớ lại mối tình đầu là một lần đau.

Cô ấy cầm kịch bản lên: “Là tập kịch bản cuối cùng của ông ấy viết khi còn sống ư?”.

Thái Nhiên gật đầu.

“Tôi sẽ xem xét, sẽ sớm trả lời cho hai người”.

Thái Nhiên dường như còn muốn nói cái gì đó, tôi kéo kéo tay cậu ta. Về mặt này của Trương Mạn Quân, chắc hẳn là đang chìm đắm trong những hồi ức, chúng ta không nên quấy rầy cô ấy.

Lúc rời khỏi Trương gia, tôi chạm vào bức tranh của Gioóc – ni- a treo trên tường nở nụ cười.

Chuyện tình cảm ngày trước của Trương Mạn Quân cũng có thể viết nên một tập kịch bản hay.

Hôm đó mẹ bảo tôi về nhà nghỉ ngơi cho tốt, trong nhà giờ chẳng còn ai ở, bụi đã đóng một lớp dày. Tôi ngâm mình trong bồn tắm, đang thiu thiu ngủ thì chuông điện thoại reo lên.

Cả người tôi ướt sũng lao ra khỏi phòng tắm, ho khan vài cái rồi mới tiếp điện thoại.

Không ngờ người gọi đến lại là Trang Phác Viên, đã vài tháng rồi chúng tôi không liên lạc với nhau, không ngờ nửa đêm anh ta lại gọi đến một cuộc gọi khẩn cấp.

Nghe giọng anh ta dường như là rất lo lắng: “Mộc tiểu thư, có chuyện gấp cần nhờ cô giúp đỡ”.

“Không cần khách khí, có chuyện gì anh cứ nói đi”.

“Mới lúc này con tôi có gọi cho tôi, nó nói nó đau bụng lắm rồi đột nhiên im bật. Tôi bây giờ đang ở trên biển với trợ lý, không thể quay trở lại được. Nhờ cô chạy đến xem hộ tôi như thế nào”.

Cứu người như cứu hỏa, không thể chậm trễ được. Tôi không hỏi gì nhiều, lập tức ghi lại địa chỉ, mặc xong quần áo, mang theo tiền, bỗng nhiên lại mang theo tấm thảm trong phòng ngủ, trực giác mách bảo tôi là có việc cần dùng đến nó.

Đi trên đường tôi bấm máy gọi cho cảnh sát, nói có một đứa trẻ bị nhốt ở trong nhà. Lúc đến nơi thì xe cảnh sát cũng vừa tới. Cảnh sát mở cửa ra, tôi vội vàng chạy vào.

Một đứa trẻ hơn mười tuổi đang nằm ngã dưới sofa trong phòng khách. Thằng bé vẫn còn chút ý thức, tôi nâng nó dậy, nó nói: “Đau”.

Tôi sờ lên trán của thằng bé, chỉ toàn là mồ hôi, vội vàng lấy khăn thấm cuốn người nó lại. Lúc này xe cấp cứu vừa chạy đến. Bác sĩ, y tá đổ lấy thằng bé từ trong tay tôi.

Một bác sĩ lành nghề nói: “Có thể là viêm ruột thừa cấp tính”.

Thằng bé bỗng nhiên khóc rống lên: “Mẹ ... Mẹ ...!”.

Chúng tôi nhanh chóng đến bệnh viện gần nhất, thằng bé lập tức được đẩy đi đến phòng phẫu thuật. Lúc đó cảnh sát chạy đến, nói với tôi: “Bà à, sau này nhớ dạy đứa nhỏ, nói nó nếu có chuyện gì thì có thể trực tiếp gọi cho chúng tôi”.

Tôi chỉ biết vâng, dạ. Trang Phác Viên nhanh chóng gọi tới, tôi nói với anh ta: “Là viêm ruột thừa cấp tính, tôi đang đứng chờ, thằng bé phải phẫu thuật”.

Anh ta thở phào nói cảm ơn tôi.

“Mẹ của đứa nhỏ đâu?”, tôi hỏi

“Cô ấy đang ở Pháp”.

“Cần phải có người chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho thằng bé”.

“Bà ấy đến tối là phải về. May mà có cô”.

“Tiền thì lúc nào kiếm mà chẳng được, để thằng bé ở nhà một mình rất không an toàn”.

“Đúng ! Đúng”.

Tôi nhin không được, hỏi đùa: “Bạn bè của anh đâu hết rồi?”.

Anh ta cười mỉa: “Đại khái là đều có cuộc sống riêng lúc về đêm cả rồi, muốn tìm một người rảnh rỗi cũng khó”.

Tôi mệt mỏi ngồi xuống dãy ghế trong bệnh viện, thay mặt bố mẹ thằng bé chờ nó giải phẫu xong. Trời bây giờ cũng khá ấm áp nhưng vẫn còn lạnh khi về đêm. Người tôi ướt đầm mồ hôi, giờ ngồi yên được một chút, dần dần thấy lạnh, lại bắt đầu ho khan.

Bố tôi ở bệnh viện cũng đã được mấy tháng rồi, tôi đã quen với không khí yên lặng đầy thần bí của bệnh viện lúc nửa đêm. Tiếng bước chân của y tá rất khẽ, từng tiếng vang ngẫu nhiên phát ra từ sự va đập của mấy cái chai, lọ. Thỉnh thoảng sẽ có tiếng ho của những người bệnh vọng ra, đôi lúc lại là tiếng khóc chào đời của một đứa bé mới sinh.

Tôi gục đầu xuống rồi mạnh mẽ mở mắt ra, nhìn thấy một tia nắng mặt trời.

Trời đã sáng rồi sao?

Lúc này tôi mới phát hiện ra là mình đang nằm trên giường bệnh, cách vách là công tử nhà họ Trang.

Thằng bé kia đã sớm tỉnh dậy, chỉ là dương như thuốc tê hết công hiệu nên miệng vết thương phát đau, gương mặt cậu ta tràn đầy đau đớn.

Tôi bước sáng giường cậu ta hỏi: “Em có đau lắm không? Có cần chị gọi y tá đến tiêm một liều thuốc giảm đau không?”.

Cậu ta mạnh miệng nói: “Một chút cũng không đau”.

Tôi cười. Long mi của thằng bé rất giống với bố mình.

Thằng bé hỏi tôi: “Dì là người đưa tôi tới bệnh viện à? Dì là bạn gái của bố tôi ư?”.

Tôi nói: “Chị chỉ là người quen của bố em thôi”.

Trang Phác Viên đẩy cửa vào, vui vẻ nói: “Cô tỉnh rồi à?”.

“Trang tiên sinh về lúc nào vậy?”.

“Chạy ô – tô đến đây chỉ mất ba giờ, tôi đến từ rất sớm, thấy cô đang ngủ ở hành lang, tôi ôm cô vào phòng bệnh nằm, cô cũng chẳng biết”.

Tôi ngượng ngùng, mặt hơi đỏ.

“Mới mấy tháng không gặp. Sao cô gầy đi nhiều vậy?”.

“Gần đây ai gặp tôi cũng đều nói như vậy”.

“Lúc này cô đang ngủ, có điện thoại gọi đến, nói là tìm cô. Tôi sợ làm phiền cô ngủ nên tắt di động luôn. Có vấn đề gì lớn không?”.

Tôi lôi điện thoại ra, thấy toàn là Thái Nhiên, liền nhấn nút gọi lại.

Chuông vừa reo lên một tiếng đã có người nhắc máy, Thái Nhiên lo lắng nói: “Chị đang ở đâu? Tình hình của bố chị không hay rồi. Mau đến xem sao đi”.

24. Chương 24

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Lúc tôi đến bệnh viện thì được thông báo tình hình của bố rất nguy kịch. Mẹ tôi hoang mang ngồi chờ ngoài phòng cấp cứu. Tôi kinh ngạc, chỉ mới vài canh giờ thôi, mà tóc bà đã bạc trắng cả. Tôi có cảm giác như là bà không ngủ cả nửa năm rồi.

Sức cùng lực kiệt.

Thái Nhiên ngồi cùng mẹ tôi, vẻ mặt bình tĩnh. Tôi thấy cằm cậu ta hơi xanh, chắc là sáng sớm vừa ngủ dậy đã chạy ngay đến bệnh viện.

Cậu ta nói cho tôi biết: “Bác trai đột nhiên suy tim, cấp cứu được một lúc rồi. Gọi điện thoại cho chị, nhưng chị không nghe lại còn tắt máy”.

Tôi nghe ra được sự bất mãn trong lời nói của cậu ta, cực kì hổ thẹn: “Tôi đang ngủ”.

Mẹ nắm lấy tay tôi, hỏi: “Sẽ không có chuyện gì xảy ra hết. Đúng không?”.

Tôi không phải bác sĩ, cũng chẳng phải là thần tiên, làm sao biết được, lòng tôi bây giờ cũng nóng như lửa đốt. Bà không ngừng hỏi, không nghe được đáp án từ chính miệng của tôi, giống như là đã phó thác tất cả vào lời nói của tôi, chỉ cần tôi nói không chết, bố tôi nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi. Trong lòng tôi bỗng nhiên lại có cái ý nghĩ rất điên rồ, nếu bố tôi cứ hôn mê như thế rồi rời đi sớm một chút, thoát khỏi cái thân thể đang chịu đựng những tra tấn kia cũng tốt.

Nhưng cái suy nghĩ này ngàn vạn lần đừng xảy ra.

Đầu óc trống rỗng, tất cả chỉ là một mảng mờ mịt, tôi hoảng hốt nhớ về thời thơ ấu. Mẹ dắt tôi đi trên đường, chỉ vào tấm biển của một cửa hiệu viết bằng tiếng Anh, muốn tôi đọc nó. Tôi rất căng thẳng, nhìn thấy những từ đơn kia rất quen, nhưng ngay cả một chữ tôi cũng không tài nào nhớ ra được. Mẹ tôi thở dài, trách tôi ngu dốt mà không chịu chăm chỉ học hành. Sau đó tôi có một áp lực rất lớn, thường nằm mơ thấy mình phải nhận biết các từ, mấy từ tiếng Anh đó cứ như được mọc cánh, bay qua bay lại trước mặt tôi mà toàn bộ tôi đều không biết, gấp rút đến mức toát hết cả mồ hôi hột.

Ngay giờ phút này tôi lại có cái cảm giác đó, cổ họng cứng đờ, không thể nhúc nhích, muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Thái Nhiên mạnh mẽ nắm lấy tay bà, thay tôi kiên quyết nói: “Chắc chắn là sẽ không xảy ra việc gì đâu. Bác sĩ lúc nào cũng thích nói quá lên”.

Mẹ tôi nhẹ nhàng thở ra. Tôi liếc nhìn Thái Nhiên với vẻ mặt biết ơn. Cậu ta dường như đang an ủi tôi nên cứ cười cười, đặt tay lên vai tôi.

Tôi thả lỏng tâm tình ra được một chút.

Đèn trong phòng phẫu thuật vụt tắt. Bác sĩ bước ra, nói: “Tạm thời đã qua cơn nguy hiểm rồi nhưng sức khỏe của bệnh nhân đã yếu đi rất nhiều. Gia đình nên chuẩn bị đi”.

Ông ta là đang nói, gia đình tôi nên lo hậu sự sao?

Bố đã từng nói với tôi rồi, quan tài bằng gỗ, ông thích nhất là gỗ Hương Sơn, nó rất tốt, nổi tiếng từ hồi xưa rồi. Hỏa táng ở trong đó rồi mang về quê, chôn ở phần mộ tổ tiên. Mọi chuyện cứ giản lược bớt đi.

Trên giường bệnh, bố tôi phải mang bình dưỡng khí, cả người cắm đầy ống, dụng cụ, một cái chấm nhỏ màu đỏ tượng trưng cho sinh mệnh của ông ấy ngay lúc này.

Tôi nói: “Không thể nào. Không thể nào. Bố nhất định là vẫn còn thời gian nói lời tạm biệt với chúng ta”.

Thái Nhiên dịu tôi, nói: “Có lẽ lúc bình thường, bác ấy đã nói với chúng ta rồi”.

Đúng rồi. Ngày thường lúc nào bố tôi cũng lải nhải nói về những đạo lý này nọ, rồi còn tụng kinh, niệm Phật, nói cả đời này ông ấy làm việc thiện cũng không ít, Diêm Vương sẽ không gây khó dễ đâu.

Tôi cùng mẹ đi thấp nhang trong miếu. Tôi là người theo thuyết phiếm thần, đối với những lý luận này nọ về thần linh, chỉ tin ba phần nhưng kính 5 năm phần. Lần này là tôi mười phần thành tâm hướng Phật. Đúng là ngày thường không thấp hương, cuống lên mới ôm chân Phật.

Tiếng mõ vang lên đều đều, lòng tôi cũng dịu đi chút ít. Cả đời bôn ba, chứ chìm nổi giữa cuộc đời này rồi cuối cùng cũng trở về với cát bụi, một linh hồn cứ phiêu bạt khắp nơi, không có nơi nào để dừng chân.

Mẹ tôi cùng phương trượng đàm đạo những vấn đề Phật giáo mà tôi và Thái Nhiên không hiểu, sợ làm trò cười cho thiên hạ nên rời đi nơi khác.

Trong chùa có một gốc cây lê rất cao, mùa hoa nở đã qua, bây giờ nó đang lên chỉ chút những lá xanh. Tôi ngửa đầu, những ánh sáng rọi qua tán cây chiếu thẳng vào mắt tôi, tuy đau đớn nhưng tôi vẫn cố chấp ngược nhìn, mãi cho đến khi nước mắt chảy ra.

Thái Nhiên yên lặng đứng ở phía sau tôi, không khí im ắng. Tôi quay đầu lại nhìn, cậu ta cũng nhìn tôi cười cười. Tôi bèn đá cục đá dưới chân mình vào chân cậu ta.

Thái Nhiên vỗ vỗ mặt tôi, nhẹ nhàng nói: “Mọi chuyện sẽ qua thôi. Chị còn có em mà”.

Tôi vươn tay, mạnh mẽ giữ chặt cậu ta, giống như đại dương bao la cứ cố chấp ôm chặt lấy một gốc cây đang trôi nổi trong nó.

Sau phẫu thuật một ngày thì bố tôi tỉnh lại, ánh mắt ông ấy vô thần nhìn mẹ, nhìn tôi, rồi

lại ngủ. Mẹ tôi còn mong đợi muốn nghe bố tôi nói điều gì đó, nên cứ chăm chú lắng nghe cả nửa ngày, chỉ nghe thấy tiếng ngáy phát ra từ cổ họng của ông ấy.

Mẹ lo lắng kéo kéo áo tôi: “Con nói xem. Bố con có khi nào không nói được nữa không? Ông ấy vẫn chưa nói gì với mẹ”.

Tôi nói: “Bố còn có thể nói gì với mẹ đây? Bố biết con rất hiếu thuận với mẹ. Mẹ chỉ mới hơn năm mươi, ít nhất còn có thể sống được thêm ba mươi năm nữa. Nếu có thể tái giá chắc cũng hợp với ý nguyện, có người thay bố chăm lo ẹ”.

Mẹ tôi nghe thế, bỗng dưng òa khóc: “Mẹ đã từng này tuổi rồi. Không có bố con, mẹ biết làm sao đây?”.

“Thì mẹ đi theo con”.

“Tương lai con còn phải kết hôn rồi sinh con và nuôi nấng nó”.

“Thật là ...”, tôi dậm chân: “Chẳng lẽ mẹ không muốn giúp con nuôi em bé?”.

Mẹ tôi lấy lại tinh thần, lau nước mắt nói: “Đúng. Mẹ phải giúp con nuôi đứa nhỏ. Bây giờ thanh niên phải đi làm, mẹ sẽ phải đi theo con”.

Cách ngày, gia đình Thái Nhiên lại đến đây thăm. Bố tôi vẫn ngủ say như trước, chị Tú có hầm canh gà ẹ tôi uống.

Chị ấy là người từng trải nên biết cách an ủi mẹ tôi: “Hồi trước lúc bố Thái Nhiên mất, so với chị, em còn khổ hơn nhiều. Em không thể đi làm, trong nhà chỉ có ít tiền để dành, ba đứa con đều vẫn còn rất nhỏ. Tang sự xong xuôi thì nhà em cũng hai bàn tay trắng. Chị nhìn xem nhà chị còn có Mộc Liên đã có tiền đồ lại còn rất hiếu thảo nữa”.

Một trong những cách an ủi tốt nhất là kể cho người ta nghe những chuyện thương tâm hơn.

Mẹ tôi sau một lúc im lặng, bỗng nhiên nói: “Bố mẹ mai mối, cũng nhờ vậy mới qua được một đời”.

Tôi quay sang chỗ khác, hình ảnh phản chiếu trong gương đã là gương mặt đầm đìa nước mắt của tôi.

“Chị bị cảm sao rồi?”, Thái Nhiên hỏi.

“Cũng chưa đi xem sao”, tôi nói.

Thái Nhiên đặt tay lên trán tôi thử độ ẩm: “Vẫn nên đi khám xem sao. Hình như chị bị sốt nhẹ đấy”.

“Chắc là do bị kích động quá thôi”.

“Lúc này chị không thể gục ngã”.

Tôi nở nụ cười: “Chẳng phải đã nói vẫn còn có cậu sao?”.

“Phải!”, cậu ta nắm lấy tay tôi nói: “Còn có em giúp chị mà”.

Cậu ta cũng không còn giống như lúc trước chuyện gì cũng phải chạy đi hỏi ý kiến của tôi. Lúc này đã thành một người tự chủ rồi, một người đàn ông có năng lực gánh vác tất cả những việc mình làm. Con sâu nhỏ đã mọc cánh, phá kén chui ra thành một con bướm xinh đẹp rồi. Tôi thực sự rất vinh hạnh khi có thể ở bên cạnh quan sát được bước chuyển mình này của cậu ta.

Tôi vẫn còn sốt, nhiệt độ không giảm, đến chạng vạng hôm sau đã là gần 38 độ rồi, cứ ho mãi không dứt, toàn thân mệt mỏi. Tôi lại không dám làm mẹ lo lắng nên lặng lẽ đi đến phòng bệnh đăng ký khám, cầm thuốc về, nhân tiện mua thêm chút cháo.

Đang đồ cháo vào bát bỗng nhiên tôi nghe thấy một âm thanh yếu ớt gọi mình: “Tiểu Liên ...”.

Tay tôi run lên, thìa mức cháo rơi cạnh xuống bàn.

Bố tôi mở mắt ra, gương mặt cũng tỉnh táo không ít, nói rõ ràng từng chữ: “Thơm quá, là cái gì vậy?”.

“Là cháo trứng muối thịt nạc”, mẹ tôi vội vàng đáp.

Bố nhìn tôi, nói: “Nhiều vậy sao ăn hết được? Sao con gầy thế?”.

Tôi mãnh liệt gật đầu.

Bố tôi còn nói: “Nên sớm kết hôn đi chứ cứ kéo dài thời gian mãi như thế sẽ không tìm được đối tượng tốt đâu”.

Tôi vẫn gật đầu.

Bố tôi lại quay sang nói với mẹ: “Bà phải đi theo con gái mình nhé, gần gũi nó nhiều thêm một chút”.

Mẹ tôi khóc nức lên.

Bố tôi tỉnh dậy một lúc lâu sau, bỗng nhiên còn nói: “Chuyện Tiểu Liên điền phiếu nguyện vọng thi đại học cứ kệ con bé đi, thiết kế thời trang cũng tốt mà theo biên đạo cũng được. Học xong rồi cũng đều phải dựa vào năng lực của mình hết”.

Lòng tôi đau xót, chỉ có bố tôi mới hiểu con gái của ông lúc trước vẫn nằng nặc đòi làm nhà thiết kế thời trang mà chỉ vì người trong lòng mình mà bỏ đi heo học ngành biên đạo, tiền kiếm được không ít nhưng mà tất cả chỉ là hư không.

Bố quan tâm tới tôi.

Sau đó, bố tôi cũng không nói thêm gì nữa.

Rạng sáng ngày hôm sau thì bố đi.

Tôi đỡ mẹ đứng nhìn y tá đưa ông ấy vào nhà xác, quay đầu lại thì thấy Thái Nhiên đang vội vàng chạy tới.

Lúc nhìn thấy cậu ta từng bước, từng bước chạy về phía này tôi cứ có cảm giác như mình đang nhìn thấy một thước phim quay chậm. Những sự chống đỡ gắng gượng của tôi bỗng chốc tan ra.

Thái Nhiên lập tức đỡ lấy mẹ từ tay tôi.

Đầu tôi choáng váng, làm cách nào để về được đến nhà cũng chẳng biết.

Lúc xuống xe thì trời sáng hẳn, đèn đường hai bên đồng loạt được tắt, những tia nắng vàng rực rỡ bao trùm lên mặt đất. Lúc này tôi mới phát hiện bây giờ đã là cuối xuân, chính là lúc hoa nở đẹp nhất.

Người chết thì đèn tắt, mà đèn tắt rồi thì trời cũng phải sáng.

Ngược lại lúc này mẹ tôi lại cực kỳ bình tĩnh, thở dài nói: “Coi như ông ấy cũng chẳng còn điều gì để tiếc nuối”.

Tôi nhìn thấy cảm của Thái Nhiên lấm tấm râu, chắc cậu ta mới sáng sớm đã chạy đến bệnh viện nên giờ hẳn là rất mệt rồi, bèn quay sang nói: “Hôm nay nếu cậu không bận chuyện gì thì về nhà nghỉ ngơi sớm đi”.

Cậu ta không chịu: “Em ở đây có thể còn giúp chị được chút”.

Tôi cười cười, cũng không miễn cưỡng: “Vậy tôi với mẹ ngủ chung một giường, cậu ngủ ở phòng tôi nhé”.

“Chị vẫn còn sốt sao?”.

“Ngủ một giấc dậy là sẽ ổn thôi mà”.

Cậu ta vươn tay sờ lên trán tôi, tôi chỉ có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo từ bàn tay của Thái Nhiên truyền đến, cậu ta rút tay về, ngay lập tức mặc áo khoác vào: “Đi, chúng ta đến bệnh viện. Nhiệt độ của chị không bình thường”.

“Không cần, uống thuốc vào là sẽ khỏi thôi”, tôi thực sự không muốn quay trở về nơi đó.

Nhưng mà Thái Nhiên không nghe, cứ một mực kéo tôi đi, hướng về phía cửa. Tôi không cách nào giãy ra được, bỗng nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng, cả người mềm nhũn, ngã khụy xuống đất.

Một đôi tay vươn ra, kéo tôi lại rồi ngồi xuống bế xốc tôi lên.

“Thái Nhiên ...”, tôi thì thào.

Cậu ta nhỏ giọng nói bên tai tôi: “Không có việc gì đâu, chúng ta sẽ lập tức đến bệnh viện”.

Sau đó tôi hôn mê, cả người lâng lâng cứ như đang bơi trong bụng nước ối của mẹ. Tách biệt hoàn toàn với những âm thanh của thế giới bên ngoài, chỉ cảm nhận được nhịp tim của một người đang phát ra cực kì mạnh mẽ từ trong lồng ngực.

Còn nhớ lúc tôi học trung học, có một lần phát sốt, bố công tôi đến bệnh viện. Hôm đó trời rất lạnh, gió thổi tới mạnh mẽ cứ như những nhát dao cứa vào mặt. Hơi thở của bố tôi là những làn khói trắng mong manh, đánh lừa thị giác của tôi.

Tôi giật mình tỉnh dậy, mới phát hiện ra lúc này mình đang nằm ở trên lưng Thái Nhiên, đôi tay mạnh mẽ mà tràn đầy ấm áp đó đang nâng đỡ cơ thể tôi. Đường xá tấp nập, cậu ta công tôi trên lưng chạy rất nhanh

“Sao vậy?”, tôi vẫn còn chút sức lực nói chuyện.

“Đi làm vào giờ cao điểm, mấy cây cầu chật ních xe chờ mua vé qua mà em vẫn có thể luôn lách chạy qua một cách nhanh chóng”.

Cậu ta thở, mồ hôi chảy dọc xuống hai bên má, tôi đang lên cơn sốt nên lại càng cảm thấy mặt cậu ta lạnh lại ẩm ướt.

Mặt của tôi cũng ướt đầm, là vì đang khóc. Cậu ta đã giữ lời hứa, tất cả mọi chuyện đều có cậu ta lo liệu, cậu ta có thể chăm sóc tốt cho tôi.

Trong một khoảnh khắc, tôi bỗng nhiên rất muốn hôn Thái Nhiên nhưng thực sự là tôi chẳng còn chút sức lực nào cả, phải mơ màng nhắm mắt lại, mặc cho cậu ta đưa tôi đi đến chân trời góc bể nào.

Lúc tôi tỉnh lại thì đã là buổi sáng hôm sau, lúc đó chỉ có cảm giác thật thoải mái, cái cảm giác mà trước giờ tôi chưa từng có qua. Quay sang ... tôi nhìn thấy Thái Nhiên đang choàng một cái áo khoác nằm ngủ trên ghế sofa. Cậu ta cao lớn vậy mà phải ngủ trên một cái ghế sofa chật hẹp thật là làm khó cậu ta rồi.

Tôi bước xuống giường, lẳng lặng cầm chăn đắp lên người cho Thái Nhiên. Cậu ta trở mình, mở mắt ra.

“Chị đã xuống giường rồi sao?”.

“Tôi không sao mà”, tôi cười.

“Chị bị viêm phổi đấy, có biết không?”, cậu ta trừng mắt nhìn tôi.

Tôi xoa xoa mặt cậu ta. Do nằm nghiêng trên ghế sofa nên một bên mặt của cậu ta bị dè thành đầy những nếp nhăn.

“Cám ơn cậu”, tôi nói: “Tôi đánh giá cao bản thân mình quá rồi, thật sự không biết cám ơn cậu như thế nào nữa”.

Thái Nhiên giữ chặt bàn tay đang vuốt ve gương mặt cậu ta của tôi: “Chị thể hiện thành ý của mình bằng cách bóp mặt em như vậy sao?”.

Tôi cười, cúi đầu hôn cậu ta.

Cậu ta bỗng nhiên cứng đờ ra.

“Vậy cũng coi như là có chút thành ý đi”, tôi hỏi.

“Mộc Liên...”.

Tôi ngồi xuống sofa, ngay bên cạnh cậu ta, cúi đầu nhìn chằm chằm Thái Nhiên: “Cậu có thể cười tôi, nhưng tôi không thể che giấu tình cảm của mình mãi được. Tôi nghĩ tôi thích cậu ... Hy vọng chuyện này không gây khó xử cho cậu”.

Cậu ta nhảy dựng lên, mạnh mẽ ôm lấy tôi, dùng toàn bộ sức lực, tốc độ vừa nhanh lại vừa mạnh, suýt chút nữa đã làm tôi ngạt thở rồi, những lời muốn nói cũng đã nói hết ra rồi đành mặc kệ ọi chuyện ra sao thì ra.

Tôi rất cuộc cũng làm được chuyện mà đã rất nhiều năm rồi vẫn chưa có cơ hội thực hiện, chính là vùi đầu vào lồng ngực của một người khác phái, nghe tiếng tim đập chậm rãi của người đó. Việc này được miêu tả lãng mạn đến mức buồn nôn mà không ngờ rằng ở ngoài đời thực, hương vị của nó rất tuyệt vời.

Tôi nghe Thái Nhiên nói: “Thì ra ôm chị sẽ có cảm xúc rất khác biệt”.

Chỉ một câu nói đơn giản như thế thôi cũng làm ặt và tai tôi nóng ran lên.

Thái Nhiên cúi đầu, đè môi xuống. Tài năng thiên bẩm của tôi trong nháy mắt bỗng nhiên được kích thích, lập tức vòng tay qua cổ kéo Thái Nhiên.

Nụ hôn thật sâu vừa chấm dứt, cậu ta thở hổn hển, luôn miệng nói: “Em xem thường chị rồi! Là em xem thường chị rồi”.

Tôi mỉm cười: “Cậu không biết tôi đã thềm thường cậu bao nhiêu lâu rồi đâu. Từ trong tiềm thức đã đem những động tác thân mật ra tập luyện vô số lần”.

Cậu ta lại trở lại ngồi lên ghế sofa, nói khẽ: “May mắn là em cũng không có đánh mất chị”.

Mỗi một câu nói yêu thương đều rất động lòng người.

Âm thanh mở cửa vang lên, mẹ tôi bỗng nhiên đẩy cửa tiến vào. Chúng tôi vội vàng tách ra.

Mẹ tôi đi tới đi lui, không nói gì cả. Tôi chỉ có cảm giác ánh mắt của mẹ đảo qua đảo lại vài vòng trên người tôi với Thái Nhiên là đã nhìn thấu hết mọi chuyện.

Bố tôi được hỏa táng, tro được đựng trong một cái bình gốm màu trắng, tôi cùng mẹ mang ông về quê an táng.

Buổi tối trước ngày đi, tôi viện cớ mua đồ này nọ, vội vã xuống lầu gặp Thái Nhiên.

Tôi cười: “Đêm khuya gió lớn chúng ta giống như ăn trộm, lén lén lút lút gặp nhau không giống như một cặp đang yêu nhau chút nào cả”.

“Trai chưa vợ, gái chưa chồng chúng ta yêu nhau là hoàn toàn hợp pháp cả về mặt luật pháp lẫn đạo đức”.

“Tôi vẫn là người quản lý của cậu, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của cậu”.

“Có chị ở bên cạnh, em sẽ còn làm việc tốt hơn được nữa kìa”.

“Dương Diệc Mẫn kia thì sao?”.

“A”, Thái Nhiên vỗ tay lên trán: “Tất cả là do lỗi của chị!”.

Tôi đắm một phút vào ngực của cậu ta: “Họa này là do ai gây ra?”.

Cậu ta nhanh chóng bắt được tay tôi, thuận thế kéo tôi vào lòng.

Tôi vòng tay ngang qua thắt lưng của Thái Nhiên, tựa đầu vào ngực cậu ta rất lâu, suýt nữa là ngủ luôn rồi.

Bỗng nhiên có một con mèo nhảy ra từ trong bụi cây, làm cho chúng tôi giật mình. Tôi lưu luyến rời khỏi vòng tay ấm áp của cậu ta. Thở dài, mới chỉ vài ngày thôi, đã lún sâu như vậy rồi, chỉ sợ sau này sẽ còn hơn thế nữa. Sợ bị cậu ta dắt mũi đi, nói tôi đi hướng

Đông, tôi cũng chẳng dám chạy về hướng Tây.

Thái Nhiên như cũng có tâm sự giống tôi, nói: “Không muốn buông chị ra một chút nào. Đã qua nhiều năm như vậy, vẫn một lòng tôn kính chị, chỉ cần được nắm lấy tay chị thôi”.

Tôi lắc đầu: “Về đi, mẹ tôi sẽ nghi ngờ đấy”.

“Tốt hơn là nên nói rõ ràng với bác ấy”.

“Bố tôi mới qua đời, nói lúc này e rằng không ổn lắm”.

Ánh mắt của cậu ta dịu dàng: “Em tôn trọng quyết định của chị”.

25. Chương 25

edit: Trà Vô Vĩ

beta: Hạo Nguyệt

Ngày bố tôi hạ huyết đều là anh em họ hàng đến kiêng quan tài giúp. Xong xuôi, những người thân thích tụ tập lại ăn một bữa cơm. Cái sân nhỏ chất đầy bàn ăn, gà, vịt được bày la liệt trên đó, rượu vương vãi ra khắp nơi, trẻ con cứ vô tư chạy nhảy đùa nghịch. Tang lễ của người Trung Quốc lúc nào cũng náo nhiệt như vậy đó, chả kém đám cưới một chút nào.

Chú hai tôi có uống nhiều một chút, bỗng nhiên đứng dậy hét lên: “Anh hai, anh ở trên trời mà có gặp được bố của chúng ta thì phải nói rõ cho ông ấy biết là con chó của nhà thím tư là do anh đánh chứ không phải em đâu”.

Mẹ tôi vốn đang buồn bã, nghe được câu nói này của chú ấy cũng không nhịn được bật cười.

Đây là lần đầu tiên mẹ tôi cười kể từ lúc bố mất. Tầng đá đè nặng trong lòng tôi như được gỡ xuống, tôi biết, cuối cùng mẹ cũng đã vượt qua được chuyện này, từ nay về sau hai người chúng tôi phải đùm bọc lẫn nhau, cố gắng mà sống tiếp những ngày còn lại.

Sau khi trở về, tôi nhận được điện thoại của Trang Phác Viên, anh ta muốn hẹn gặp tôi ở quán cà-phê dạo trước. Sau khi ngồi xuống thì câu đầu tiên anh ta nói chính là: “Hãy cố gắng nghĩ mọi chuyện theo hướng tích cực!”, hẳn là anh ta đã biết được biến cố xảy ra trong gia đình tôi.

Tôi thở dài: “Bây giờ nhớ lại, tôi vẫn cảm thấy mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, chỉ mới bốn tháng trôi qua thôi, vậy mà ông ấy đã đi rồi”.

“Cô hiếu thảo như vậy, chắc lúc ra đi bác trai cũng chẳng còn điều gì tiếc nuối”.

“Không, trước lúc đi bố tôi cứ nhắc đi nhắc lại mãi chuyện lập gia đình, đó là chuyện nuối tiếc nhất trong đời của ông ấy”.

Trang Phác Viên cười cười: “Chuyện đó có gấp gáp cũng không được”.

“Đứa nhỏ có khá hơn chút nào không?”, tôi hỏi.

“Đã xuất viện rồi!”, anh ta nói: “Trẻ con thường hồi phục rất nhanh, giờ nó còn có thể chạy nhảy tung tăng được rồi. Mẹ của nó bỏ công việc làm ăn bên đó về đây chăm sóc cho thằng nhỏ, còn nhờ chuyên gia dinh dưỡng trẻ em viết thực đơn ra nữa, rất phức tạp”.

Xem ra bà Trang cũng không phải là một người mẹ không yêu thương con mình.

“Lần này trở về cô ấy sẽ ở lại khá lâu, người vui nhất chính là thằng bé. Qua đó tôi mới biết thằng bé cô đơn đến nhường nào, không có anh chị em, thằng nhóc cũng không hợp với mấy đứa trẻ trong họ”.

“Có thể nuôi một con chó làm bạn”.

Trang Phác Viên gật đầu cười: “Chúng tôi cũng đã nghĩ tới chuyện đó rồi, hôm nay hai mẹ con sẽ dắt nhau đến chợ vật nuôi”.

Hoàng hậu nương nương đang ngồi trong cung điện, trong khoảng thời gian này không biết hoa cỏ xung quanh sẽ trổ ở đâu đây. Lúc đó, tôi bỗng dưng nhớ đến Trương Mạn Quân cùng với bức tranh cây ngải của Georgia O'keeffe(1) được treo trên tường.

(1) : Có ai còn nhớ không? Tác giả này đã được nhắc đến ở chương đầu tiên Mộc Liên gặp Trang Phác Viên. Trong phòng làm việc của Trang Phác Viên cũng có treo một bức tranh của họa sĩ này.

Trang Phác Viên còn nói: “Vợ tôi nhờ chuyển lời, cô ấy thực sự rất biết ơn cô, hy vọng lúc nào rảnh rồi có thể cùng nhau ăn một bữa cơm”.

Tôi thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói: “Bà Trang lại khách khí rồi, chỉ là lúc này tôi đang có tang, thật sự không tiện để đi ra ngoài gặp ai”.

Trang Phác Viên cũng không miễn cưỡng, đổi đề tài. Anh ta hỏi tôi: “Thái Nhiên đạo này bận bịu việc gì thế?”.

“Tham gia lớp học diễn xuất với ngoại ngữ”.

“Định đóng vai gì tiếp theo đây?”.

Tôi nghe ra được chút manh mối, lập tức hỏi lại: “Trang tiên sinh có đề nghị nào được được không ạ?”.

“Đạo diễn Bạch Đức Quang đang có một kịch bản trong tay, ông ta định tập hợp tất cả các độ tuổi từ già trẻ lớn bé lại làm cho ba thể hệ diễn viên có thể được diễn xuất chung với nhau”.

“Phim truyền hình?”.

“Gồm mười lăm tập phim hài kịch!”, anh ta nói: “Mấu chốt vấn đề là ở chỗ có thể cùng hợp tác với những diễn viên của thế hệ trước, cơ hội này rất khó mới có được”.

Về mặt của tôi gần như là nín thở, cười nói: “Phải cảm ơn Trang tiên sinh trước”.

Bạch Đức Quang cũng lớn tuổi rồi, rất giống các trưởng bối cùng thời với mình, cực ghét những tin tức, chiêu trò gây nổi. Lần đầu tiên gặp Thái Nhiên, câu đầu tiên ông ấy hỏi chính là: “Đã chuẩn bị kế hoạch đi chơi cùng bạn gái ở đâu chưa?”.

Bị gây sự như vậy, Thái Nhiên cũng chỉ hơi nao núng một chút, trả lời: “Còn phải làm việc nên bọn cháu không có thời gian gặp mặt”.

Bạch Đức Quang có ý gây khó dễ, còn nói: “Vai diễn cậu tham gia casting là một thạc sĩ văn học, lớn lên giữa một biển sách, cậu mà diễn chỉ sợ sẽ gặp khó khăn”.

Thái Nhiên chỉ đúng mực đáp: “Tuy rằng cháu bỏ học rất sớm nhưng mà vẫn một lòng muốn đèn sách. Trong tâm yêu sách tự nhiên sẽ diễn được thôi”.

“Cậu thật sự là Vương bà bán dưa”.

“Người bán chính là cháu, nhưng người cân nhắc có nên mua hay không lại chính là đạo diễn”.

“Tài ăn nói cũng không tồi”.

“Cũng chỉ là phương tiện để mưu sinh mà thôi”.

Bạch Đức Quang cười cười: “Đúng là một thằng nhóc quật cường, khó trách lại thành công nhanh đến thế”.

“Chỉ là thành công nhờ mưu mẹo thôi, không dám lỗ mãng trước mặt đạo diễn”.

Bạch Đức Quang phát tay: “Được, đi lấy kịch bản đi, lát nữa ra diễn thử”.

Ông ấy vừa đi, tôi rút ra ngay một cái khăn tay lau mồ hôi: “Kỳ lạ, sao ông ấy cứ như là có ân oán gì với anh”.

“Ai biết, có lẽ năm xưa bố anh đã từng đắc tội với ông ta”, Thái Nhiên thần nhiên cười.

“Không sợ đến lúc đó ông ta gây khó dễ với anh à?”.

“Đôi chân này của anh có thể nhảy qua được những rào cản”.

Cậu ta nhần mặt, ghé sát vào tôi, vừa lúc có nhân viên đi ngang qua, tôi lập tức đẩy cậu ta ra.

Ngay lúc đó tôi nhìn thấy gương mặt của một người đang theo sau Bạch Đức Quang. Ngay lập tức tôi hiểu được lí do tại sao ông ta lại lạnh lùng với chúng tôi như vậy.

Người đó là Đường Bán ...

Tôi nhìn thấy bộ dạng không ngừng quay đầu lại nói chuyện với cậu ta của Bạch Đức Quang, cảm thấy có điều gì đó không ổn. Sao cậu ta lại có thể cùng Bạch Đức Quang nói chuyện thân thiết như vậy chứ?

Lúc đưa hồ sơ, cậu ta chủ động bước đến, vẻ mặt tươi cười thân thiết, liền biết ngay là sẽ có chuyện gì không tốt đây.

Quả thực, vừa mở miệng ra là cậu ta đã nói: “Hai người, thật sự rất xin lỗi, nghe nói anh Thái Nhiên từ chối quảng cáo của hãng lúa mạch Dương Lao, nhờ vậy nên em mới được tiếp nhận nó. Phải cảm ơn Thái đại ca rất nhiều”.

Ngay lúc đó tôi chỉ có thể cúi gằm mặt xuống, đen như mực. Thái Nhiên vẫn chưa hiểu hết mọi chuyện, kinh ngạc nhìn tôi.

Buổi sáng tôi mới nhận được điện thoại, đối phương nói là không muốn dùng hình ảnh của Thái Nhiên để quảng cáo nữa, tôi vì lo cho tâm tình của cậu ấy nên mới giấu định chờ đến lúc thử vai xong mới nói nào ngờ lại tạo cơ hội cho Đường Bân khiêu khích. Tôi muốn giấu mà giấu cũng chẳng được.

Thái Nhiên nghe tôi nói xong, nở một nụ cười: “Trước kia em đâu có nghĩ mấy cái tin tức này có thể đả kích đến anh”.

“Đó là bởi vì đã lâu lắm rồi anh chưa nếm qua mùi vị của sự thất bại!”, tôi nói. Thực ra là quan tâm nhiều quá sẽ bị rối.

“Tiểu tử Đường Bân kia, không ổn chút nào!”, cậu ta mỉm cười.

Chỉ là lúc công bố kết quả thử vai, Thái Nhiên vẫn không được nhận vai diễn kia. Lòng tôi buồn lắm, thể loại phim truyền hình này Thái Nhiên vẫn chưa từng thử qua một lần nào, mất đi cơ hội này thực sự rất đáng tiếc. Thái Nhiên dường như cũng không để nó ở trong lòng, mang tôi đến một nơi thật xa ăn món cay Tứ Xuyên.

Ăn xong rồi, lại kéo tôi đến công viên trung tâm đi dạo.

Khách tham quan công viên cũng không ít, tôi kéo tay cậu ta, cứ lo lắng, đề phòng mà bước tới, sợ chẳng may gặp phải phóng viên hoặc là có người nhận ra cậu ta, không biết rồi sẽ có sóng gió gì xảy đến nữa đây. Vì không chuyên tâm nên những lời Thái Nhiên nói, tôi cũng nghe câu được câu mất.

Cậu ta rút cuộc cũng bực mình, nhìn xung quanh xem có ai không, kéo tôi vào một góc tối rồi ôm chầm lấy. Tôi chỉ kịp hô lên một tiếng nhỏ là bị môi của cậu ta chặn lại ngay tức khắc.

Đêm hôm đó, tôi ngửi thấy mùi hoa sơn chi thoang thoảng. Mùa hè đến rồi ...

Sinh nhật Thái nhiên tròn 24 tuổi, tôi vì cậu ta đã tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ nhưng rất sôi nổi, địa điểm chính là căn nhà trọ của cậu ấy, làm tiệc buffet ở phòng khách và ban công. Thức ăn toàn bộ là theo thực đơn của nhà hàng. Người được mời ngoại trừ bạn bè của Thái Nhiên ra còn có năm fancelub.

Vì không mời phóng viên nên mọi người rất vui vẻ, thoải mái. Bầu trời tối đen như mực, đèn trong phòng được bật sáng trưng lên, lồng lầy nhưng không hề xa xỉ một chút nào.

Lúc này tôi mới cảm thấy số tiền trang trí bỏ ra là rất đáng.

Thái Nhiên lần lượt nhảy từng điệu nhạc cùng với những người con gái. Người trong năm fancelub cực kì phấn khích, cả buổi cứ quẩn quít mãi bên Thái Nhiên, ríu ra ríu rít giống như một đàn chim se sẻ. Con gái bây giờ càng ngày càng đẹp, da trắng như tuyết, được vấy ngấn mang giày cao gót. Lúc tôi bằng tuổi những cô bé đó, còn phải mặc quần áo của mẹ được sửa cho nhỏ lại, chẳng có tí gì gọi là nét đẹp thời thanh xuân cả.

Tuổi tác đúng là thứ không thể nào giấu được...

Đợi cho khách khứa ra về hết, tôi cũng mệt lả, nằm trên ghế sofa, ngủ.

Đang mơ mơ màng màng thì nghe thấy tiếng nhạc, Thái Nhiên lay tôi dậy, nói nhỏ bên tai tôi: “Lúc này chưa có cơ hội, giờ chúng ta cùng nhảy một bản đi”.

Tôi lười biếng cười: “Đứng suốt ngày hôm nay, chân em sưng tấy lên cả rồi, không mang giày cao gót được nữa đâu”.

“Vậy để chân trần cũng được”, cậu ta nói.

“Mặt đất dơ lắm”.

“Cỏ thể dẫm lên chân anh”.

Nửa đêm hôm đó tôi mới tạm biệt Thái Nhiên về nhà. Trong nhà tối thui, chắc mẹ tôi đã ngủ rồi.

Tôi cởi dây an toàn ra, hôn lên mặt cậu ta, nói: “Sinh nhật vui vẻ”.

Cậu ta nắm lấy tay tôi, một lúc lâu sau mới chịu buông ra.

Về đến nhà, tôi nhẹ nhàng cởi áo khoác, rón rén bước về phòng mình. Bỗng nhiên đèn ở hành lang sáng lên, tôi sợ hết hồn.

Mẹ đang cầm cái chén thủy tinh đứng trước cửa phòng ngủ, nhìn tôi với vẻ nghi ngờ: “Mới về sao? Sao đi lâu thế?”.

“Phải dọn dẹp nên hơi lâu”, tôi nói.

“Ai chở con về?”, tai mẹ tôi thính thật.

Tôi biết nói dối mẹ chỉ có càng nói càng lộ ra sơ hở mà thôi nên đành nói thật: “Là Thái Nhiên. Xe của con đem đi sửa mất rồi”.

Mẹ tôi ờ một tiếng: “Không phải nó còn có trợ lý nữa hay sao?”.

“Tiểu Mã cũng phải đi tiễn khách”, tôi lảng tránh, xoa xoa thắt lưng, nói: “Con mệt lắm rồi. Cả ngày hôm nay cứ như quân gia ấy, vừa chỉ huy người làm lại vừa phải tiếp khách”.

Mẹ nói: “Chạng vạng hôm nay, lúc mẹ xuống lầu đi đổ rác bỗng nhiên có người chạy đến trước mặt hỏi mẹ có phải con đang hẹn hò với Thái Nhiên không?”.

Hai mắt tôi mở to ra, kiên quyết phủ nhận: “Nói tầm bậy, Thái Nhiên đang hẹn hò với Dương Diệc Mẫn mà. Cho dù đây là scandal đi thì nó cũng không bao giờ rơi trúng lên người con được đâu”.

“Gần đây hai đứa cũng khá thân mật đó!”, mẹ tôi nói.

“Con là người đại diện của Thái Nhiên nên lúc nào cũng phải đi theo cậu ta ấy mà!”, tôi an ủi bà: “Phóng viên viết báo cũng chỉ là vì tiền, có chuyện gì mà họ không dám viết chứ. Đừng quan tâm đến họ là được rồi”.

26. Chương 26

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

“Không có lửa thì làm sao có khói?”.

“Phóng viên chuyên viết những chuyện vô căn cứ”.

Mẹ tôi thở dài: “Nếu con không muốn mẹ biết, mẹ cũng không hỏi đến nữa”.

“Mẹ ...”.

“Mẹ chỉ nói một câu cuối cùng, tìm đối tượng nào môn đăng hộ đối một chút chứ đừng trèo cao quá con ạ”.

Tôi chết lặng.

Ngay từ khi bắt đầu Thái Nhiên đã đứng ở một nơi cách xa tôi lắm rồi. Trong kí ức, chàng trai người đầy mùi xăng, hai bàn tay đen bóng vì dầu mỡ gõ cửa xe ngay ngừng cười với tôi đã là quá khứ, còn người ôm chặt lấy tôi, hôn lên trán tôi chỉ mới vừa nãy thôi...

Tôi buộc bản thân mình phải ngủ, nhắm mắt lại. Nhưng đêm hôm đó lại nằm mơ thấy Thái Nhiên và tôi bị tách ra giữa đám đông, tôi gọi tên cậu ấy rất lớn, chạy tới, chỉ thấy cậu ấy bị vây quanh giữa một rừng người hâm mộ, Thái Nhiên đang đứng trên một cái bục cao, mỉm cười.

Quả thật mấy ngày sau, tôi đã thấy tin đồn trên nhiều tờ báo giải trí tuần san được phát hành. Phóng viên nói bóng nói gió về quan hệ mờ ám giữa tôi và Thái Nhiên, tấm ảnh được chụp lại rồi đăng lên thực sự rất mỉa mai. Thái Nhiên đứng cùng Dương Diệc Mẫn cười rất vui vẻ, tôi đứng sau Thái Nhiên, cứ như là quân nhân đào ngũ, biểu cảm cứng ngắc, giống như u hồn đứng sau lưng cậu ta vậy.

Tôi đem tờ báo vò nát rồi lau cái máy thông gió xong rồi là nó sẽ tự chạy vào thùng rác.

Mẹ tôi đứng ở bên cạnh, thấy thế thở dài: “Buồn phiền mà cũng như vết bẩn chà lau đi được thì đã tốt. Còn nữa, cái bình kia là đựng bột ngọt đấy, con định đem nó đi đâu?”.

Tôi dừng tay lại: “Lời đồn đại sơ dĩ được gọi là lời đồn đại vì bản thân nó không thể tồn tại được bao lâu. Tuần sau báo mới phát hành, chuyện này sẽ lùi về quá khứ thôi”.

“Bố con mất rồi. Hy vọng lớn nhất của đời mẹ lúc này là có thể bảo vệ con. Mẹ không muốn nhìn thấy con tự hủy hoại mình”, mẹ tôi nói.

“Con đã trưởng thành rồi, không cần mẹ phải quan tâm nhiều nữa, mẹ còn phải có cuộc sống riêng của mẹ chứ. Còn nữa, chuyện lần này chỉ đơn thuần là công việc của con gặp chút rắc rối thôi chứ không nghiêm trọng đến mức là tự hủy hoại mình đâu”.

“Con gái, là muốn trở nên nổi tiếng sao?”.

“Nổi tiếng hay không đều giống nhau cả, cũng đều là bị người ta đánh giá thôi”.

“Từ nhỏ con đã hay làm theo ý mình”.

Tôi rửa sạch tay: “Thái Nhiên tan học rồi, con đi đón cậu ấy đây”.

“Cậu ta lớn như vậy rồi còn phải đi đón nữa sao?”.

“Mẹ!”, tôi không biết nói sao nữa. Mẹ tôi rất cục cựa cũng im lặng.

Trong khoảng thời gian này Thái Nhiên cũng không nhận thêm bất cứ công việc nào cả, chuyên tâm học hành. Càng yên ắng như vậy phóng viên lại càng tò mò. Bọn họ thực sự không tin là cậu ta ngoan ngoãn quay trở về trường học, phải đào bới ra được chuyện gì đó. Không chịu để cho cậu ta yên, thật ra thì như vậy cũng tốt.

Lúc tôi đến trường cũng vừa lúc Thái Nhiên tan học, đi bên cạnh thầy giáo, mấy cô bạn cùng lớp xinh xắn cứ vây xung quanh, một đám người đi ra rất nhộn nhịp. Thái Nhiên nhìn thấy tôi, trên gương mặt đẹp trai nở một nụ cười tươi rói. Tôi nhìn thấy cậu ta như vậy nhin không được cũng nở một nụ cười đáp trả dù chúng tôi đứng cách xa nhau cả một sân thể dục.

Cậu ta tạm biệt mọi người, chạy về phía tôi. Theo thói quen định khoác tay lên vai tôi, tôi theo phản xạ né sang một bên, tay cậu ấy ra trượt xuống khoảng không.

Tôi đẩy cậu ta: “Lên xe rồi nói chuyện”.

“Sao thế?”, cậu ta ngồi vào trong xe, hỏi tôi.

Tôi thắt dây an toàn xong xuôi, mới kín đáo nói: “Mấy ngày gần đây có chút tin đồn”.

Cậu ta rất khẩn trương, nắm lấy tay tôi, nói: “Tiểu Liên, nếu bọn họ muốn phỏng vấn thì em cứ chạy đi, mọi chuyện để anh lo”.

Tôi vừa nghe được, phì cười, gẩy tay cậu ta ra, sáng giọng: “Không cần làm quá lên như thế”.

Thái Nhiên không cười, hai tay nắm lấy bắp vai tôi, xoay người tôi lại ngồi đối diện với cậu ta, mặt chúng tôi kề sát lại với nhau. Cứ nhìn nhau mãi nên hơi thất thần. Cậu ta thở dài, ôm tôi vào lòng.

“Ngày thường thì cứ khuyên anh đối mặt với những lời nói đó thì phải bình tĩnh, giờ em lại bối rối đến như vậy”.

“Tại vì bây giờ khác rồi, không chỉ là scandal nữa mà còn bị người ta dị nghị”.

“Anh chia tay với Dương Diệc Mẫn không phải rất tốt sao?”.

“Nằm mơ!”, tôi vùng ra từ trong lòng của cậu ấy: “Em có nói bóng nói gió với Trang Phác Viên. Họ nói vốn định an bày Dương Diệc Mẫn với một diễn viên mới khác cô ấy lại kiên trì muốn hợp tác cùng anh. Lúc cô ấy còn chưa ra ngành đã sưu tập rất nhiều hình của cậu, thu lại tất cả những bộ phim có mặt anh. Cô ấy từ nhỏ đã sống trong sung sướng, nói gì là người khác phải nghe, giờ anh lại bỏ cô ấy chỉ sợ cô ấy giận quá rồi bày trò này nọ”.

Thái Nhiên gục đầu xuống: “Xem ra những lời lúc trước cô ấy nói với anh là thật”.

“Người ta có tâm kế cả đấy, đừng tưởng con gái cứ chân dài là nào ngẩn”.

“Em ghen à?”.

“Bây giờ em ăn cũng không ít dầu, muối và bột ngọt đâu”.

“Anh chỉ yêu em thôi!”, cậu ta hôn lên bàn tay tôi: “Ánh mắt của em đẹp hơn cô ấy rất nhiều”.

“A?”.

Lần đầu tiên gặp em, lúc em quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời ấy nhìn thẳng về phía anh. Lúc đó anh đã rất lo lắng vì công việc nhưng nhìn thấy đôi mắt tràn đầy sức sống kia nhìn về phía mình, anh bỗng nhiên cảm thấy tự tin hơn hẳn”.

“Phải không?”, tôi nhẹ nhàng nói: “Anh chưa từng nói cho em nghe về chuyện đó bao giờ”.

“Còn có, lúc em mặc áo sơmi, quần jean, quần áo ướt đầm mà không hề hay biết, anh nhìn thấy cả được nội y của em, lúc đó không những thấy em rất giỏi giang, mạnh mẽ mà còn rất gợi cảm nữa”.

Tôi a một tiếng, che mặt lại: “Anh đúng là một thanh niên không đứng đắn chút nào”.

Thái Nhiên lại dặn tôi: “Cuối tuần này là sinh nhật mẹ anh. Tiểu tam nhà anh sẽ trở tài, em nhớ đến nhé”.

“Không biết tặng ẹ anh cái gì được đây”.

“Tặng cái gì nữa chứ? Người thân trong nhà quây quần bên nhau, còn để ý đến chuyện đó làm gì?”.

Dù sao thì vẫn phải khách sáo chứ, tôi đặt một cái bánh sinh nhật ở một tiệm bánh kem khá lâu đời nằm ở phía bắc. Lúc vừa nhận hộp bánh từ trong tay nhân viên thì bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc đang gọi tên của tôi. Tôi cũng quay đầu lại, thấy Dương Diệc Mẫn đang bước đến.

Cô gái trẻ tuổi xinh đẹp này làm rạng rỡ cả một góc trời. Hôm nay cô ấy còn mặc một chiếc váy trắng trong thuần khiết màu ngà voi, mái tóc dài uốn lọn quấn xoắn trên vai, cả người tràn ngập mùi hương tươi mát của một loại hoa ven đường mọc lúc sáng sớm.

Mọi người trong quán đều ngoái đầu lại nhìn cô ấy.

“Mộc tiểu thư, khéo quá, lại gặp chị!”, cô ấy vô cùng thân thiết quàng tay tôi. Tôi nhin xuống, không rút tay ra.

“Dương tiểu thư hôm nay trong nhà cũng có sinh nhật của trưởng bối sao?”.

“Em cùng một vị trưởng bối uống cà-phê ở ngay bên cạnh, vừa thấy chị vào đây nên mới lại chào hỏi!”, cô ấy nhiệt tình tiếp đón tôi: “Mộc tiểu thư, hay là chúng ta sang kia uống ly cà-phê?”.

Không biết như thế nào nhưng tôi cảm thấy nụ cười của cô ta không có ý tốt gì cho lắm lại còn mang theo chút lạnh lẽo. Tôi từ chối: “Xin lỗi, tôi còn có việc”.

Cô ta bỗng nhiên mạnh mẽ khoác tay tôi: “Cũng tốn không nhiều thời gian đâu mà. Vả lại, có người còn muốn đem tâm thần trả lại cho chị kia”.

Tôi nghe ra được chút ý tứ.

Cô ta kéo tôi đến một quán cà-fê trong khá lịch sự ở khu phố đối diện. Lúc tôi đi tới thì mới phát hiện ra người ngồi trong này toàn là những kẻ giàu có, quần áo sang trọng liền biết ngay được chỗ này là một nơi như thế nào.

Phía trong góc có một người phụ nữ đang ngồi tựa vào khung cửa sổ, tuổi cũng không còn trẻ, chắc là khoảng ba mươi mấy, bởi vì chăm sóc kỹ lưỡng nên không tài nào đoán ra được tuổi thật. Tôi nhìn những thứ cô ấy mặc trên người với ánh mắt thăm dò, tao nhã mà không hề phô trương, mỗi thứ đều là kiệt tác của những nhà thiết kế nổi tiếng, may thủ công, túi xách tay cũng là hàng độc nhất vô nhị.

Cô ấy cũng không thuộc hàng quốc sắc thiên hương gì, nhưng mà làn da mịn màng, gương mặt hài hòa, trông cũng được. Cô ấy vừa nhìn thấy tôi, lập tức nhìn quanh đánh giá, ánh mắt có chút mạo phạm nhưng tôi còn có thể nhẫn nhịn được.

“Bà Trang!”, tôi đã đoán ra được thân thế của người phụ nữ này.

“Mộc tiểu thư!”, cô ấy mời tôi ngồi xuống: “Chuyện xảy ra với đứa bé hôm trước, vốn nên đến tận cửa để cảm tạ nhưng mà nhà tôi nói tính tình Mộc tiểu thư vốn phóng khoáng, không thích chúng tôi làm vậy nên đành thôi. Vừa rồi tiểu Mẫn nhận ra cô, tôi bảo con bé đến mời cô vào. Hy vọng không quấy rầy việc của Mộc tiểu thư”.

Nói xong một đoạn dài thật dài, cô ấy bưng tách cà-fê lên, nhấp một ngụm.

Tôi nhìn thấy ánh hào quang phản xạ ra từ cái nhẫn trên tay cô ấy, đó là cái nhẫn mà Trương Mạn Quân mơ ước có được.

“Bà Trang khách sáo rồi, tôi vốn không biết cấp bậc lễ nghĩa, hy vọng bà đừng để bụng”.

Cô ta đánh giá tôi một chút, khẽ cười: “Mộc tiểu thư, cái thăm của cô vẫn còn ở nhà tôi, hôm nào tôi sẽ gọi người mang sang trả cô”.

Tôi đáp: “Vậy lại làm phiền rồi”.

“Mộc tiểu thư đã cứu mạng con tôi, chỉ mang thăm trả lại cho cô có tính là chuyện gì lớn lao đâu”.

“Phu nhân khách khí rồi, tôi lúc đó chỉ là tiện tay nên giúp đỡ thôi”.

Cô ấy nói: “Chuyện hôm đó cực kì hổ thẹn, thân làm bố mẹ mà một người ở Paris, một người đang lệnh đèn trên biển, trong thời khắc mấu chốt còn phải nhờ người ngoài đến đưa thằng bé đi cấp cứu”.

Tôi an ủi: “Dù sao thì thằng bé không có việc gì, bà không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì”.

“Cô nói rất đúng, trong một gia đình, đứa con lúc nào cũng là quan trọng nhất. Thằng bé còn nhỏ như vậy, bố mẹ nhất định phải làm cho nó có được một thời thơ ấu thật đẹp”.

Tôi cúi đầu khuấy tách cà-fê, không phải là tôi không hiểu được cái ý tứ trong lời nói của cô ta.

Bà Trang buông ly xuống: “Mộc tiểu thư, xin lỗi vì đã làm mất khá nhiều thời gian của cô”.

Từ đầu đến cuối cô ta vẫn rất lịch sự, nhã nhặn và khiêm tốn.

Lúc này, Dương Diệc Mẫn vẫn ngồi ở bàn bên cạnh chạy lại giúp bà Trang đứng dậy. Vẻ mặt của cô ấy vô cùng thân thiết, hiển nhiên tình cảm đối với người dì này là vô cùng sâu sắc.

Bà Trang bỗng nhiên quay đầu cười, ánh mắt sáng rực. Giọng cô ấy lạnh tanh: “Mộc tiểu thư, cô không thể giống với Trương Mạn Quân được”.

Tôi toát mồ hôi lạnh.

Lần này cô ấy trở về là để cứu vãn hạnh phúc gia đình, lấy lại tất cả những gì bản thân đánh mất nên ra oai với tất cả những người mình hoài nghi.

Dương Diệc Mẫn lạnh lùng liếc tôi một cái, xoay người đi theo dì của mình.

Sinh nhật chị Tú thực sự rất vui, Thái Bình làm một mâm đồ ăn rất ngon, Thái An dắt bạn gái về. Lúc ăn cơm, Thái Nhiên giả vờ kính rượu, đặt tay lên đùi tôi. Tôi vừa tức giận lại buồn cười, thừa dịp mọi người

không chú ý, dùng móng tay nhéo cậu ta một cái. Ngụm rượu đang còn trong cổ họng, sặc một cái, ho khù khụ, trông rất buồn cười.

Tôi cúi đầu cười, trong khoảnh khắc lúc tôi ngẩng đầu lên thì thấy bạn gái của Thái An đang dùng đôi mắt to tròn, đen láy của cô bé nhìn tôi chằm chằm, khóe môi nhếch lên một nụ cười khó hiểu. Tuy nụ cười đầy vẻ thiện chí nhưng tôi vẫn không thể không để tâm, lảng tránh ánh mắt của con bé.

Sau khi tiệc tan, Thái Nhiên tiễn tôi về. Đêm mùa hè rất đẹp, thực sự không nên lãng phí, cậu ta chạy xe đến bờ hồ, mở cái cửa trên vòm xe ra, hạ ghế xuống cho bằng phẳng, cùng tôi nằm xuống ngắm sao. Mấy loài hoa nở vào mùa hè cứ tỏa hương ngan ngát, chúng tôi nắm tay nhau. Trên xe đang phát ra một bài rất xưa, cứ lặp đi lặp lại đoạn điệp khúc: “Love will keep us alive”. Tôi cười, nếu tình yêu có thể làm cho con người ta tồn tại thì sao họ còn phải phát minh ra bánh mì?

Thái Nhiên nói: “Trương Mạn Quân dường như không còn lòng dạ nào để quay phim nữa rồi”.

“Anh đi dò xét ý tứ của cô ấy à?”.

“Ban ngày có cùng cô ấy hàn huyên mấy câu”.

“Bộ phim “Pháo hoa” thành công rực rỡ có thể là lời chào tạm biệt của cô ấy”.

“Cho nên bộ phim của bố anh chắc chỉ còn mình anh mới có khả năng quay”.

Tôi quay người sang đối diện cậu ta, ánh mắt của cậu ta trong bóng tối như lóe sáng lên, giống như một loài động vật, thành công nhiều như vậy cũng không làm yếu đi bộ móng vuốt vốn có của cậu ta, chàng trai giận dữ đứng dưới mưa ngày nào giờ đã trưởng thành và chững chạc lên rất nhiều, nhưng cái sự tàn nhẫn vẫn tồn tại như cũ trong tính cách của cậu ta.

“Anh có thể sao?”.

“Lăn lộn trong nghề nhiều năm như vậy cũng đã kết bạn với một nhóm lớn lo chuyện hậu trường”.

“Tất cả đều là những người chưa có nhiều năm kinh nghiệm lắm”.

“Nếu không làm thì sao có kinh nghiệm được? Uy, rốt cuộc em cũng phản đối anh?”.

Tôi cười, hôn cậu ta một cái: “Chúc anh thành công”.

“Nếu thật bại thì sao?”.

“Lập tức chia tay với anh”.

“Lần này mạo hiểm nhiều như vậy, chẳng biết anh có làm sai hay không nữa?”.

“Đàn ông sợ phạm phải sai lầm còn đàn bà lại sợ cưới phải một người đàn ông phạm sai lầm. Nếu anh đã sai thì tôi lại càng không thể sai lại càng sai”.

“Hừ...”, cậu ta vội vàng cúi đầu xuống, chặn môi tôi lại không cho nói thêm gì nữa.

Tôi rất nhanh đã gặp được nhóm người trẻ tuổi kia. Cũng biết tôi sơ sơ rồi, cũng có vài người vừa tốt nghiệp ra trường xong, vẫn còn ánh mắt hy vọng với cái xã hội này, tràn đầy nhiệt huyết, hăm hở chờ đợi một thời cơ để thể hiện mình mà chẳng hề so đo chút gì về đãi ngộ. Chẳng trách những nhà tư bản vẫn hay lợi dụng những người mới, chỉ cần cho họ một chút cơ hội, nói vài lời ngon ngọt, là có thể lừa họ liều mạng vì mình ngay.

“Như thế nào?”, Thái Nhiên hỏi.

“Tôi quên hết rồi dù lúc ở trường tôi đã học về chuyên ngành này”, tôi có cảm giác như đã trải qua mấy đời rồi.

“Lúc em đi học có tác phẩm nào không?”.

Tôi buông tay: “Không có gì đáng nói, em không đủ siêng năng cũng chẳng có tài năng thiên phú gì gì đó”.

Nhìn thấy Thái Nhiên chăm chỉ cố gắng, cống hiến hết tuổi trẻ của mình cho sự nghiệp tôi chợt nhận ra bản thân đã bỏ qua ước mơ của mình nhiều năm rồi. Vẫn cặm cụi làm việc như một chú ong thợ, giấc mơ năm đó đã sớm bị vứt ở một xó xỉnh nào đó rồi.

Thái Nhiên, lúc trước là người không cam chịu số phận, luôn cố gắng phấn đấu đã làm tôi cảm động, dẫn đường cho tôi. Nói tôi tình nguyện đến giúp đỡ cậu ta, chẳng thà nói tôi bị cậu ta hấp dẫn thì đúng hơn. Tôi thích cái sức sống mạnh mẽ tiềm tàng trong cậu ta, cũng thích cái vẻ đẹp trai vốn có.

Tôi thì thảo: “Lúc trước em hay lấy vải vụn của mẹ, chắp vá lại may thành những bộ quần áo mới cho búp bê”. Sau một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng Thái Nhiên đáp trả, quay đầu nhìn lại mới thấy cậu ta đã sớm đi sang chỗ khác trao đổi kịch bản với mọi người.

27. Chương 27

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Trang Phác Viên gọi điện thoại cho tôi, nói: “Nghe nói Thái Nhiên đang tự tay quay một bộ phim, tôi có thể giúp được gì không?”. Tôi thích con người của anh ta, không có điểm nào giống với thương nhân cả, đối xử với mọi người chung quanh rất thân thiết, dù chỉ là nợ người ta một viên ngói hay vài giọt nước cũng vẫn cố gắng tìm cách trả ơn, được mọi người coi trọng. Tôi nói: “Còn một vấn đề chưa giải quyết được”.

“Là vấn đề tài chính ư?”.

A, nhưng kì thực anh ta cũng có cái sự miễn cảm về tiền bạc của một thương nhân.

Anh ta thẳng thắn nói: “Cô cứ chuẩn bị tài liệu cho thật tốt, tôi sẽ cho người đến đàm phán xem sao”.

“Cảm ơn”, tôi nói ra lời cảm ơn xuất phát từ tận đáy lòng.

“Nghe nói cô đã gặp vợ tôi”.

Tôi xấu hổ nói: “Đúng vậy”.

“Hình như là có chút hiểu lầm, cô ấy có gây khó dễ gì cho cô không?”.

Tôi phẫn nộ, nhin không được hỏi: “Hai người yêu nhau chắc sâu đậm lắm nhỉ?”.

“Khi mới kết hôn, lúc tan tầm tôi đều nghĩ đến việc có một người vợ hiền đang chờ mình ở nhà, cũng hiểu được những nỗi khổ cực của cô ấy. Nhưng lại dần dần phát hiện ra chúng tôi hầu như không có điểm chung nào cả, cãi nhau rồi cũng chẳng giải quyết được gì nên tự học cách giữ im lặng. Đã bốn, năm năm rồi mà tôi và vợ nói chuyện với nhau chắc chỉ hơn mười câu”.

“Sao lúc trước cô ấy lại đồng ý gả cho anh?”.

“Chuyện làm ăn của bố cô ấy lúc đó đang đứng trước nguy cơ bị phá sản, nhờ tôi giúp đỡ mới vực dậy được nên ông ấy mới quyết định gả con gái coi như là cảm tạ”.

“Nói cho cùng thì cô ấy cũng chỉ là một món hàng”.

“Không phải là tôi không thương cô ấy”.

Vậy xem ra là có khả năng tái hợp lại.

Thái Nhiên không biết đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào, ganh tỵ nói: “Lại là Trang Phác Viên”.

“Anh ta tình nguyện đầu tư cho chúng ta rồi”, tôi cười tủm tỉm.

“Anh ta đối xử tốt với em quá nhỉ”.

Tôi vươn tay vuốt vuốt mặt cậu ta: “Vậy thì anh phải đối xử tốt với em gấp hai”.

Người trợ lý được Trang Phác Viên phái tới cũng xấp xỉ tuổi với tôi, họ Hứa. Cô ấy có mái tóc ngắn, rất nhiệt tình và cực kì xinh đẹp, hiển nhiên là vị Trang tiên sinh của chúng ta cũng rất coi trọng hình thức. Hơn nữa tôi cũng đoán ra được, cô ấy là người có cách suy nghĩ khá giống tôi.

A ... Tôi hoài nghi người mà Trang Phác Viên đưa tới là một chuyên gia trong lĩnh vực đàm phán, lúc nói đến điều khoản hợp đồng, cô ấy cực kì nhạy bén, lại giống như một trinh thám, bất cứ một manh mối nào cũng chạy không thoát khỏi cặp mắt tinh tường của cô ấy. Tôi ngờ rằng Trang Phác Viên bảo cô ấy đến là để giúp đỡ hay làm khó đây?

“Tên của tác phẩm này không nổi bật lắm, sửa thành “Thiên tài góc nghé” được không?”.

“Có lẽ có thể gọi là “Cậu bé benzen”, Thái Nhiên nói.

“Có thể thêm một bác sĩ không? Chúng tôi đề cử một người mới”, Hứa tiểu thư lấy ra một tấm ảnh.

Đó vẫn là một thiếu niên, mười bảy hay mười tám nhỉ? Cậu ta khác hoàn toàn với Thái Nhiên, đó là một thằng nhóc da trắng môi hồng cực kì xinh đẹp, tuổi nhỏ hơn chút nữa có lẽ sẽ rất giống con gái.

“Trẻ quá!”, tôi nói.

“Từ từ!”, Thái Nhiên nói: “Nam diễn viên chính cần một người em trai”.

Ánh mắt của Hứa tiểu thư sáng rực, vỗ tay khen ngợi: “Ý tưởng này rất hay”.

Ký hợp đồng xong, cô ta một thân khí thế quyết liệt, cười khanh khách với tôi: “Mộc tiểu thư đúng là một người tuyệt vời, hy vọng sau này sẽ còn nhiều cơ hội được hợp tác với cô”.

Cái gọi là hợp tác đương nhiên là Trang Phác Viên phải bỏ tiền túi ra, phải nhiệt liệt hoan nghênh mới đúng.

Mấy ngày sau, bạn của tôi gọi đến, mở miệng ra đã hỏi: “Đã xem tin tức chưa?”.

Bây giờ đối với những câu hỏi như vậy tôi cực kì miễn cảm, cực kì lo lắng, không biết là có phải lại có tay nhà báo bất lương nào tung tin đồn bậy bạ không.

Bạn tôi nói: “Trang Phác Viên không li dị, xoay người một phút là trở thành một ông chồng tốt ngay, đang cùng vợ mình đi du lịch các nước”.

Cái gì ???

“Nghe nói anh ta là vì đứa con nên mới cố gắng cứu vãn hôn nhân thêm một lần nữa”.

“Vậy ... Trương Mạn Quân thì sao?”.

Bạn tôi nói: “Hỏi rất hay ... Ngay từ đầu cô ấy cứ luôn miệng phủ nhận rồi sau đó từ chối gặp phóng viên. Trước ba giờ còn có phóng viên chụp được ảnh hai vợ chồng Trang thị đang cùng làm thủ tục đăng kí”.

Có thể thấy được Trương Mạn Quân lại một lần nữa chọn sai đối tượng, cặp mắt nhìn đàn ông của cô ấy không bằng một góc lúc chọn diễn viên.

Thái Nhiên có chút lo lắng: “Di động của Trương Mạn Quân sao gọi mãi mà không được?”.

“Cái tên họ Trang này, không biết anh ta nên đa tình hay vô tình là tốt đây”.

“Ít bàn luận chuyện của người khác đi”, tôi nói.

“Em còn bệnh vực anh ta à?”, Thái Nhiên giận dỗi đứng lên: “Sự nghiệp thành công, lịch sự, tao nhã, mẫu người mà mọi cô gái luôn ước ao, chỉ cần anh ta giở chút thủ đoạn thôi là có thể mang em ra đùa giỡn xoay vòng vòng đó”.

“Nghe anh nói có vẻ mỉa mai quá nhỉ?”, tôi liếc cậu ta một cái: “Cho tới bây giờ em vẫn không có nhìn nhầm, anh ta thực sự là một người rất tốt”.

“Anh ta thì có được cái ý tốt gì chứ?”.

“Anh ...”, tôi vừa tức giận vừa buồn cười: “Anh nói nhiều như vậy rốt cuộc là muốn nói cái gì?”.

“Anh biết, bà Trang có một đạo đã nghĩ vì em nên chồng bà ta mới quyết định ly hôn”.

Tôi xoay người lại: “Dương Diệc Mẫn nói với anh nhiều chuyện quá nhỉ”.

“Đó! Đã đến vấn đề của chúng ta rồi đó”.

Tôi chán nản: “Anh muốn trách em vì có cái nhìn thoáng hay là quá mức khắt khe trong chuyện này?”.

“Anh thấy anh ta không vừa mắt, một tên ngụy quân tử có đáng giá bao nhiêu mà em phải lên tiếng bênh vực?”.

“Quái đản!”, tôi xoay người đi: “Em không muốn chỉ vì một người lạ mà phải cãi nhau với chồng mình”.

“Em nói lại lần nữa xem?”, cậu ta kéo tay tôi.

Tôi thở dài: “Em nói em yêu anh. Đồ ngốc!”.

Cậu ta xúc động, ôm chặt lấy tôi, suýt làm tôi ngạt thở.

Thật lâu sau mới nói: “So với bọn họ, chúng ta thật hạnh phúc, phải không?”.

“Đương nhiên!”, tôi nhẹ nhàng đáp lời.

“Anh cảm thấy mọi chuyện cứ như là trong mơ vậy”.

“Ở trong mắt em, để có thể đến được với anh như ngày hôm nay cũng phải cố gắng nhiều như bọn họ”.

“Anh lo có một ngày công khai chuyện tình cảm, dư luận hay một chuyện gì đó có thể sẽ làm tổn thương em”.

Tôi cũng ôm chặt cậu ta, hỏi: “Anh có yêu em không?”.

“Yêu. Hơn nữa còn nghĩ bản thân mình không đủ sức cho em dựa vào, có lẽ em sẽ không chịu nổi áp lực rồi bỏ anh mà đi, lúc đó chắc anh sẽ rất hoảng loạn”.

“Nghe anh nói thế em muốn bỏ đi cũng không xong!”, tôi cười.

“Cho nên đừng rời xa anh nhé!”.

“Vĩnh viễn không!”.

“Vĩnh viễn không hay là không vĩnh viễn!”.

“Nói chuyện với anh cực kì tuyệt vọng”.

Thái Nhiên bỗng dừng đề nghị: “Chờ bộ phim này quay xong rồi khởi chiếu hai chúng ta đi du lịch một thời gian đi. Cứ làm hết năm này qua năm khác vẫn chưa có thời gian tận hưởng cuộc sống”.

“Vậy anh muốn đi đâu?”.

“Tìm một nơi đẹp đẽ nào đó ở tạm một thời gian”.

“Xuân thường dạ anh, hạ quan phồn tinh, thu vọng mãn nguyệt, đông ngênh sơ tuyết*. Nếu có thể ngồi uống rượu, cảm nhận mùi hương của hoa mai, cuộc sống có lẽ sẽ rất thanh thoi ...”.

(*) Đại ý : Đêm xuân chờ ngắm hoa anh đào, đêm hè ngắm sao, đêm thu đến lại ngắm trăng, đông thì chờ ngắm tuyết đầu mùa.

“A, có lẽ là em đã cảm động rồi nên quyết định gả cho anh”.

“Không dễ dàng như vậy đâu”. Tôi vui mặt vào lòng của Thái Nhiên.

Chúng tôi ôm nhau, dựa vào nhau thật lâu, mãi cho đến khi có nhân viên đến gõ cửa thông báo buổi họp báo sắp bắt đầu. Thái Nhiên hăm hở ngồi trên đài cùng dàn diễn viên chính. Dưới ánh đèn flash cặp mắt đen bóng cực kì có hồn, tràn ngập sự tự tin cùng kiêu ngạo. Người như vậy sao có thể là một con người

tầm thường, một con người cô đơn, tĩnh mịch được. Cậu ta nhất định là có một đoạn đời hoành tráng như trong tiểu thuyết.

Có một nhân viên đứng cạnh tôi, nhìn thấy thế, tưởng tôi là đồng nghiệp nên bắt chuyện: “Này, nhìn kìa, anh ta thực sự đã thay đổi rất nhiều. Lúc tôi còn đi học nhìn thấy anh ấy trên TV còn thấy được vẻ non nớt. Chớp mắt một cái đã trưởng thành hẳn ra, hấp dẫn thật”. Tôi cũng cảm thấy Thái Nhiên thực sự là một người đàn ông rất quyến rũ, trừ vẻ phong độ bên ngoài, thì trông cậu ấy vẫn còn chút gì đó tang thương. Năm nay đi theo Thái Nhiên là năm năm thời kì toàn thắng của cậu ấy.

Phóng viên hỏi: “Từ trước tới giờ cậu toàn đóng những vai dù có là nhân vật phản diện đi chăng nữa thì cũng vẫn rất đẹp trai, mạnh mẽ nên khá được lòng của khán giả nữ sao lần này lại muốn thay đổi phong cách với vai diễn một nhân sĩ yếu đuối, ngu ngốc đến mức chẳng thể làm được trò trống gì? Cậu không sợ sẽ mất đi cái hình tượng được mọi người yêu thích mà mình đã dày công đắp nặn thành sao?”.

Thái Nhiên cười: “Diễn viên phải biết diễn xuất là bởi vì chúng tôi phải đắp nặn nên rất nhiều những hình tượng khác nhau. Hơn nữa giới nghệ sĩ bây giờ thay đổi nhanh như thế, nếu nửa năm tôi không làm thì làm gì có ai còn nhớ đến hình tượng lúc trước của tôi là gì”.

Phóng viên lại hỏi: “Chuyên gia trong ngành đánh giá anh rất cao, một phần là anh diễn xuất rất đạt. Lúc trước khi anh phải đóng vai là một thanh niên ở nông thôn đã thật sự đến một vùng nông thôn sống một tháng trời để trải nghiệm cuộc sống. Bộ phim anh đóng bây giờ lại là một người vì lí do ngoài ý muốn mà biến thành kẻ ngốc anh sẽ làm gì để có thể biểu đạt tốt cảm xúc của một người ngốc nghếch?”.

Thái Nhiên cười: “Đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi tham gia diễn xuất đúng không? Cùng lắm thì sẽ không biến bản thân mình thành một kẻ ngốc thực sự là được rồi”. Mọi người được một trận cười, tôi cũng cười nhưng có chút không thoải mái. Tôi không thích cậu ta đem bản thân mình ra làm trò đùa như thế. Hôm đó phải rất khuya tôi mới được về nhà. Thái Nhiên đưa tôi về, như thường lệ là đưa đến ngã rẽ dưới lầu để

tránh ẹ tôi khỏi nhìn thấy xe. Ngày mai là bộ phim bắt đầu bấm máy rồi, Thái Nhiên không uống rượu nhưng so với uống rượu còn hưng phấn hơn, cứ ôm tôi mãi, rồi lảm nhảm nói Đông nói Tây.

Tôi nghĩ nếu chúng tôi cứ ở trong xe như thế này sợ là sẽ phát sinh chuyện gì đó nên kiên quyết gỡ tay ra, lúc này cậu ta mới thu cái móng vuốt sói của mình lại.

“Về ngủ sớm đi, mai bắt đầu bận rộn rồi đấy!”, tôi căn dặn cậu ta.

Cậu ta lại vuốt tóc tôi: “Thực sự không muốn rời xa em”.

“Ngày nào cũng nhìn em rồi đến một lúc nào đó anh sẽ thấy chán đến mức hận không thể chạy trốn em với vận tốc ánh sáng”.

Cậu ta lại ôm tôi, hôn môi.

“Chúng ta không có biện pháp nào để có thể quang minh chính đại đi ra ngoài cùng nhau”.

“Nhưng mà em lại cảm thấy yêu đương vụng trộm như vậy rất kích thích đó”, tôi cười.

Thái Nhiên buông tay tôi ra: “Về đi, anh nhìn em lên nhà rồi sẽ về”.

Tôi hôn lên môi cậu ta một cái, xoay người đi về nhà. Lúc lên cầu thang, tôi có ngoái lại nhìn, cậu ta quả thực vẫn đứng cạnh xe, đứng nhìn từ xa. Thấy tôi quay đầu, lại còn giơ hai tay vẫy vẫy, hành động đó thực sự là của một đứa con nít.

Tôi cười, bước vào nhà, trong khoảnh khắc ấy thật sự có ý nghĩ rất muốn được gả cho người đó.

Buổi tối hôm đó, tôi ngủ không ngon. Cứ nghe thấy tiếng người ồn ào vọng ra trong đêm tối, giống như là đang đứng giữa phố xá sầm uất. Đột nhiên như có người đẩy mạnh một cái, tôi giật mình tỉnh giấc ...

Mồ hôi ướt đầm, cực kì bất an. Hơn nữa lúc này chỉ mới ba giờ sáng, khắp nơi yên ắng, không khí quỷ dị. Bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên, tôi cực kì sợ hãi.

Giọng nói của Trương Mạn Quân truyền đến cực kì kích động: “Mộc Liên?”.

Lòng tôi bỗng nhiên chết lặng ...

“Thái Nhiên ... Cậu ta ... Cô tới bệnh viện nhanh lên”.

28. Chương 28

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Tôi không nhớ rõ là mình đã làm cách nào để đến được bệnh viện. Ban đêm ở đây cực kì yên tĩnh, tôi xộc vào hành lang phòng bệnh nên gây ra những tiếng động không nhỏ.

Đang đứng ở quầy tiếp tân hỏi mấy cô y tá bỗng nhiên nghe có người gọi tôi: “Mộc Liên! Chỗ này!”.

Tôi quay đầu lại, cực kì hoảng sợ. Trương Mạn Quân đang khoác áo bệnh nhân đứng cách đó không xa, mái tóc rối tung, gương mặt nhợt nhạt, tay chân đều bị thương, máu dính rất nhiều, phía sau còn có hai cảnh sát.

Tôi lắp bắp nói: “Đây là ... Bị sao vậy?”.

Trương Mạn Quân không nói câu nào, ôm chặt lấy tôi khóc rống lên, cô ấy cứ khóc như vậy, lòng tôi thoáng trầm xuống tận đáy vực sâu.

“Nói đi! Thái Nhiên đâu? Đã xảy ra chuyện gì?”.

Cảnh sát bước ra hỏi tôi: “Cô là bạn của người bị thương?”.

“Dạ”.

Người bị thương. Ôi trời! May mà anh ta không nói là người đã chết.

“Có mấy người ở quán bar quấy rối cô gái này, anh chàng kia chạy đến cuối cùng là gây xích mích với đối phương rồi ẩu đả nên mới dẫn đến bị thương”.

Chân tôi đã đứng không vững nữa rồi mà Trương Mạn Quân cứ ôm chặt lấy tôi. Hai viên cảnh sát kia thấy thế vội vàng đỡ chúng tôi ngồi xuống băng ghế dài.

“Bị thương như thế nào?”.

“Tình hình không khả quan cho lắm!”, cảnh sát nói: “Anh ta do mất máu quá nhiều nên đầu cũng bị tổn thương”.

Đầu tôi cũng có cảm giác đau nhói: “Sao lại xảy ra chuyện này?”.

Trương Mạn Quân uể oải nói: “Tôi ở quán bar có uống hơi nhiều nên gọi cậu ta tới đón. Không ngờ là có mấy người nhận ra tôi, chạy tới gây sự. Bọn họ ỷ đông vây lấy hai người chúng tôi, Thái Nhiên muốn che chở cho tôi nên bị họ dùng gậy đánh”.

Cô ấy vừa khóc vừa đứng lên. Tôi chưa từng thấy qua vẻ mặt yếu đuối của cô ấy. Rượu làm cho Trương Mạn Quân thay đổi trở thành một cô gái mỏng manh, yếu ớt.

“Đầu cậu ta đầy máu ngã gục xuống nơi đó. Tôi nhìn, sao lại giống Tu Viễn đến vậy? Chẳng lẽ Tu Viễn lại muốn chết thêm một lần nữa sao?”, người cô ấy run lên, rơi vào bế tắc.

Tôi cũng toát mồ hôi lạnh, lòng ngổn ngang trăm mối. Trong một khắc đó, cảm thấy dù hai chân tôi đang chạm đất, nhưng cả người lại muốn quỵ xuống như đang đứng trong môi trường không trọng lực. Không biết là mình đã lạc ở nơi nào.

Giống như là đã trải qua cả một thế kỉ mà cũng giống như là trong chớp lát cuối cùng bác sĩ bước ra.

Tôi cùng Trương Mạn Quân đứng lên.

Bác sĩ nói: “Bệnh nhân tạm thời đã qua cơn nguy hiểm”.

Trong nháy mắt chân tôi bỗng nhiên mềm nhũn, tâm tình được thả lỏng ra.

“Chỉ là cậu ta bị đánh một gậy vào đầu khá nghiêm trọng, vỏ đại não đã bị tổn thương. Mắt trái có thể bị mù tạm thời, tay trái hoặc chân trái có lẽ sẽ bị mất cảm giác”.

Cả người tôi như bị đóng băng lại: “Ý bác sĩ nói là anh ấy có thể sẽ bị liệt nửa người sao?”.

“Có thể nói là như vậy”.

“Cả đời sao?”, tôi nhấn mạnh.

“Không nghiêm trọng như vậy đâu. Ngắn nhất là nửa năm có thể khôi phục lại bình thường”.

Đáy lòng đang hoảng loạn của tôi bỗng chốc dịu lại.

Trương Mạn Quân hỏi: “Sẽ không có di chứng gì?”.

“Việc này còn phải xem xét tình hình sau khi cậu ấy tỉnh lại. Bất quá theo tình hình chung hiện nay, cậu ta có thể sẽ bị đau đầu”.

“Còn tay chân của anh ấy?” tôi hỏi.

“Cứ kiên trì luyện tập là sẽ hồi phục”.

“Nói như vậy nghĩa là vẫn còn cứu chữa được cho anh ấy”.

“Người trẻ tuổi sức khỏe dẻo dai, các cô nên tin tưởng là cậu ta có khả năng”.

Chúng tôi được cho phép đến thăm Thái Nhiên. Cậu ta lẳng lặng nằm đó, cảm giác rất không chân thực, trên mặt quần đầy băng gạc, không nhìn rõ được gương mặt.

“Mặt cậu ta bị sao vậy?”, Trương Mạn Quân vội vàng hỏi.

Y tá đáp: “Bị mảnh vỡ của thủy tinh đâm phải, đã xử lí qua rồi, không có gì đáng lo ngại đâu”.

“Gương mặt cậu ấy hốc hác quá”, Trương Mạn Quân thì thào.

Tôi rưng rưng nước mắt, chỉ cần anh ấy còn sống như vậy là đủ rồi.

Thái Bình, Thái An rất nhanh chóng chạy đến bệnh viện. Tôi nói thẳng với chúng: “Anh hai của các em sẽ phải trải qua một giai đoạn khá gian nan và vất vả”.

Thái An lập tức nói: “Bọn em sẽ luôn bên cạnh giúp đỡ cho anh ấy”.

“Mẹ em đâu?”.

“Bọn em chưa dám nói ẹ biết”.

Thái Bình ngược con mắt đỏ hoe lên nhìn tôi: “Sau khi anh ấy tỉnh lại liệu có còn nhớ bọn em là ai không?”.

Tôi an ủi con bé: “Đừng lo. Bác sĩ nói cho dù mất trí nhớ thì cũng chỉ là tạm thời thôi. Cậu ta có máu bẩm trong não”.

Trợ lí của Thái Nhiên, Tiểu Mã cũng chạy đến, nói với tôi: “Mộc Liên, chị về nghỉ ngơi đi, chỗ này cứ để em lo liệu”.

Tôi nhìn lại bản thân mình vẫn đang còn mặc một bộ đồ ngủ, chân xỏ đôi dép lê, rất giống mấy người dân đi chạy nạn. Tôi nói: “Tôi về thay quần áo rồi sẽ trở lại ngay. Cậu gọi vài vệ sĩ đến đây. Nếu phóng viên có đến thì cũng chặn họ lại được”.

Lúc tôi về đến nhà thì trời đã sáng, mẹ đang ngồi xem TV, thấy tôi bà vội chạy lại hỏi: “Sao rồi?”.

“Tạm thời không có chuyện gì”, tôi hỏi: “Làm sao mẹ biết được?”.

Mẹ chỉ tay vào TV: “Chương trình tin tức buổi sáng đã đưa tin rồi. Nói là đánh nhau với người ta ở quán bar”.

“Chết tiệt!”, tôi mắng, biết ngay là sẽ bị viết bậy bạ mà.

“Điện thoại bàn với di động của con cứ reo mãi không ngừng kìa”.

“Tôi quên mang theo điện thoại di động”, tôi vội vàng bấm nút trả lời.

“Chị Mộc Liên, mọi người ai cũng hỏi bộ phim này phải làm sao bây giờ?”.

“Lát nữa tôi sẽ chạy qua đó xử lý”, bộ phim lần này chắc chắn là không thể quay được nữa rồi.

Đầu dây bên kia nhắc nhở tôi: “Chỗ này phóng viên nhiều lắm, chị nhớ đi cửa sau nhé”.

Trợ lý của Trang Phác Viên, Hứa tiểu thư gọi điện đến hỏi tôi: “Trang tiên sinh đã biết hết mọi chuyện rồi, hỏi cô có cần giúp đỡ gì không?”.

“Có lẽ chúng tôi cần một bác sĩ khoa não giỏi nhất”.

“Mộc tiểu thư, đài truyền hình xin được phỏng vấn”.

“Từ chối”.

“Chị Mộc Liên, người hâm mộ đã đứng vây kín cổng bệnh viện rồi”.

“Cậu đi trấn an họ một chút, nói là Thái Nhiên chỉ bị thương ngoài da thôi”.

“Mộc tiểu thư, chúng tôi là phóng viên của tờ nhật báo Thế Giới Mới, xin hỏi thương thế của Thái Nhiên hiện giờ ra sao rồi?”.

“Cám ơn các vị đã quan tâm, tạm thời đã ổn định rồi”.

“Nghe nói là vì đánh nhau với người khác?”.

“Không, cậu ấy chỉ tự vệ thôi”.

“Có định khởi tố không?”.

“Việc này phải chờ cậu ấy tỉnh lại rồi mới tính”.

“Chuyện này có mang tính chất trả thù cá nhân không?”.

“Chuyện này là đột nhiên phát sinh nên mọi chuyện tôi cũng không rõ nữa”.

“A, cô chính là người quản lý của Thái Nhiên. Thái Nhiên, anh ấy sao rồi? Sao cô không giúp chúng tôi chăm sóc tốt cho anh ấy”.

“Thành thật xin lỗi, là do tôi sai rồi. Vết thương của anh ấy cũng đã dần ổn định. Hy vọng mọi người sẽ luôn bên giúp đỡ cậu ấy vượt qua quãng thời gian khó khăn này”.

“Mộc tiểu thư...”.

Điện thoại bỗng dưng bị cắt, tôi nhìn thấy, là mẹ rút đường dây ra. Mẹ kiên quyết nói: “Cứ như vậy cũng chẳng giải quyết được chuyện gì đâu”.

Tôi kinh ngạc buông điện thoại trong tay xuống.

“Nhanh đi tắm rửa đi. Con còn chưa ăn sáng đúng không? Mẹ đi mua cho con”. Mẹ tôi bước ra cửa.

Cứ như thế, tôi cuộn tròn người lại ngồi trên ghế sofa, đầu vùi sâu xuống, hai tay quàng lên đầu gối. Từ bé đến giờ, mỗi khi gặp chuyện không vui tôi đều thích làm ra cái tư thế đó. Cứ co người lại như thế là có thể trốn tránh được mọi nỗi buồn.

Đầu óc tôi trống rỗng, sau đó kí ức lại cứ như những đợt sóng, ủa về, ... Có một giọng nói cực kì nghiêm túc vang lên trong đầu tôi, thôi thúc tôi: “Đứng dậy nhanh lên nào. Thay quần áo cho tốt rồi đi ra ngoài, có rất nhiều việc đang chờ cô đến giải quyết”.

“Không đi! Không đi! Làm ơn hãy để tôi yên!”

“Nhanh! Nhanh đứng lên! Bỏ tay ra, đuổi chân ra ... Đứng lên ngay lập tức!”

“Tại sao? Tại sao lại là anh ấy?”

“Nhanh! Nhanh! ...”

Mẹ mua đồ về rất nhanh, thấy tôi như vậy, đau lòng nói: “Con của mẹ ...”.

Tôi nhanh chóng nhảy xuống ghế sofa, chạy vào phòng thay quần áo, xuống nhà ngồi ăn sáng.

Mẹ nhìn tôi: “Sắc mặt của con trông đáng sợ quá”.

“Mẹ!”, tôi nói: “Sau này trong nhà mình sẽ lại rất ồn ào, con cũng sẽ phải bận bịu rất nhiều việc”.

“Mấy chuyện đó cũng không quan trọng nhưng mà con tính làm gì bây giờ?”.

“Chờ cho tới khi anh ấy tỉnh lại rồi hỏi phục. Đến lúc anh ấy có thể tự đứng lên được”.

Mẹ vỗ về tôi, luôn miệng nói: “Biết rồi, được rồi. Con đừng khóc”.

Lúc này tôi mới phát hiện ra mắt mình hơi ướt, vội vàng bỏ đĩa xuống, chạy đi tìm chiếc khăn tay lau mặt.

“Con yêu cậu ta nhiều đến thế sao?”, mẹ tôi thầm thở dài.

Lần này tôi không hề lảng tránh, nói thẳng với mẹ: “Chúng con đang yêu nhau”.

Dương Diệc Mẫn cũng nhanh chóng đến bệnh viện. Cô ấy mặc một bộ quần áo màu đen rất nghiêm chỉnh hình như là vừa đi đám tang về, tôi thấy hình như cô ấy rất không thoải mái.

Cô ấy hỏi tôi: “Khi nào thì anh ấy có thể tỉnh lại?”.

“Bác sĩ nói chắc khoảng ba đến bốn ngày nữa”.

Cô ấy khẽ thở dài, vươn tay chạm nhẹ vào gương mặt của Thái Nhiên: “Lần đầu tiên em nhìn thấy anh ấy trên TV chỉ là thoáng qua thôi nhưng cũng đủ để em hồn siêu phách lạc”.

Thật khéo, đó cũng là ấn tượng đầu tiên mà Thái Nhiên mang đến cho tôi.

“Em vì anh ấy mà học diễn xuất, vì anh ấy mà uống rượu. Bạn bè khuyên nhủ nên bỏ cuộc nhưng em vẫn một mực tin tưởng rằng chắc chắn mình sẽ có cơ hội”.

Tôi lặng thinh.

“Chỉ là em không ngờ, anh ấy sẽ không vì em vui mà sẽ vui vẻ theo, anh ấy cũng sẽ không vì em buồn mà bắt bản thân mình phải buồn bã theo em. Lúc em ốm đau anh ấy cũng sẽ không ở bên cạnh chăm sóc, lúc em gặp khó khăn anh ấy cũng sẽ không chạy đến giúp. Anh ấy vốn không yêu em, em cảm thấy những việc mình đã làm thực sự rất vô nghĩa”.

Cô ấy ngồi thẳng dậy: “Em còn phải tiếp tục công việc của mình, không thể ở lại đây lâu được cũng không thể chăm sóc cho đến khi anh ấy tỉnh lại”.

Tôi hiểu được ý của cô ấy, xem ra đã quyết định buông tay rồi.

“Em đi đi!”, tôi nói: “Nếu phóng viên có hỏi đến chị sẽ nói là hai người đã sớm chia tay rồi”.

Cô ấy cười khổ: “Anh ấy phụ em, giờ em cũng phụ anh ấy. Chúng em không ai nợ ai”.

Cô ấy đi rồi.

Nhìn xem, người đầu tiên đã rời đi.

Tôi ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn chăm chú vào gương mặt quần đầy băng gạc của người đang nằm trên giường bệnh kia, chỉ mới ngày hôm qua chúng tôi vẫn còn ôm nhau âu yếm. Vậy mà chỉ sau một đêm ngắn ngủi, mọi thứ lại thay đổi hoàn toàn.

Mọi thứ thay đổi một cách quá đột ngột, cứ như là một giấc mơ vậy.

Thái Bình bước vào phòng. Tôi đứng lên, không hiểu sao chân bỗng nhiên vô lực, ngã xuống nền nhà.

Thái Bình hoảng sợ kêu lên. Tôi vội vàng nói: “Không việc gì, đỡ chị dậy nào”.

Con bé đỡ tôi ngồi xuống ghế sofa, một câu cũng không nói. Nước mắt cứ tuôn, từng giọt, từng giọt lách tách rơi xuống tay tôi.

“Con bé này!”, tôi ôm chầm Thái Bình: “Anh hai của em chắc chắn sẽ không sao đâu”.

“Chị, chị nói xem anh của em có khi nào sẽ trở thành một người khờ khạo không?”

Tôi sững sờ.

“Bên ngoài mọi người đang ồn ào nói anh ấy vì muốn đóng vai một kẻ ngốc lại ngoài ý muốn trở thành một kẻ ngốc thật. Bọn họ ở ngoài xì xầm to nhỏ với nhau phỏng đoán có khi nào anh ấy thành kẻ ngốc thật không”.

Con bé cứ khóc mãi.

Tôi nhớ lại câu hỏi của người phóng viên đã phỏng vấn Thái Nhiên trong cuộc họp báo bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Cả người bỗng nhiên lạnh toát.

Lời tác giả (tóm tắt lại thôi) : Ban đầu tác giả định để Thái Nhiên làm một bộ phim về đề tài chính trị của những năm tám mươi nhưng mà bị cấm, những người có quan hệ với cậu ta cũng bị nghi ngờ này nọ, sự nghiệp tuột dốc nhưng Mộc Liên vẫn luôn bên cạnh ủng hộ Thái Nhiên vượt qua thời kì khó khăn.

Nhưng mà suy nghĩ lại, bàn bạc với bạn bè, thấy không cần thiết phải viết như vậy. Viết như vậy rất, thứ nhất là khá khó để tìm ra lối thoát cho nhân vật. Thứ hai, nói đến nội dung chính trị thì không phù hợp lắm với nội dung của cuốn tiểu thuyết này. Vì thế đành phải sửa lại nội dung theo hướng “Hàn Quốc hóa” như vậy.

29. Chương 29

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Ngày hôm sau Trương Mạn Quân mở một cuộc họp báo. Chỉ trong chớp mắt mà cô ấy đã lấy lại được hình tượng người phụ nữ mạnh mẽ và đầy bản lĩnh vốn có của mình. Trước mặt các phóng viên Trương Mạn Quân lên án gay gắt về sự xuống cấp của tình hình an ninh, trật tự xã hội, những phóng viên của các tờ báo nhỏ đã viết sai sự thật, đưa tin tức đến cho độc giả chẳng có một chút tinh thần trách nhiệm nào cả. Cô ấy quả thật là một tay lão luyện, khi phóng viên hỏi về mối quan hệ với Trang Phác Viên, cô ấy đều trả lời một cách rất khéo léo. Cuối buổi họp báo, Trương Mạn Quân tuyên bố giải nghệ.

Buổi chiều hôm đó cô ấy có ghé qua thăm Thái Nhiên, cả người cũng mặc một bộ quần áo màu đen.

Thái Nhiên vẫn bất tỉnh, có thể nói, từ lúc xảy ra chuyện đến giờ cậu ấy vẫn chưa tỉnh dậy một lần nào. Chúng tôi ai ai cũng đang như kiến bò trên chảo vậy mà cậu ấy vẫn còn đang say sưa trong giấc mộng, phiêu du mãi trong cõi thần tiên.

Chỉ có điều bộ dạng bây giờ của cậu ấy cũng không được đẹp mắt cho lắm. Toàn thân cứng đờ, cả người cứ cứng đờ ra. Trong mắt tôi dù cậu ấy có ra sao đi nữa thì cũng vẫn là cậu ấy nhưng trong mắt của Trương Mạn Quân lại không được như vậy, chẳng khác gì một con rối gỗ. Cô ấy hoảng sợ.

“Mấy cái ống đó là sao vậy? Chẳng phải bác sĩ đã nói là cậu ấy sẽ sớm tỉnh lại sao?”.

“Anh ấy có hiện tượng nôn mửa nên phải cấy nó vào dạ dày”, tôi nói.

Cô ấy nhìn tôi: “Hình như cô không quan tâm tới điều đó lắm thì phải?”.

“Tôi không cảm thấy có gì đáng sợ ở đây cả”, tôi vươn tay vuốt nhẹ lên gương mặt quần đầy băng gạc của Thái Nhiên: “Chờ đến khi anh ấy tỉnh lại rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi mà”.

Trương Mạn Quân chăm chú tôi: “Cũng là làm khó cô rồi. Nghe nói Dương Diệc Mẫn đã bỏ đi. Thật là ... chỉ mới có một ngày thôi”.

“Cô ấy chẳng có một chút quan hệ nào với Thái Nhiên cả”, tôi nói: “Tôi mới chính là người yêu của anh ấy”.

“Cô ấy chia tay trong lúc này, áp lực chắc cũng rất lớn”, người ngoài chắc chắn sẽ dị nghị.

“Thái Nhiên quả thật không nhìn lầm cô”, Trương Mạn Quân cảm thán một câu: “Cậu ta bị như bây giờ cũng là vì tôi”.

“Cô không cần phải tự trách bản thân mình, là đàn ông ở trong hoàn cảnh đó cũng sẽ làm như vậy thôi”.

“Mộc Liên. Cô phải biết rằng, chỉ một năm thôi cũng sẽ có rất nhiều người mới nhảy vào cái chốn này. Liếc sơ vài cái thôi là đã thấy biết bao nhiêu mỹ nam, mỹ nữ rồi, những người có ngoại hình ưa nhìn nhiều như sao sa vậy đó. Họ thông minh lại cần cù, chăm chỉ, chẳng mấy chốc sẽ trở thành bảo bối của những tay đạo diễn thôi”.

Tôi gật đầu: “Điều đó đương nhiên là tôi biết”.

“Thái Nhiên như bây giờ chắc cũng phải tính đường khoảng bốn, năm tháng nữa, chờ cho đến khi cậu ấy quay phim trở lại được chắc cũng đã là chuyện của nửa năm sau”.

“Đương nhiên việc chữa bệnh thì không thể nào gấp gáp được”.

“Cậu ấy không phải là người có chức có quyền, là tai to mắt lớn gì gì đó. Nửa năm sau liệu có còn vai diễn nào cho cậu ta nữa không? Tiền bạc mấy năm nay cậu ấy kiếm được cũng phải dùng để chi trả viện phí cho đợt này. Cậu ấy phải chấp nhận làm lại từ đầu hay phải quyết định rẽ sang một hướng khác?”.

“Tôi không bi quan như vậy đâu”, tôi nói.

Trương Mạn Quân càng nói càng bực bèn rút một điều thuốc ra, định hút, thấy tôi trừng mắt, không cam lòng cất vào.

Cô ấy cảm giận nói: “Tôi chăm chỉ làm việc nhiều năm như vậy kết quả là phải kết thúc nó trong một mớ hỗn loạn”.

“Nực cười”.

Tôi an ủi cô ấy: “Phim “Pháo hoa” nổi tiếng khắp cả Đông Nam Á, lại phá kỉ lục số vé bán ra tại các rạp chiếu phim. Cô còn muốn gì nữa?”.

“Muốn gã chồng. Bây giờ làm con gái cũng khó thật. Không phải khó trong vấn đề gây dựng sự nghiệp mà là khó trong việc lấy chồng”.

“Cái gì là của mình thì sớm muộn gì nó cũng thuộc về mình thôi”.

Cô ấy thở dài, đứng lên.

“Tôi phải đi rồi, có hẹn đi mua nhà với người ta”.

“A, ở đường nào vậy?”.

“Ở Mỹ”.

Tôi hiểu được, là cô ấy giải nghệ nên phải di cư thôi. Mấy người có tiền bây giờ đều chạy trốn ra nước ngoài như thế, cứ như là có một con sói vô hình nào đó cứ đuổi theo họ mãi vậy.

Cô ấy áy náy nói: “Cũng chưa đi ngay, tôi sẽ thường xuyên đến thăm cậu ấy. Khi nào cậu ấy tỉnh lại nhớ nói cho tôi biết”.

Tôi gật gật đầu.

Đi được vài bước cô ấy bỗng nhiên quay lại hỏi: “Cô có dự định gì không?”.

Tôi không hiểu lắm, cô ấy bèn bổ sung: “Sau khi Thái Nhiên tỉnh lại vẫn tiếp tục sát cánh, chiến đấu cùng Thái Nhiên. Cô cũng không còn nhỏ nữa, nên suy nghĩ chút đi, hy sinh tuổi xuân của mình cho tình yêu là một hành động cực kì ngu ngốc”.

Tôi cười, hiểu được ý tốt của cô ấy. Tôi nói: “Tôi không hề nghĩ tới điều đó. Chỉ biết là, dù tất cả mọi người có bỏ đi thì tôi cũng vẫn ở lại nơi đây”.

Cô ấy mở miệng, định nói gì đó rồi lại thôi. Chỉ cười lắc lắc đầu rồi bỏ đi.

Bà Tú mang cơm đến, thấy tôi như thế bèn nói: “Cháu cũng về nghỉ ngơi đi. Bác sĩ nói là sẽ sớm tỉnh lại thôi mà”.

Tôi nói: “Dù gì thì cháu cũng đang rảnh. Không bằng ngồi đây cùng anh ấy*”.

* vì Mộc Liên gọi Thái Nhiên là anh nên sẽ chuyển cách xưng hô với mẹ cậu ấy, ở Trung quốc không chia rõ từng thứ bậc, chỉ có ngôi thứ nhất và ngôi thứ hai nên từ giờ sẽ đổi lại nhân xưng như vậy nhé .

“Nhưng nó cũng không biết được đâu”.

“Có lẽ anh ấy sẽ cảm nhận được thôi”.

Bà Tú cười khổ: “Tóc cô đã bạc đi gần hết rồi này”.

“Vẫn là người mẹ xinh đẹp của một ngôi sao nổi tiếng”.

“Kịch bản bố nó viết ngày trước không biết có phải là điềm xấu không nữa, cả nửa đời của ông ấy dù cho có cố gắng đến đâu cũng không thể nào quay nó thành phim được. Giờ lại đến lượt Thái Nhiên, vừa đụng vào là đã phải nhập viện”.

“Mấy lời đồn vô căn cứ đấy mà cô”, tôi trấn an bà Tú.

Lát sau bà Tú rời đi. Tôi nhẹ nhàng nằm áp xuống người của Thái Nhiên. Cơ thể của cậu ấy rất ấm áp, tiếng tim đập vẫn rất mạnh mẽ. Tôi chậm rãi vuốt ve đôi bàn tay thon dài

của cậu ấy, sờ sờ lên cái cằm đã được cạo sạch bóng, nhìn chăm chú vào gương mặt hốc hác kia.

Cậu ấy cứ yên lặng mà ngủ mãi như vậy, thật giống trẻ con. Tôi nhìn thấy thế, hốc mắt bỗng dưng nóng lên.

Đêm đó đã xảy ra một chuyện rất bực mình.

Hết giờ thăm bệnh, tôi rời khỏi bệnh viện. Vừa bước vào chỗ đỗ xe, bỗng nhiên có mấy cô gái từ đâu ập đến, bao vây xung quanh tôi.

Tôi vẫn chưa kịp hoàn hồn thì cô gái cầm đầu đã đưa ra yêu cầu: “Chúng tôi muốn gặp Thái Nhiên”.

“Không được!”, tôi nói: “Anh ấy cần phải nghỉ ngơi”.

Hai bên vừa gặp đã to tiếng với nhau cũng không hẳn là đoạn mở đầu ột cuộc nói chuyện tốt đẹp đi.

Phía bên kia có người la lên: “Chúng tôi quan tâm đến anh ấy, muốn gặp anh ấy một chút thì có gì mà không được chứ. Chúng tôi cam đoan là sẽ không quấy rầy anh ấy nghỉ ngơi đâu”.

Để cho những người đó thấy thần tượng của họ đã thay đổi hoàn toàn, người quán đầy băng, cầm đầy ống giống như một cương thi đang nằm ở trên giường, tôi cam đoan là bọn họ sẽ phá cửa mà bỏ chạy ra ngoài, chẳng còn chút gì lưu luyến với Thái Nhiên mất. Tôi nhất định sẽ không để cho chuyện đó xảy ra.

Thái độ của cô gái cầm đầu nhóm đó dần chuyển biến xấu: “Chị giấu Thái Nhiên như vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”.

“Tôi không có giấu anh ấy đi đâu hết”, tôi biết không thể đắc tội với bà cô trẻ này được vì thế đành phải kiên nhẫn giải thích: “Đảm bảo cho anh ấy được chăm sóc một cách tốt nhất là trách nhiệm của tôi”.

“Khi thì nói là anh ấy chỉ bị thương ngoài da, lúc lại nói hôn mê, rốt cuộc là chị đang làm cái trò quỷ gì đấy hả?”.

“Tình trạng của cậu ấy còn phức tạp hơn so với tưởng tượng”.

“Đừng nghe chị ta bịa chuyện”, một cô gái mặc quần áo quái dị cao giọng nói: “Buổi chiều hôm nay tôi có đến bệnh viện, thấy bà này đang nép vào người của Thái Nhiên, sờ soạng này nọ!”.

Tôi nghe cô ta lớn tiếng như vậy, lại bị mô tả một cách đáng khinh như vậy, lỗ tai nhất thời nóng lên, vừa thẹn lại vừa giận.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những lời nói này đã quăng một quả bom vào đám người hung dữ này, có khoảng mười sáu, mười bảy người, họ vô cùng phẫn nộ, xúm lại vây quanh tôi trước cửa xe.

Bảo vệ của bệnh viện không biết đã đi đâu rồi, bãi đỗ xe to như vậy mà chẳng có một ai.

Một đôi bàn tay sơn màu xanh lam giơ ra đẩy tôi một cái, tôi lảo đảo, lui về phía trước cửa xe.

Mắt mặt kính khủng, hồi đó lúc tôi còn học trung học cũng chưa từng bị ai đánh qua, ra đời nhiều năm như vậy, cuối cùng lại bị một đám nữ sinh trung học vây lại, làm tôi chật vật đến vậy.

Tôi lớn tiếng quát: “Lịch sự một chút đi, nếu không tôi gọi bảo vệ đến đây”.

“Đúng là cái đồ không biết xấu hổ!”, nhóm người kia lại đẩy tôi: “Chị nghĩ chị là gì của Thái Nhiên hả? Dám làm thế với anh ấy hả? Bà chị già như thế, còn dám nghĩ là anh ấy sẽ thích mình ư?”.

Trời ạ! Là ai nói với tôi những người hâm mộ Thái Nhiên đều được giáo dục rất tốt? Tôi nhìn sao cũng thấy họ giống như những đứa ngang tàng, hống hách.

Tôi bực mình rồi đấy, vung tay đẩy bọn họ ra, quát: “Tự trọng một chút đi! Bố mẹ, thầy cô không biết dạy à?”.

“Không cho chúng tôi gặp Thái Nhiên, chúng tôi sẽ không để cho chị đi đâu!”.

Tôi không muốn dây dưa cùng đám người đó thêm một phút giây nào nữa, xoay người mở cửa xe, ngồi lên.

“Chị ta bỏ chạy kìa, chặn lại mau!”.

“Giật túi xách, xé quần áo ra, không cho chị ta đi!”.

Đúng là một lũ điên.

Túi xách của tôi bị níu lại, tôi cố sức kéo lại, giằng co. Dù tôi buông tay kịp lúc nhưng vẫn lảo đảo, bị mấy người nắm tay kéo ra khỏi xe. Nhóm người đó đã đông lại còn hung hãn, tôi bị lôi kéo ra xa chiếc xe của mình.

Hai ngày nay phải lo lắng nhiều làm sức khỏe tôi cũng yếu đi, không còn sức mà giãy dụa ra được. Đành phải lớn tiếng kêu to: “Bảo vệ! Cứu mạng!”.

Một cái tát mạnh mẽ giáng xuống mặt tôi, ngay sau đó là một thụi vào lưng, tôi ngã ngồi xuống đất, đầu óc choáng váng.

Không cảm thấy đau mà chỉ thấy nhục, nổi nhục nhả mà từ trước đến nay tôi chưa từng nếm trải.

Bỗng nhiên có một tiếng quát lớn vang lên: “Mấy người đang làm gì vậy hả?”.

Nhóm nữ sinh ngẩn người ra, nhìn nhau rồi không ai bảo ai, bỏ chạy tán loạn, chỉ vài giây sau đã mất tăm mất tích.

Tôi gắng gượng đứng lên, gót giày cao gót bỗng dừng lại bị gãy, mất trọng tâm rồi lại ngã xuống đất. Lúc này người kia chạy đến, đỡ tôi dậy, dìu tôi vào trong xe.

“Có sao không?”, người đó hỏi.

Tôi ngẩng đầu, một đôi mắt long lanh, đen láy đang chăm chú nhìn tôi. Đôi mắt đó khiến tôi nhớ lại lúc lần đầu gặp Thái Nhiên tôi cũng đã bị cuốn hút bởi đôi mắt của cậu ta.

Tôi nói: “Không sao đâu, dù gì thì trên lầu cũng là bệnh viện mà, kể ra cũng tiện”.

Anh ta cười cười với tôi, xoay người nhặt lại túi xách mang trả cho tôi: “Kiểm tra xem có mất mát gì không?”.

Dù gì thì chuyện hôm nay cũng không phải là cướp bóc ở bãi đỗ xe gì hết, miễn cưỡng mà nói thì tôi cũng không mất cái gì.

Anh ta lại hỏi: “Có muốn báo cảnh sát không?”.

“Không cần, cảm ơn anh rất nhiều”, tôi lấy chìa khóa xe ra, cắm vào ổ khóa.

“Uhm? Cô cứ như vậy mà lái xe về sao?”, anh ta kinh ngạc.

“Yên tâm”, tôi nháy mắt cười với anh ta: “Tôi sẽ cẩn thận để mẹ không nhìn thấy những vết thương này”.

Anh ta cười rộ lên. Lúc xe chạy tới sườn dốc của bãi đỗ xe, tôi nhìn sang kính chiếu hậu thấy anh ta vẫn còn đứng đó tay dứt túi quần cứ nhìn theo tôi mãi.

Về đến nhà, quả nhiên là mẹ tôi đã ngủ rồi. Tôi yên lòng, ngã ập một cái xuống giường của mình, thở dài một hơi. Đến giờ mới cảm giác được cổ tay, nơi bị mấy cô gái kia nắm lấy đau đau, ngày mai chắc lại bầm tím lên cho xem.

Tôi cứ như vậy mà nặng nề chìm vào giấc ngủ. Buổi sáng tỉnh dậy, phía bên mặt ép xuống giường xuất hiện những nếp nhăn, cánh tay hoàn toàn tê liệt, các đốt ngón tay cứ như là những bánh răng đã lâu lắm không được tra dầu, mới cử động một chút đã nghe răng rắc.

Cũng chẳng còn trẻ trung gì nữa. Cái chuyện chạy tới chạy lui cả hai ngày hay đêm sau lưng đạo diễn đã là quá khứ rồi. Tôi cười rộ lên, khoe mắt ước ướ.

Mẹ đến gõ cửa gọi tôi dậy. Tôi run run bò xuống giường, chạy đi tắm rửa thay quần áo.

Trong bệnh viện, Thái Nhiên vẫn cứ hôn mê bất tỉnh. Báo chí phát hành hôm nay, tiêu điểm vẫn là cậu ấy, nhưng lần này tên tôi cùng tấm ảnh minh họa cực kì bắt mắt, họ nói tôi và Thái Nhiên có quan hệ mờ ám, thậm chí có người còn viết: “Nghĩ ngờ có một cuộc đổi chác nào đó giữa tôi và Thái Nhiên”.

Đổi chác gì chứ? Viện trợ tiền bạc gì chứ?

Tôi cười khổ.

Tiểu Mã đẩy cửa vào nói: “Chị Mộc Liên, xem ai tới này”.

Mắt tôi sáng rực lên: “Thẩm Sướng!”.

Thẩm Sướng bây giờ đã cao hơn một chút, gầy đi một xíu thành một anh chàng đẹp trai rồi. Cậu ta xách bao to bao nhỏ vào phòng bệnh.

“Cậu có ý tứ gì đây hả?”, tôi chỉ vào những thứ cậu ta mang theo, cười cười: “Cứ như là đi tiếp tế cho dân chạy nạn vậy”.

Cậu ấy nhìn tôi, lắc đầu: “Chị Liên, sao chị lại gầy thế?”.

“Năm nay mọi chuyện cứ tới tấp, tôi không bị ung thư đã là may rồi còn quan tâm đến chuyện gầy hay béo gì nữa”.

“Em xem báo mà không dám tin”.

“Tình huống của anh ấy cũng ổn rồi, chắc hai, ba ngày nữa sẽ tỉnh lại thôi”.

“Em còn muốn chờ đến khi tốt nghiệp xong sẽ trở về làm việc cùng anh Thái Nhiên”.

“Đừng quên những gì nói ra ngày hôm nay nhé, đến lúc đó tôi đi tìm, cậu mà dám từ chối là tôi đập nát đầu cậu ra luôn”.

Cậu ta cười sờ sờ đầu: “Chị Liên phải cố giữ gìn sức khỏe, bây giờ anh Thái Nhiên trông đợi cả vào chị đấy”.

Đợi mọi người đi hết rồi tôi mới lôi giấy tờ ra xử lí vài vấn đề về tài chính.

Nhìn thấy một loạt con số nhảy ra trên màn hình, lòng cực kì phiền muộn. Lúc bố tôi bị bệnh cũng là như vậy, muốn khóc lóc với số tiền trong sổ tiết kiệm. Với chúng tôi tiền không thiếu, cái thiếu chính là sức khỏe kia.

Hơn nữa, người còn bệnh nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh thì tin đồn bên ngoài cũng đã dần tan biến. Lòng người thật dễ thay đổi.

Tôi thì thầm: “Nếu anh không tỉnh lại, em phải lập gia đình, không bao giờ ...không bao giờ thêm quản anh nữa đây!”

“Tên đó là ai?”

Đó là âm thanh gì đây?

Tôi không tin nổi nữa, quay mặt hướng lên phía giường của người đó. Đầu anh ấy nghiêng nghiêng đối diện với tôi, mơ mơ hồ hồ nở nụ cười, hỏi lại lần nữa: “Tên đó là ai?”

Mắt mờ mờ lại rõ ràng, một lúc mới biết thì ra đang rơi lệ. Trong lòng ngập tràn sung sướng, chỉ biết khóc mãi khóc mãi, không đến không ra tiếng.

Anh thở dài: “Xem em kìa, y như trẻ con vậy. Đứng xa thế làm gì, lại gần cho anh nhìn nào!”

Tôi đột nhiên nhớ đến mấy thứ, vội vàng nói: “Khoan đã, trước đây anh phải trả lời em vài vấn đề!”.

Thái Nhiên vẽ mặt nghi hoặc nhìn nhìn tôi.

“Nói cho em biết, máy hơi nước là ai phát minh?”

“Hả? Chẳng lẽ không phải là Watt à?”, cậu ta thành thành thật thật trả lời.

“Con dơi là động vật có vú hay là chim?”

“Chắc là động vật có vú rồi!”

“Tổng thống thứ mười tên gọi là gì?”

“Có trời mới biết, lúc tổng tuyển cử anh đang hôn mê cơ mà!”, cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi đến nơi rồi.

Tôi mỉm cười: “Câu cuối đây, em là ai?”

Cậu ta ôn nhu trả lời: “Mộc Liên, em đang nói lung tung cái gì thế?”

Tôi phì cười, làm dấu chữ thập trước ngực: “Tạ ơn thần toàn năng, anh không mất trí cũng không thành ngu ngốc!”

“Em, cái cô gái này!”, Thái Nhiên cười nói.

Tôi bước lại gần, đưa tay Thái Nhiên áp lên mặt. Mùi hương sát trùng trên người cậu ta lan ra, tôi lại thấy có mấy phần thân quen.

“Anh ngủ đã ba ngày rồi đấy, có thấy khỏe hơn không?”

“Không tệ nha, đem mấy năm không ngủ được ngủ bù lại, nhưng có phải mắt trái của anh bị thương không?”

Cuối cùng thì cũng đến vấn đề rồi đây.

Tôi đứng nghiêm túc, trả lời: “Đại não của anh bị thương, tạm thời mắt trái không nhìn thấy gì nhưng bác sĩ đã cam đoan là sẽ nhanh chóng hồi phục lại thôi!”

Thái Nhiên nghe xong, cực kì bình tĩnh, tiếp tục nói: “Còn nữa, chân trái của anh cũng không có cảm giác”.

“Tình huống giống như trong phim”.

“Cần bao nhiêu thời gian mới có thể khôi phục?”.

“Chắc khoảng năm tháng”.

Cậu ta trầm mặc trong giây lát.

Tôi cúi người hôn lên đôi bàn tay của Thái Nhiên, cậu ta nắm chặt tay tôi, hỏi: “Mọi người đều khỏe cả chứ?”.

“Rất tốt, mọi người đều tốt cả”.

Cậu ta nhìn không được cười rộ lên.

Bác sĩ kiểm tra xong, quay sang nói với bà Tú: “Tình huống cũng lạc quan hơn rồi, những người trẻ tuổi thường nhanh chóng khôi phục”.

Bà Tú hỏi Thái Nhiên: “Thấy sao rồi con?”.

“Lúc bất tỉnh cứ tưởng mình đã nằm đó mấy tháng rồi hỏi ra mới biết chỉ mới hơn ba ngày”.

“Bên ngoài vì anh mà trời long đất lở”, Thái Bình lại hàm xúc ý tứ nói.

Tôi ho nhẹ cảnh cáo một chút, con bé lập tức im lặng.

Y tá nhắc nhở chúng tôi: “Thời gian thăm bệnh đã hết, mai mọi người hãy đến nhé”.

Cuối cùng tôi cũng quay đi, người nào đó kéo tay tôi lại mãi không buông. Tôi đỏ khốc đỏ cười nói: “Yên tâm, nếu em bỏ anh thì ba ngày trước đã bỏ đi luôn rồi việc gì phải chờ cho đến giờ”.

“Thật sự là, vất vả lắm mới tỉnh lại được, một khắc cũng không muốn rời xa em”, Thái Nhiên hai tay vẫn hoạt động bình thường được, vì thế ôm chầm lấy thất lưng của tôi: “Xem xem, mới ba ngày mà em đã gầy ra như vậy rồi”.

“Tay của con trai mà sao lại đo được vòng eo của con gái vậy”.

“Mắt của anh khi nào mới tốt lên được đây?”.

“Em nghĩ anh dù một mắt cũng có thể nhìn rõ em được”.

“Sao không cho anh soi gương? Mắt anh bị hủy rồi à?”.

Tôi lập tức lấy kính trang điểm ra đưa cho cậu ta: “Nhìn đi, nhìn dung nhan của anh đi”.

“Tạm được, cũng không có thành bác sĩ Jack”.

30. Chương 30

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Chúng tôi tạm biệt nhau.

Lúc tôi xuống đến lầu một chợt nhớ hình như mình đã bỏ quên di động trong phòng bệnh nên quay về lấy.

Đèn trong phòng bệnh của Thái Nhiên đã tắt. Trăng hôm đó rất tỏ, cả căn phòng như được bao phủ bởi một màu lam nhạt huyền bí. Tôi đẩy nhẹ cánh cửa, lẳng lặng đứng bên ngoài.

Thái Nhiên vẫn chưa ngủ, cậu ấy đang ngồi bên cửa sổ, trên chiếc xe lăn. Dưới ánh trăng vẻ đẹp của cậu ấy như nhuốm thêm màu tang thương, tiêu tụy.

Tôi thấy cậu ấy cứ yên lặng ngồi như vậy được một lúc, bàn tay đặt lên cái chân đã mất đi cảm giác, gương mặt vùi sâu vào bóng tối.

Trong khoảnh khắc đó lòng tôi bỗng dưng đau nhói.

Tôi vươn tay lau khô dòng nước mắt, lặng lẽ bước đi.

Đồng chí năm đó, tôi với mẹ nấu cháo Bát Bảo (1) đem đến cho Thái Nhiên. Cậu ấy đang được kiểm tra nên tôi với cô Tú phải ra ngoài phòng bệnh chờ.

(1) : Cháo Bát Bảo được bắt nguồn từ “Cháo Lạp Bát” hay còn gọi là cháo mồng 8 tháng chạp (dùng nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen... (đủ 8 loại) nấu thành. Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ)

Bà Tú bỗng nhiên nói: “Trong mấy đứa con của cô, đứa cô yên tâm nhất nhưng cũng lo lắng nhất chính là Thái Nhiên. Làm mẹ mà thấy con mình vì chuyện gia đình mà phải chạy ngược chạy xuôi kiếm kế sinh nhai lòng cũng buồn lắm. Vất vả mãi mới được vài ngày yên ổn thì lại xảy ra biến cố”.

Tôi cười cười: “Bây giờ những chuyện ấy đều đã là quá khứ rồi”.

Bà Tú nói: “Cô biết chuyện này cũng không dễ dàng gì với cháu”.

“Cô lại khách sáo rồi”.

“Cô xem cháu là người trong nhà nên mới nói chuyện này. Miệng lưỡi thế gian cháu đừng bận tâm làm gì. Trong cuộc họp báo cứ tự tin mà mỉm cười nhé”.

“Bố cháu đã từng nói, sống trên đời nếu chúng ta không cười được thì chỉ có nước che mặt khóc chạy đi”.

“Còn phải trả lời những câu hỏi phức tạp nữa”.

“Cũng bình thường, hồi đó còn từng bị hỏi qua một câu hỏi rất khó, đó là cháu có hạnh phúc không?”, tôi ngửa đầu cười.

“Vậy cháu trả lời như thế nào?”.

“Cháu nói, cháu sống không phải chỉ vì mục đích là tìm kiếm hạnh phúc”.

“Thật sự rất thú vị”.

“Cuộc sống không phải lúc nào cũng như mình mong muốn. Có đôi khi sống là một loại sứ mệnh, có một ngày nào đó, ngày mà cháu chưa từng nghĩ đến, cháu sẽ sống chỉ vì một người nào đó. Người Trung Quốc gọi đó là thiên định”.

Bà Tú thở dài: “Nếu có một ngày Thái Nhiên phụ cháu, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho nó”.

“Cô đừng nói vậy!”, tôi nói: “Cháu đối xử tốt như thế bởi vì cháu yêu Thái Nhiên. Cháu không muốn những nỗ lực của cháu sẽ trở thành gánh nặng cho anh ấy”.

“Cháu hào phóng đến vậy sao?”.

“Không!”, tôi cười khỏ: “Nếu một ngày anh ấy bỏ đi theo người con gái khác, cháu nhất định sẽ viết lại một cuốn hồi ký làm cho anh ấy bị người đời dè bỉu”.

“Hai đứa có tính kết hôn không?”.

“Không biết nữa. Cháu cũng chưa nghĩ tới vấn đề đó. Chuyện cứ có thể đi đến đâu thì tính đến đó thôi cô à”.

Bà Tú cảm thán: “Mộc Liên, cháu là cứu tinh của cả gia đình cô”.

Tôi nói: “Chắc tại kiếp trước cháu là con rắn nhỏ được Thái Nhiên cứu giúp nên kiếp này phải trả ơn cho anh ấy”.

Tiếng gõ cửa vang lên, Thái Nhiên được y tá đẩy vào, vẻ mặt hưng phấn nói: “Nói ọi người một tin tức tốt, bác sĩ nói mắt của con về cơ bản là không có vấn đề gì cả”.

“Em cũng có một tin tức tốt và một vài tin tức xấu muốn thông báo cho anh đây. Anh muốn nghe tin nào trước?”.

Thái Nhiên mất hứng: “Em nói tin xấu trước đi”.

“Được!”, tôi ngồi xuống bên mép giường cạnh Thái Nhiên: “Vai diễn trong bộ phim “Ngày mùa hè như lửa” lúc trước anh vất vả lắm mới có được đã được chuyển giao cho người khác”.

“A”, Thái Nhiên nói: “Còn gì nữa?”.

“Tất cả những hợp đồng quảng cáo đều bị hủy. Người phát ngôn cho chương trình “Tiếp bước” bị đổi thành Đường Bân. Báo chí viết anh cùng Trương Mạn Quân có những mối quan hệ mờ ám với nhau. Người ta đồn đại đủ mọi phiên bản về câu chuyện tình yêu của hai người, mà trong đó em cũng chẳng phải là người có cái hình tượng gì đẹp đẽ”.

Thái Nhiên nở nụ cười: “Nghe có vẻ tồi tệ nhỉ?”.

“A! Còn có chuyện anh bị thương lần này là do thuốc cấm”.

“Trời!”, cậu ta la lên: “Còn tin tốt thì sao?”.

Tôi nắm chặt tay Thái Nhiên, nói: “Chúc mừng anh. Anh đã được đề cử giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất nhờ bộ phim “Pháo hoa” ”.

Bà Tú vui mừng reo lên, Thái Nhiên đứng hình vài giây rồi cũng vui vẻ nở nụ cười.

Tôi giang rộng vòng tay ra, ôm chầm lấy Thái Nhiên.

Mấy ngày sau, Hứa tiểu thư đến thăm chúng tôi. Cô ấy hỏi: “Xuất viện rồi có kế hoạch gì không?”.

“Bên ngoài đang phong ba bão táp chỉ còn cách ở trong thành mà chờ đợi thôi, chúng tôi đang định tìm một chỗ yên tĩnh nào đó lánh nạn”.

Cô ấy hiểu ý, cười, lấy ra một xâu chìa khóa đặt lên bàn.

“Đây là?”.

“Trang tiên sinh có một căn biệt thự nghỉ dưỡng ở Nhã Sơn, cách trung tâm hồi phục sức khỏe Nhã Sơn cũng không xa. Trang tiên sinh còn nhờ tôi nói với mọi người, mùa đông ở đó còn có cả rừng mai, phong cảnh cực kì lộng lẫy”.

“Chúng tôi sao có thể mặt dày đến vậy?”, tôi từ chối.

“Cứ coi như là cho bạn bè mượn phòng nghỉ dưỡng thôi”, Hứa tiểu thư dúi xâu chìa khóa vào tay tôi: “Muốn ở ẩn cũng cần phải có ngôi nhà phù hợp với việc ở ẩn, nơi đó rất thích hợp, hai người ở có thể tĩnh tâm, vun đắp tình cảm, chẳng màng thế sự”.

“Mấy ngày nay vì chúng tôi mà cô đã phải vất vả rồi. Thật ngại quá”.

Hứa tiểu thư cười cực kì thân thiết: “Niềm vui có được khi chúng ta có thể giúp đỡ những người khác, dù sao thì Trang tiên sinh cũng đặc biệt quan tâm đến hai người”.

“Vợ chồng Trang tiên sinh giờ sao rồi?”.

“Bọn họ đang ở Canada. Bà Trang nhìn trúng một căn hộ bên đây nên đang có ý muốn định cư ở đó luôn”.

Tôi cười cười: “Kinh tế suy thoái, những người làm ăn cũng ít nhiều bị ảnh hưởng cho nên họ đều muốn ra nước ngoài sống”.

“Đúng vậy, thị trường chứng khoán năm nay ảm đạm hơn so với mọi năm rất nhiều. Nhiều công ty đã phải đóng cửa, mọi người ai ai cũng rầu rầu rĩ rĩ. Đi đến nhà ai cũng đều nghe những lời than thở, oán trách xã hội. Mấy chuyên gia tiên đoán rằng kinh tế còn phải suy thoái thêm một thời gian nữa, mọi người còn phải thắt lưng buộc bụng dài dài”.

“Đám chuyên gia đó còn dám hù dọa người dân trong lúc này sao?”, tôi cười hỏi.

Hứa tiểu thư nhún nhún vai: “Trang tiên sinh đã ân cần dặn dò chúng tôi như thế trong cuộc họp qua điện thoại”.

Chỉ có điều anh ta không sợ đâu. Trang Phác Viên là người có ba đầu sáu tay, rất biết cách nắm bắt thời cơ để làm giàu.

Hứa tiểu thư cảm thán một câu: “Giới giải trí bị ảnh hưởng chắc cũng không nhỏ đâu”.

Tôi nói: “Mấy công ty kinh doanh cũng có biện pháp mà, họ đẩy nhanh tốc độ đào thải người cũ, tìm kiếm người mới, liên tục cho ra mắt những người mới để gây sự chú ý với người xem”.

“Những người như thế không nên buồn bực vì tình cảnh khốn khó của mình, được quan tâm nhiều rồi thì việc không được người ta chú ý đến nữa cũng coi như là một biện pháp giải sầu”.

Lúc cô ấy đi rồi Thái Nhiên mới chậm rãi mở miệng, châm chọc nói: “Chúng ta lại thành người nghèo rồi”.

“Người ta cũng là có ý tốt mà!”, tôi choàng lên người Thái Nhiên một cái khăn lông.

Cậu ta vươn tay vuốt vuốt gương mặt tôi.

Tôi nằm trên đùi của Thái nhiên hỏi: “Chúng ta có đi không?”.

“Rừng mai trong tuyết?”.

“Em cũng chỉ mới nghe người ta nói chứ cũng chưa được nhìn thấy bao giờ”.

Cậu ta khẽ vuốt tóc tôi: “Vậy chúng ta đi xem đi”.

Lúc chúng tôi đi, những cây mai ở Nhã Sơn cũng chỉ vừa mới đâm chồi, chỉ bằng hạt gạo, nếu không để ý kĩ chắc chắn sẽ không thấy. Dù sao thì trời cũng rất lạnh, năm nay chắc sẽ có tuyết nhiều.

Căn nhà của Trang Phác Viên nằm giữa khe núi, căn nhà ngói đỏ tường vôi trắng xóa, là căn biệt thự hai tầng đơn giản, sân sau là một bãi đỗ xe, cả cái chóp núi đằng sau là vườn hoa của nhà họ Trang. Trong nhà bài trí tuy đơn giản nhưng lại không hề đơn điệu. Phòng khách có hai cái cửa sổ thủy tinh lớn chạy dọc theo nóc, dưới khe núi còn có một dòng suối nhỏ chảy róc rách cả ngày. Buổi tối, chỗ này thực sự là một nơi lý tưởng để thưởng rượu, ngắm trăng.

Khe núi này còn có vài căn biệt thự của những gia đình khác nữa, cách đó không xa là một tòa nhà được sơn toàn bộ bằng màu trắng, đó là trung tâm hồi phục sức khỏe Nhã Sơn.

Tôi đứng trong sân phơi vườn vai hít một hơi thật sâu, tôi thực sự rất thích cái không khí trong lành nơi đây.

Thái Nhiên dựa dề nhìn tôi, cười nói: “Xem ra mình đã đến đúng chỗ rồi”.

“A, không phải còn có em nữa sao?”.

Cậu ta nói: “Em với anh mà còn phân biệt ra nữa sao?”.

Lòng tôi chợt thấy ấm áp, chỉ có những người yêu nhau đến mức cuồng nhiệt mới không tài nào phân biệt được nỗi giữa em và anh. Bây giờ vợ chồng kết hôn với nhau còn phải chia tài sản ra đứng tên để phòng lúc ly hôn anh ba tôi bấy cứ dây dưa mãi.

Bác sĩ phụ trách Thái Nhiên là một người phụ nữ trung niên, có nụ cười tươi như hoa. Bà ấy giải thích cho chúng tôi nghe về phương án trị liệu. Xong xuôi đầu đấy bà ấy bỗng nhiên nói thêm một câu: “Con gái tôi là fan hâm mộ của cậu đấy”.

Thái Nhiên lập tức hiểu ý, nói: “Hy vọng sẽ có cơ hội gặp mặt cô ấy”.

“Con bé học chuyên ngành y tá ở học viện, đang thực tập ở trung tâm”.

“Aha!”, tôi quay mặt sang cười rộ lên.

Kết quả là vào ban đêm chúng tôi chỉ thấy cô bé có cái tên Vương Giai Giai đến.

Giai Giai khoảng hơn hai mươi tuổi, gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn, khóe miệng còn có má lúm đồng tiền nữa. Cô bé đó chỉ cần vừa mở miệng ra là sẽ không ngừng lại được nên trong phòng cũng chỉ nghe được tiếng nói cười của Giai Giai.

Đại khái là vì đồng lứa nên hai người trò chuyện với nhau thực sự rất vui.

Tôi hỏi: “Học y có khó lắm không?”.

“Sao lại không?” cô ấy nói: “Phải nhớ rất nhiều thứ còn có từ vừng tiếng Anh chuyên ngành nữa. Lúc mới học tiết giải phẫu, tay em cầm con dao cứ run run mãi, chỉ có giảng viên là giải quyết nhanh chóng, chỉ cần một nhát thôi là có thể kết thúc sinh mệnh của một con ếch. Bọn em sợ tới mức cơm trưa cũng chẳng dám ăn thịt”.

Thái Nhiên tò mò: “Nghe nói học viện y học có nhiều chuyện ma quỷ xảy ra lắm”.

Vương Giai Giai hai mắt sáng rực lên: “Thái đại ca thích nghe chuyện ma sao? Chuyện như thế em có cả sốt, để từ từ em kể cho anh nghe”.

Nhìn xem, tuy rằng Thái Nhiên bị giới truyền thông bỏ rơi nhưng cậu ấy vẫn còn những người hâm mộ thực sự hướng hồ gì cậu ấy cũng thật sự cần những người bạn đồng trang lứa.

Tôi đứng lên: “Tôi sợ nhất là nghe chuyện ma nên đi chỗ này một chút đây”.

Vương Giai Giai với tay lấy cái chén đặt vào tay tôi: “Chị giúp em pha ít nước chanh đi”.

Tôi, từ người quản lí nghiêm nhiên trở thành người hầu gái.

Thái Nhiên đang chăm chú nghe cô ấy kể chuyện sao mà còn rảnh rang để ý đến tôi nữa. Tôi đành nhận lấy cái chén xoay người đi làm giúp cô ấy.

Hôm đó cô ấy ở mãi cho đến khuya. Mẹ Giai Giai gọi điện thoại thúc giục mãi cô ấy mới ngậm ngủi rời đi. Trước khi đi còn quay đầu lại nói một câu: “Em còn ở đây đến mùa đông, lúc đó em sẽ dẫn anh đi ngắm mai”.

Tôi nhin không được nói: “Thế thì làm phiền quá, em còn nhiều việc phải làm lắm mà”.

“Không phiền đâu!”, vẻ mặt cô ấy thành khẩn: “Thái đại ca ở đây rất cô đơn, em phải hết lòng quan tâm, bầu bạn với anh ấy”.

Tôi cười lớn: “Không phải còn có chị ở đây sao?”.

“Mộc tiểu thư cũng phải có chuyện riêng cần làm chứ”.

Tôi thực sự rất muốn nói: “Chuyện riêng cần làm của chị là chăm sóc anh ấy!”. Cô ấy bắt quá cũng chỉ là một đứa trẻ hơn hai mươi thôi, tôi – một người con gái sắp ba mươi việc gì phải tranh cãi với cô ấy?

Tôi khẽ mỉm cười đóng cửa, quay sang liếc nhìn Thái Nhiên: “Con gái bây giờ dạn dĩ thật”.

“Có người đang ăn dấm chua”, Thái Nhiên cười.

“Từ xưa đến nay tình yêu của những cô gái thường được gửi gắm vào việc giúp đỡ các chàng trai đang lâm vào cảnh khó khăn, trông cậy đến một ngày nào đó người yêu thành đạt rồi các nàng cũng có thể một bước lên mây”.

“Vậy em nghĩ em là gì?”.

“Một bà chị ngốc”.

“Được rồi, bà chị ngốc à. Thế giờ chị có thể đẩy cửa ra nói với cô ấy chị là bạn gái của Thái Nhiên. Chắc cô ấy còn chưa đi xa được đâu”.

“Anh nghĩ là cô ấy không biết à?”.

“Vậy em còn lo lắng chuyện gì nữa”.

Tôi gơ hai tay lên: “Được rồi, là em không đúng. Em không nên can thiệp đến chuyện bạn bè của anh”.

“Đến bao giờ em mới có thể hoàn toàn tin tưởng anh được đây?”, Thái Nhiên cực kì nghiêm túc hỏi.

“Em chỉ không tin tưởng vào bản thân mình thôi!”, tôi khoát khoát tay.

Thái Nhiên là một con đại bàng gãy cánh, vì không có khả năng bay lượn nên bây giờ mới có thể ở bên cạnh tôi. Rồi một ngày kia khi vết thương lành lặn rồi cậu ấy sẽ sải cánh mà bay cao trên bầu trời xanh thẳm. Lúc đó, tôi chỉ có thể đứng đây mà ngược lên dõi theo cậu ấy.

Tình yêu là thế đó, cả ngày cứ lo được lo mất.

Trời càng ngày càng lạnh, buổi sáng thức dậy nhìn ra đồng cỏ nơi đây, chỉ thấy một mảng sương sớm.

Mỗi ngày cứ đúng giờ là tôi lại gọi Thái Nhiên dậy, thúc giục rồi giúp cậu ấy tập thể dục. Không ngờ đột đường thương lúc trước khiến cậu ấy quen giấc, buổi sáng việc vất vả nhất phải làm là đánh thức cậu ấy.

Tôi mất hết kiên nhẫn, chống nạnh đứng trước giường của Thái Nhiên nhìn cậu ấy cuộn tròn người lại trong chăn hết như một cái bánh tét, tức giận nói: “Nếu anh còn không dậy thì hôm nay khỏi phải làm gì hết, cơm cũng đừng có mà ăn nữa!”.

Từ trong chăn truyền ra giọng nói làu bàu của Thái Nhiên: “Em như thế rất giống với mẹ anh”.

“A! Hết rồi!”, tôi khóc thét lên: “Anh bắt đầu ghét bỏ em còn nói em rất giống mẹ anh. Anh không còn thương em nữa phải không?”.

Cậu ra lập tức chui ra từ trong chăn: “Được rồi! Được rồi! Anh dậy ngay mà”.

Tôi vỗ vỗ tay: “Nhanh, không nên để cho bác sĩ phải chờ, như thế là rất bất lịch sự”.

“Xem bộ dạng em kìa hình như rất thích cuộc sống như bây giờ thì phải?”.

“Cuộc sống cứ thế này thực sự rất vui!”, tôi cười: “Không có áp lực về công việc, không có lo âu về tiền bạc, mỗi ngày đều được hít thở cái không khí trong lành nơi đây, lại còn được tranh giành bạn trai với một cô bé”.

Thái Nhiên giơ cờ trắng đầu hàng: “Anh là một phần trong những trò tiêu khiển của em đó à?”.

Cậu ấy cứ như thế thực sự rất đáng yêu, tôi nhin không được vươn người sang hôn lên đôi môi của Thái Nhiên.

Lễ trao giải thưởng điện ảnh năm đó tôi đến với tư cách làm người đại diện của Thái Nhiên.

Lúc trước cũng có nói cậu ấy đi cùng tôi. Thái Nhiên bày ra cái vẻ mặt dễ thương chưa từng thấy, hỏi ngược lại tôi: “Em thấy anh nên ngồi xe lăn đi đến đó hay là chống gậy thì đẹp hơn?”.

Tôi hận chết đi được cái câu nói cay nghiệt đó nhưng thẳm sâu trong lòng cũng rất thương cho tình cảnh của Thái Nhiên bây giờ.

Bên trong hội trường ánh sáng rực rỡ, đêm nay cũng không vì thiếu đi vài diễn viên mà mất vui. Tôi bị những tiếng nói cười, chúc tụng ồn ào vây quanh, thực sự rất lạc lõng.

Thỉnh thoảng có vài người quen biết đến đây chào hỏi, hỏi tôi tình hình của Thái Nhiên giờ ra sao. Bất quá trong những nhóm người hâm mộ đang la hét khản cả cổ ở ngoài kia chẳng có ai gọi tên Thái Nhiên cả.

Tôi như một tờ giấy tràn ngập bi thương được viết ra từ tay của một nữ tác giả chuyên viết bi kịch đang lảo đảo bước đi giữa những gương mặt tươi cười trong một bức tranh sinh động.

Trương Mạn Quân cũng phàn nàn với tôi: “Đêm nay có vài phần cô quạnh”.

“Ai cũng nói năm nay giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất về tay chị rồi!” , tôi nói.

Cô ấy cười nhạt: “Không biết có người nào đem chuyện này ra mà đặt cược không nữa”.

Tôi cười: “Chị đang nhắc nhở em à”.

“Dù có được giải thưởng hay không thì ngày mai tôi cũng sẽ bay sang Mĩ”.

“Thượng lộ bình an”.

Cô ấy nói: “Không phải chỉ một mình tôi”.

Tôi kinh ngạc.

“Có một người vẫn đang chờ tôi. À, bạn làm ăn đó mà, người đó cũng khá chứng chắc mà tôi thì cũng mệt mỏi rồi. Cho người ta một cơ hội cũng là ình một cơ hội”.

Tôi gật gật đầu: “Coi như là lên bờ kịp lúc”.

“Thái Nhiên thì vẫn còn mắc kẹt trong dầu sôi lửa bỏng?”.

“ Em nghĩ là đúng rồi!”.

“Tôi không thể giúp cậu ấy được gì nhiều!”, cô ấy áy náy nói.

Cuối cùng mọi người cũng an vị, MC bước lên đài, những tràng vỗ tay cùng tiếng cười nói vang lên, từng giải nhất, giải nhất được trao cho từng người một.

Trương Mạn Quân huých huých khuỷu tay tôi, ghé sát lại nói: “Nghe nói nửa năm nay cái tên tiểu tử Đường Bân hả hê lắm”.

“Cậu ta cùng Thái Nhiên ra mắt khán giả cùng lúc, kiếm chế từ hồi đó đến giờ mới có dịp lên mặt đôi chút rồi!”.

“Cậu ta cũng là một đối thủ đáng gờm đó. Hơn phân nửa hợp đồng của Thái Nhiên đều bị Đường Bân cướp mất. Sau này cô nên để tâm đến người này một chút”.

Tôi nói: “Độc thư chí tại thánh hiền, phi đồ khoa đệ. Vi quan tâm tồn quân quốc, khởi kế gia thân”. (2)

(2) Đại ý : Đọc sách thánh hiền không phải chỉ mong cho sau này đỗ đạt làm quan hưởng lợi lộc của quốc gia, nâng đỡ những người trong gia đình.

“Giả tạo!”, Trương Mạn Quân cười mắng: “Không màng danh lợi thì dấn thân vào cái chốn này làm gì? Cứ ở nhà vỗ tay tự thưởng khen mình chẳng phải hay hơn sao?”.

“Suyt!”, tôi kéo tay cô ấy: “Đến lúc trao giải cho nam diễn viên rồi”.

Màn hình lớn hiện ra tên của những bộ phim nhựa cùng nam diễn viên chính. Khi gương mặt điển trai đượm buồn của Thái Nhiên xuất hiện, mọi người trong hội trường vỗ tay không ngừng.

Một nữ diễn viên ngồi cạnh nói với tôi: “Chị dù già rồi mà vẫn bị cậu ấy hút hồn”.

Tôi nắm chặt tay của Trương Mạn Quân mồ hôi túa ra, cả người cứng ngắc.

Tôi đang nghe thấy gì ấy nhỉ? À, là tiếng tim đập cực kì mạnh mẽ.

Trong khoảnh khắc đó tôi chỉ muốn hồn lìa khỏi xác, phi thẳng lên đài mà nhìn trộm cái tên được đoạt giải.

Người trao giải dường như đang cố kéo dài thời gian, cứ vòng vo mãi mà không vào việc chính, giống như là đang trêu ghẹo những người có tên trong danh sách đề cử.

Tôi vuốt vuốt ngực lấy lại bình tĩnh.

Người trao giải từ từ mở ra miếng giấy, tươi cười nói: “A, lần này là một cái tên mới nổi”.

Cổ họng tôi như nghẹn lại.

Là ai?

Người may mắn đó chính là ai?

Là Thái Nhiên của tôi sao? Cậu ấy đã cố gắng rất nhiều trong những năm qua để có thể đạt được giải thưởng này.

Là sau khi gặp nhiều điều bất hạnh như vậy giải thưởng này cũng coi như là một món quà an ủi dành cho cậu ấy.

“Đường Bân!”.

Trong khoảnh khắc đó tai tôi bỗng nhiên ù đi, không nghe thấy được gì nữa.

Hai chữ đó được thốt ra như nặng hàng ngàn cân, hàng vạn đôi tay đang dang ra hung hăng xâu xé, đẩy tôi về với thực tại.

Tôi ngã khụy xuống, cả người đau đốn. Lỗ tai chỉ nghe được những tiếng lùng bùng khó chịu.

Xung quanh mọi người đang vui vẻ vỗ tay, câu phát biểu cảm nghĩ của Đường Bân cực kì hóm hỉnh chắc có lẽ là đã tập luyện từ trước. Tóm lại, cậu ta đoạt giải người ở đây ai cũng vui mừng ra mặt.

Nhưng tôi lại chẳng thể nghe được gì nữa.

Tôi suy sụp hoàn toàn, cổ, tay, vai, lưng giống như những căn nhà làm bằng đất bị lũ lụt cuốn trôi, mất thứ này, mất thứ kia, nhìn không ra là cái gì nữa. Nước vẫn cứ vô tình mà ập đến, bùn của tôi nhào ra.

Tôi ngồi chết lặng trên ghế, tự nói với chính bản thân mình, hít vào, thở ra ... Bình tĩnh.

Trương Mạn Quân mắng: “Chắc chắn là có chuyện gì mờ ám ở đây”.

“Quên đi!”, tôi mệt mỏi nói: “Đắc chi, ta hạnh. Không được, ta mệnh” . (3)

(3) : Được là do tôi may mắn, không được thì cũng là do số mệnh của tôi.

Sự chú ý của Trương Mạn Quân rất nhanh được chuyển sang chỗ khác. Một lúc sau, cô ấy nhảy dựng lên ôm chầm lấy người kế bên.

Cô ấy lại đoạt được giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất.

“Giải thưởng lần này là lời chào tạm biệt của tôi với mọi người!”, cô ấy nói thế, nước mắt cứ chực trào rơi xuống.

Tôi cũng khóc, khóc vì cô ấy.

Một buổi tối rục rờ, hoa lệ như vậy có người buồn cũng có người vui.

Tôi trở về ngay trong đêm hôm đó.

Phòng khách vẫn còn có chút ánh đèn le lói dường như là đang dẫn lối cho người con trẻ đang lạc bước có thể về nhà.

Tôi đứng ngoài cửa, chăm chú nhìn vào cái thứ ánh sáng ấm áp đó, sóng mũi cay cay.

Chưa bao giờ tôi muốn nhìn thấy Thái Nhiên nhiều như lúc này, muốn ôm chầm lấy cậu ấy, cảm nhận cái mùi hương riêng biệt, cùng sẻ chia nỗi đau này, mong chờ cậu ấy cho tôi cái cảm giác bình an.

Cửa bỗng nhiên được mở ra.

Vương Giai Giai xuất hiện. Thật là ngoài ý muốn của tôi, không ngờ đã trễ như thế rồi mà cô ấy vẫn chưa về.

Đến gần, tôi còn thấy cô ấy vẫn đang mặc áo ngủ của tôi.

“Thái Nhiên ngủ rồi!”, Giai Giai nói: “Anh ấy nói muộn rồi nên muốn em tạm thời ngủ lại đây”.

“Tôi đi nhìn Thái Nhiên một chút!”, tôi nói.

Cô ấy bỗng nhiên giữ chặt tay tôi, dùng sức rất mạnh, tôi bị đau. Giọng nói không có chút ý tốt nào của cô ấy vang lên: “Anh ấy ngủ rồi! Chị không cần phải chạy đến làm phiền”.

Tôi bực mình cả buổi tối nhưng lúc này lại cực kì mệt mỏi, chẳng còn sức mà đòi co, dù gì thì bậc trưởng bối cũng không cần phải so đo với vãn bối.

Tôi thần nhiên vung tay hất cô ấy ra: “Tôi sẽ không làm phiền đến cậu ấy”.

Cô ta lại ngang ngược đứng chắn trước mặt tôi: “Trước khi ngủ anh ấy có nói dù là ai thì cũng không cho phép được quấy rầy”.

Tôi cười lạnh: “Chờ cho đến khi cậu ấy lên làm hoàng đế đi đã rồi hãy nói. Hoặc là tránh ra hoặc là hai chúng ta cứ đứng đây cãi nhau cho đến lúc cậu ấy tỉnh dậy”.

“Anh đã tỉnh rồi!”, một giọng nói lạnh lùng vọng ra từ lầu trên.

Thái Nhiên chống gậy đứng đó, vẻ mặt hờ hững.

Mắt tôi bỗng dưng đóng đầy nước: “Thái Nhiên ...”.

“Khuya rồi!”, cậu ấy mở miệng cắt ngang lời nói của tôi: “Mọi người đi ngủ hết đi, có gì thì ngày mai hãy nói”.

Cậu ta xoay người bỏ đi.

Vương Giai Giai trừng mắt nhìn tôi cực kì bất mãn.

Tôi nhin không được mở miệng châm chọc cô ta một câu: “Nói cho cô biết nha, nhà này là của bạn bè cho tôi chứ cũng chẳng phải là tài sản trên danh nghĩa gì gì đó của Thái Nhiên đâu”.

Nói xong lại cảm thấy cực kì vô nghĩa, sao tôi lại có thể cùng một đứa trẻ so đo?

Tôi mặc kệ cô ta đứng đó với gương mặt tái mét xoay người trở về phòng.

Vương Giai Giai vẫn còn trẻ nên vẫn còn hay mơ mộng hảo huyền lắm.

Vậy còn tôi? Tôi còn có thể mơ mộng được nữa không? Thực ra thì tôi đã không còn trẻ nữa rồi.

Đêm hôm đó tôi phải uống thuốc xong mới đi ngủ. Ngủ cũng không yên giấc, cứ mê man rồi lại mơ thấy rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là mơ thấy Thái Nhiên đối xử lạnh nhạt với tôi, ghét tất cả mọi thứ về tôi. Lại mơ thấy mẹ tôi cười nhạo nói: “Thấy chưa? Không nghe lời người lớn, giờ thì sang mất ra rồi đó. Cái thằng đó đẹp trai như vậy, nó có biết quan tâm đến con, chăm sóc tốt cho con không?”. Sau đó còn mơ thấy một đứa bé cực kì đáng yêu, đứa bé vẫn chưa biết nói, muốn được tôi bế. Tôi vừa vươn tay ra thì bỗng nhiên có một người phụ nữ chạy ra giằng lấy đứa bé. Người phụ nữ không nhìn rõ mặt kia lớn tiếng nói với tôi: “A, con đàn bà này còn định làm gì đây? Rõ ràng là cô cũng biết đứa bé này là cốt nhục của Thái Nhiên ...”

Tôi choàng tỉnh.

Ngoài cửa sổ trời vẫn chưa sang hẳn, phía chân trời xa xa kia có một vệt sáng màu đỏ, đó là dấu hiệu báo mặt trời sắp sửa mọc. Vùng núi này vẫn hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng vọng của gió rít qua từng khe núi.

Tôi thử xoay người, tay chân đều cảm thấy đau nhức, từ từ ngồi dậy, thở dài một hơi, tôi co người lại, gục mặt xuống.

“Mệt à?”.

Tôi hoảng sợ, lúc này mới phát hiện ra trong phòng còn có một người đang lặng lẽ ngồi trong góc.

Người đó đứng lên, đúng là Thái Nhiên rồi.

Gương mặt của cậu ấy cũng rất tiêu tụy.

Lòng tôi đau đớn, vươn tay về phía Thái Nhiên.

Cậu ta bước đến, gắt gao ôm chặt lấy tôi, gương mặt vùi vào hõm cổ của tôi. Làn da mẫn cảm của tôi cảm nhận rõ được hơi thở nóng ẩm của cậu ấy.

Tôi nâng gương mặt của Thái Nhiên lên, chăm chú nhìn vào nó. Đôi mắt đen láy vẫn luôn rạng ngời, lấp lánh sự tự tin giờ phút này lại đang chứa đựng những nỗi ưu phiền. Trong bóng đêm cậu ấy trông thật yếu ớt.

Tôi ngược lên, ôm chầm lấy cổ Thái Nhiên nhỏ giọng thì thầm: “Những thứ đáng lẽ ra phải thuộc về anh, tất cả, mọi thứ thuộc về anh đều sẽ trở về với anh”.

Một lúc lâu sau Thái Nhiên mới nói: “Trong khoảnh khắc kia anh mới giật mình phát hiện. Thì ra lúc đau khổ mà không có em bên cạnh mọi chuyện mới tồi tệ đến nhường nào”.

Nước mắt tôi cứ lăn dài trên má: “Anh đừng như vậy”.

Thái Nhiên lại ôm chầm lấy tôi, những nụ hôn cứ nhẹ nhàng rơi xuống: “Đừng khóc, anh sợ nhất con gái khóc đó”.

“Tim em rất đau!”.

Thái Nhiên không nói lời nào, ôm tôi càng chặt hơn, kéo chần trùn lấy hai chúng tôi.

Tôi nhắm mắt lại, tựa vào lồng ngực của Thái Nhiên hưởng thụ cái không khí nhẹ nhàng, ấm áp lúc này.

Trong khoảng thời gian này thân thể của Thái Nhiên được tịnh dưỡng rất tốt nên cậu ấy hồi phục rất nhanh. Phần thân giữa hai cánh tay có da có thịt hơn rất nhiều. Tay tôi từ thất lưng mon men chạy dọc lên, tham lam vuốt ve làn da mịn màng cùng khối cơ thể rắn chắc của cậu ấy.

Thái Nhiên khẽ nhích người sang, bắt lấy tay tôi, giọng nói đầy trách móc: “Mộc Liên ...”.

“Cái gì?”, tôi hỏi.

“Chân của anh hồi phục nhanh lắm đấy!”.

“Vậy thì tốt rồi!”.

“Anh cũng chỉ là một thằng đàn ông bình thường như bao người khác!”, mắt Thái Nhiên lóe ra một tia khác thường.

Tôi cười rộ lên: “Thế thì còn tốt hơn ”.

Cậu ta thở dài: “Em phải biết là anh vẫn luôn tôn trọng em ...”.

Tôi cười nói: “Những lúc như bây giờ tốt nhất là không nên nói nhiều” rồi nhanh chóng ngăn chặn câu nói kế tiếp của Thái Nhiên bằng một nụ hôn.

Lúc đó, cơ thể của chúng tôi bỗng dưng nóng lên.

Thật lâu sau mới thở hổn hển tách nhau ra. Trong bóng tối, ánh mắt của anh ấy bỗng dưng sáng rực lên một cách lạ thường.

“Tiểu nương tử nếu không nguyện ý, bốn công tử cũng không ép buộc người!”, tôi khẽ vén lọn tóc, cười, giả bộ đứng dậy.

“Em ...”, cậu ấy khẽ quát một tiếng, một tay ôm chầm lấy thất lưng tôi, một tay đè tôi, kéo lại. Lập tức, đè lên người tôi.

Tôi mỉm cười, thả lỏng, mặc cho Thái Nhiên muốn làm gì thì làm.

31. Chương 31

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Lúc tỉnh lại thì Thái Nhiên đã không còn bên cạnh tôi nữa.

Bầu trời ngoài kia đã sáng tỏ, lộ ra một mảnh màu xanh nhạt. Tôi đẩy khung cửa sổ ra nhìn lại, hoa mai trên núi đã nở khá nhiều, màu trắng như tuyết cứ lấm tẩm, lấm tẩm như những bông hoa vải.

Phòng khách không có ai, TV vẫn đang mở vang lên một bài hát quen thuộc “Dưới bóng cây dương mai”, cứ đến hẹn lại lên, Dương Mi đang phóng vắn vị ảnh đế mới của chúng ta trong năm nay.

Đường Bân mặc một bộ âu phục đen với áo sơ mi trắng, mái tóc được làm rối, hai chân tách ra ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt đầy kiêu ngạo giống như những người trên thế gian này ai cũng nợ hần ta hai ngàn năm trăm vạn. Chỉ là con gái bây giờ đang thịnh một thích cái vẻ ngông cuồng, ai cũng sống chết muốn leo đèo theo sau Đường Bân. Dương Mi cũng lộ vẻ hèn mọn, chỉ là cô ấy đã tu luyện thành tinh rồi, không phải cao thủ thì không tài nào nhìn ra đâu.

Cô ấy hỏi: “Đường Bân, anh có bao giờ nghĩ đến việc lần đầu mình đi đóng phim đã có thể nhận được giải thưởng lớn như vậy không?”.

Đường Bản cười: “Có, bởi tôi biết chắc chắn mình nhất định sẽ thành công”.

“Hình như là anh đã phải cố gắng làm việc rất lâu rồi, dù có phải diễn bất cứ vai gì thì cũng cố gắng nỗ lực hết sức mình”.

“Cô có biết không, năm đó tôi chỉ là một diễn viên phụ xếp sau Thái Nhiên rất nhiều. Phóng viên đến phỏng vấn cũng coi tôi như là kẻ vô hình. Cái loại vai phụ lúc đó nói thẳng ra thì tôi cũng chẳng cần phải diễn đạt gì nhiều!”, tôi xem mà cười lạnh.

Cậu ta cái gì cũng chẳng có, không biết giữ mồm giữ miệng, được cái giải này chắc cũng phải dựa dẫm không ít vào mấy bà già lắm của. Thấy thấp liên chê, thực sự là không có tố chất. Tôi dứt khoát tắt TV.

Chúng tôi ở vùng núi này mấy tháng, dường như là hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, chẳng thêm quan tâm đến là có thể yên bình. Nhưng mà có những tổn thương muốn tránh cũng chẳng được.

Thái Nhiên đang ngồi trên ghế tựa ngoài sân phơi. Hơi cúi đầu xuống, dường như là đang ngẩn người. Về mặt cực kì cô đơn. Tôi đứng bên cánh cửa, lẳng lặng nhìn cậu ấy.

“Anh ấy thực sự rất khó chịu!”.

Vương Giai Giai chẳng biết đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào. Lúc này nhìn cô ấy, chẳng còn chút vẻ ương ngạnh nào của buổi tối, trên mặt hiện rõ sự lo lắng.

Cô ấy nói với tôi: “Hôm qua em với anh ấy ngồi xem TV. Lúc MC công bố người được nhận giải là Đường Bản, em thấy cả người anh ấy dường như không còn chút sức lực nào cả. Anh ấy thực sự rất thất vọng, lúc đó đã định bỏ đi. Chỉ là chân không tiện, đứng vội dậy nên ngã nhào xuống đất. Anh ấy còn không cho em đỡ dậy, cứ lẳng lặng ngồi dưới đất”.

Lòng tôi đau nhói lên từng đợt, nói không nên lời.

“Từ lúc anh ấy bệnh, dư luận bên ngoài cực kì hà khắc với chị và anh ấy!”, Vương Giai Giai nói: “Cho nên em mới không thích chị, chị đã làm liên lụy đến anh ấy”.

Một lời chỉ trích cực kì nghiêm túc. Tôi cười khổ. Sao tôi có thể muốn bản thân mình làm liên lụy đến cậu ấy.

“Nhất là internet, những đánh giá về anh ấy cực kì phiến diện, em không tài nào chịu nổi”, Vương Giai Giai tức giận nói: “Đầu tiên là đồn đại anh ấy bị thương vì chơi ma túy, sau đó lại nói vì làm trai bao. Cứ như vậy, mọi người ai cũng nhìn anh ấy không vừa mắt, suốt ngày cứ hạch sách, chửi bới, thậm chí còn chia hướng công kích về phía người thân của anh ấy nữa”.

Miệng tôi bỗng nhiên đắng nghét. Chuyện đó không phải là tôi không biết, còn tức giận đến mức suýt nữa đập bể cái máy tính. Nhưng những lời đồn đại có thể đập là đổ ngay được ư?

Vương Giai Giai xúc động nói: “Em là người hâm mộ của anh ấy đã mấy năm rồi. Chỉ biết vừa xem những bài báo đó vừa khóc. Sao họ có thể dùng những từ ngữ độc ác đến thế để nói về một con người chứ. Nói về chuyện riêng của người khác tự nhiên cứ như là mắt mình dài đến mức có thể nhìn rõ đến cuộc sống hàng ngày của Thái Nhiên vậy. Người hâm mộ của Đường Bản là một lũ vô học, không có đạo đức, bọn nó cứ thần nhiên mà phỉ báng anh Thái Nhiên. Còn nói anh ấy là có quan hệ mờ ám với Trương Mạn Quân nên mới gạt được Đường Bản ra, nói anh ấy vì thấy gia cảnh của Dương Diệc Mẫn tốt lập tức nịnh bợ, sẵn đón cô ấy. Nói anh ấy bị Dương Diệc Mẫn đá rồi vì muốn êm xuôi như đạo trước nên lại quay sang cặp kè với một bà cô già”.

Rốt cuộc tôi cũng khóc.

Cái gọi là miệng nói xối chảy cả vàng, tiêu xương hủy cốt chính là đây.

Chỉ vì cậu ấy là người của công chúng nên mới phải nhận lấy những tổn thương từ những lời buộc tội vô căn cứ này.

Vương Giai Giai hai mắt đỏ hoe, tay nắm chặt lại thành nắm đấm: “Bọn họ thậm chí còn nguyên rửa cho anh ấy bị tật cả đời luôn! Thật sự là không thể nào tha thứ được!”.

Tôi vươn tay vỗ vỗ lên vai của cô ấy: “Không cần phải như vậy đâu. Sau này mọi người sẽ hiểu rõ và cảm thông cho Thái Nhiên thôi”.

“Chị cứ mặc kệ cho anh ấy bị tổn thương như vậy sao?”.

Tôi chậm rãi nói: “Hơn ai hết tôi là người luôn mong muốn cho cậu ấy có được một cuộc sống hạnh phúc. Nếu được, tôi tình nguyện gánh chịu những nỗi đau này thay cho Thái Nhiên”.

Cô ấy nhìn tôi một lúc lâu, nhẹ giọng hỏi: “Có đáng không?”.

Tôi nói: “Tôi chỉ thường tự hỏi bản thân liệu sau này mình có hối hận không chứ chưa từng nghĩ đến chuyện nó có đáng hay không”.

“Nhưng lỡ sau này anh ấy hối hận vì đã quen chị thì sao?”.

“Lúc đó tôi chỉ còn cách chấp nhận”.

Buổi tối hôm đó, trăng rất sáng tỏ, chiếu sáng rõ cả một vùng thung lũng rộng lớn, vì thế nên trên trời có rất ít sao. Chúng tôi tắt hết tất cả những ngọn đèn trong nhà, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ngắm nhìn trời đêm yên tĩnh xuyên qua lớp kính thủy tinh.

“Đài khí tượng nói hôm nay có mưa sao băng!”, Thái Nhiên nói.

“Nhưng vùng này nhìn không thấy được đâu”.

“Anh biết!”, Thái Nhiên nắm lấy tay tôi: “Chỉ là bỗng nhiên nhớ tới lần đầu, lúc em dẫn anh đến đài thiên văn. Em có biết không? Anh nhớ mãi cái khoảnh khắc khi em chỉ vào những ánh đèn sáng phát ra từ những ngôi nhà bên dưới, nói với anh: “Rồi sẽ có một ngày nào đó cậu từ một đốm sáng le lói mà trở thành một trong những ngôi sao rực rỡ nhất. Nhất định là sẽ có một ngày như thế ”.

Tôi cười: “Lúc đó em suy nghĩ rất đơn giản, còn anh thì vẫn chỉ là một đứa trẻ to đầu”.

Thái Nhiên cũng cười: “Lần đó rất đặc biệt. Em có biết không, em tìm được vai diễn đầu tiên cho anh lại bị cái tên khốn Hứa Thiếu Văn đó nắm thóp anh được”.

“Cái tên đó giờ đã về hưu rồi. Không biết hắn đang trốn vào cái xó xỉnh nào trên Trái Đất này đây. Xa nhau rồi lại nhớ!”.

“Nhưng chính tên đó là người đã tạo điều kiện cho chúng ta gặp nhau”.

Tôi cười.

Cậu ta đột nhiên hỏi tôi: “Em nói thử xem Đường Bân giờ này liệu có đang ngồi ôm bạn gái và nói với cô ấy rằng: “Nhìn xem, cái tên khốn Thái Nhiên lúc trước hay tranh giành vai diễn với anh không biết giờ đang trốn vào cái xó xỉnh nào trên Trái Đất này rồi”.

Tôi kéo Thái Nhiên xuống, hôn lên đôi môi lạnh lẽo của cậu ấy: “Hai người hoàn toàn khác nhau”.

“Không, anh là loại pin dù hết cũng vẫn có thể sạc lại được còn hắn ta là thứ pin chỉ dùng được một lần”.

Cậu ta trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Mộc Liên, anh muốn đi ra ngoài một chút”.

“Trời lạnh như vậy mà”.

“Không phải!”, cậu ta nói: “Anh muốn đi nước ngoài”.

Tôi đứng thẳng dậy, vấn đề này tôi cũng đã nghĩ đến khá lâu rồi.

“Đâu nhất thiết phải học từ trường lớp, chỉ cần là nơi có thể học hỏi thêm cách diễn xuất thì đâu mà chẳng được”.

“Anh sẽ làm lại từ đầu, bắt đầu từ một cái rạp hát nhỏ, tìm hiểu những cơ hội diễn xuất, dù chỉ là những vai diễn nhỏ nhất. Chỉ cần có thể được biểu diễn chung với những người có kinh nghiệm, nhìn và học hỏi cách họ diễn xuất là được rồi”.

Hai mắt của Thái Nhiên sáng rực lên: “Như thế chẳng phải là rất tuyệt sao?”.

Tôi mỉm cười: “Em đã nói mà, anh chỉ thích hợp làm lãng tử thôi”.

Cậu ấy nhìn tôi một cách chăm chú: “Vậy còn em?”.

“Anh muốn em đi theo anh sao?”.

“Anh không hy vọng là em sẽ đi cùng anh rồi phải khổ thêm một lần nữa”.

“Anh muốn em chờ anh sao?”.

“Người ta nói là một thằng đàn ông tốt thì không nên để cho phụ nữ phải chờ đợi mình”.

“Rách việc!”, tôi cười.

Cậu ấy ôm chầm lấy tôi, thở dài: “Anh không cam lòng, nhưng anh không thể làm lãng phí thời gian của em”.

“Nghe những lời này hình như là anh đang muốn chia tay với em”.

Tay Thái Nhiên run lên: “Nói bậy!”, cậu ấy ôm tôi chặt hơn, tôi thở không nổi nữa rồi.

Tôi la to: “Giết người a!!!!!!!!”.

Thái Nhiên mắng yêu: “Ai bảo em nói bậy”.

“Vậy anh nói xem chúng ta phải làm sao bây giờ?”.

Tôi xòe hai ngón tay ra đếm: “Anh đi em ở lại, chúng ta dĩ nhiên là phải tách ra rồi. Ai mà biết trước được sau một, hai năm nữa sẽ xảy ra chuyện gì”.

Thái Nhiên cứ lẳng lặng vuốt tóc mái của tôi.

Tôi cười bổ sung thêm một câu: “Sợ lúc anh trở về tóc em đã bạc trắng cả rồi”.

“Em thật là!!! Cứ mở miệng ra là ...!”, cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi dựa sát vào lồng ngực của Thái Nhiên, thật ấm áp và vững vàng làm cho người ta có cảm giác yên tâm. Tiến sâu vào là dường như có thể quên hết mọi thứ trên cõi đời này. Nhưng mà tôi lại không biết mình còn có thể tựa vào nó được bao lâu, lo sợ rồi cũng sẽ có một cô gái khác thay thế mình tựa vào.

Dùng tình yêu để níu kéo Thái Nhiên lại, không cho cậu ấy thỏa sức bay lượn cũng chẳng phải cách mà tôi có thể làm.

Yêu là phải biết hy sinh.

“Anh đi đi”, tôi nói: “Nếu em chưa thể gặp được người đàn ông tốt nhất trên thế gian này thì em vẫn sẽ đợi anh”.

Thái Nhiên ngẩn người ra, bỗng nhiên lại dấm mạnh một cái xuống ghế, chống tay trên trán, vẻ mặt cực kì ảo não.

Mắt tôi vẫn đang ướm nhòe nhưng miệng lại cười khúc khích: “Một trong mười động tác được bình chọn là kinh điển nhất trên màn ảnh chính cảnh là nam diễn viên giơ tay ra dấm vào một vật nào đó và ngay lập tức anh ấy rơi vào trạng thái buồn bã”.

32. Chương 32

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Vào mùa hoa nở rộ năm đó, chúng tôi rời khỏi căn biệt thự ở Nhã Sơn.

Thái Nhiên để tóc hơi dài, lại đội mũ sụp kín xuống nên chẳng còn ai nhận ra cậu ấy nữa. Bất quá, chỉ có vài cô bé bị ấn tượng bởi cái vóc dáng cao ráo của Thái nhiên nên cứ ngoái đầu lại mãi.

Rốt cục chúng tôi cũng có thể đường đường chính chính mà nắm tay nhau bước đi trên đường cái.

Có ngày vào lúc nửa đêm Thái Nhiên lay tôi dậy, nói với tôi: “Hay là chúng ta kết hôn luôn đi”.

Tôi vẫn còn ngái ngủ: “Anh suy nghĩ kĩ chưa?”.

“Chúng ta có thể mở một cửa hàng nhỏ tại gia. Chẳng phải em rất thích thiết kế thời trang sao? Sau đó lại ra nước ngoài sinh em bé, bao nhiêu đứa cũng được, chẳng mấy chốc mà chúng sẽ lớn lên, đôi tay, đôi chân ngắn ngủn, bụ bẫm, vừa bập bẹ bước đi vừa gọi ba ba, ma ma. Chúng ta sẽ giống như những cặp vợ chồng khác vì chuyện giáo dục của con cái mà cãi nhau”.

Tôi cười, vuốt vuốt lên gương mặt của Thái Nhiên. Đôi mắt của cậu ấy vẫn đang mơ màng, chìm đắm trong cái niềm khát khao đơn giản đó.

“Ngủ đi!”, tôi nói: “Tỉnh dậy rồi sẽ không có gì nữa đâu”.

Ngủ dậy sẽ thấy rõ những điều tốt đẹp chỉ toàn là ảo tưởng.

Mẹ cũng hỏi tôi: “Con tính sao đây?”.

“Mẹ chắc cũng biết, con làm người có bao giờ tính toán đâu”.

“Hai đứa không tính kết hôn à?”.

“Bây giờ chưa phải lúc!”, tôi nói: “Anh ấy định gây dựng lại sự nghiệp, nếu kết hôn lúc này chẳng phải là con đang cản trở anh ấy sao? “.

Mẹ tôi gật đầu: “Kể ra thì con cứ bôn ba bên ngoài với cậu ta mãi, không thể ổn định nhà cửa để sinh con đẻ cái thì kết hôn cũng chẳng có lợi gì”. Rồi quả quyết nói: “Con yêu người khác đi”.

Tôi kinh ngạc cười: “Mẹ. Chuyện này đâu có đơn giản như là chuyện công ty tuyển nhân sự, thấy người này không thích hợp thì ta có quyền lựa chọn người khác ngay”.

“Các con như vậy thì cũng có khác gì chia tay đâu. Đàn ông một khi đã đi rồi thì không biết sẽ thành cái dạng gì đây”.

Tôi cười cười: “Chúng con bây giờ rất tốt, không ràng buộc nhau mà cũng chẳng có áp lực”.

“Đừng nói là con định ngồi chờ cho tới khi cậu ta trở về! Tuổi con không còn nhỏ gì nữa đâu, con chờ không nổi đâu”.

“Chưa có ai nói là sẽ chờ ai”.

“Mẹ muốn có cháu, muốn có đứa trẻ gọi mẹ là bà ngoại. Làm mẹ con mãi chán rồi. Mẹ muốn được lên chức bà từ lâu lắm rồi!”, mẹ tôi thở dài.

“Nhà chị ba cách nhà mình khoảng 20 phút, con của chị ấy chắc cũng chỉ mới hơn 6 tháng thôi, vẫn chưa tìm được bảo mẫu. Nếu mẹ thích con nít thế chi bằng đến phụ chị ấy một tay”.

“Không có quan hệ thân thích”.

“Trẻ con đứa nào mà chẳng như nhau, chúng cần được quan tâm, chăm sóc”.

“Mẹ không có thương người được vậy đâu”.

Tôi thở dài: “Mẹ, đừng lo cho con nữa, mọi chuyện cứ để cho nó diễn ra một cách thật tự nhiên đi”.

Mẹ tôi buồn bã nói: “Con đúng là đứa ngốc, không biết đường mà tranh thủ, cứ đứng ngốc ở đó đối xử tốt với mọi người”.

“Kể ngốc cũng có ngốc phúc mà mẹ”.

Bác Tú cũng đã bắt đầu thu dọn hành lý cho Thái Nhiên.

Bạn gái dạo nọ của Thái An cũng đến. Mấy năm nay, con bé xinh đẹp hẳn ra. Có lẽ là vì cuộc sống đã khá hơn nên cũng mập ra chút ít, cả người, nhìn rất thích mắt.

Thái An chăm sóc con bé rất kĩ, một bước cũng không rời.

Cô bé lại bắt chuyện với tôi: “Mộc tiểu thư không đi theo sao?”.

Tôi nói: “Chị có kế hoạch riêng ình rồi”.

“ Khi yêu sợ nhất là chia ly!”, cô bé nhăn nhăn mũi lại.

Tôi hỏi: “Em học hành sao rồi?”.

“Gia đình không đủ điều kiện, không thể học lên thạc sĩ được, giờ em đã đi làm ở đài truyền hình rồi. Đang ăn cơm mà nghe thấy có cái tin tức nóng hổi nào là phải bỏ bữa, lao ra hiện trường ngay để phóng vấn”.

“Làm bên mảng thông tin mệt lắm”.

“Em nghe được tin, Dương Mi cũng đang có ý định giải nghệ để lập gia đình”.

Tôi có chút tiếc nuối: “Vậy sau này chương trình “Dưới bóng cây dương mai” sẽ do ai làm MC?”.

Con bé cười cười: “Không có Dương Mi, tự nhiên sẽ không còn chương trình “Dưới bóng cây dương mai” nữa. Cấp trên tính đẩy người mới ra làm MC cho chương trình talk show. Chị cũng biết đó, xã hội này chưa bao giờ thiếu nhân công”.

Tôi biết chúng tôi vẫn đều đang hy vọng vào một ngày nào đó Thái Nhiên sẽ lại được làm khách mời của chương trình “Dưới bóng cây dương mai”, chỉ là giấc mộng này còn chưa được thực hiện thì đã bị tiêu tan.

Thái Nhiên tiễn tôi xuống lầu.

Cả thành phố là một mảng xuân ý dào dạt, hai chúng tôi đứng đó, ôm nhau thật chặt, thật lâu.

Thái Nhiên nói: “Anh sẽ thường xuyên viết thư cho em, mỗi ngày một lá”.

“Trời ạ! Vậy thời gian đâu mà anh làm những việc khác?”.

“Nếu em gặp được một đối tượng tốt, em có thể sẽ bỏ anh mà đi thật sao?”.

“Đương nhiên là thật rồi”.

“Người khác thì được, nhưng riêng Trang Phác Viên thì không”.

Tôi bất bình: “Anh kỳ cục quá, người ta giúp mình nhiều như vậy, sao anh lại cứ có ác cảm với anh ta hoài vậy?”.

“Anh cũng thấy kỳ cục, sao em cứ thích cái lão già ấy vậy?”.

“Anh ta chỉ mới hơn bốn mươi thôi. Lúc anh bốn mươi chắc chắn sẽ không vui khi bị người khác gọi là lão già đâu. Không thể phủ nhận rằng anh ta thực sự là một người đàn ông tài giỏi và đầy sức hấp dẫn nhưng cũng không thể chỉ vì còn trẻ mà đã lấn tiền nhiều của đem toàn bộ những mặt tốt của Trang Phác Viên phủ sạch hết. Có tiền không phải là lỗi của anh ta, không có nguyên tắc nào bắt Trang Phác Viên phải từ bỏ hết tiền bạc của cải của mình thì mới có tư cách được hưởng hạnh phúc”.

“Chờ đã!”, Thái Nhiên gào lên: “Anh chỉ mới nói một câu không phải về anh ta thôi mà em đã ...”.

Tôi gơ cờ trắng đầu hàng: “Được ... Được ... Em thề sẽ không cho anh ta làm tiểu thiếp”.

Thái Nhiên vẫn còn bất bình: “Rõ ràng là em không chịu kết hôn với anh. Chiếm được cơ thể của anh rồi là quay lưng hất hủi anh như vậy đấy”.

Tôi cười to, ôm chặt lấy Thái Nhiên.

“Cuộc sống sau này của em nhất định sẽ cùng anh chia ngọt sẻ bùi”.

“Lăn lộn một mình ở ngoài thì càng phải cẩn thận hơn, không được dùng ma túy, phải chọn bạn mà chơi. Còn nữa, giờ nào phút nào anh cũng phải nhớ đến em đó, biết chưa?”.

Thái Nhiên thở dài, ôm tôi càng chặt hơn, thì thào: “Chuyện đó là tất nhiên rồi”.

Trương Mạn Quân vì Thái Nhiên nên đã viết rất nhiều thư tiễn cử, bạn bè ở nước ngoài của cô ấy cũng khá là nhiều. Nước Mỹ cách nơi này xa quá, trên báo hầu như chẳng có chút thông tin nào của cô ấy. Những tin tức tôi biết được chỉ là đôi ba dòng thông báo ngắn trong thư, cô ấy nói mọi chuyện đều ổn, đã thích ứng được với cuộc sống nơi đó.

Tôi nhớ lại năm đó khi cô ấy vẫn còn trong thời kì vàng son, tư thế hiên ngang, tính tình mạnh mẽ, quyến rũ vô cùng, tiền bạc, nữ trang không thiếu thứ gì, bao người vì cô ấy mà chết mê chết mệt. Giờ lại ẩn cư ở một nơi xa lác xạc, sống một cuộc sống tự do tự tại. Lấy chồng, sinh con, làm tròn bổn phận của một người phụ nữ.

Bọn họ cứ từng người, từng người lùi dần về sau ánh đèn sân khấu.

Ngày Thái Nhiên đi, tôi cứ chần chừ mãi ở trong nhà. Quần áo đã thay đến ba bốn bộ mà vẫn chưa tìm được một cái cho thật ưng ý. Đợi cho đến khi mẹ tôi đến gõ cửa phòng, tôi vẫn còn mặc bộ quần áo ngủ, tóc tai rối bù thẫn thờ ngồi ở trên giường.

Mẹ tôi thở dài: “Chỉ là đến sân bay thôi mà con, mặc đồ bình thường đi cũng được”.

Tôi đem lược vít sang một bên, buồn bã nói: “Con không đi đâu”.

“Thái Nhiên sẽ rất đau lòng”.

“Con không có đủ dũng khí để đến sân bay chào tạm biệt anh ấy rồi khóc nức nở đến độ nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, người ngoài nhìn vào họ sẽ cười cho. Hoặc là giống như những cảnh thường thấy trên TV, con đứng yên lặng nhìn anh ấy quay lưng đi hai hàng lệ nhỏ cứ bỗng dưng tuôn trào. Không! Con không muốn thấy cảnh anh ấy cứ từ từ, từng bước, từng bước rời xa con”.

“Nếu không đi gặp cậu ấy thì chỉ một lát sau con sẽ hối hận ngay thôi”.

“Không muốn! Không muốn”, tôi còn giữ được bình tĩnh nữa rồi, hét toáng lên.

“Con bé này!”, mẹ tôi lắc đầu, ra ngoài gọi điện kêu taxi.

Không lâu sau, xe đến. Mẹ tôi lại vào phòng một lần nữa, tôi vẫn như cũ, ngẩn người ngồi trên chiếc giường.

Bà hỏi: “Không đi thật hả con?”.

Tôi run rẩy, co người lại, vùi mặt sâu vào khuỷu tay.

Mẹ tôi đứng đó, yên lặng nhìn tôi một lúc rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Một lát sau, tôi nghe được tiếng mở ra, đóng lại của cánh cổng lớn. Chiếc xe dưới lầu đã đi mất rồi.

Tôi từ từ ngã người xuống giường ...

Trên trời có tiếng máy bay bay vút qua, vọng thẳng vào tai tôi. Cũng chẳng biết Thái Nhiên đang ngồi trên chiếc máy bay nào, lao đến cái đất nước xa lạ nào nữa đây.

Từ nay về sau chúng tôi gần trong gang tấc mà cách xa nhau cả một khoảng trời, tương tư, nhưng nhớ biết gửi vào đâu ...?

Trong trí nhớ của tôi, Thái Nhiên vẫn là cậu thiếu niên mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn ngày nào, chỉ cần tôi quay đầu lại là lập tức sẽ nhìn thấy cậu ấy đang đứng đối diện, mỉm cười với tôi, trên mặt còn hiện lên vẻ ngại ngùng trông rất đáng yêu. Lại nhớ đến lúc chúng tôi ở bên nhau, Thái Nhiên dùng ánh mắt âu yếm, lắng lắng nhìn tôi một cách chăm chú. Dù tôi có trốn như thế nào, né tránh đến đâu cũng không thể thoát khỏi nó.

Những cây mai phủ đầy tuyết ở Nhã Sơn, chúng tôi nắm chặt tay nhau, bước thật chậm. Những đóa hoa cứ như tuyết trắng rơi đầy lên vai, lên đầu, tôi nhẹ nhàng nép vào lồng ngực ấm áp, vững vàng của Thái Nhiên. Tất cả mọi thứ đã là kí ức, giờ tôi chỉ là đang nhớ lại thôi.

Phải chăng cứ như vậy mà chúng tôi chia tay?

Điện thoại bỗng dừng reo lên, tôi cầm máy lên nghe. Giọng nói trầm ấm của Thái Nhiên vang lên: “Vì sao em không tới?”.

Tôi ngơ ngác đáp: “Vì em không dám”.

Cậu ấy im lặng một lúc lâu rồi quả quyết nói: “Hãy đợi anh về”.

Tôi chỉ cảm thấy mắt mình thật nóng, nước mắt tôi rơi lúc nào không hay. Cứ từng giọt tí tách rơi trên tay tôi. Tôi nhịn không được, òa khóc.

Tôi buông điện thoại xuống, vừa đi vừa khóc.

Tôi không giữ được người ấy ...

33. Chương 33

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Mẹ tôi nhận giữ con của chị họ. Vợ chồng chị ấy cực kì cảm kích, hết lời ca tụng mẹ tôi đã cứu anh chị ấy ra từ dầu sôi lửa bỏng. Bọn họ dù sao cũng là những thành phần tri thức trẻ trong xã hội lại không có bố mẹ bên cạnh bảo ban, chăm sóc một đứa trẻ chỉ mới vài tháng tuổi hẳn cũng là chuyện chẳng dễ dàng gì.

Đứa bé trông dễ thương y chang như những đứa nhỏ được tham gia quảng cáo sữa trên TV, cả ngày cứ bi bô mãi cái ngôn ngữ chỉ mình nó hiểu, đôi mắt đen, to tròn lúng liếng lúc nào cũng đảo quanh như đánh giá cảnh lạ nơi đây.

Tôi bế con bé một cách cẩn thận, cũng tò mò, chăm chú nhìn con bé.

Chị họ thấy tôi như thế liền nói: “Tiểu Liên cũng nên sớm sinh em bé đi, đợi sau này già rồi sinh con lại vất vả”.

Tôi cười: “Em không có khả năng sinh sản vô tính”.

“Chuyện lập gia đình khó khăn hả em?”, nói đoạn chị ấy quay đầu sang hỏi chồng mình: “Công ty của anh có người nào còn đang độc thân không? Tìm vài người thích hợp giới thiệu cho Tiểu Liên đi!”.

Mẹ tôi cực kì hào hứng, nói: “Chỉ cần gia cảnh, tính tình tốt một chút là được rồi. Bề ngoài không quan trọng”.

“Aaaa!”, tôi hét to lên bày tỏ sự kháng nghị chỉ có điều là mọi người chẳng ai thèm nghe.

Chị họ của tôi cũng cực kì vui vẻ, nói: “Công ty của anh không phải mới có một giám đốc của bộ phận kế hoạch vừa chuyển tới sao?”.

Anh rể cười khở: “Thứ nhất, người ta là sếp của anh. Trên đời này làm gì có chuyện cấp dưới đứng ra mai mối, giới thiệu bạn gái cho cấp trên. Thứ hai, người ta là vừa đi du học về, lại còn là cậu em vợ của sếp lớn. Gia cảnh, tính tình, dung mạo, cái gì cũng tốt cả. Em nói thử xem, người như vậy còn cần người khác giới thiệu bạn gái ỉn sao?”.

Đúng lúc này, đứa trẻ trong lòng bỗng òa khóc. Tôi sợ hết cả hồn.

“Chắc lại đói bụng rồi!”, mẹ tôi đỡ lấy đứa bé, mọi người vội vàng đứng lên. Đề tài đang nói dở cũng được tạm gác sang một bên.

Tôi nhanh chóng nhận được tin tức của Thái Nhiên.

Cậu ta gửi cho tôi một hộp quà rất lớn, bên trong là một bó hoa khô đã được buộc lại khá tỉ mỉ. Có mẫu đơn Thiên Trúc, có cây thạch trúc, còn có cả một loài hoa mà tôi không biết tên. Ngoài bó hoa đó ra còn

có cả những thứ kì quái mà cậu ấy mua được từ tay của những người Cát Phổ Tắc, một lọ nước hoa thủy tinh không mấy tinh xảo, một chiếc vòng cổ, ảnh chụp kèm theo một bức thư khá ngắn gọn.

Hiện giờ cậu ấy đang ở nhờ tại nhà của một người thầy giáo cũ của Trương Mạn Quân, căn nhà rất khang trang, sạch sẽ. Tấm ảnh chụp cậu ấy đang cười tươi rói, hai vợ chồng vị giáo sư trông rất nhân hậu, họ còn có 2 đứa con nhỏ, chúng cực kì thích Thái Nhiên. À, còn có cả hai con chó nhỏ, cậu ấy rất hay chơi đùa với chúng.

Thái Nhiên rất nhanh sẽ có được cuộc sống mới của mình ...!

Chị họ tôi đến đón cháu, nhìn thấy bó hoa trong phòng tôi, cứ riu rít bên tai tôi mãi: “Ai theo đuổi em à?”.

“Sao chị lại hỏi vậy?”, tôi hỏi.

“Này nhé, những cây hoa mẫu đơn Thiên Trúc (thực được) nhiều màu này rất quý, chỉ đứng sau hoa mẫu đơn thôi, ý nghĩa của nó là “Tôi chỉ nghĩ về em...”, còn nữa, tặng kèm cả hoa thạch trúc thì thành ý còn tăng lên thêm vài phần”.

Chị họ tôi làm việc trong một cửa hàng hoa nên dĩ nhiên là rất rành về mấy thứ này.

Tôi ngây người, không ngờ trong những món quà mà Thái Nhiên gửi tặng lại ẩn chứa những hàm ý sâu xa đến vậy.

Chị họ của tôi thở dài không ngừng: “Người này hẳn cũng phải tốn khá nhiều tâm tư, sao năm đó chị lại không được đối xử như em bây giờ chứ?”.

Sắc mặt của anh rỏ tôi đột nhiên biến đổi.

Bọn họ đi rồi mẹ tôi mới quay sang hỏi: “Thái Nhiên sao rồi?”.

“Tốt lắm ạ!”, tôi nói: “Gia đình giáo sư ai cũng thích anh ấy, chiếu cố cuộc sống thường ngày của anh ấy”.

“Vừa đi có mấy ngày mà đã kí gửi tâm tư từ ngàn dặm đường đến rồi à?”.

Tôi dở khóc dở cười: “Mẹ! Con là con gái của mẹ, dù không coi trọng thì cũng nên chúc phúc cho con chứ”.

Quả nhiên là gừng càng già càng cay, mẹ tôi đối đáp lại ngay: “Nhìn lại con xem, chẳng có điểm gì đáng để xem trọng, con là cổ phiếu đại hạ giá, mong người đến mua mà chẳng được còn ở đó đòi chúc phúc á?”.

Tôi lườm mẹ một cái: “A, hóa ra trong mắt mẹ, con chỉ là hàng hóa để mua bán, trao đổi thôi sao?”.

“Con gái đứa nào chả vậy!”, mẹ tôi hừ lạnh, xoay người bỏ đi nấu cơm.

Tôi ở nhà nhàn rỗi cũng khá lâu rồi nên đăng kí học một lớp hội họa. Có lẽ năng khiếu mà ông trời cho tôi chính là vẽ vời, trở thành một họa sĩ bình thường chắc cũng không đến nỗi không được.

Dạy nhóm của tôi là một cô gái trẻ tên Kiều Mẫn Nhi, vừa tốt nghiệp học viện nghệ thuật không lâu, tính tình năng nổ. Lớp học phần lớn là những phụ nữ người trung niên nhàn rỗi, chẳng có việc gì làm, chỉ có tôi với cô ấy tuổi xấp xỉ nhau nên chẳng bao lâu chúng tôi cũng thành bạn.

Mẫn Nhi thấy tôi còn độc thân nên dẫn tôi đi giới thiệu với những người bạn cùng lớp. Những người đó cũng trung trung tuổi rồi, không còn trẻ trung gì nữa nhưng cũng chẳng già. Chỉ là vì cuộc sống thuận lợi, xã hội đối đãi với họ cũng không tệ nên có chút khờ dại.

Kì lạ, hai năm trước tôi cảm thấy Thái Nhiên chỉ là một thằng nhóc không có chút kinh nghiệm sống gì nhưng cũng không cho rằng cậu ấy là một người suy nghĩ nông cạn. Cuộc sống vất vả khiến cho cậu ấy phải ra đời sớm, xã hội chèn ép bắt cậu ấy phải trưởng thành và chứng chạc. Trong mắt của tôi, Thái Nhiên đã sớm là một cái cây đại thụ có thể hứng chịu gió mưa bão bùng.

Một anh chàng hỏi tôi: “Cô đang suy nghĩ gì vậy? Sao trông có vẻ không được vui?”.

Liệu anh ta có thể hiểu được nỗi khổ cực của một chàng trai với hai bàn tay trắng đang lặn lội, bươn chải ở nước ngoài không? ... Không ... Anh ta sao có thể vì Thái Nhiên mà thương tiếc chứ. Anh ta còn bận phải suy nghĩ xem hẹn hò với con gái thì nên tặng loại hoa gì, đi ăn nhà hàng thì nên uống loại rượu nào cho xứng.

Tôi nói chuyện với bọn họ không hợp nên xin phép về trước.

Lần này Thái Nhiên gửi tới là hoa tử đinh hương nước ngoài.

Mẹ tôi hỏi: “Cái này là có ý gì?”.

“Nhớ nhà”.

Mẹ tôi trầm ngâm một lúc lâu: “Nó giờ sao rồi?”.

“Được đến học viện sân khấu học dự thính. Bọn họ có lẽ sẽ đi Paris tham quan Grand Opera House*”.

*Grand Opera House: Còn được gọi là Opéra de Paris hay Opéra Garnier, một nhà hát nổi tiếng của Pháp

“May là không phải lo chuyện tiền nong, nếu không thì muốn đi du học như vậy cũng chẳng dễ dàng gì”.

“Trong thư anh ấy có nói là sẽ tranh thủ đi làm thêm để có cơ hội tìm hiểu về phong tục tập quán”.

Mẹ tôi nhìn ảnh rồi hỏi: “Thế vị mỹ nữ bên cạnh này là ai đây?”.

“Bạn học thôi mà!”.

“Con nên cẩn thận đó!”.

Tôi cười: “Duyên số là do trời định mà mẹ!”.

Anh ấy là chiếc lá nhỏ đang phiêu du ở tít bờ bên kia của đại dương, còn tôi là gốc cây già vẫn đứng đợi mãi ở nơi đây.

Mẫn Nhi đến hẹn tới: “Sinh nhật anh họ mình có dư cái thiệp mời, cậu đi cùng mình đi”.

Tôi từ chối theo thói quen: “Không được, không quen không biết sao mặt dày đến ăn không uống không của người ta được”.

Cô ấy nhỏ giọng cười: “Khách lạ đến ăn hôm đó chắc chắn không phải chỉ có mình cậu đâu”.

Mẹ tôi ở bên cạnh loáng thoáng nghe được, lớn tiếng nói: “Đi! Phải đi chứ sao lại không?”.

“Được! Được!”, tôi chỉ có thể sửa lại: “Mình đi”.

Trăm ngàn lần cũng không nghĩ tới, anh họ của Kiều Mẫn Nhi này lại là... hàng xóm của Trang Phác Viên.

Tôi để ý thấy căn nhà vẫn đang sáng đèn, chắc chủ nhân của nó đã quay trở lại.

Mẫn Nhi tức giận chạy tới: “Cái tên anh họ kia của mình chưa kịp giới thiệu với cậu thì chị mình bảo anh ta đi ăn chút gì đó đi kết quả là giờ vẫn chưa thấy mò mặt về”.

Tôi cũng không để ý, nói: “Chỗ này có nhiều thức ăn như vậy cứ để mình tự nhiên đi, không sao đâu”.

Người đến dự tiệc đều là người trẻ tuổi nên họ toàn bật nhạc sàn, nghe nhức hết cả tai. Chỉ là, bật nhạc to như thế mà nhà hàng xóm cũng chẳng thềm qua trách móc.

Tôi không quen nghe mấy loại nhạc này nên lủi sang phòng trang điểm. Chỗ đó có mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp đứng dậm lại phần, họ đang nói chuyện gì đó trông vui vẻ lắm, cứ ngửa tới ngửa lui cười hi hi ha ha.

Tôi nghe được một cô gái nói: “Tôi có nhờ chú ruột hỏi thăm mới biết ngày đó Đường Bân rời nhà hát sớm lắm, nói quay phim mệt nên phải cáo lui trước. Người quản lý của anh ta bộ dạng già ngắc ngư, dậm lên giọng quát nạt fan hâm mộ. Ghét thật đấy!”.

Cô gái đứng bên cạnh nói: “Nhắc tới chuyện đó mới nhớ, Thái Nhiên rất thân thiện với người hâm mộ của anh ấy”.

“Ai da, anh ta tàn tật rồi, giải nghệ rồi còn nói đến làm gì nữa”.

“Các cô nói thử xem cái tin đồn trên mạng liệu có thật không?”.

“Người hâm mộ của Đường Bân nói ngày trước ở trường quay Thái Nhiên ỷ thế, hiếp đáp Đường Bân. Lúc Dương Diệc Mẫn không ở bên thì liếc mắt đưa tình ngay với nhân viên công tác”.

“Nghe nói anh ta xuất thân từ phổ đèn đỏ”.

“Còn nữa, còn nữa. Người quản lý của Thái Nhiên hay làm mấy cái động tác thân mật mà anh ta chỉ tùm tùm cười không chẳng thèm phản kháng. Vì muốn nổi tiếng mà trò gì cũng làm được cả”.

“Cái bà cô già đó hả?”.

“Anh ta qua lại với người quản lý của mình là thật hay giả vậy?”.

“Chẳng rõ nữa, chỉ biết là trong cuộc họp báo người quản lý của anh ta phủ nhận hết mọi tin đồn với phóng viên nhưng lại không trả lời là có qua lại với nhau thật hay không”.

“Hắc hắc, Thái Nhiên còn nhỏ như vậy, rất dễ sa vào những mối tình chị em kiểu này”.

“Là luyến mẫu rồi!”.

Mấy cô gái đó cười vang rồi từ từ bước ra khỏi phòng trang điểm.

Lúc này tôi mới đứng lên từ chiếc sofa đặt quay lưng đối diện với mấy cô gái đó.

Chỗ này không thể ở lâu.

Tôi xách túi ra ngoài, lặng lẽ rời khỏi buổi sinh nhật ồn ào đó.

Về đến nhà thì trời đã khuya, mẹ tôi cũng ngủ rồi. Cả khu nhà yên ắng, tai tôi chột ù đi, hình như là dư âm của mấy bản nhạc nghe được trong bữa tiệc.

Tôi bấm máy gọi cho Thái Nhiên, kết nối được rồi nhưng mà ...

Người nghe máy là một người nói tiếng Anh, tiếng Pháp loạn xạ cả lên. Tôi căng tai lên nghe lồm bồm được vài câu đại ý là Thái Nhiên đi ra ngoài rồi, không có ở đây.

Tôi hỏi: “Khi nào anh ấy mới về?”.

“Chắc là buổi tối. Giáo sư mời cậu ta đi ăn cơm rồi. Có cần nhắn lại gì không?”.

“Không, không!”, những lời tôi muốn nói có thể gói gọn được trong vài lời nhắn sao?

Ăn cái gì? Ngủ như thế nào? Có chuyện gì vui không? Còn nữa cậu ấy có nằm mơ thấy tôi không?

Vấn đề cần hỏi thực sự rất nhiều nhưng gói gọn lại chỉ trong một câu là tôi rất, rất, rất, rất ... muốn gặp Thái Nhiên. Những lời như vậy sao có thể nhờ một người xa lạ nhắn lại chứ.

Haiz Ngủ thôi.

Ngày hôm sau Mẫn Nhi gọi đến trách cứ tôi: “Sao hôm qua cậu bỏ đi mà chẳng báo trước với mình một tiếng? Anh họ mình quay lại, đang tính giới thiệu hai người với nhau thì lại tìm không thấy cậu. Nghe quản gia báo lại thì mới biết là cậu đã về từ sớm”.

Tôi không ngừng giải thích.

Mẫn Nhi này, bố mẹ đều là người có tiếng tăm, lại có anh họ lắm tiền nhiều của như vậy, nhưng không ngờ cô ấy lại là người ngây thơ, lương thiện, nhiệt tình.

Vợ chồng chị họ tôi bỗng đưa nhỏ đến gửi. Con bé cứ khóc mãi, hai người sắc mặt không vui giống như là xảy ra chuyện gì lớn lắm vậy.

Mẹ tôi hỏi: “Hai đứa lại bị gì nữa đấy?”.

Chị họ tức giận nói: “Cái người này, cấp trên mời đi ăn cơm cũng chẳng thèm báo với cháu một tiếng, hôm nay bạn học của cháu lại kết hôn sao mà không đi cho được!”. Chị ấy quay sang mắng chồng: “Đầu của anh chỉ dùng để làm cảnh thôi à?”.

Anh rể phản bác lại: “Em cũng không có nói trước với anh là sẽ đi ăn đám cưới”.

“Em nói với anh nhiều lần lắm rồi đấy, là anh vốn không thèm nghe thì có”. Chị ấy quay sang tôi, nói: “Tiểu Liên, em nhìn đi, đàn ông ai cũng vậy cả. Trước khi kết hôn thì xem lời nói của em như vàng như ngọc, cười về một cái thì chẳng còn chút trọng lượng nào ngay!”.

Tôi nghe thấy hài kinh khủng, muốn cười mà lại không dám: “Nếu không như thế thì còn như thế nào? Dù sao thì em cũng rảnh, để em đi với anh rể là được rồi”.

Chị họ tôi hai mắt sáng rực, nắm chặt tay tôi, rưng rưng ... Sao tôi cảm thấy nụ cười của chị ấy hình như có chỗ gì đó không hợp lí.

34. Chương 34

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Anh rể dẫn tôi đến khu phố trung tâm vào một nhà hàng Tây khá sang trọng. Không nằm ngoài dự đoán của tôi. Chúng tôi chọn một chiếc bàn bốn người cạnh cửa sổ. Tôi cười: “Anh rể à, cấp trên một mình mời anh đi ăn cơm, chắc là lại sắp lên chức rồi đây!”.

Anh ấy là người thành thật, chỉ biết giả bộ ho khan, lảng tránh câu hỏi của tôi.

Cũng không nên làm khó anh ấy ...

Chúng tôi ngồi xuống, vị trí đối diện tôi vẫn còn trống.

Nhưng người kia cũng không cho phép chúng tôi chờ lâu. lát sau, một người đàn ông mặc bộ đồ vest sẫm màu được người phục vụ dẫn vào. Anh rể tôi lập tức đứng lên, mời người đàn ông đó ngồi xuống. Tôi tò mò ngẩng đầu lên đánh giá, anh ta cũng đang cúi xuống nhìn tôi, hình như có chút hoảng hốt. Tay anh ta vô tình đụng phải ly rượu, vỡ tan.

Người này thật là ...

Anh rể đứng ra giới thiệu chúng tôi với nhau: “Đây là em vợ của tôi, tên Mộc Liên. Còn đây là tổng giám đốc Kiều!”.

Anh ta vươn tay về phía tôi: “Xin chào. Tôi tên Kiều Mẫn Bạch. Hóa ra cô tên là Mộc Liên!”.

Ồ ... Sao anh ta lại nói vậy? Sao anh ta lại biết được tôi?

Anh ta vẫn kiên trì nhắc nhở tôi: “Cô quên rồi sao? Năm ngoái, người ngoài cuộc ở bãi đỗ xe ngầm của bệnh viện”.

Tôi chợt nhớ ra, người con trai có đôi mắt sáng ngời này là người đã đến giúp tôi thoát khỏi đám côn đồ đó, dìu tôi đứng dậy.

“À ... !”, tôi reo lên.

“Nhớ ra tôi rồi sao?”, anh ta nở một nụ cười.

“Khéo thật!”, tôi cảm thán: “Hôm nay để tôi mời, nhất định phải cảm ơn anh mới được!”.

Kiều Mẫn Bạch nói: “Không vội, bữa nay không cần phải vội, chúng ta còn có bữa sau mà”.

Ặc, chỉ trong chớp nhoáng mà chúng tôi đã có một cuộc hẹn cho lần sau.

Anh rể tôi nhẹ nhàng rút lui, đứng lên nói: “Anh đi gọi điện một chút, hai người cứ từ từ trò chuyện nhé!”.

Cuộc điện thoại “một chút” này cũng mất hơn nửa tiếng đồng hồ.

Kiều Mẫn Bạch bắt chuyện với tôi: “Cô có biết Mẫn Nhi không? Tôi nghe con bé nhắc đến cô mãi”.

Tôi gật đầu cười: “Tôi cũng đoán ra được hai người chắc có họ hàng gì với nhau”.

“Trái đất này đúng là nhỏ thật!”, anh ta cười khì.

“Không biết lí do của bữa cơm hôm nay là gì nhỉ?”.

“À, anh rể của cô được thăng chức thành trợ lí cho tôi. Tôi vốn định mời hai vợ chồng anh ấy đến dùng một bữa cơm coi như chúc mừng”.

Ặc! Tôi thực sự đã hiểu lầm tổng giám đốc Kiều đây rồi. Ngại quá, mặt tôi đỏ bừng.

Tôi hỏi: “Sao hôm đó khuya rồi mà anh vẫn còn ở bãi đỗ xe? Tôi cứ nghĩ anh là bác sĩ cơ đấy!”.

“Hôm ấy chị gái của tôi sinh cháu tại bệnh viện đó. Được lên chức cậu nên tôi vui quá cố ý nán lại đến tận khuya. Còn cô thì sao?”.

Tôi né tránh câu trả lời: “Một người bạn của tôi không may gặp chuyện ngoài ý muốn”.

“Mấy người kia có còn quấy rầy cô nữa không?”.

“Không đâu. Cám ơn vì đã quan tâm!”.

Ánh mắt của Kiều Mẫn Bạch chợt lóe lên, không hỏi tiếp nữa, vẫy tay gọi bồi bàn mang thức ăn lên.

Nửa năm qua sức ăn của tôi đã giảm đi rất nhiều, hơn một nửa nguyên nhân là do cảm xúc tác động. Hôm nay được gặp lại ân nhân, tâm tình tôi tốt hẳn lên nên ăn nhiều hơn được một chút. Một miếng bò beta steak được mang ra, dao nĩa trong tay tôi tự động nhảy nhót.

Kiều Mẫn Bạch lại ăn rất ít, hơn một nửa thời gian là lẳng lặng ngồi nhìn tôi ăn.

Phục vụ lại mang lên một ly kem trái cây lớn, tôi nhỏ giọng hoan hô, múc một muỗng lớn cho vào miệng.

Thấy cảnh này Kiều đại gia cười rộ lên: “Tôi thích nhìn những cô gái ăn uống nhiệt tình như cô. Trên thế giới này còn có biết bao nhiêu người không có đủ cơm mà ăn thể mà lại có những cô gái tập tành ăn kiêng này nọ!”.

Tôi thấy hơi thất lễ, nên vợ vội lấy cái khăn tay lau lau miệng.

“Cô thay đổi rồi, hình như gầy hơn hồi trước rất nhiều!”.

“Gầy hẳn đi như vậy à?”, tôi cúi đầu nhìn quanh: “Thảo nào mẹ cứ bắt tôi phải ăn nhiều vào”.

“Công việc bận rộn lắm sao?”.

“Tôi đang nghỉ phép!”, tôi nói: “Còn anh thì sao? Nghe nói anh là nhà thiết kế?”.

“Tôi là thợ may cao cấp. Đã từng đi du học chuyên ngành thiết kế thời trang, hiện đang giúp việc tại công ty của anh rồi!”, anh ta nói: “Tôi với chị gái có hùn vốn mở một cửa hàng quần áo nên cũng thường thiết kế trang phục rồi gửi bán ở đó!”.

Tôi cực kì hứng thú với nghề nghiệp của anh ta: “Anh thường thiết kế loại trang phục nào vậy?”.

“Mấy kiểu trang phục bình thường thôi, nhưng thỉnh thoảng tôi cũng thiết kế mấy bộ dạ hội cho bạn bè”.

“Cửa hàng của anh tên gì?”.

“Cinderella!”

“A, cô bé lọ lem!”. Tôi chắp hai tay lại, để trước ngực làm dấu thánh: “Hóa ra các hạ đây là vị tiên nữ tốt bụng năm nào. Tại hạ thất lễ, thất lễ rồi!”.

Kiều Mẫn Bạch cười rộ lên, lúc anh ta cười lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp. Tôi để ý thấy có mấy cô gái ngồi bên cạnh cứ quay sang nhìn chúng tôi mãi.

Ngày đó Kiều Mẫn Bạch đưa tôi về. Tôi không mời anh ta vào nhà chơi nên anh ta chỉ lẳng lặng đứng nhìn tôi bước lên.

Vừa vào đến cửa, mẹ đã hỏi tôi ngay: “Sao không mời người ta lên nhà ngồi chơi chút?”.

“Mới gặp nhau lần đầu, sao mình lại làm cái trò không biết xấu hổ đó được hả mẹ?”.

“Hai đứa có phải là lần đầu gặp nhau đâu mà ...”.

Xem ra anh rể đã đi trước một bước, báo cáo tình hình với mẹ tôi cả rồi.

“Thấy người ta như thế nào?”, mẹ tôi lại hỏi.

“Tướng mạo OK, bằng cấp cao, thu nhập cũng cao nốt. Nói chung là “NGON”!”, tôi thành thật trả lời.

Mẹ gật gật đầu. Chắc mẹ tôi cũng cảm thấy hài lòng, nói thẳng ra thì Kiều Mẫn Bạch phù hợp với những tiêu chuẩn của phần lớn các mẹ vợ nên đương nhiên cũng phù hợp với tiêu chuẩn của mẹ tôi. Mẹ không hẳn là không thích Thái Nhiên, bà vẫn luôn nghĩ Thái Nhiên là một đứa trẻ rất kiên cường, chịu khó. Nhưng mà chúng ta chả ai lại lấy bột giặt đi gội đầu bao giờ hết. Thái Nhiên có thể là một diễn viên xuất sắc nhưng chưa chắc sẽ là một người chồng tốt.

Tôi cũng không phá vỡ cái ảo tưởng vui vẻ của mẹ lúc này, nên leo lên giường trùm chăn, đánh một giấc.

Bây giờ tôi mới biết, thì ra nhớ nhung một người lại tiêu hao sinh lực đến như thế. Hình như một nửa hồn tôi đã theo Thái Nhiên sang nước ngoài mất rồi, còn lại một nửa nên không đủ sức chống đỡ với gánh nặng của cuộc sống.

Không biết giờ này, phút này Thái Nhiên đang làm gì nhỉ?

Mẫn Nhi tới tìm tôi, trông cô ấy vui lắm, hỏi: “Cuối cùng cậu cũng gặp được anh họ của mình rồi nhỉ? Anh của mình rất được đúng không? Anh ấy nói về cậu nhiều lắm, nói lần trước gặp mặt nhớ mãi không quên cậu đó!”.

Aiz ... Những lời yêu đương thắm thiết thế sao có thể nói thẳng ra cho em họ của mình nghe được, Mẫn Nhi đúng là ngây thơ quá.

Nàng thơ trong tôi nhất thời trỗi dậy: “Biết quân dụng tâm như nhật nguyệt, sự phu thê nghĩ đồng sinh tử*!”

*Dịch nghĩa: Hiểu lòng quân vương rõ như ban ngày, nhưng đã có lời thề cùng sinh tử với phu quân

Mẫn Nhi nhảy dựng lên: “Nói vậy!”.

“Thật mà!”, tôi nói: “Bạn trai mình đang du học ở nước ngoài!”.

“Cậu có yêu anh ta không?”, cô ấy lại tò mò rồi.

Tôi liếc mắt nhìn Mẫn Nhi.

“Ông anh trai đáng thương của tôi, còn chưa có bắt đầu mà đã phải thất tình rồi!”, cô ấy cảm thán rồi nhỏ giọng hỏi: “Khi nào anh ta quay lại?”.

“Không biết!”, tôi nói: “Chắc là còn lâu lắm!”.

Cô ấy cũng liếc nhìn tôi một cái: “Con gái bây giờ chắc chẳng ai được như cậu đâu. Cậu không nhớ anh ta à?”.

“Sao lại không nhớ chứ? Nhớ anh ấy còn cào, da diết, nhớ đến quận thất con tim!”, tôi cười khổ.

Lúc này khoảng không tràn ngập mùi hương, ngàn nỗi nhớ tới người phiêu bạt nơi chốn xa.

Trời dần chuyển lạnh, bưu kiện của Thái Nhiên lại được gửi đến.

Lần này mẹ tôi hiếu kì lắm, cứ giục tôi nhanh nhanh mở ra: “Không biết lần này là loại hoa gì đây?”.

Đó là một chùm tầm ma màu trắng.

Yêu em.

Tôi ghen ngào, vùi mặt sâu vào bó hoa.

Tôi gọi điện thoại cho Thái Nhiên: “Anh học được chiêu này từ đâu vậy?”.

“Thái An từng tặng cho bạn gái để bày tỏ tình yêu nên anh bắt đầu để ý đến mấy loài hoa từ lúc đó!”, cậu ta cười hì hì.

Giọng nói quen thuộc, ấm áp đó làm tôi bật khóc.

“Mùa đông năm nay anh có về không?”.

Thái Nhiên nói: “Hay là em sang đây đi. Em sang đây thì có thể cùng bọn anh đi đến mấy rạp hát ở Châu Âu, tập dượt này nọ!”.

“Thôi! Em không có khỏe như vậy đâu!”.

“Anh thực sự rất nhớ em!”, giọng nói của cậu ấy cực kì gợi cảm: “Đêm nào anh cũng mơ về em, mơ thấy được ôm em trong vòng tay nhưng sáng ra tỉnh dậy mọi thứ đều hóa hư không!”.

Tôi nghe mà nóng hết cả tai nhưng lại vui lắm, cả người như giãn ra, thoải mái vô cùng.

“Ồ đó có nhiều người đẹp lắm mà!”.

“Không được quên được những tội ác của liên minh sức mạnh 8 nước*!”.

*Liên minh sức mạnh 8 nước (Eight-power allied force) gồm Anh, Mỹ, Đức, Nga, Pháp, Nhật Bản, Ý, Úc đã hợp tác xâm lược Trung Quốc, chiếm Bắc Kinh vào năm 1900.

Tôi cười to.

“Anh học được gì chưa?”.

“Cứ như là xối nước lên đầu ấy, anh đang từ từ tận hưởng. Còn em thì sao?”.

“Em đang theo chân một người học thiết kế thời trang”.

“Ai? Là ai?”, anh ấy nhảy bèn thật đấy.

“Một nhà thiết kế thời trang trẻ tuổi có tương lai đầy hứa hẹn!”.

“Là con trai à?”.

“A ha ha!”, tôi cười.

Thái Nhiên trầm mặc một lúc, nói: “Qua tết âm lịch này anh về”.

Nhưng rồi cuối cùng anh ấy cũng chẳng có thời gian mà về. Có một vở kịch, Thái Nhiên may mắn được chọn, một vai diễn cũng khá quan trọng.

Lần này tôi mua kim cúc gửi cho Thái Nhiên.

Mẫn Nhi cười tôi: “Ngụ ý gì đây? Không sợ gian khổ hả? Làm sao mà cậu biết được anh ta đang làm việc này nọ hay tận hưởng niềm vui mới?”.

Chuyện giữa tôi với anh họ cô ấy không thành nên cô ấy chọi đả kích cũng không nhỏ. Hai anh em họ thực sự rất thương nhau.

Tôi cũng không ngừng học hỏi. Tôi đã báỉ Kiều Mẫn Bạch làm sư phụ rồi, đang học thiết kế thời trang từ anh ta.

Kiều Mẫn Bạch hay nói giỡn: “Cô nên học theo bạn trai của mình đấy, chạy ra nước ngoài học thiết kế cho thành thực!”.

“Không phải là không nghĩ tới. Nhưng tôi còn phải ở đây giúp mẹ. Không thành thực được nghề này cũng chẳng sao!”.

“Anh ta thực sự rất may mắn!”.

Tôi hỏi: “Còn anh thì sao? Anh vĩ đại như vậy sao tự nhiên lại thích tôi?”.

“Tôi không phải là tự nhiên thích cô!”, anh ta chữa lại: “Tôi vừa gặp cô là đã yêu, gặp thêm lần nữa là lại yêu thêm sâu sắc. Chỉ tiếc là tôi đã đến chậm một bước, công chúa đã có hoàng tử đón đi rồi!”.

Kiều Mẫn Bạch này là người tràn trề nhiệt huyết, tính tình hài hước lại cực kì thẳng thắn, nói chuyện đó với con gái mà chẳng ngượng ngùng gì cả.

“Còn nhớ hôm đó, thấy cô bị đánh đến thảm hại như vậy, mà trong ánh mắt chẳng có một chút oán hận nào, chỉ có chút bất đắc dĩ với đau thương. Cô đứng lên được là vội lao đi, không cho tôi chút cơ hội nào được khoác áo lên vai cô!”.

Tôi cười to: “Cái kết của một anh hùng”.

Kiều Mẫn Bạch đột nhiên nhỏ giọng: “Nhất định hôm đó có chuyện gì đó xảy ra”.

Anh ta cũng biết ư?

Chính là sao có thể dùng một câu có chuyện gì đó xảy ra mà khái quát hết được?

Anh ta còn nói: “Xem kìa! Cứ như thế ! Tôi yêu cô đến mức tự làm khổ bản thân mình, tự làm mình buồn mất tiêu rồi!”.

Cuối cùng tôi cũng đỏ mặt.

Người nhà họ Kiều đã biết đến sự tồn tại của tôi, chị gái của Kiều Mẫn Bạch, Kiều Mẫn Lan nói: “Một tiểu thư rất có năng lực, tôi rất thích các trang phục mùa xuân của cô, cổ áo rất tinh tế, làm tôn lên được bộ ngực của phái đẹp, nếu đem ra bán chắc chắn sẽ được rất nhiều người trẻ tuổi ưa chuộng.”

Cô ấy quyết định chọn thiết kế của tôi đem bán, thậm chí còn muốn tôi kí tên vào đó nữa.

Hai bác Kiều còn mời tôi đi ăn cơm, tôi dở khóc dở cười, đẩy đẩy Kiều Mẫn Bạch hỏi: “Anh nói gì với họ vậy? Sao bọn họ lại muốn gặp tôi?”.

Kiều Mẫn Bạch chớp chớp đôi mắt ngây thơ nói với tôi: “Cô gái cương trực bị con trai của họ quấy rầy. Tôi đang suy nghĩ xem trước khi người nào đó về nước mình có nên quần lấy cô gái ấy rồi cướp làm của riêng hay không?”.

Trời ạ!!!

Tôi gọi điện hỏi thăm Thái Nhiên: “Chùng nào anh mới về?”.

Giọng của Thái Nhiên hơi khàn khàn, chắc là mới ngủ dậy. Anh ấy nói: “Em yêu à, anh không về được. Nhưng em thì khác, em đến lúc nào cũng được!”.

Thái Nhiên hình như chẳng lo chuyện tôi ngoại tình.

“Nếu anh không về, chỉ sợ không kịp!”.

“Sao vậy? Hay là mẹ em đã muốn đem em gả cho nhà họ Mã*?”.

*Ý chỉ Mã Giám Sinh

Mẹ tôi thực sự là cũng có ý này.

Mẹ em bảo: “Môn đăng hộ đối, gần trong gang tấc!”, tôi còn bổ sung thêm một câu: “Mẹ em sợ con gái bị người hâm mộ tạt axit sun-phu-rit!”.

Mẹ không ép tôi, chỉ là ám chỉ, dùng chiến thuật tâm lí. Chẳng hạn như Kiều Mẫn Bạch biếu cho bà một chai rượu thuốc mới có thể chữa khỏi chứng đau khớp của bà. Tôi không tài nào hiểu nổi, bất quá chỉ là đổi một cái chai thôi, thuốc sao có hiệu quả nhanh vậy được.

Thái Nhiên gửi thư cho tôi, nói anh ấy giờ đang ở nhà của một người bạn tên Khang Kiêu. Anh ấy miêu tả căn nhà rất tỉ mỉ nơi đó có một chậu hoa nhỏ, kể toàn bộ về cuộc sống hàng ngày của cậu ấy. Tôi nhìn bức thư mà có thể tưởng tượng, chàng trai có làn da rám nắng màu đồng mặc một chiếc quần bò bạc màu, đang ngồi chen chúc trong xe với những người bạn sinh viên của mình. Chàng trai đó đứng uống ly cappuchino đầy bọt vừa mua được ở quán cafe ven đường. Những cô nàng xinh đẹp, kêu gọi lướt ngang qua, trao cho chàng trai đó những cái nhìn nóng bỏng.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Thái Nhiên rời đi cũng đã được một năm rồi.

Không biết bây giờ anh ấy có còn hay nằm mơ thấy tôi, mơ được ôm tôi vào lòng nữa không nhỉ?

Tôi lại thường nằm mơ, mơ mình cùng Thái Nhiên quần quýt, triền miên bên nhau, tỉnh lại thì thấy mặt đỏ đến tận mang tai.

Con đại bàng đã sải cánh bay đi theo thói quen mất rồi, đến bao giờ nó mới có thể chịu thu cánh lại trở về bên tôi?

35. Chương 35

edit: Trà Vô Vị

beta: Hạo Nguyệt

Thái An bỗng nhiên gọi điện tới hỏi thăm tôi gần đây có đọc mấy tờ báo giải trí không?

Từ lúc Thái nhiên đi, tôi cũng chẳng còn quan tâm gì đến thế giới giải trí nữa. Tôi hỏi: “Lần này là ai vậy?”.

“Là Đường Bân!”.

Tôi cười lạnh: “Cái tên bại hoại đó còn dám bịa chuyện nói xấu gì về Thái Nhiên nữa sao?”.

“Không! Không!”, Thái An vội nói: “Hắn ta với người quản lí hủy hợp đồng với nhau, bên kia cảm thấy chuyện tiền bạc chưa được giải quyết thỏa đáng nên khơi ra không ít chuyện xấu của hắn. Chị Liên nhanh xem đi. Thực sự là phần khích mà!”.

Tôi vừa bỏ chiếc điện thoại xuống là chạy vội xuống khu nhà mua ngay một tờ báo giải trí.

Ai za, đúng là được đăng ngay trên trang nhất luôn. Đường Bân nói thay người quản lí vì lí do người kia tham ô tiền bạc này nọ. Bên kia tức giận mở ngay một cuộc họp báo với phóng viên, lôi hết mấy cái xì căng đan của hắn ra trước mặt báo chí.

Vợ chồng còn vì tiền bạc mà trở mặt với nhau huống hồ gì là bạn hợp tác làm ăn.

Vì nịnh bợ Bạch Đức Quang mà cùng bạn gái chia tay rồi xoay qua theo đuổi Bạch tiểu thư, hỏi lộ ban giám khảo, chèn ép lính mới, giở trò với nhân viên, phát sinh quan hệ mờ ám với người hâm mộ, sử dụng ma túy, ...

Báo còn đăng hình chụp bộ phim Đường Bân đang quay, trong bộ phim đó hắn ta đóng vai tù nhân vượt ngục.

Tôi vứt tờ báo sang một bên. Mẹ tôi nhặt lên xem.

“Hắn ta rốt cuộc cũng có ngày hôm nay!”, mẹ tôi hừ lạnh.

“Ai biết được cái này là thật hay giả chứ?”, từ sau chuyện Thái Nhiên bị hãm hại, đối với cái gọi là truyền thông giải trí tôi đã mất hết niềm tin rồi.

Mẹ không cho là đúng: “Mẹ tin những chuyện này là thật”.

“Thời thế lại thay đổi rồi!”, tôi móc điện thoại trong túi ra gọi cho Thái Nhiên, định đem chuyện này nói cho anh ấy biết.

Kiều Mẫn Bạch đến tìm tôi. Mẹ tôi vừa thấy anh ta là cười tươi như hoa còn pha trà mời anh ta nữa chứ.

Tôi lườm Kiều Mẫn Bạch một cái: “Anh tới làm gì? Anh học uống trà từ khi nào vậy?”.

“Đừng như vậy mà!”, anh ta cợt nhả nói: “Dì đối xử với tôi vốn rất tốt mà!”.

“Anh cũng đối xử với bà ấy tốt lắm mà!”.

“Không nói chuyện này nữa. Tôi đem sổ ghi chép thảng trước đến đây cho cô xem, trang phục cô thiết kế đắt khách vô cùng. Nhiều người còn hỏi nhà thiết kế này có tính thiết kế trang phục hè không nữa kia!”.

Tôi thực sự rất vui.

“Mẫn Lan với tôi đều rất xem trọng cô, cô có muốn hợp tác cùng chúng tôi không?”.

“Cái gì?”, tôi trừng lớn mắt.

Về mặt anh ta cực kì ôn nhu nói: “Tôi thích nhất cái biểu cảm trẻ con này của cô”.

Cái tên này, già rồi mà chẳng đứng đắn chút nào cả, lúc nào cũng chọc ghẹo con gái nhà lành.

Tôi nói thẳng vào trọng tâm: “Ý của anh là muốn hợp tác cùng tôi ư?”.

“Không phải của tôi mà là của chúng tôi!”, anh ta nói: “Tôi đang tính tách riêng, nếu muốn thì cô có thể cố gắng mà giành lấy vị trí của tôi. Mẫn Lan coi trọng cô như vậy, cô cũng thích chị ấy mà, đúng chứ?”.

Tôi khẽ nói: “Nhưng cũng cần phải có kinh phí mua cổ phần!”.

Anh ta cười bảo: “Nếu tôi đem cổ phần đứng tên mình chuyển một nửa cho cô thì sẽ có khả năng rồi!”.

Tôi cười rộ lên : “Anh làm sao mà biết được tôi có chịu nhận nó hay không?”.

“Cứ coi như là sinh lễ đi”, ánh mắt Kiều Mẫn Bạch nhìn tôi tràn ngập sự mong chờ.

Tôi làm bộ nói: “Vậy thì ít quá!”.

Anh ta bó tay rồi, hai tay cứ vò đầu liên tục.

Cửa hàng của Kiều công tử cuối cùng cũng khai trương, tên là “Đa dạng về tuổi tác”, chuyên thiết kế trang phục cho những cô nàng ngoài hai mươi.

Tôi rất cực cũng lên làm một nửa bà chủ của “Cinderella”, cùng Kiều Mẫn Lan mang quà đến chúc mừng.

Chúng tôi còn chưa có bước vào cửa hàng thì đã nghe được tiếng cười khanh khách như chuông ngân. Kiều Mẫn Lan mặt mày biến sắc, liếc nhìn tôi một cái.

Người đến chúc mừng cũng khá đông, có mấy cô gái ăn mặc đẹp dễ đứng vây quanh, nói chuyện cùng Kiều Mẫn Bạch, tiếng cười trong trẻo đó được phát ra từ những lời chúc tụng của bọn họ.

Mẫn Lan quay sang giải thích với tôi: “Họ đều là người mẫu cả”.

A, Mẫn Lan hiền lành này, thực sự là một người chị nhị thập tứ hiếu* mà. Tôi nắm tay cô ấy đi sang chỗ khác tìm đồ uống.

*Nhị thập tứ hiếu: là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu ẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuấn Đế đến đời ông. (theo Wikipedia)

Kiều gia nuôi con tốt thật, ai ai cũng vui vẻ, hòa đồng, nhiệt tình, tốt bụng nhưng nói chung là được cái này cũng mất cái kia. Chắc cũng phải ba năm nữa Kiều Mẫn Bạch mới yên ổn được, người yêu cũ của anh ta chắc suốt ngày phải lo lắng, đề phòng người yêu mình bên ngoài lăng nhăng này nọ. ...

Kiều Mẫn Bạch cuối cùng cũng thoát ra được, đến chỗ tôi hỏi: “Thế nào?”.

“Chúc anh làm ăn thịnh vượng, phát tài phát lộc!”, tôi nâng chén mời anh ta.

“Nếu cô nguyện ý cũng có thể đến đây làm bà chủ được mà!”.

“Liệt nữ không thờ hai chồng!”.

Anh ta tức giận nói: “Cô đúng là đồ ngốc mà. Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào nguyện làm hòn vọng phu như cô cả!”.

Tôi cười, vỗ vỗ bờ vai của anh ta: “Lão Kiều à, điều kiện của anh tốt như vậy, anh còn có thể phong lưu được thêm vài năm nữa sao giờ đã vội ham cái mới? Quay đầu lại nhìn thử xem, mấy cô gái đứng ở đó đều đang chờ anh cả đấy, tôi không có khả năng chạy như bay với anh trên đường quốc lộ lúc nửa đêm, cũng chẳng thể cùng anh khiêu vũ dưới ánh trăng. Chuyện gì tôi cũng đã trải qua rồi, trong cuộc sống này, những điều lãng mạn tôi đều đã trải qua một lần với người đó cả rồi. Bây giờ tôi chỉ muốn được sống một cuộc sống yên bình thôi, sự hấp dẫn của anh không có tác dụng gì với tôi đâu. Anh không cần phải đối xử tốt với tôi nữa, vô ích thôi!”.

Anh ta nghe tôi nói một hồi cũng hiểu được ý của tôi, mặt đen lại. Anh ta bất bình nói: “Cô như thế thì có thể chọn lựa giữa người này người kia, so cao, thấp không phải sao? Đâu cần phải mất thời gian đi tìm hiểu?”.

Tôi cười hi hi: “Anh khỏi lo, lúc cần tôi sẽ rung chuông lên, xin đầu thầu toàn quốc luôn!”.

“Mất đi tôi, cô nhất định sẽ hối hận!”.

“Cũng đúng, khi hoa tàn bướm bay tôi sẽ ngồi khóc với khóm hoa hải đường, đem tên anh viết lên bầu trời sâu rộng kia!”, tôi gật gật đầu.

“Anh ta thích hợp làm chồng cô sao?”.

“Uy!”, tôi nói: “Tôi chưa nói là sẽ gả cho anh ấy”.

“Cô không định kết hôn sao?”.

“À, bây giờ mà nói chuyện này thì cũng còn hơi sớm, tôi chưa có kế hoạch xa đến thế. Tôi sống trên đời này từng ấy năm, chưa từng nói chuyện yêu đương một cách rõ ràng, không nghĩ sẽ về nhà chồng nhanh như vậy đâu!”.

“Vậy tôi đổi sang một câu hỏi khác nhé? Anh ta có điểm nào tốt?”.

Tôi cười ngạc nhiên: “Đây là vấn đề khó trả lời nhất trên thế giới đấy. Tôi yêu anh ấy nên tự nhiên cảm thấy anh ấy không có điểm nào là không tốt cả!”.

Trợ lý của Kiều Mẫn Bạch đi tới nói: “Kiều tiên sinh, có phóng viên của tờ báo “Tao nhã” đến phỏng vấn!”.

Nữ phóng viên đó có chút quen mắt. Là cô ấy, xinh đẹp, trưởng thành và đầy tự tin. Cô ấy là người bạn gái dạo trước của Đường Bân.

Thì ra cô ấy là một cây bút của tờ báo “Tao nhã”, những bài viết bình luận về trang phục của cô ấy tôi cũng đã từng được đọc qua khá nhiều. Cô gái dịu dàng luôn đứng nép phía sau Đường Bân năm nào đã chẳng còn.

Cô ấy không nhận ra tôi, thực tiếp vào văn phòng của Kiều Mẫn Bạch để tiến hành phỏng vấn.

Chỉ mới vài ngày sau, bạn gái trước của Đường Bân đứng ra chỉ trích anh ta chỉ vì theo đuổi con gái của Bạch Đức Quang mà bạc tình bạc nghĩa với cô ta, thậm chí còn làm cho cô ấy bị sẩy thai nữa.

Mọi người bàn tán xôn xao.

Đường Bân nhanh chóng mở một cuộc họp báo ra sức minh oan cho bản thân.

Phóng viên cứ từng bước mà chặn đường hấn ta.

“Lúc đầu anh nói Mỗ tiểu thư vu oan cho anh, lúc sau lại nói hai người chia tay trong hòa bình, anh không biết cô ấy có thai. Cuối cùng thì câu nào mới là thật?”.

“Người đại diện cũ của anh có nói anh bày mưu tính kế tìm cách hãm hại, hạ nhục Thái Nhiên cùng mấy đối thủ khác. Xin hỏi, đó có phải là sự thật không?”.

“Anh dùng thuốc cấm phải không?”.

“Năm ngoái, Thái Nhiên bị người ta đánh đến mức suýt bị tàn phế. Xin hỏi, chuyện này có liên quan gì đến anh không?”.

Tôi tắt TV. Thực sự là không tài nào xem cho nổi. Nói đi nói lại cũng chỉ là cãi nhau qua lại. Thêm xúu nữa thì chắc họ sẽ hỏi Đường Bân có nghĩ các mặt hàng thiết yếu sẽ tăng giá không, hay tiến trình hòa bình ở Trung Đông có gặp trở ngại gì không?

Hắn ta bắt quá cũng chỉ là diễn viên hạng 2, vì thất bại nên mới phải dùng đến mấy thủ đoạn bẩn thỉu để ngoi lên.

Mẫn Nhi lấy điều khiển từ xa, bật TV lên một lần nữa, vừa xem vừa nói: “Mình ghét anh ta kinh khủng, bộ dạng trông y như mấy kẻ tiểu nhân khoái chí, mà lúc nào cũng cố làm ra vẻ ta đây đường hoàng, nho nhã. Đúng là lưu manh giả danh tri thức!”.

“Đều là vật hy sinh của giới truyền thông!”.

Mẫn Nhi cười lạnh: “Ngu thì chết!”.

“Giẫm đạp lên nhau mà sống!”.

“Đường Bân gặp chuyện thì Thái Nhiên mới có cơ hội vùng lên giành lại sự nghiệp chứ”.

Tôi cười châm chọc: “Cô bé ngốc ạ, diễn viên nam trên đời này đâu phải chỉ có hai người bọn họ!”.

Cô ấy kéo kéo tay tôi: “Nhanh nhanh gọi anh ấy về! Tận dụng thời cơ, cơ hội chỉ đến có một lần trong đời thôi!”.

Đúng lúc này điện thoại bỗng nhiên reo lên. Chúng tôi giật mình.

Người gọi đến lại là Trang Phác Viên. Cũng hơn một năm nay tôi không liên lạc gì với anh ta, đến giọng nói cũng quên luôn mất rồi.

Anh ta hỏi tôi: “Đã xem tin tức chưa?”.

Tôi nói: “Cũng xem sơ sơ rồi”.

“Thế à?”, anh ta nói: “Bây giờ có rảnh không? Tôi muốn cùng cô nói chút chuyện, chuyện của Thái Nhiên đó mà!”.

Xe của anh ta đang đỗ dưới lầu, tôi chải sơ tóc rồi chạy vội xuống.

Anh ta một mình chạy xe tới. Lâu rồi không gặp, Trang Phác Viên thay đổi rất nhiều, người béo hơn một chút, cách ăn mặc trông cũng thoải mái hơn, cứ như đã trút được một phần gánh nặng nào đó nên tự do tự tại hơn rất nhiều.

Anh ta cứ một một vị trường bối lâu ngày không gặp, ân cần hỏi han tôi: “Ái chà, hình như là cô càng ngày càng gầy đi thì phải. Sếp cô có ăn chặn tiền ăn của nhân viên không đấy?”.

“Tôi đã sớm đứng ra kinh doanh một mình rồi!”, tôi cũng cười: “Tôi bán quần áo do mình thiết kế!”.

Anh ta hứng thú hỏi: “Cửa hàng tên gì vậy? Để tôi dẫn vợ đến mua ủng hộ!”.

Tôi trịnh trọng mang danh thiếp ra đưa cho Trang Phác Viên.

Anh ta bỗng nhiên nói: “Người vợ hiện tại của tôi, cô ấy họ Hứa”.

Người vợ hiện tại ?

Tôi trở mắt nhìn.

“Tôi với vợ trước cùng nhau đi du lịch, bất ngờ gặp lại bạn học cùng đại học ngày xưa của cô ấy. Vợ anh ta đã mất cách đây hai năm, giờ vẫn sống độc thân. Lúc trước học đại học hai người cũng có cảm tình với nhau giờ gặp lại thấy vẫn còn yêu nhau nên cô ấy chủ động xin ly hôn, gửi con cho nhà ngoại”.

“Người họ Hứa kia có phải là trợ lý của anh không?”.

“Cô ấy theo tôi lâu như vậy, lại quan tâm đến cuộc sống hàng ngày của tôi. Đến lúc nhận ra thì nó đã như một thói quen, không có cô ấy bên cạnh tôi cứ cảm thấy trống vắng, hiu quạnh!”, Trang Phác Viên nở nụ cười tự giễu: “Tôi cứ như một thằng nhóc mới vừa biết yêu!”.

Tôi nghe được tin này, thật tâm chúc mừng họ.

Trang Phác Viên hỏi: “Một mình Thái Nhiên ra nước ngoài mà cô cũng yên tâm sao?”

Tôi nhéo anh ta một cái: “Lo lắng thì cũng làm được gì?”

“Khi nào cậu ta về?”, anh ta nói: “Thái Nhiên cũng nên trở lại rồi. Biết nhận lỗi là tốt!”

“Thế sự xoay chuyển mấy hồi!”, tôi dò hỏi ý kiến của anh ta.

Quả nhiên, Trang Phác Viên cười cười: “Nên gọi cậu ta trở về mà lấy lại những thứ thuộc về mình!”

Chỉ một câu nói của anh ta còn có uy lực hơn cả bão cấp 12.

“Đi nói cho cậu ta biết là tôi đối với kịch bản của bố cậu ta để lại vẫn còn hứng thú!”, Trang Phác Viên bày ra vẻ mặt kiêu căng của một ông chủ: “Đó là trong trường hợp cậu ta vẫn chưa mất đi lý tưởng của bản thân, vẫn còn muốn gây dựng lại sự nghiệp.”

Tôi xúc động hỏi: “Trang tiên sinh, sao anh đối xử tốt với chúng tôi vậy?”

“Vì tôi với cô rất hợp nhau!”, anh ta cười, xoa xoa đầu tôi; “Tôi có cảm giác, cô giống như cô nữ sinh năm nào, mãi không thay đổi. Tôi thấy cô vất vả vậy nên muốn giúp cô một tay.”

“Rốt cuộc là cô ấy như thế nào?”

Trang Phác Viên nói vài câu cực kì khó hiểu: “Trên thực tế, cô ấy ra nước ngoài phát triển sự nghiệp, cô ấy vốn thông minh lại chăm chỉ, hoạt bát nên rất thành công. Sau cùng, cô ấy trở thành một nữ doanh nhân thành đạt. Lại một thời gian sau, tôi vì chuyện làm ăn mà có tiếp xúc với cô ấy mấy lần thì biết được vị hôn phu của cô ấy cảm thấy cô đơn, vì mình thua kém nhiều nên rất tự ti!”

Tôi đồng tai lên nghe.

“Cho nên, kêu Thái Nhiên về đi!”, anh ta lại vỗ vỗ vai tôi.

Ngay cả mẹ tôi cũng nhìn ra, hỏi tôi: “Thái Nhiên sắp về hả? Mẹ nghe mẹ cậu ta nói có rất nhiều người hâm mộ kéo đến nhà hỏi cậu ta đâu rồi!”

Còn có rất nhiều đạo diễn, nhà sản xuất phim tới tìm tôi. Lúc trước có chuyện thì tránh tôi như tránh hủi giờ thì lục đục kéo đến hỏi han này nọ.

Tôi lấy điện thoại ra gọi cho Thái Nhiên. Điện thoại reo mãi mới có người nhận, người kia hỏi tôi là ai rồi nói: “Thái Nhiên ra ngoài rồi”.

Ở bên đó đã hơn mười giờ đêm rồi mà.

Tôi hỏi: “Có biết anh ấy đi đâu không?”

“Đi đâu thì không biết chỉ nghe Thái Nhiên nói là đi gặp bạn gái thôi”.

Phải mất ba giây tôi mới hiểu được ý của anh ta: “Bạn gái?”

Người nọ bổ sung: “Không hiểu sao? Bạn gái, tình nhân đấy. Cô hiểu chưa?”

“Anh ta nói anh ta đi gặp bạn gái?”, tôi cao giọng hỏi.

Người đó nghe có vẻ không hợp lí lắm, hỏi ngược lại tôi: “Cô là ai? Cô là gì của Thái Nhiên? Cô ...”.

Tôi cúp máy cái rụp.

Mẹ chạy ra hỏi tôi: “Có chuyện gì? Sao con lại to tiếng vậy?”

Tôi xoa xoa trán: “Không có gì đâu mẹ à”.

“Nhất định là có chuyện!”, mẹ tôi gắng hỏi: “Thái Nhiên làm sao hả?”

“Mẹ!”, tôi ngăn mẹ lại: “Mẹ đừng có hỏi nhiều như vậy được không?”

Mẹ nhìn tôi chăm chú, không hỏi thêm gì nữa.

36. Chương 36

edit: Trà Vô Vị beta: Hạo Nguyệt

Trong đầu tôi là một mảnh hỗn loạn, một chút cảm xúc cũng chẳng còn. Giống như là bị đâm ột nhát lúc đầu thì không sao nhưng dần dần sẽ hoảng sợ và đau đớn khi thấy da thịt bị rách, máu tươi chảy ra rõ rõ xương cốt.

Tôi cứ ngẩn ngơ, thần thờ cả buổi.

“...”, mẹ đẩy đẩy tôi “...”.

“Sao?”, tôi nhìn bà một cách mờ mịt.

“Thái Bình gọi!”, mẹ đưa máy cho tôi nghe, vẻ mặt đầy thương hại, chỉ sợ là mẹ đã biết được bảy, tám phần.

Tôi nhận điện thoại, hắng giọng nhẹ một cái.

Thái Bình hình như rất vui: “Chị Liên, ngày mai rảnh không đến nhà em ăn một bữa cơm?”.

Tôi thần nhiên nói: “Không có chuyện gì sao dám đến ăn?”.

Thái Bình cười khúc khích: “Có chuyện đấy chị à. Là Thái An, anh ấy đính hôn”.

“Cậu ta? Với ai?”, tôi lúc này mới tỉnh ra, cậu ta cũng không còn nhỏ nhít gì nữa, cũng đã đến tuổi cưới xin rồi.

“Ai da, là Tống Gia Trữ chứ còn ai vào đây nữa. Mấy năm nay anh ấy chỉ yêu có một người là chị ấy thôi mà!”, Thái Bình cười tôi trí nhớ kém.

Đúng, mấy năm nay cũng chỉ yêu có một người.

“Đúng rồi, Gia Trữ có chuyện nhờ em nói với chị. Lãnh đạo đài truyền hình tính cho chị ấy làm MC của một chương trình talk show mới có tên là “Vươn tới ngôi sao”. Chị ấy hy vọng được phỏng vấn anh Thái Nhiên đầu tiên!”.

Tôi nói: “Chuyện này phải hỏi anh trai em mới hợp lí, đi hay không là do anh em quyết định cả mà!”.

Mẹ đi vào hỏi tôi: “Hôm nay con có ăn cơm không?”.

Tôi phục mẹ tôi sát đất, mẹ sống trên đời nhiều năm như vậy, trải qua bao nhiêu cay đắng ngọt bùi của cuộc đời đã dần trở nên bình thản. Tôi nằm bẹp dí trên giường: “Dạ, con không muốn ăn cái gì hết, nhưng mà mẹ cũng có thể nấu ăn rồi bỏ sẵn vào lò vi sóng. Nửa đêm nếu đói con sẽ ăn!”.

Mẹ tôi đắc ý cười: “Con còn người dự bị mà”.

Con gái mẹ làm gì có người yêu dự bị nào, con gái mẹ là một bà cô già ngu ngốc.

Tôi nằm trên giường. Tôi suy nghĩ, có lẽ tôi không nên vì chuyện đó mà suy nghĩ nhiều, tôi phải tuyệt đối tin tưởng Thái Nhiên. Thấy mấy cô gái nước ngoài theo đuổi Thái Nhiên là hiểu lắm ngay bọn họ đang quen nhau, rồi làm ầm lên thì thật sự rất mù quáng. Người sai sẽ là tôi.

Tôi lại nghĩ, lỡ như anh ấy thực sự ở sau lưng tôi trên hoa ghẹo nguyệt thì tôi biết phải làm sao?

Chưa rõ mọi chuyện đã làm ầm lên hay nên âm thầm theo dõi thêm một thời gian nữa?

Có lẽ tôi không nên cự tuyệt Kiều Mẫn Bạch sớm như vậy, thời điểm này anh ta có thể phát huy công dụng được đây.

Mẹ tôi bỗng nhiên đẩy cửa phòng vào: “Mẹ ngủ đây. Không nấu nướng gì đâu, đói bụng thì tự lo con nhé!”.

Tôi cười khổ.

Mẹ sinh ra tôi mà còn có thể bỏ rơi tôi trong lúc này nữa là...

Mẹ tôi lại bổ sung thêm một câu: “Đàn ông thay lòng đổi dạ nhanh như chong chóng con à, bỏ đi được là tốt!”.

Tôi trằm chằm lại.

Thái Nhiên, nếu anh dám thay lòng đổi dạ thì coi chừng tôi đấy.

Ngu ngốc, tôi cứ mê man rồi nằm mơ. Một lát nghe được tiếng bước chân người đi trên lầu, lát nữa lại nghe thấy tiếng TV ầm ầm ngoài phòng khách.

Tôi xóc chăn lên lớn tiếng gọi: “Mẹ, mẹ vặn nhỏ TV lại được không?”.

Mẹ tôi ngoảnh mặt làm ngơ, bên ngoài vẫn cứ ồn ào như thế.

Tôi thở hổn hển, nhảy xuống giường, lao ra ngoài phòng khách nhưng chẳng có ai ở ngoài này cả.

Trời đã sáng. TV đang phát tin tức buổi sáng. Bỗng nhiên trên màn hình hiện lên hình dáng của một người quen thuộc.

Rất nhiều phóng viên vây quanh Thái Nhiên trước cửa sân bay.

Anh ấy gầy hơn, đen hơn rất nhiều, gương mặt tươi cười tràn ngập vẻ tự tin.

Bọn họ hỏi gì Thái Nhiên cũng đều đáp lại, tôi không còn nghe rõ nữa. Tôi nhìn thấy người đứng sau Thái Nhiên là Dương Diệc Mẫn.

Lúc này vang lên tiếng chuông, tôi chạy ra mở cửa.

Thái Nhiên đang đứng đó. Cao cao, gầy gầy, che mắt phân nửa ánh sáng.

Tôi cười, nước mắt lăn dài trên má: “Cuối cùng anh cũng đã trở về!”.

“Anh đã về rồi!”, anh ấy cười với tôi.

Tôi nói: “Em đã xem tin tức rồi!”.

Thái Nhiên trầm mặc một lúc lâu: “Em đã thấy hết rồi à?”.

Tôi lui về sau từng bước, gật gật đầu.

“Chuyện xảy ra khi nào?”.

Thái Nhiên nói: “Cô ấy theo anh ra nước ngoài, một bước cũng chẳng rời!”.

Lòng tôi đau nhói, cứ như vừa bị người ta đâm ột nhát, tim đau thắt lại, nước mắt tuôn trào.

Lúc trước là ai đã thì thầm với tôi: “Em vĩnh viễn là ngôi sao lấp lánh nhất trên bầu trời của anh!”.

Tiếng chuông lại vang lên liên hồi, chẳng ai chịu ra mở cửa, người bấm chuông cũng kiên nhẫn thật, bấm muốn nát cái chuông luôn rồi.

Tôi xóc chăn lên lớn tiếng gọi: “Mẹ ơi, ra mở cửa kìa!”.

Mẹ tôi ngoảnh mặt làm ngơ, bên ngoài vẫn cứ ồn ào như vậy.

Tôi thở hổn hển, nhảy xuống giường, lao ra ngoài mở cửa với vẻ mặt cực kì khủng bố.

Thái Nhiên đang đứng ngoài. Dáng người cao cao, gầy gầy đứng chắn ngang cộng thêm đồng hành lý ở phía sau làm cho cầu thang lên xuống chật ních.

Tôi lùi xuống từng bước.

Rốt cuộc thì cái nào mới là thật, cái nào mới là mơ?

Người kia đã dang tay ra, ôm tôi vào lòng. Tôi ngửi thấy được mùi gió bụi từ anh.

Tôi từ từ khôi phục ý thức. Đưa tay đẩy người kia ra.

“Sao vậy?”, Thái Nhiên kinh ngạc: “Không vui khi nhìn thấy anh sao?”.

“Không!”, tôi hung hăng nói: “Mẹ đã gả em cho Mã gia rồi. Anh đừng đến tìm em nữa. Mau quay về đi!”.

“Mộc Liên!”, Thái Nhiên cầu xin: “Cái đó là anh nói đùa thôi mà!”.

Tôi gằn giọng, nói từng câu, từng chữ: “Thái Nhiên, anh dám chơi tôi à?”.

Vì ai mà tôi phải cô đơn, lo lắng suốt cả một năm ròng, người ta chẳng thêm báo trước với tôi một tiếng. Anh thực sự là đã bị nhồi sọ mấy cái tư tưởng nước ngoài rồi mà Thái Nhiên.

Chỉ vì anh ấy làm vậy mà tôi lại nằm mơ thấy chuyện hoang đường đến thế, trong mơ lại tràn ngập đau khổ nữa chứ. Đến giờ tim tôi vẫn còn đập nhanh vì giấc mộng đó kìa.

Giảm tuổi thọ thật mà.

Nghĩ đến đó tôi lại tủi thân, òa khóc.

Người nọ thấy thế luống cuống tay chân chạy về phía tôi.

Tôi đang điên, hét lớn một tiếng: “Không được lại gần đây!”.

“Please, please!”, anh ấy cũng khóc tới nơi rồi.

“Em hỏi anh, tại sao anh lại trở về?”.

“Aiz ... Anh thực sự nhớ em. Hơn nữa, Trang Phác Viên lại liên lạc, hỏi anh có muốn tiếp tục làm bộ phim của bố không? Bây giờ thời cơ đang thuận lợi, anh phải nhanh chóng về nước chứ!”.

“Trang Phác Viên đã sớm tìm anh sao?”, tôi nắm tay...

“Đúng vậy. Em biết anh ta cử ai tới không? Là Thẩm Sướng đó. Tên đó đang làm cho công ty điện ảnh của Trang Phác Viên, cứ phát lên như điều gặp gió vậy!”.

“Hừm!!”, tôi hừ lạnh.

“Em đừng như vậy!”, anh ấy nói một cách nghiêm túc: “Sao em có thể tin anh thực sự đi trắng hoa bên ngoài chứ? Anh đã thề trước bài vị của bố, cả đời này sẽ đối xử tốt với em. Em nhìn xem, anh vừa xuống sân bay đã tới đây tìm em rồi.”.

Đến bây giờ tôi mới thực sự thả lỏng cơ thể, thở dài một hơi.

Thái Nhiên cầu xin tôi: “Đừng giận nữa. Mau cho anh vào nhà đi. Đứng ngoài đây nói chuyện kì lắm!”.

“Anh từ đâu đến thì về đó đi!”, tôi giương cung bạt kiếm đuổi khách.

“Em nói gì vậy? Có người thấy được hình của em là anh giới thiệu ngay em là vị hôn thê của mình!”, anh ấy lại nói: “Mai một có phóng viên theo hỏi anh, em phải chịu trách nhiệm với anh đó!”.

Tôi lại ngang bướng nói: “Ngủ nhiều nên quên hết rồi!”.

“Mộc Liên!”, Thái Nhiên gọi tên tôi.

Tôi đóng cửa lại cái rầm.

Mẹ tôi lúc này mới từ WC đi ra: “Ai thế? Mới sáng ra mà đã...”.

“Nhân viên tiếp thị đó mà!”, tôi nói: “Phiền chết đi được, không nên mua hàng từ họ. Mẹ cũng đừng ra mở cửa nhé!”.

Mẹ tôi bỗng nhiên nở một nụ cười.

Tôi cũng cười, đi đến cửa sổ phòng khách sát đất liền, kéo rèm ra.

Trời vẫn còn sớm, có thể nhìn thấy ánh trăng trong suốt trên bầu trời trong xanh kia. Đèn đường vẫn chưa tắt, một lớp sương mù phủ quanh thành phố, tất cả đều mờ ảo, rất khó để nhìn và cảm nhận được mọi thứ.

Chỉ là ở phía đông, trên bầu trời có duy nhất một ngôi sao vẫn còn tỏa sáng, mong manh nhưng rạng rỡ.

Tôi thì thầm, là thơ của ai vậy nhỉ?

“Con nguyện bầu trời mãi không mây
Để nhìn mọi thứ ở trên cao...
Trên trời kia có ngôi sao mãi không đổi.
Ngôi sao lớn đó chính là anh.
Chỉ mong cho anh vì em mà tỏa sáng,
Để em có thể nhìn rõ màn đêm.
Mong thấy tình yêu rõ ràng hơn một chút...”
Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-sao>